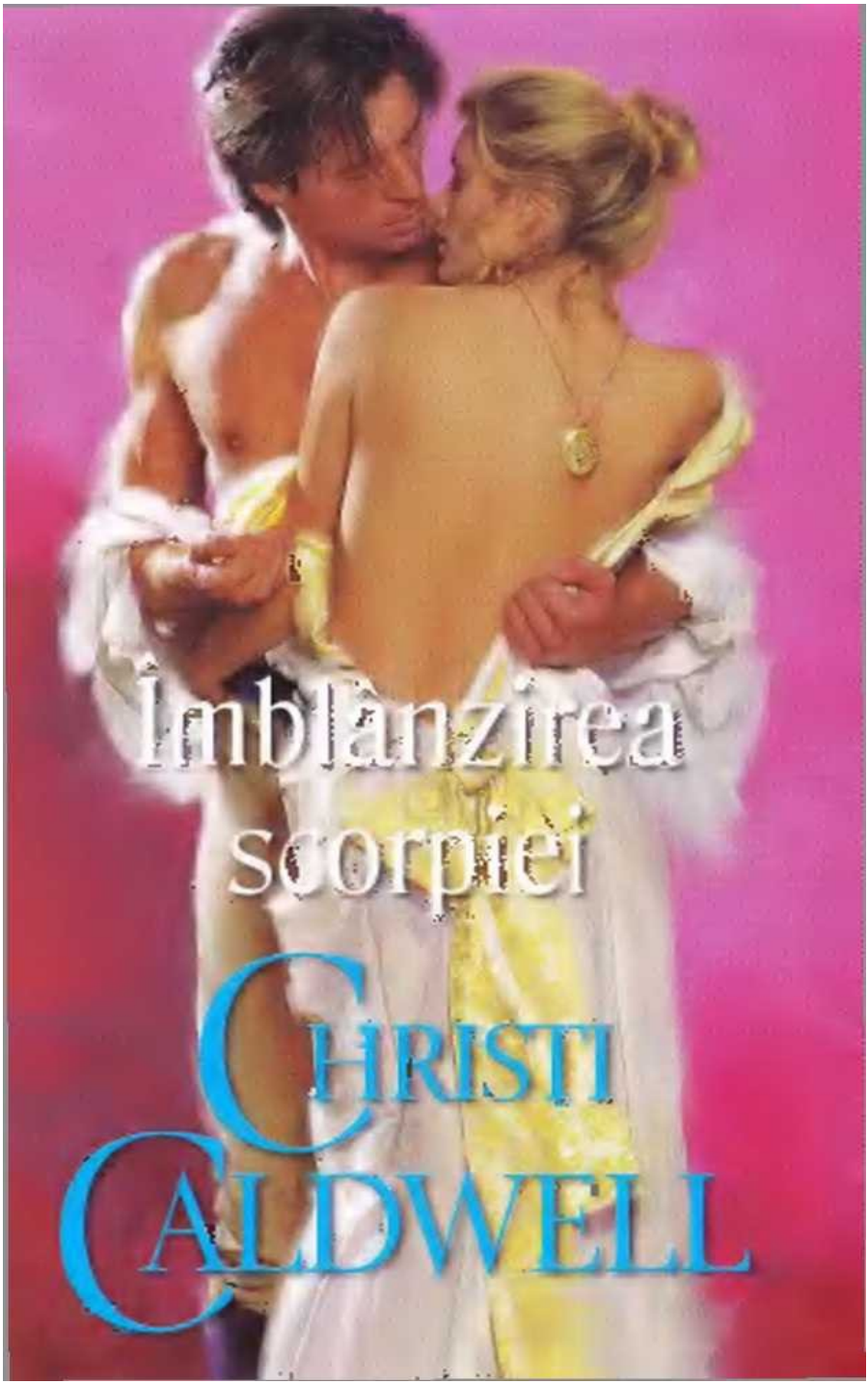

Îmblânzirea
scorpiei
CHRISTI
CALDWELL

CHRISTI CALDWELL
ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI
SERIA FETE ŞI SECRETE 2

***The Vixen by* Christi Caldwell**

Copyright © 2018 Christi Caldwell
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing, www. apub.com, în colaborare cu ANA Sofia.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CALDWELL, CHRISTI
Îmblânzirea scorpiei / Christi Caldwell
trad.: Oana Barbu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 4838 – 9
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111
Christi CALDWELL
Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşti
2020

Lui Reagan şi Riley, fetele mele puternice, iubitoare, curajoase, inteligente şi pline de compasiune.

Nu vă îndoiţi niciodată de valoarea voastră! Fiţi mereu conştiente de energia pe care o *aveţi!*

Puteţi şi veţi realiza orice în viaţă.

Absolut nimeni nu vă va putea opri.

Povestea Opheliei este pentru voi *amândouă.*

Prolog

Londra, 1812

Băiatul se afla pe teritoriul ei.

Nu, niciun loc din Londra nu aparţinea cu adevărat cuiva, ci doar *lui,* Diavolului întruchipat, Mac Diggory.

Fără să-i pese, ea răspunse acelui ticălos cu inima neagră şi, la fel ca toată lumea, plăti preţul pentru nemulţumirea lui. Ca atare, avea să lupte pentru acel teritoriu cu propria viaţă. Oricum, viaţa ei ar fi fost pierdută dacă nu o făcea.

Anticiparea bătăliei îi zvâcnea în vene. Ea îşi făcea drum prin mulţimea de domni şi doamne care se îndreptau spre teatru. În tot acest timp, îşi ţinea privirea aţintită asupra băiatului deşirat din colţul în care se afla.

La aproape 1, 70 metri, era la fel de înalt ca majoritatea bărbaţilor şi cu siguranţă avea să crească mare cât un urs. Nu-i păsa dacă era băiat, bărbat sau gigant; el îi ameninţase siguranţa.

Nu avea să permită nimănui. Cu atât mai puţin unui băiat jalnic, care fura din buzunare.

El se opri, privind nervos înjur.

Temperându-şi dezgustul, ea îşi privi adversarul.

Trăgându-şi pălăria care îi căzuse pe ochi, nu putea fi mai evident nici dacă ar fi mers pe străzile Londrei în fundul gol.

Era scuza patetică a unui vagabond norocos dacă mai supravieţuia o săptămână, darămite un an.

Ea intră pe alee, întinse o mână şi îl prinse pe copilul mai înalt decât ea de cămaşa jerpelită.

El gâfâi, intrând înapoi în înfundătura întunecată. Îşi scoase cuţitul.

Ea avea deja pumnalul în mână şi-l îndreptă spre gâtul lui.

Muşchii îi zvâcniră, apoi el încremeni.

— Străzile astea nu sunt ale tale! izbucni ea, lovindu-l.

Când lui îi apăru pe piele o picătură stacojie, ea îl împinse la perete, înlăturându-i pălăria. Sunt…

Cuvintele i se pierdură în timp ce se holba la micul semn făcut deasupra sprâncenei drepte, o adâncitură lăsată în carnea lui.

Aerul îi şuieră printre dinţi când o aducere-aminte îi răsună în minte.

— Nu o fac pentru a te ajuta, spusese ea.

— Atunci de ce nu mă predai? întrebase el liniştit, cercetându-i chipul.

De ce, într-adevăr? Mai ales că, dacă nu ar fi dat ascultare ordinelor lui Diggory, şi-ar fi atras propria moarte. Se auziseră paşi în spate. Îl lovise cu putere pe Connor.

— Dacă nu îţi doreşti să fii dus la Diggory cu măruntaiele pe post de cină, pleacă!

Nu fusese nevoie de mai mult. Plecase.

Iar acum îl vedea din nou.

— Cel care a scăpat, şopti ea. „Connor O’Roarke”.

Unul dintre băieţii lui Diggory scăpase cu mult timp în urmă şi rămăsese la fel de greu de prins ca o fantomă.

Connor rânji glacial.

— Tot sclava lui Diggory? o tachină el, iar ea simţi că ia foc.

Îşi ura tremuratul uşor al mâinii provocat de batjocura lui.

— Nu fi aşa de sigur! mormăi ea, apăsând cuţitul mai tare.

Muşchii gâtului lui se mişcară şi, cu o vitejie pe care nu o văzuse nici măcar în cei mai nemiloşi gardieni ai lui Diggory, el îi zâmbi batjocoritor.

— Nu mă vei înjunghia.

De unde ştia? Enervată, apăsă şi mai tare.

— Tacă-ţi gura! îl avertiză ea.

— Deci, ce vei face? Ai de gând să mă obligi să plec?

În ciuda atitudinii curajoase, apăru o scânteie de teamă în ochii lui.

Aşa cum trebuia să fie. Încă de când fusese o copilă, auzise numele Connor O’Roarke – cel care se strecurase

liber în puterea nopţii şi plecase cu o geantă grea, străbătând aceleaşi străzi deţinute de Diggory. „Şi l-am găsit… Din nou”.

Simţindu-i privirea aţintită asupra ei, înghiţi în sec.

— De data asta ar trebui să te predau, bombăni ea pentru sine, dar şi pentru el.

Sau, mai bine zis, trebuia să-l lase să ajungă la spânzurătoare, pentru a-şi putea continua afacerile şi a-şi revendica străzile. Connor O’Roarke nu era problema ei. Nu făcea parte din banda lui Diggory şi, cu siguranţă, nu era prietenul sau familia ei.

— Sau poate că nu vei face asta, murmură el.

Simţise nehotărârea ei. Ea o auzise în tonul lui pătimaş şi o văzuse în privirea lui împietrită.

— Probabil te temi că îi voi spune şi de celelalte dăţi când tu…

— Închide-ţi gura blestemată, ticălosule! şopti ea, apăsând iar lama cuţitului.

— Ce vei face, Lagertha? o provocă el.

Ea scrâşni din dinţi. Iată! I se adresase la fel de natural precum aruncau lorzii bani băieţilor care le ţineau caii de frâie.

„Vrei să ştii de ce te numesc aşa, Lagertha?”

Voia. Se întrebase atunci, când îl văzuse ultima oară. Însă, în ciuda curiozităţii care o cuprinsese, nu recunoscuse această slăbiciune şi nu avea să o facă nici acum. Chiar dacă dorinţa de a afla era la fel de puternică sau chiar mai puternică.

Ea îşi lăsă încet braţul să cadă.

— Eşti nebun. Sau prost. Vrei să te laşi prins de el. Este singura explicaţie. Du-te! Sau data viitoare te voi duce eu la el.

Căci dacă nu ar fi făcut-o… Ea tremura.

Fantoma unui zâmbet apăru pe buzele lui Connor ca atunci când descoperea minciuna.

De ce se comportase mereu ca o proastă când venea vorba despre acest băiat?

Picioarele îi zvâcniră din dorinţa de a fugi, urând că el

văzuse prea mult, dispreţuind că îi permisese prea multe din toate punctele de vedere.

— Du-te dracului, Connor O’Roarke!

Cu dinţii încleştaţi, se îndepărtă de alee, lăsându-l singur – din nou.

„Eşti un prost. Dacă Diggory află ce ai făcut şi că eşti la a două abatere…”

Un fior i se strecură pe şira spinării şi fu cuprinsă de aceeaşi teamă pe care o simţise Connor O’Roarke când îi pusese cuţitul la gât.

Trebuia să găsească o avere în noaptea asta. Trebuia să-l ţină pe Diggory liniştit, nu fericit, pentru că Diavolul era incapabil de altceva în afară de cruzime.

Căută pe străzi înnebunită. Căută şi iar căută.

Privirea ei ateriza asupra unui domn care se îndrepta agale spre teatru. Miji ochii, concentrându-se asupra fiecărui detaliu: mantia neagră şi elegantă a străinului, gulerul împodobit cu catifea. Totul la acest bărbat, de la veşminte până la modul în care păşea, vorbea despre avere.

Uitând de Connor O’Roarke, o luă din loc, pierzându-se în mulţime. Îşi dispreţuia statura care le permitea lui Diggory şi oamenilor lui să o doboare. Totuşi, uneori, faptul că era minionă servea la ceva. De exemplu, să se strecoare printre domni şi doamne, alunecând ca o fantomă, fiind una dintre ei.

Nobilul se opri să-şi consulte ceasul de aur, metalul sclipind în lumina felinarului stradal sub care stătea.

Dar ea nu-şi dorea ceasul. Acesta era numai distragerea de care avea nevoie pentru a pune mâna pe obiectul la care el se uitase puţin când coborâse din trăsură.

Ea intră. Merse înainte.

În momentul în care se întoarse, simţi o pereche de ochi aţintiţi asupra ei. Înălţă capul şi dădu cu ochii de el. Connor O’Roarke clătină uşor din cap, avertizând-o.

Ea se încruntă. Vagabondul ăsta să-i dea avertismente? Acelaşi om care nu ştia că se afla pe

teritoriul lui Diggory şi care, dacă era descoperit, ar fi ajuns cu măruntaiele scoase prin gâtul tăiat şi mâncat la felul doi?

Ridicându-şi bărbia sfidătoare, ea se mişcă. Băgă mâna în mantia nobilului şi luă portofelul de catifea fără să clipească. Îndesându-l în buzunarul din faţă, se opri pentru a-i arunca lui Connor o privire triumfătoare.

— Ticăloasă ce eşti! strigă cineva.

O mână mare i se înfăşură în jurul încheieturii. Întorcându-i mâna la spate, un bărbat o puse la pământ.

Ea îşi înăbuşi strigătul şi îngenunche în faţa celor doi bărbaţi.

— Ce înseamnă asta? strigă bărbatul.

Jandarmul îndreptă un deget ameninţător spre ea.

— Fata fura de la dumneavoastră!

Surprinderea lumină chipul nobilului. Îşi pipăi haina şi vru să vorbească. Când îşi îndreptă atenţia spre fată, ea se pregăti pentru o lovitură.

Numai că domnul se uită contemplativ la ea.

— Cum te cheamă? întrebă el încet.

Numele ei? O întrebase care era numele ei? Începu să tremure; un fior o străbătu până la degetele de la picioare şi îi făcu tot trupul să vibreze. Fiorul nu avea legătură cu durerea ascuţită în pielea zgâriată şi sângerândă în urma căderii.

„Nu arăta niciodată frica, nu-i lăsa niciodată să o vadă! Altfel, te vor tăia exact cum au făcut cu sora ta”.

Jandarmul o ajută să se ridice.

— Cum te cheamă, fetiţo? strigă el, scuturând-o.

În ciuda fricii care o amorţea, fusese născută şi crescută de cel mai nemilos individ din estul Londrei. Ridică din umeri.

Jandarmul cu părul roşu se uită confuz la nobilul îmbrăcat la modă de la care furase fata.

Cei doi se priviră.

— Excelenţa Sa ţi-a pus o întrebare, bombăni jandarmul. Trăgând-o de partea din faţă a cămăşii ei ponosite, o zgâlţâi cu atâta putere încât îi clănţăniră dinţii.

— Răspunde la întrebare!

Îi tremură buza inferioară, dar şi-o muşcă. Se putea să o spânzure pentru nelegiuirile ei, dar nu avea să-l lase pe jandarm să o doboare.

Mârâind, întinse piciorul şi-l lovi în tibie cu vârful cizmelor ei uzate.

El şuieră. Profitând de neatenţia lui, ridică celălalt picior şi îl lovi între picioare.

Ochii jandarmului ieşiră din orbite şi, slăbind strânsoarea, căzu în genunchi cu o bufnitură, ghemuindu-se.

Cu inima bătându-i cu putere, ea vru să fugă, dar o mână grea i se aşeză pe umăr, oprind-o.

Fata bodogăni şi pufni. Deci aşa se simţise pisica pe care sora ei insistase să o facă animal de companie. Încolţită. Îngrozită. „Captivă”.

Nobilul, având peste 1, 80 metri înălţime, putea fi lesne masivul angajat al lui Diggory care stârnea teroare doar prin simpla lui prezenţă, având în vedere modul în care se apleca deasupra ei.

Cu părul argintiu la tâmple şi cu un ac de diamant înfipt în lavaliera albă ca zăpadă, avea privirea regelui care îşi studia supuşii. El o privi inexpresiv, iar ea tremură. Teama de lipsa reacţiei – aflase cu mult timp în urmă – era mult mai periculoasă decât o furie grăitoare. Ştia că adversarul avea să atace în cele din urmă. Dar când? Cum? Toate întrebările îi accentuau groaza.

Gemu când fu prinsă de la spate de jandarm. Nenorocitul care gâfâia întinse mâna, iar ea îşi trase umerii în faţă, pregătindu-se pentru lovitură.

Nobilul îi făcu semn să se oprească, iar ea tresări, ascunzându-şi surprinderea la acea scurtă manifestare a milei.

— Nu vrei să-mi spui numele tău, repetă el, frecându-şi bărbia.

— Du-te dracului! se răsti ea.

Aruncând o privire asupra gentilomului elegant, ea îşi lăsă capul pe spate, apoi scuipă la picioarele lui, murdărind

pantoful lustruit, cu toc.

Jandarmul o luă de şuviţa de păr care i se desprinsese mai devreme, când căzuse, şi o trase atât de tare încât îi dădură lacrimile. Cum făcuse această gafă nenorocită? Nu greşise niciodată. Ştia care erau urmările. Ea credea că pericolul cel mai mare era Mac Diggory, şeful acestor străzi întunecate. „M-am înşelat. Lege nenorocită… Este legea fricii”.

— La Newgate cu tine, fetiţo!

I se făcu greaţă.

— Nu, imploră ea. Vă rog! „Nu vreau să mor!”

Se auzi un strigăt.

— Aşteaptă!

Priviră în acelaşi timp peste stradă. Connor îşi făcea loc printre trecători şi oamenii care priveau scena dintre ea şi gentilom.

— Tu cine dracului eşti? bombăni jandarmul, trăgând-o mai aproape, de parcă simţea capcana.

Cu o strălucire periculoasă în ochii înăspriţi de viaţa pe străzi, Connor făcu un pas ameninţător, ajungând atât de aproape încât se puse între ea şi jandarm, strângând-o cu putere de braţ.

— Ai grijă ce faci, băiete!

— Ce faci cu ea? întrebă el, tonul lui nefiind la fel de aspru şi cu accent londonez precum al ei şi al fraţilor ei.

Era doar alt motiv pentru care îl urâse întotdeauna. Mereu se crezuse mai bun decât restul.

— Pleacă, băiete! strigă jandarmul. Nu este treaba ta! Asta, dacă nu vrei să ajungi şi tu la Newgate.

O zgâlţâi atât de tare încât ea îşi lăsă capul pe spate.

Ea ţipă şi se urî pentru această manifestare patetică. Ţipătul era slăbiciune, iar slăbiciunea ducea la moarte. Era o regulă adânc înrădăcinată în ea de când păşise în viaţa asta nefericită.

Nobilul din nou ridică o mână, făcând linişte.

Connor miji ochii ca nişte fante subţiri şi ameninţătoare.

— Este treaba mea!

Nobilul şi jandarmul vorbiră în acelaşi timp, unul cu accentul caracteristic estului Londrei, iar celălalt în engleza regelui, mai potrivită pentru viaţa la palat.

— T-treaba ta, zici? strigă jandarmul.

— Treaba ta?

Dumnezeule, fusese întotdeauna arogant; îngâmfarea lui era suficientă pentru a atrage mânia lui Mac Diggory. Privirea lui Connor o întâlni pe a ei.

— Da, treaba mea.

În timp ce bărbaţii care îi controlau soarta schimbau priviri între ei, ea îi ignoră, privindu-l arogantă şi furioasă pe băiatul din faţa ei. Îl ura pentru că era liber. Îl ura pentru că reuşise să scape în toate felurile în care ea nu putuse. El fusese unul dintre cei care scăpaseră şi nu mai fuseseră prinşi.

— Pleacă, băiete! Făcându-i semn să plece, jandarmul o trase după el.

— O duc pe asta la Newgate, domnule! Scuzele mele pentru că aţi fost abuzat de acest gunoi…

Connor întinse braţul – de mâna lui atârna un portofel din catifea cu monogramă, reducându-i pe cei doi bărbaţi la tăcere.

„Ce?” Ea îşi plimbă privirea de la buzunarul ei din faţă la degetele lui, apoi la Connor. Vru să vorbească.

Dacă nu ar fi fost atât de descumpănită de salvarea neaşteptată, probabil ar fi fost al naibii de furioasă pentru că i se furase din buzunar.

— Imposibil!

În ciuda siguranţei de sine afişate mai devreme, jandarmul se opri. El îşi slăbi strânsoarea, dar continua să o ţină cu fermitate.

Domnul în mantie elegantă se încruntă.

— Mi-ai luat portofelul, spuse el încet.

— Las-o să plece!

„De ce?” De ce ar fi făcut asta Connor O’Roarke?

În cele din urmă, nobilul încuviinţă discret din cap, ieşind din impas.

— L-ai auzit. Eliberează fata! ordonă el cu hotărâre.

Dintr-odată, viitorul unuia fusese salvat, iar soarta altuia – decisă.

Jandarmul îi dădu drumul atât de brusc încât ea se dezechilibră şi căzu în fund. Rămase acolo, încremenită o clipă, în timp ce jandarmul îl luă pe Connor, avându-l pe nobil pe urmele lor.

Connor aruncă o ultimă privire peste umăr.

— O datorie plătită, murmură el.

Era mottoul fiecăruia dintre fetele şi băieţii destul de ghinionişti pentru a se afla în ghearele lui Diggory.

„O datorie plătită”.

Capitolul 1

Anglia, primăvara 1826

Luxul de a fi cel mai de succes anchetator din Anglia nu se rezuma la averea pe care o deţinea, ci şi la capacitatea de a accepta sau de a refuza orice caz.

Nu încăpea nici o îndoială. Connor Steele făcuse o avere din munca lui.

De aceea, se gândise să nu meargă.

Când văzuse biletul pe biroul său, se gândise să arunce misiva la coşul de gunoi.

În cele din urmă, acceptă următoarea audienţă, dar nu din cauză că avea nevoie de bani, ci pentru că era înţelept să adune informaţii. Numai după o întrevedere putea decide ce era de făcut în acel caz, dar nu devenise cel mai bun anchetator refuzând sarcinile încredinţate de cei mai bogaţi şi mai puternici nobili din Londra.

În ciuda prezenţei a doi servitori în uniformă, o tăcere grea se lăsase în holul larg.

În timp ce majordomul surprinzător de tânăr studia cartea de vizită pe care i-o înmânase, Connor îşi aruncă privirea asupra spaţiului măreţ, de la podeaua din marmură albă italiană până la covoarele stacojii, care acopereau

scările şi la candelabrul de cristal ce atârna deasupra. Da, domnul care căuta să-i folosească serviciile era putred de bogat.

— Vreţi să mă urmaţi?

Slujitorul înalt, cu părul roşcat murmură singurele cuvinte schimbate de când deschisese uşa, iar Connor îi oferise cartea de vizită. După ce îi dădu unui lacheu mantia lui Connor, majordomul porni pe coridor.

Connor aruncă o privire spre servitorul arţăgos, care, cu haina pe braţ, dispăru în umbră.

Mergând încet în spatele majordomului, Connor îl urmă. Cel mai priceput dintre anchetatori nu ratase nimic şi le văzuse pe toate. Era o lecţie necunoscută de majoritatea anchetatorilor, una pe care Connor o învăţase nu în cei zece ani de când îşi înfiinţase propria afacere, ci mai degrabă în anii în care îşi petrecuse viaţa pe străzi.

Omiterea unui detaliu putea duce la moartea cuiva. Era o regulă de viaţă despre care Connor nu era atât de naiv să creadă că era rezervată numai străzilor din estul Londrei, ci era valabilă în toată Anglia, de la aleile întunecate până la sălile de bal luminoase.

Majordomul privi peste umăr şi îşi ajustă pasul în timp ce se îndreptau spre un hol care se bifurca.

— Pe aici, domnule Steele, mormăi el, apoi se lăsă din nou tăcerea în timp ce Connor era condus mai departe.

În timpul lungului drum prin casa din Mayfair a marchizului de Maddock, Connor catalogă fiecare detaliu, concentrându-se, în cele din urmă, pe elementul definitoriu al reşedinţei somptuoase.

„Tăcere.”

Era singurul cuvânt care definea această casă, precum şi personalul care o deservea. O linişte care înfiora şi descuraja conversaţiile, accentuând ceea ce altfel ar fi fost sunete banale: ticăitul îndepărtat al unui ceas, zgomotul unui pas uşor, scârţâitul pardoselii.

Tânărul majordom încetini, apoi se opri. Făcu o pauză, aşteptând până când Connor ajunse la uşa grea de stejar înainte de a bate.

Liniştea apăsătoare persista.

Apoi o voce aspră se auzi dinăuntru:

— Intră!

Servitorul, eficient, apăsa deja mânerul uşii, permiţându-i lui Connor să intre.

Aruncând o privire în cameră când păşi înăuntru, Connor se uită în cele din urmă la persoana care stătea la birou. Cu capul aplecat asupra unui lucru oarecare ce îi solicita atenţia, bărbatul nici măcar nu se obosi să ridice capul.

Majordomul aruncă o privire plină de regret în direcţia lui Connor şi apoi îşi drese vocea.

— Excelenţă, domnul…

— Ştiu al dracului de bine cine este.

Din locul în care stătea aşezat la biroul lui, cu un registru deschis în faţă şi dând acele ordine pe un ton ce inspira teamă, era evidentă identitatea bărbatului.

— Ieşi dracului, Quint!

Majordomul ieşi graţios, de parcă i s-ar fi cerut să iasă într-o manieră politicoasă.

— Şi închide uşa în urma ta, şopti domnul, însă fără a se deranja să ridice capul.

Tânărul servitor încuviinţă.

Odată ce bărbatul plecă şi în cameră se aşternu liniştea, Connor se îndreptă spre birou, neinvitat. Cu fiecare pas ce-l ducea mai aproape, studia mai atent acea figură despre care se vorbea de mult timp în înalta societate: Marchizul Nebun.

Cu părul său blond neîngrijit căzut pe faţă şi evaluând frenetic acea pagină, nu exista nicio îndoială asupra nebuniei bărbatului. Soţia Marchizului Nebun fusese arsă de vie, în timp ce el, în mod surprinzător, rămăsese neatins, aflându-se în oraş în noaptea în care fusese ucisă împreună cu copilul lor.

Însă pe străzi Connor avusese de-a face cu demoni şi cu bărbaţi şi femei care trebuiau să ajungă la Bedlam. Încetase cu mult timp în urmă să se mai teamă sau să mai simtă ceva în preajma bărbaţilor precum marchizul.

— Ai venit, observă marchizul pe un ton răguşit, caracteristic unei persoane care nu era obişnuită să vorbească.

Luând asta ca pe o invitaţia de a lua loc, Connor revendică scaunul cel mai aproape de biroul domnului. Fără să se deranjeze să aştepte permisiunea, îl trase şi se aşeză, lăsând urme cu vârful degetelor pe braţele prăfuite.

Firele minuscule de praf dansau în aer, biroul neîngrijit fiind în contrast cu mobilierul de mahon strălucitor din afara acelei camere.

Connor îşi măsură cuvintele. Fusese cât pe ce să nu vină. Averea lui îi dădea libertatea de a alege cazurile pe care le accepta. Cu toate acestea, chiar şi în primele zile ale carierei sale, şi-ar fi vândut sufletul pentru a se ocupa de cazul unui criminal care ucisese un copil.

— V-aţi fi aşteptat să nu o fac, spuse el, aşteptând reacţia celuilalt bărbat.

Fără să se întrerupă din studierea registrului, Lord Maddock dădu pagina.

— Nu mai am nici o aşteptare, domnule Steele, spuse el sobru.

În timp ce marchizul îşi trecu privirea peste hârtie, Connor îşi îndreptă gâtul, studiind cuvintele scrise acolo.

Nume după nume completau rândurile. Unele dintre ele aveau o steluţă alături.

În cele din urmă, marchizul puse registrul deoparte şi înălţă capul. Aruncă o privire aproape plictisită spre litera D aflată chiar deasupra sprâncenei lui Connor. În timp ce adesea cei mai mulţi din înalta societate îşi ascundeau privirile îngrozite, Lord Maddock zâmbi sumbru.

— Ştii cine sunt? întrebă el cu o bucurie aproape bolnavă.

Connor miji ochii. Supravieţuise iadului pe străzi. Ultima figură care ar fi putut stârni vreodată o urmă de frică în el era cea a Marchizului Nebun.

— Nu am venit aici să vă jucaţi cu mine. Mi-aţi solicitat serviciile şi am venit să vă ascult. Aşa că spuneţi ce aveţi de spus.

Bărbatul afişă un alt zâmbet trist care ar fi făcut să păleasc buzele asprite de viaţă ale unui bărbat cu un statut inferior.

— Te-aş angaja pentru a investiga un caz.

Deschise sertarul biroului şi scoase o hârtie. O împinse pe birou.

Connor privi o clipă hârtia şi apoi o ridică.

— Este ceea ce ai câştiga, îi explică marchizul, lăsându-se pe spate pe jilţul lui de mahon, ca al Regelui Leu.

Connor cercetă hârtia. O sută de mii de lire sterline.

Poate cu ani în urmă ar fi fost impresionat de acea sumă exorbitantă. Era o avere mai mare decât cea a majorităţii regilor şi prinţilor.

— Nu îmi aleg cazurile în funcţie de mărimea sumei care poate fi obţinută, spuse el direct, înapoind hârtia.

— Atunci eşti un prost!

Nu, era un om cu o oarecare integritate. Sau mai degrabă unul care căutase să se modeleze singur, pornind de la vagabondul care fusese cândva.

— Sunt un bărbat cu mijloace suficiente pentru a nu fi nevoie să preiau cazuri decât dacă doresc. Îi aruncă marchizului o privire scrutătoare. Mai ales al unuia care mă insultă.

Un scurt război se stârni în ochii lui Lord Maddock.

— Vreţi să-mi spuneţi să mă duc dracului, observă Connor, întinzându-şi picioarele. Vreţi să mă aruncaţi în şuturi, dar nu puteţi.

Pentru că avea nevoie de serviciile lui.

În ciuda poziţiei sale relaxate, umerii marchizului se încordară.

— Este vorba despre un copil, replică marchizul ţâfnos, cu un vag licăr de triumf în ochi. Un băiat.

Connor îşi întinse mâinile şi continuă să-l cerceteze pe celălalt bărbat.

— Mort sau viu? întrebă el direct.

Un muşchi zvâcni în colţul gurii marchizului.

— Viu. Doar atât. Un singur cuvânt şi fără alte detalii.

Nonşalant, Connor îşi împreună vârful degetelor.

Copiii. Întotdeauna fuseseră slăbiciunea lui Connor ca investigator; acele cazuri care îi fuseseră oferite şi care implicau un copil i se păruseră cel mai greu de refuzat. Era un detaliu despre care aflaseră foarte mulţi şi care făcuse ca mamele sărăcite şi taţii disperaţi să apeleze la el pentru nişte sume care nu aveau să îmbogăţească pe nimeni.

— Vreţi să vă ajut să găsiţi un copil, zise Connor calm.

— Fiul meu.

Vorbind atât de rece, lipsit de emoţie, marchizul s-ar fi putut referi la fel de bine la modul în care îşi bea ceaiul sau la rasa calului său.

— Fiul dumneavoastră a fost ucis, zise el, fixând chipul celuilalt bărbat.

Marchizul chicoti, sunetul aspru al amuzamentului fals umplând biroul.

— Ţi-ai făcut temele, domnule Steele.

Era o poveste încă şoptită ocazional în sălile de bal: povestea despre incendiul iscat de marchiz când soţia lui, aşteptând al doilea copil, şi fiul său moştenitor merseseră la culcare după un episod violent între soţ şi tânăra mamă.

Amuzamentul prefăcut arăta ca o mască sumbră pe trăsăturile dure ale marchizului.

— Fiul meu a fost furat.

Poate că la mijloc era nebunia bărbatului, într-o încercare de a rescrie şi a transforma trecutul pentru a-l face mai suportabil în momentele de luciditate.

— Copilul dumneavoastră a dispărut în urmă cu şapte ani şi abia acum reclamaţi că a fost răpit, spuse Connor, cuprins de neîncredere.

Lord Maddock făcu o grimasă.

— Nu am avut motive să cred că era în viaţă. Se opri. Până acum, afirmă el apăsat.

Pe Connor îl cuprinse o dorinţă familiară de a şti mai multe.

Pentru el, întotdeauna fusese o dorinţă nestăpânită. O simţise ca elev pasionat, dar cu o mamă moartă de mult timp, care fusese primul său tutore. Apoi ca student la

Cambridge şi, în final, ca anchetator care lucra pe străzile Londrei. Iar acum era şi mai intensă.

Când vorbi, Connor o făcu pe un ton obişnuit.

— Ce informaţii aţi descoperit şi v-au făcut să credeţi că fiul dumneavoastră a supravieţuit focului? „Un foc pe care l-aţi pus”.

Vorbele acelea planau în aer, nerostite, dar la fel de reale de parcă ar fi fost pronunţate.

Ochii căprui ai lui Lord Maddock erau mai reci decât gheaţa. Luă un mic jurnal de piele de pe colţul biroului şi i-l întinse.

— Există nume.

Fără să vorbească, Connor acceptă jurnalul.

Îl deschise şi văzu paginile smulse neglijent din ziarele de scandal, uşor şterse, prezentând semnele timpurii ale trecerii vremii.

— Începeţi cu notele mele, ordonă marchizul, obişnuit să fie ascultat.

Connor scoase foile şi le puse deoparte. Îşi trecu repede privirea peste prima pagină.

Nume. La fel precum cele subliniate cu o mână nesigură în registrul marchizului, care încă era deschis.

Doar două erau cunoscute, cele despre care se scrisese şi se vorbise recent în înalta societate:

„Helena Banbury, ducesă de Somerset”.

„Ryker Black, viconte de Chatham”.

Connor făcu o pauză, încă privind informaţiile adunate despre viconte: partenerii săi de joc. Nu, unul în special.

Niall Marksman.

„Trebuie să faci ceea ce spune, Connor, aşa cum am făcut şi eu. Asta, dacă nu vrei să ajungi ca Ryan. Ţine-ţi gura şi fă orice-ţi spune!”

Tresări, ţinându-şi capul în jos, în timp ce încerca să-şi pună gândurile în ordine. Nu se mai gândise la Niall sau la vreunul dintre băieţii şi fetele alături de care trăise pe străzile Londrei.

Nu, nu îşi permisese să se gândească la ei. Demonii îl bântuiseră suficient, dovedindu-se mult mai sigur să-şi ţină

amintirile îngropate.

Luându-le din nou, termină de citit.

— Au fost luaţi, spuse marchizul, distrăgându-i atenţia lui Connor de la acea foaie. Bătu cu degetul pe cuvintele din ziar. Mi-a luat timp pentru a înţelege asta, spuse el ca un posedat. Cei doi copii ai ducelui de Wilkinson s-au dat de partea lui Diggory. A fost totul doar o bârfă inutilă, dar apoi, cu fiecare poveste îngrozitoare, piesele au început să se potrivească.

— Piesele? repetă Connor încet.

Aceştia susţineau că bărbatul era nebun şi că sclipirea frenetică din ochii lui îl făceau să dea crezare acelor vorbe.

Cuvintele marchizului se amestecară frenetic.

— Copii luaţi. Furaţi. Folosiţi. Se opri brusc, privind dincolo de Connor, într-un punct pe care numai el îl putea vedea. Până când totul căpătă sens, termină el în şoaptă.

Connor, care se crezuse de mult timp imun în faţa anxietăţii, îşi dădu seama cât de mult se înşelase în această privinţă. Simţi fiori reci pe şira spinării.

— Ce a căpătat sens? îl încurajă el, întinzându-se spre teancul de decupaje.

Marchizul tresări uşor, iar în acel moment Connor ştiu că uitaseră unul de prezenţa celuilalt până în acea clipă.

— De ce a fost luat de cineva de pe stradă. Poate vândut.

În ciuda atitudinii sale rezervate, i se făcu milă. Da, poate că domnului îi era mai uşor să-şi explice propriile crime recreând în minte ceea ce avusese loc cu adevărat în acea noapte de decembrie.

— Nu mi-am ucis fiul! spuse Lord Maddock, urmărind neîncetat gândurile lui Connor şi dezvăluind o putere de convingere neaşteptată.

Connor înălţă capul.

— Dar soţia dumneavoastră? întrebă el liniştit. Acceptase cazuri chiar şi pentru mai puţin din suma care îi fusese oferită pentru a-i ajuta pe acei părinţi şi rudele care căutau răspunsuri despre copiii pierduţi sau ucişi. Dar nu acceptase banii criminalilor. Aţi ucis-o?

O oarecare pustiire tipică celor care renunţaseră la viaţă pâlpâi în ochii marchizului.

— Sunt responsabil de moartea ei, răspunse acesta.

Connor dădu să se ridice, încheind întâlnirea. Ceva îl opri.

„Sunt responsabil de moartea ei”.

Era o afirmare a asumării, nu o declaraţie de asasinat.

Încercă să-şi amintească tot ce ştia despre marchizul de Maddock, cernând bârfele şi săpând mai adânc. Îşi dori pentru prima dată să fi acordat mai multă atenţie cazului senzaţional care bulversase întreaga Anglie, la mult timp după ce marchizul fusese exonerat, iar cauza incendiului, atribuită unui făptaş necunoscut.

Desigur, fusese mult mai uşor pentru înalta societate să se confrunte cu un incendiator fără nume decât să accepte că exista un criminal în mijlocul lor.

Asta fusese ceea ce acceptase Connor.

Dar ce ştia el cu adevărat despre caz?

— V-aţi ucis soţia? repetă el.

— Ţi-am dat răspunsul meu, rosti marchizul fără să şovăie sub privirea scrutătoare a lui Connor.

— Mi-ar plăcea să o spuneţi clar şi răspicat.

Să-şi asume infracţiunea de care fusese acuzat şi ulterior achitat.

— Am spus-o deja; soţia mea este moartă din cauza mea. Nu o voi spune altfel pentru a vă face pe plac. Îmi vei accepta cazul şi îl vei găsi pe fiul meu?

— Aceasta este singura dovadă pe care o aveţi care să sugereze că ar putea să se afle în viaţă?

Tăcerea marchizului servi drept răspuns.

În fiecare zi erau luaţi copii pe străzi şi făcuţi hoţi, ucigaşi şi târfe pentru lorzi. Connor purtase amprenta pe frunte ca dovadă eternă a aceluiaşi adevăr. Îşi îndreptă atenţia către foaie. Şi totuşi, copiii preţioşi ai domnilor şi doamnelor nu erau cei care se găseau în rolul de pioni pentru a spori puterea acelor nenorociţi fără scrupule. Erau băieţi şi fete care avuseseră aceleaşi începuturi modeste precum Connor – unii se născuseră din târfe şi marinari,

alţii fuseseră lăsaţi orfani de o soartă crudă, iar alţii, transformaţi în orfani de bărbaţii care le stăpâneau lumea.

— Copilul dumneavoastră este diferit de bărbaţii şi femeile de pe lista asta, spuse el în cele din urmă, aşezând cartea pe biroul marchizului.

— Aceştia sunt orfani.

— Chatham…

— Mama vicontesei e fosta amantă a unui duce, care a devenit amanta liderului unei bande, îl întrerupse el.

Toţi din Londra descoperiseră recent povestea mamei lui Banbury.

Marchizul se încruntă şi păru să-şi piardă încrederea.

Decis să îşi impună punctul de vedere şi să-i spulbere marchizului orice speranţă disperată sau nechibzuită, Connor arătă spre numele ducesei de Somerset.

— Este sora lui Chatham şi astfel e rudă prin sânge. Celelalte nume de aici… Privirea lui fu atrasă brusc în mijlocul acelei pagini: Toţi erau orfani obişnuiţi de pe stradă. Nu există sânge nobil între ei.

Vru să se ridice.

Lord Maddock întinse o mână.

— Te înşeli!

În cariera lui de investigator, acele cuvinte se dovediseră străine pentru Connor, care se obişnuise doar cu succese.

Totuşi, era genul de persoană mândră. Văzuse prea multe, iar orice urmă de dispreţ încetase de mult timp să mai conteze.

— Rareori, contracară el, ridicându-se în picioare. Greşesc rar.

— Cu toţii greşim, spuse marchizul grav, din nou ca un om pierdut în propriile gânduri şi regrete.

Connor făcu un pas în spate.

— Dar acum greşeşti! se răsti marchizul, făcându-l să se întoarcă pentru a-l înfrunta. Lord Maddock îşi aşează palmele pe birou, iar pergamentul se încreţi zgomotos. Spune-mi, ai fost fiul unei târfe şi al unui marinar? Sânge comun de stradă, cum îl numiţi?

Connor încremeni.

„Nu din nou… Dumnezeule mare, Connor, nu din nou!”

Se uită întunecat la marchizul ale cărui buze formau un zâmbet compătimitor. Societatea bârfea adesea şi punea întrebări despre tânărul însemnat cu un D care fusese adoptat de contele de Mar. Dar nimeni nu ştia totul. Nimeni din înalta societate nu ştia nimic.

Sau asta crezuse el.

Îşi încleştă maxilarul.

— Vedeţi, domnule Steele, şi eu am auzit zvonuri despre tine. Marchizul îşi îndreptă degetul spre fruntea lui, unde era cicatricea lui Connor, o amintire clar reliefată a trecutului său. Poveşti despre cum ai aparţinut cândva altei categorii, fiind salvat de contele de Mar.

— Trecutul meu nu este problema dumneavoastră, spuse el, impregnând ameninţarea cu o tentă glacială.

— Ba este! continuă marchizul. În sensul că şi tu ai fost separat de rudele tale.

„Aceasta este o zi norocoasă. Se pare că, până la urmă, îmi vei fi de folos”.

— Şi unde ai plecat? Cu cine ai locuit pe acele străzi?

Lord Maddock întreba în felul în care numai un prădător care simţise slăbiciunea ar fi putut-o face.

Connor rămase nemişcat mult timp, cuvintele marchizului biciuindu-l, reînviind trecutul.

— Credeţi că fiul dumneavoastră trăieşte, spuse el pentru ca marchizul să audă cuvintele tare şi răspicat şi să înţeleagă improbabilitatea acestora. Probabil că este mort.

Paroxismul schimonosi chipul marchizului – prima scăpare a posturii sale împietrite.

— Dar există posibilitatea să fie în viaţă.

Ce era mai probabil? Ca Marchizul Nebun, care nu negase că îşi ucisese soţia, să creadă că fiul său mort era în viaţă sau că pierise împreună cu mama sa în acea noapte?

Şi totuşi, Lord Maddock rosti singurul cuvânt care îl ţinea pe Connor înfipt pe podeau îngustă, otrăvitoare.

O posibilitate. „Şansa să se întâmple ceva ori să fie

adevărat”.

Era un cuvânt esenţial pentru toţi anchetatorii, care le amintea ce aveau de făcut sau chiar mai mult.

La tribunal, juraţii îl găsiseră pe marchiz vinovat de crimă. Dacă nu era monstrul pe care îl descrisese societatea, ci numai un tată care înnebunise de durere?

Din nou, chiar şi aşa, era posibil.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, asta însemna, de asemenea, că putea exista un băiat care încă trăia pe acele străzi mizerabile pe care Connor fusese suficient de ghinionist să le numească *acasă,* dar şi un nobil care îl căuta, când nimeni nu-l căutase vreodată pe Connor.

Marchizul miji ochii căprui până ce deveniră două fante, citindu-se în ei o provocare şi o întrebare, dar şi ceva mai mult: o rugăminte.

Connor trase scaunul şi se aşeză.

Capitolul 2

Tatăl Opheliei Killoran, Mac Diggory, cel mai nemilos ticălos din toată Londra, spunea că noaptea se lasă când Diavolul vine să joace.

Întunericul se dovedise a nu fi de mare ajutor răului care învăluia cele mai disperate suflete ale Angliei.

Ophelia însă ajunsese să aprecieze noaptea târzie şi ceaţa groasă din Londra, ca pe o mantie protectoare, care oferea siguranţa pe care nicio armă şi nicio persoană nu i-o puteau oferi.

Ploaia? Era chiar mai bine, pentru că se putea strecura neobservată – şi la fel îi făcea pe nobilii simandicoşi, care se plimbau prin ploaie nepăsători.

Ophelia supraveghea străzile, aruncându-şi privirea asupra trecătorilor care se grăbeau spre Bârlogul Diavolului şi spre colţurile clădirilor. Îşi continuă căutarea, auzind cuvintele şoptite şi pline de groază schimbate de mai mulţi servitori ai clubului familiei.

„Îi găseşte în mahala. Când vin ploile şi ceaţa este mai groasă, el este întotdeauna acolo”.

Această aducere-aminte atât stăruitoare, dar şi de rău augur invoca cele mai vechi şi întunecate amintiri. Cele care refuzau să rămână îngropate.

„Nu te gândi la el, nu te gândi la el, concentrează-te!”

Închizând ochii, Ophelia numără în gând. „Trei, doi, unu”. Deschise ochii. Respirând uşor printre buze, îşi strânse pelerina şi se îndepărtă de siguranţa unei alei pe care o cunoştea pe străzile periculoase ale Londrei.

Duhoarea din St. Giles îi inundă nările. Lăsă mirosul să-i umple plămânii, găsind un efect calmant în familiaritatea pe care o regăsea aici. Era singura casă pe care o cunoscuse vreodată şi, când atât de mulţi pieriseră pe aceste străzi, ea nu numai că supravieţuise alături de fraţii ei, ci prosperase. Amintirea aceasta îi alungă demonii şi îi dădu putere.

Ophelia se strecura printre umbre, măsurând fiecare pas, evitând căile populate.

„Îi atrage pe alei. Nu mai mult de doisprezece ani. Iar dacă au o zi în canalizare, îi ia”.

Ura îi pulsa în vene.

Şi, deşi ar fi trebuit să-i fie teamă de implicaţii în cazul în care ar fi fost descoperită, sentimentul dreptăţii era mai puternic.

Ophelia ajunse la intersecţia cu Great Russell Street, acel loc unde hoţii şi ucigaşii se adunau de sute de ani. Locul cel mai sărac al Londrei numit încă *acasă.* Aruncă o privire. Cu inima bătându-i cu putere, înlătură grilajul şi se strecură prin deschizătura îngustă. Căută în jur cu picioarele şi găsi scara. Cu o mână, trase la loc metalul. Se auzi un zgomot greu, care răsună în mod ameţitor în străfundurile canalizării. După ce coborî rapid pe scară, picioarele Opheliei atinseră în tăcere podeaua.

Clipind pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul, scoase în grabă pumnalul din interiorul cizmei. Mirosul acru al deşeurilor îi lovi simţurile. Oricât de obişnuită ar fi fost cu lumea asta, mirosul de rahat putred şi moarte era unul care

nu putea fi niciodată curăţat cu adevărat. Înghiţind în sec pentru a îndepărta greaţa, păşi pe pământul alunecos, măsurând fiecare pas.

Sunetele stridente ale şobolanilor răsunau în pereţii canalizării.

— Cât de drăguţă eşti…

Ophelia îngheţă, mergând în continuare, în timp ce se auzeau acele voci bine-cunoscute.

„Nu am întârziat prea mult”.

Picioarele îi zvâcniră din dorinţa de a merge mai repede.

Graba, aşa cum o învăţase Diggory, era risipă. Şi, deşi ea îl ura pe bărbatul datorită căruia venise pe lume cu o intensitate care arăta întunericul din sufletul ei, recunoştea că anumite lecţii pe care el i le dăduse aveau valoare.

Respirând încet şi regulat, Ophelia merse în vârful picioarelor prin nămol, încercând să înţeleagă conversaţia care se auzea în depărtare printre sunetele nedesluşite ale canalizării.

— Foarte drăguţ… Vai, cum… Atât de minunat!

Vocea aceea detestată se auzea din ce în ce mai aproape, iar Ophelia se opri.

Deşi stătea cu spatele la ea, întunericul nu reuşea să ascundă calitatea acelei haine din lână. Ura îi pârjolea limba, arzând-o ferocitatea acelei emoţii. Oare aroganţa era cea care îl făcea pe un nobil să creadă că nu trebuia să îşi mai bată capul cu deghizarea avuţiei şi a rangului său când agresa un copil? Sau era o simplă nepăsare?

În orice caz, îi făcu treaba mai uşoară în această noapte.

Ophelia continuă să meargă.

Răsună un scâncet de copil, sunetul tânguitor fiind înăbuşit de şobolanii care goneau primprejur.

— Nu te va durea deloc, îţi promit! spuse nobilul într-o şoaptă răguşită în timp ce ridica fusta fetei. Iar când vom termina, vei primi o răsplată pe măsură.

Scoţându-şi pumnalul, Ophelia inspiră adânc. „Hârşti!” Vârful lamei sfâşie haina fină, răsunând în toată

canalizarea.

Cu pantalonii în vine, nobilului îi venea greu să se mişte.

— C-ce? strigă el, împiedicându-se.

Merse împleticit, întorcându-şi capul şi căutând-o.

Lăsându-se în jos, Ophelia se năpusti asupra lui. Îi sfâşie haina la spate.

Respirând agitat, nobilul ticălos se întoarse.

Cizmele sale înainte strălucitoare îi alunecară pe excremente şi ateriză zgomotos în rahat.

Ophelia îşi scoase pistolul şi îl îndreptă spre pieptul lui.

— D-Dumnezeule, nu mă p-poţi împuşca! suspină el. Te rog, nu! adăugă el tânguitor.

— Eşti un pedofil! strigă ea grav, savurând modul în care culoarea i se scurgea din obraji. Ce-ar zice soţia ta simandicoasă? Sau ştie? continuă ea, mişcându-şi pistolul mai jos spre partea deschisă a pantalonilor lui. Pun pariu că este uşurată să te ştie afară din patul ei, aşa că nu ar deranja-o că molestezi o copilă.

— Nu fac rău copiilor! strigă el. Ea a vrut-o.

„O vrei, târfuliţo… Voi, vagabonzii de pe stradă, sunteţi toţi la fel”.

— M-a urmărit din propria iniţiativă. Întreab-o! Întrea…

Ophelia îşi armă pistolul, iar sunetul decisiv îl reduse pe lord la un şir patetic de bâiguieli.

— Tacă-ţi gura aia nenorocită! îl avertiză ea. Fără să-şi ia privirea de la depravatul de la picioarele ei, se apropie de copila care scâncea.

Nasturii erau desfăcuţi, hainele ponosite atârnând pe strupul ei sfrijit.

„Te rog, te rog, nu mă atinge, nu…”

Inima Opheliei tresări când trecutul ei se contopea cu prezentul acestei fetiţe.

Pistolul din mână i se mişcă, iar nobilul îşi puse mâinile la urechi, speriat.

— Nu îmi face rău! strigă el gâtuit. Îţi voi oferi orice

vrei. Spune preţul!

Ea îşi strânse buzele.

— Ţine-ţi gura, ticălosule! strigă ea.

În timp ce cele mai multe strigăte obişnuite erau ignorate, cele ale unor persoane elevate îi atrăgeau adesea pe jandarmi şi determinau intervenţia bărbaţilor şi a femeilor de pe străzi, dornici să primească monedele pe care le-ar fi putut căpăta *salvând* un nobil.

— Încă un cuvânt şi trag! Ea îşi flutură în mod sugestiv arma în dreptul pantalonilor lui. Retrăgându-se, se apropie de fată. La Bârlogul Diavolului sunt angajaţi copii aflaţi în pericol, spuse ea cu o voce şoptită, ca să audă doar copila. Du-te acolo!

Cu ochii mari, fata încuviinţă din cap. Apoi, strângându-şi hainele, îi ocoli pe Ophelia şi pe nobilul de la picioarele lor şi o zbughi.

De îndată ce aceasta plecă, Ophelia ridică piciorul şi îl lovi pe nobil cu cizma.

Acesta gemu, ghemuindu-se pentru a-şi feri coastele.

Profitând de această distracţie, îl lovi în zona intimă.

Un strigăt scandalos răsună în canalizare.

— Am zis să-ţi ţii gura! îl avertiză ea în timp ce el se zvârcolea şi gemea la picioarele ei.

— Te rog, Doamne! Te rog! imploră, ghemuindu-se.

Respirând repede din cauza efortului, Ophelia se aplecă asupra lui, aproape lipindu-şi buzele de ureche lui.

— Nu există Dumnezeu în aceste canalizări. Nu există Dumnezeu pe aceste străzi. Data viitoare când te gândeşti să pui mâna pe un copil, gândeşte-te la ce ai păţit astăzi. Prinzându-i capul, îl lovi de pământ o dată.

Nobilul dădu ochii peste cap.

Ea îşi blestemă accentul specific estului Londrei. La dracu’! Fusese neglijentă!

— Domnule?

Inima ei se opri o clipă, apoi începu să bată cu putere.

„La dracu’!” Aruncă o privire spre nobilul aflat la picioarele ei, pe care îl bătuse până ce îl lăsase inconştient. Nu ar fi contat pentru nimeni dacă ar fi fost pe punctul de a

viola o copilă sau de a o omorî, reducând-o la tăcere, pentru a-şi tăinui păcatele. Tot ce vedea înalta societate era un lord superior, mai bun decât mizerabilii de pe străzi, precum Ophelia şi fraţii ei.

— Domnule?

Vocea se apropie odată cu paşii stângaci ai unui bărbat neobişnuit cu acele canalizări, accelerându-i pulsul. Sunteţi acolo? Un lacheu îmbrăcat în haine stacojii se repezi în faţă.

Se năpusti şi o prinse pe Ophelia de gamba dreaptă.

Piciorul i se îndoi şi strigă.

Ophelia căzu în mâini, în timp ce pumnalul zbură în aer. Lovi ţeava cu un zgomot uluitor.

Încremeniră amândoi, privind cuţitul stacojiu.

Profitând de neatenţia bărbatului, se ridică şi-l lovi cu putere între picioare.

Strigătul lui de agonie răsună în canalizare.

Cu inima bătându-i cu putere din cauza fricii, Ophelia privi peste umăr la tunelul care lega canalizarea şi se furişă înăuntru. Picioarele i se scufundară în apă, îmbibându-i tălpile cizmelor. Frigul pătrunse prin pielea groasă. Blestemând ecoul puternic al picioarelor ce loveau apa, se strecura grăbită din ce în ce mai adânc.

Groaza o lăsă fără aer în timp ce intră în următorul tunel de legătură. Îşi ciuli urechile, ca să-şi dea seama unde era bărbatul care o urmărea, dar menţinu ritmul frenetic. Paşii înceţi erau cei mai periculoşi, aproape la fel de periculoşi ca un fals sentiment de securitate.

Ophelia continuă să alerge până când zări o rază firavă de lumină a lunii şi se strecură afară prin deschizătura care lega canalizările. Se eliberă, primind răcoarea aerului proaspăt al nopţii care îi lovea faţa.

Se opri să-şi tragă sufletul.

Ştreangurile care deveniseră de mult simbolul de pe Charing Cross străluceau sub lumina palidă a lunii.

„La dracu’!”

Dacă mergea cât de repede putea, ajungea înapoi în douăzeci de minute. Având în vedere că se epuizase

încercând să nu să fie prinsă, probabil avea să dureze mai mult.

Desigur, la miezul nopţii, clubul fratelui ei, Bârlogul Diavolului, era plină de clienţi. Nimic nu putea să-l ia pe fratele ei de la mesele de joc la această oră şi, cu siguranţă, el nu punea la îndoială locurile pe unde cutreiera Ophelia sau oricare dintre fraţii Killoran. Nu, el supraveghea mesele şi verifica dacă prostituatele şi chelneriţele erau tratate corespunzător, dar nu ar fi căutat niciodată în camerele lor pentru a se îngriji de surorile care îşi purtaseră de grijă singure cu mult timp înainte ca el să intre în vieţile lor.

O birjă se zdruncină pe pavaj, iar Ophelia se ascunse în umbră.

Îşi aranjă boneta care în mod miraculos se afla încă la locul ei, în ciuda încercărilor la care îşi pusese agrafele în seara aceea.

Ticălosul acela din canalizare merita o soartă mult mai rea decât cea pe care i-o oferise ea.

„Vă rog, nu! Nu mă atingeţi, vă rog!”

I se strânse stomacul.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta…”

Nu o ajuta cu nimic să se gândească la acea noapte de demult, în special aici, în mahala, unde jandarmii fuseseră, fără îndoială, chemaţi şi răscoleau străzile în căutarea aceluia care îl agresase pe seamănul lor nepreţuit.

Ophelia coti la capătul străzii. Uşurarea la vederea acelui loc familiar în faţa ei domoli din presiunea pe care o simţea în piept.

„Acasă”.

Scăldată de strălucirea luminii lumânărilor, Bârlogul Diavolului vibra datorită energiei năucitoare care se revărsa de fiecare dată când se deschideau uşile.

Oh, nu era nicidecum un loc pe care cineva l-ar considera acasă, dar fusese singurul pe care ea îl cunoscuse cu adevărat. Reprezenta securitatea şi siguranţa. O altă birjă trecu zgomotos, iar ea îşi trase umerii. Niciodată nu i se dovedise mai adevărat.

Cu capul plecat, Ophelia cercetă străzile aglomerate,

aşteptând o pauză în fluxul constant de clienţi care intrau în club. Timp de câteva clipe, nu văzu nici o trăsură, nici un cal şi nici un trecător.

O luă la fugă.

Cu pulsul având acelaşi ritm nebunesc ca atunci când încerca să scape din canalizare, Ophelia îşi făcu drum prin mulţime spre clădirea adiacentă achiziţionată de familia lor şi legată de club. Pornind pe aleea îngustă care se afla între ele, îşi făcu loc printre gunoi şi grămezi de şobolani care mâncau orice găsiseră acolo.

Strâmbă din nas.

Dumnezeule, trebuia să vorbească cu Broderick despre curăţarea acestui spaţiu! Fiind lângă clubul lor, merita aceeaşi atenţie ca Bârlogul Diavolului. Ophelia se strecură prin grajdurile care legau cele două proprietăţi şi intră pe uşa servitorilor.

Imediat ce închise uşa de stejar din spatele ei, se rezemă de ea. Umerii îi căzură.

„În siguranţă”.

— Probleme!

Ea tresări.

Şoapta alarmată de la intrarea în bucătărie îi deschise ochii.

Sora ei, Gertrude, aplecată şi sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, gâfâia.

— Probleme, repetă ea.

Opheliei i se întoarse stomacul pe dos.

„Ştie. Cum a aflat?” Nici Gertrude, nici Stephen, nici Broderick, nici Cleo, când locuia aici, nu menţionaseră nimic şi nici nu îi reproşaseră ceva după una dintre escapadele ei nocturne. Pe lângă asta, era o spaimă apăsătoare.

— Ce fel de probleme? întrebă ea calmă.

Cum putea avea vocea atât de calmă?

Respiraţia ei căpătă o cadenţă normală, iar Gertrude se repezi spre ea, apoi se opri. Cu ochii larg deschişi, o privi pe Ophelia de sus şi în jos, privirea zăbovindu-i asupra cizmelor şi a pantalonilor plini de noroi.

— Ce…

— Avem şobolani, spuse ea.

Ceea ce nu era un neadevăr. Aveau. Un număr considerabil de rozătoare mizerabile.

Gertrude îşi înălţă capul.

— Unii mari, termină ea penibil, gesticulând pentru a indica o dimensiune exagerată.

Sora ei, extrem de compătimitoare, îşi duse mâna la gât.

— Şi ai fost afară să-i omori?

Teroarea din acea întrebare o făcu pe Ophelia să se simtă de parcă era acuzată că o omorâse pe regină.

— Am fost afară să-i alung, se hotărî ea.

De ce menţionase ea şobolanii? Ar fi putut să spună că mersese să cureţe grajdurile ori să îngrijească grădina, oricare variantă atrăgând mai puţine întrebări din partea surorii ei cu inimă mare.

Suspiciunea cuprinse ochiul drept al lui Gertrude; celălalt fusese pierdut cu mult timp în urmă din cauza unui pumn violent în cap. O vină familiară se cufundă adânc în inima Opheliei.

— Ce înseamnă asta mai precis? Gertrude îşi puse mâinile în şold. Să-i alungi?

Ophelia îndreptă o rugăciune spre cer, cerând răbdare. Ar fi trebuit să ştie că sora ei, o iubitoare de rozătoare care avea un afurisit de şoricel, se putea îndoi de aşa-zisa manipulare a creaturilor de către Ophelia.

— Gertrude, spuse ea ameninţător, ce probleme?

Sora ei mai mare tresări, iar panica îi cuprinse din nou vocea.

— A venit cineva în urmă cu puţin timp, şopti ea, luând-o pe Ophelia de mână. A cerut să-l vadă pe Broderick.

„Oh, Dumnezeule!”

— Cine? se strădui să adreseze întrebarea.

— Un anchetator.

Ophelia se împiedică.

Gertrude o prinse de talie, sprijinind-o.

Frica o ţintui în podea, neclintită.

— Poftim? şopti ea.

Gertrude o luă pe Ophelia de mână încă o dată şi o zdruncină.

— Eşti atentă? Numele lui e domnul Steele. Este anchetator, repetă Gertrude. Şi… nu poţi fi văzută arătând sau, mai mult, mirosind aşa, adăugă sora ei strâmbând din nas.

Inima îi bătea nebuneşte. Se lăsă pe mâna lui Gertrude, care, când era îngrijorată sau neliniştită, aranja totul, de la camere până la înfăţişarea surorilor ei mai mici.

— Mi-e greu să cred că merită să fac baie pentru asta.

Deşi îşi dorea cu disperarea şi tânjea să îşi scufunde muşchii care o dureau în apa fierbinte.

— Nu, nu este timp pentru asta. Gertrude vorbi apăsat. Dar cel puţin te vom putea face prezentabilă.

În timp ce se lăsă târâtă, Ophelia se simţi ca mielul dus la tăiere.

— Când a sosit?

Cu o teroare asemănătoare reflectată în privirea mereu statornică a surorii sale, Gertrude înghiţi zgomotos.

— Nu cu mult timp în urmă. Broderick l-a refuzat, dar el a insistat să fie primit.

Fratele lor nu fusese în stare să-l trimită la plimbare? Oh, la dracu’, era semn rău! Fusese descoperită. În acest moment nu exista altă explicaţie pentru apariţia lui. Ea încetini pasul.

— A d-dat de înţeles despre ce era vorba? „Despre ce altceva ar putea fi vorba?”

Gertrude clătină din cap.

— Nu au vorbit în prezenţa mea.

Un gâfâit uluit fu eliberat de buzele lui Gertrude în timp ce Ophelia o apucă de umeri şi o zdruncină uşor.

— Cu siguranţă ai ascultat la uşă!

Sora ei cea mare clătină din nou din cap.

— Nu. Te-am căutat pe tine.

Iar ea alergase prin mahala, evitând să fie prinsă.

Prin teroarea care îi bloca mintea, se străduia să găsească un gând cât de cât raţional. Puteau exista multe

motive pentru care anchetatorul se afla acolo şi niciunul să nu aibă legătură cu faptul că Ophelia se furişase prin canalizare, agresând lorzi nenorociţi.

„Oh, la dracu'! Ce altceva putea fi?"

O mică umbră se ivi pe tapetul de satin stacojiu. Ophelia identifică silueta mică înainte de a ieşi din umbră.

— A venit pentru mine, şopti Stephen, blocând calea către camerele lor. Teroarea i se citea în ochi. Ştiu asta. Din cauză că am incendiat Iadul şi Păcatul şi aproape că i-am ucis pe Cleo şi pe Thorne şi…

— Şşşt, şopti Ophelia. Îndepărtându-se de Gertrude, se lăsă pe genunchi lângă băiatul cu faţa cenuşie. Familia Black a jurat să păstreze acest secret. Au refuzat să implice legea.

Acele încurajări erau pentru el sau pentru ea însăşi?

În încercarea de a pune capăt alianţei dintre familiile lor şi de a o aduce pe Cleopatra acasă, Stephen, care avusese o pasiune înspăimântătoare şi o uşurinţă în mânuirea focului, incendiase clubul rival. Dar dacă fratele ei avea dreptate, iar cealaltă familie încălcase pactul?

Cleopatra îl iubea pe Adair Thorne şi garantase pentru alianţa nou stabilită, dar dacă se înşelase?

— Eşti speriată. Se vede! spuse Stephen, cu buza inferioară tremurândă. Nu eşti Cleopatra. Dacă ai fi, nu ai arăta asta, l-ai face să plece şi…

— Stephen! îl dojeni Gertrude.

Ophelia îşi luă fratele de umeri şi îl trase în braţe.

— Uită-te la mine! îi ordonă ea, cuprinzându-i faţa mică în mâini. Chiar dacă ştia că erau cuvintele unui copil rănit, căruia îi era dor de sora care îi fusese ca o mamă, acuzaţiile lui o răniră. Nu voi permite să ţi se întâmple nimic. Mă auzi?

— Nu faci faţă unui jandarm, darămite unui anchetator nenorocit, strigă Stephen, zbătându-se în braţele ei.

Coborându-şi mâinile pe braţele lui, îl strânse cu putere. Se furişase de prea multe ori fără să mai fie găsit, apărând doar în condiţiile impuse de el.

— Nici nu ştim de ce este aici.

„S-ar putea să fie aici din cauza lui Stephen. Sau poate ai fost zărită pe străzi după ce ai lăsat inconştient un nobil?” Ambele gânduri o făcură să simtă fiori reci pe şira spinării.

— Vino, spuse ea încet, în timp ce el tremura. Am indus în eroare o mulţime de jandarmi în viaţa noastră, îi aminti.

— Nu există aşa ceva! Îşi şterse nasul cu dosul palmei. Nu încercaţi să mă distrageţi! După plecarea Cleopatrei, educaţia lui rămăsese în grija lui Gertrude, iar toţi membrii familiei Killoran care încă erau în Bârlogul Diavolului încercaseră să-i imprime acele lecţii în limbajul obişnuit. Oricum, acesta este diferit, insistă el. Nu este un jandarm îndărătnic de pe stradă. Coborî vocea. Acesta este Vânătorul!

Această şoaptă rău prevestitoare îi făcu pielea de găină.

Se uită la Gertrude.

Sora ei ridică braţele şi clătină uşor din cap.

Îndreptându-şi atenţia asupra lui Stephen, îl obligă din priviri să spună ce avea de zis.

— Este cel mai influent anchetator din Londra. Nemilos. Nu a greşit niciodată. Fiind un băiat subţire, reuşise întotdeauna să se strecoare printre mulţimi şi invitaţi, trecând neobservat şi adunând informaţii. Se spune că îşi crestează cureaua de fiecare dată când duce în faţa justiţiei vreun ticălos din St. Giles. Stephen făcu ochii mari. Se spune că are zece curele şi nu se lasă până ce nu obţine pedeapsa ştreangului pentru bărbaţii, femeile şi copiii pe care îi prinde.

Afirmaţia lui căzu ca un bolovan.

Fără să vrea, Ophelia se cutremură.

— Nu te prosti! îl încurajă ea, atât pentru sine, cât şi pentru binele lui Stephen. Niciun anchetator nu poate fi atât de priceput.

Ea trăise o viaţă întreagă în preajma bărbaţilor în astfel de poziţii şi ştia că puteau fi descoperiţi, prostiţi şi

dejucaţi.

— Acesta este diferit, insistă Stephen.

Se priviră.

Ophelia se simţi neliniştită. Nu fusese niciodată genul care să încurajeze în van, mai ales când membrii familiei Killoran erau vinovaţi de nenumărate infracţiuni.

— Du-te în mansardă, Stephen, spuse ea cu calm.

Brusc, obrajii fratelui ei mai mic se înroşiră, iar nervozitatea lui fu înlocuită de manifestarea obişnuită a bravadei.

— Nu mă tem de el! Îşi lovi pumnul de palmă. Este doar un bărbat. Iar eu sunt un bărbat însemnat de Diavol!

Nu, el era doar un băiat care purta, de asemenea, una dintre cicatricile lui Diggory – coarnele Diavolului marcate pe unul dintre genunchi, ca o amintire nefastă a adevăratului său stăpân.

Ophelia o privi pe Gertrude peste capul lui.

Sora ei mai mare se năpusti imediat în faţă. Luându-l de umeri, îl îndreptă spre uşă.

— În mansardă, Stephen!

Până când nu avea să-şi dea seama de ce se afla anchetatorul acolo şi cât de priceput era, nu avea să-şi asume niciun risc.

De data asta, Stephen plecă fără să protesteze. O dovadă evidentă că se temea. Bun. Toţi trebuiau să fie precauţi.

Ophelia nu supravieţuise atât de mult pe străzile din St. Giles făcând mişcări greşite şi nu intenţiona să o facă acum.

Cu siguranţă, nu pentru un anchetator blestemat care nu ştia nimic despre lumea ei.

Capitolul 3

Păcatele şi conflictele din St. Giles nu iertau niciodată pe nimeni. Pur şi simplu fiecare lupta pentru el.

Unii erau mulţumiţi să fure şi să omoare pe aleile pline cu şobolani pentru o leţcaie.

Alţii se ridicaseră şi deveniseră stăpânii nevoiaşilor, regii haznalelor acestor străzi.

Apoi, alţii precum Connor Steele, deciseseră să scape Londra de tot răul: de bărbaţii care prădau, de femeile care îşi ridicau fustele cu o mână şi îşi înjunghiau clienţii în burtă cu cealaltă.

Intenţiona să lase St. Giles mai bine decât era – treabă simplă dacă nu ar fi fost escrocii care populau acest colţ blestemat al Angliei.

Condus în biroul proprietarului, Connor intră, ajungând faţă în faţă cu unul dintre cei mai mari tâlhari din St. Giles – Broderick Killoran.

Acelaşi gardian vânjos care îl însoţise pe Connor închise uşor uşa în spatele lui.

Un lung moment, Connor şi proprietarul Bârlogului Diavolului se cercetară reciproc, măsurându-se unul pe celălalt într-un mod primitiv, ca pe vremea când bărbaţii se războiau cu mâinile goale şi când exista loc numai pentru un singur învingător.

Privirea lui Connor era neclintită.

Deci acesta era bărbatul pe care Diggory îl făcuse moştenitor. Îşi purta aroganţa şi dispreţul cu îndrăzneală, cu o vestă încărcată, brodată, dezvăluită de haina uşor deschisă. De la haina de lână de culoarea safirului până la diamantul poziţionat perfect în mijlocul unei lavaliere legate impecabil, Broderick Killoran îşi purta cu eleganţă averea pe care o construise pe viciu şi corupţie. Dintre toţi nemernicii ticăloşi şi fără inimă, Diggory îl alesese pe cel dinaintea lui. Sub privirea intensă a lui Connor, Killoran miji ochii.

— Domnule Steele, spuse el cu un rânjet aspru. Sunteţi foarte insistent.

Nu, Connor nu dăduse niciodată înapoi.

— Iar dumneavoastră sunteţi în urmă cu corespondenţa, răspunse el cu răceală. Fără a aştepta permisiunea, trase un scaun.

Expresia lui Killoran se înăspri, dar acea supărare trecătoare se stinse, iar zâmbetul fals o înlocui.

— Pot să vă ofer un coniac? întrebă şi se îndreptă spre barul aprovizionat.

— Nu este o vizită de curtoazie.

Naturaleţea cu care Killoran îşi împreună degetele şi zâmbetul de pe faţă trădau sclipirea dură din ochii lui.

— E o onoare să îl am pe unul dintre cei mai buni investigatori din Londra în clubul meu. Râse de parcă ar fi spus cea mai amuzantă glumă. Mint, şopti el. Prezenţa dumneavoastră aici dăunează afacerii.

În acele cuvinte era o ameninţare pe care Connor ar fi trebuit să fie surd ca să nu o remarce.

Înclină din cap.

— Atunci ar fi înţelept să-mi acceptaţi vizitele şi să nu-mi ignoraţi misivele.

Lui Killoran i se umflă o venă la tâmplă.

— Mă ameninţaţi? şopti el.

— Vă explic cum fac eu afaceri.

Connor scoase carneţelul de piele şi un creion din haină.

Killoran aruncă o privire indiferentă carneţelului.

— Afacerea dumneavoastră, pufni el, nu mă afectează. Nu sunteţi nici magistrat, nici jandarm. Nu am nicio obligaţie să vă răspund. Deci, mă scuzaţi. Am…

— Clienţi? rosti Connor ameninţător. Bărbaţii care, aşa cum aţi subliniat, chiar acum pun întrebări cu privire la apariţia mea aici. Vena îi pulsa şi mai tare. Vedeţi, continuă Connor, profitând de avantaj şi exploatând slăbiciunea celuilalt bărbat, aici aparenţele contează. Ştiţi asta. Clienţii dumneavoastră, lorzi influenţi, vor atinge linia pericolului, dar nu o vor trece.

Proprietarul îşi aşeză palmele pe braţele scaunului său; acele degete lungi, cu cicatrici se prinseră ca nişte gheare.

— Siguranţa clienţilor mei este asigurată în orice moment.

— Oare? întrebă Connor şi ridică o sprânceană.

Killoran nu spuse nimic un moment, apoi blestemă încrâncenat.

— Ce vreţi?

— Am întrebări pentru dumneavoastră.

Killoran se foi în scaun.

— Nu pot promite că eu am răspunsuri.

— Angajaţi copii, spuse el, revenind la motivul vizitei sale.

Killoran se întinse după coniacul său aproape neatins.

— Asta nu mi se pare a fi o întrebare, zise amestecând conţinutul cu o mişcare circulară.

— Toată Londra ştie că aveţi copii în slujba dumneavoastră.

„În slujba dumneavoastră”. Îi aducea în această groapă a viciului şi a păcatului, o împărăţie construită de Mac Diggory. Se scârbi.

— Multe localuri o fac, sublinie bărbatul, sorbind din alcool. Vă deranjează că ofer de lucru copiilor? Le este mai bine pe străzi?

— Mă întreb unde găsiţi aceşti copii. Şi aş dori să le vorbesc.

Killoran încremeni cu paharul la buze, înghiţind cu întârziere.

Se putea citi în ochii unei persoane caracterul diabolic. Vinovăţia sau inocenţa. Neliniştea sau frica. Toate erau dezvăluite de sclipirea sau licărul din irisul unei persoane.

Killoran însă închisese ochii, fără a dezvălui ceva.

Şi era cu atât mai periculos din pricina a ceea ce sugera.

„Complicitate”.

Cu masca încrederii în sine dispărută, Killoran puse zgomotos băutura deoparte şi se aplecă peste birou.

— Ce sugeraţi? întrebă proprietarul cu asprime.

— Sugerez? Pun întrebări. Connor zâmbi glacial. Cu excepţia cazului în care s-ar putea să vă simţiţi vinovat?

Obrajii celuilalt bărbat căpătară pete roşietice.

— Angajez copii care au nevoie de serviciu, Steele. Pe

cei săraci. Vreţi să le vorbiţi despre trecutul lor? Permiteţi-mi să nu vă răpesc timpul preţios. Sunt băieţi şi fete fără familie, unii fără nume, care au făcut tot ce au putut pentru a supravieţui. Dacă faptul că i-am angajat reprezintă o infracţiune, atunci aceasta este cea mai mică dintre ele.

Bărbaţi care se lăudau cu ticăloşia şi răutatea lor – era amprenta străzilor, una pe care Connor încă o purta din cauza muncii sale, dar de care se depărtase complet.

— Unde îi găsiţi?

— Pe străzi, răspunse Killoran cu mâna tremurândă.

Connor îl scrută cu privirea pe bărbatul din faţa lui.

„Când vine el, Connor, te ascunzi, iar dacă nu există niciun loc în care să te ascunzi, alergi şi nu te uiţi niciodată în urmă”.

Îşi concentră atenţia asupra carneţelului, alungând acea amintire. Aveau să fie întotdeauna în mintea lui. Şi totuşi, cât de puternici erau aici, în acest loc construit de omul care îi distrusese pe el şi pe cei pe care îi iubise! Acum stătea în faţa fostului ucenic al acelui demon, moştenitorul devenit rege al acestei lumi întunecate. Ura îi zvâcnea prin vene.

Connor ridică privirea.

— Cine îi aduce pe aceşti băieţi la dumneavoastră?

— Unul dintre membrii personalului meu este responsabil de intervievare şi apoi de angajarea lor.

Această mărturisire parcă fusese smulsă de la celălalt bărbat.

— Serios? pufni el. Vă aşteptaţi să cred că nu sunteţi responsabil de angajarea fiecărei persoane care are un loc de muncă aici?

În estul Londrei, un bărbat avea duşmani peste tot, gata să-l înjunghie în spate. Iar a fi crescut precum Killoran, pentru a deveni regele celor nevoiaşi, nu îl făcea imun la aceste pericole, ci le sporea.

— Nu aţi fi atât de nechibzuit să lăsaţi asta în grija altuia, zise el răspicat.

Fantoma unui zâmbet apăru pe buzele celuilalt bărbat – primul semn de amuzament.

— Nu îl cunoaşteţi pe cel din slujba mea.

— Îl vreau pe acel angajat!

Amuzamentul lui Killoran dispăru.

— Nu îmi veţi interoga personalul.

— Nu am nevoie de întregul personal, ci doar de cel care aduce copiii în cluburile dumneavoastră.

— Du-te dracului! izbucni celălalt bărbat.

— Foarte bine. Închizându-şi carneţelul, Connor se ridică. Poate că unii dintre clienţii dumneavoastră vor avea răspunsuri.

Proprietarul se aplecă în faţă.

— Vă voi da afară în şuturi înainte să vă permit să vă amestecaţi în treburile clubului meu, şopti el, acel sunet fiind mai ameninţător decât dacă ar fi strigat.

Connor rânji, ca răspuns la zâmbetul de mai devreme al celuilalt bărbat.

— Killoran, am lucrat pentru unii dintre cei mai puternici nobili din Anglia şi chiar pentru rege. Credeţi cu adevărat că nu am mijloacele necesare pentru a mă muta aici, dacă aş vrea asta, ca să-mi desfăşor ancheta?

Culoarea se scurse din obrajii lui Killoran.

— Ascult, răspunse el pe tonul slab, ca un om suficient de înţelept ca să recunoască atunci când era învins.

— Am fost angajat de un domn care îşi caută copilul.

Nu scăpă neobservat faptul că proprietarul răspunse la ultima întrebare.

— Cine este domnul?

Connor îi aruncă o privire atentă celuilalt bărbat.

— Acest lucru este confidenţial.

Cele câteva riduri de deasupra sprâncenei ridicate fură singura schimbare în atitudinea lui Killoran.

— Este un client?

— Ce aveţi de spus despre *acel angajat?* Cea care vă aduce copiii, insistă el, ignorând întrebarea lui Killoran.

— Nu sunt copiii mei! exclamă Killoran. Sunt orfani angajaţi de instituţia mea.

— Aveţi nevoie de ajutorul meu pentru supravegherea

clubului?

Proprietarul îl privi de parcă i s-ar mai fi ivit un cap.

— Dumneavoastră să mă ajutaţi? pufni el, râzând răguşit.

Connor strânse din buze.

— Atunci nu-mi mai daţi sfaturi spunându-mi cum să îmi fac treaba!

Râsul celuilalt bărbat încetă brusc.

Cu fiecare moment care trecea, devenea clară atitudinea evazivă a proprietarului: proteja pe cineva.

Dar pe cine? Şi în ce scop?

— Aştept, Killoran! spuse el, scoţându-şi ceasul de aur gravat, pe care îl privi. Momentan, am numai cazul la care lucrez acum.

— Nu este nimic nemaipomenit în felul în care personalul meu găseşte aceşti copii.

Connor îl privi cu asprime.

— Şi totuşi, nu ştiţi cum?

— Ştiu destul, scrâşni el.

— Îl cunoaşteţi *pe acest angajat* suficient de bine?

Killoran aruncă o privire spre ceas, apoi, cu o mişcare indiferentă, dădu pe gât restul conţinutului din pahar.

— Se pare că suntem într-un impas, Steele. Nu voi supune pe niciunul dintre angajaţii mei la o anchetă fără temei. Deci, vă rog să mă scuzaţi! Se ridică în picioare. Am o afacere de condus.

Connor îşi disimulă surprinderea. Fiind unul dintre cei mai nemiloşi bărbaţi din St. Giles, nu era un secret faptul că Broderick Killoran se dedicase dezvoltării afacerii, oricum de succes, a răposatului Diggory şi o transformase într-unul dintre cele mai mari cluburi din Anglia. Connor rămase aşezat şi, provocându-l intenţionat, îşi împreună palmele pe care şi le aşează pe abdomenul plat.

— Sunt convins că aţi avut de-a face cu tot felul pe bărbaţi pe aceste străzi. Cu toate acestea, am înţeles că nu mă cunoaşteţi, aşa că permiteţi-mi să fiu clar. Voi face această anchetă… Se opri, lăsând ca tăcerea să devină apăsătoare. Altfel, nu numai că voi obţine permisiunea

regelui pentru a face acest lucru – un favor pe care l-ar fi acordat cu siguranţă datorită descendenţei clientului său şi legăturii lui Connor cu nobilimea –, dar voi deveni chiar eu o prezenţă constantă aici până când ultimul dandy, lord sau filfizon din Londra îşi va căuta plăcerile în altă parte. Se forţă să zâmbească răutăcios.

*

Stând în faţa biroului fratelui ei, cu urechea lipită de uşă, stomacul Opheliei se strânse.

„El ştie”.

Nu exista nicio altă explicaţie pentru cuvintele înăbuşite pe care reuşise să le înţeleagă prin uşa grea din stejar.

Teama îi apăsa pieptul, ameninţând să o mistuie.

Şi totuşi, ce descoperise? Că Stephen, fratele ei incendiator, arsese de două ori clubul Iadul şi Păcatul şi, prin acele incendii, distrusese alte patru unităţi din St. Giles?

„Sau ştie despre infracţiunile tale recente?”

Un bărbat cunoscut sub numele Vânătorul. Era la fel de nemilos precum şuşotiseră fratele şi sora ei cu puţin timp în urmă. Se afla aici de numai câteva ore şi deja le ameninţa siguranţa numai pentru a avea parte de un interogatoriu.

Palmele i se umeziră şi îşi şterse degetele tremurânde de marginea rochiei.

„Aş prefera să fiu eu”.

Nu, prefera să nu fie niciunul dintre ei – nici ea, nici Stephen.

Dar fratele ei mai tânăr, istovit de anii petrecuţi cu Diggory, care încă se temea să creadă că existau siguranţă şi securitate în viaţă, avea să fie zdrobit de iadul de la Newgate. Nu îşi mai putea reveni.

— Deci, cum facem, Killoran?

Acel ton slab, baritonal, îi biciui gândurile alarmate.

— Cine se ocupă de angajarea copiilor în club?

Îngrijorarea o făcu să închidă ochii. „Pe mine mă caută anchetatorul!” Laşă cum era, picioarele îi zvâcneau, dorindu-şi să o ia la fugă. Fără îndoială, era o parte inerentă a instinctului de supravieţuire pe care îl aveau toţi cei din aceste locuri. Şi totuşi, Ophelia nu era genul care ar fi sacrificat siguranţa şi securitatea rudelor sau ale persoanelor dependente de club din cauza asta.

Totuşi, luă o clipă în considerare calea evadării pe la capătul opus al culoarului, dar o găsi cu privirea pe Gertrude, în aşteptare, trăgând cu ochiul de după colţ.

Sora ei mai mare arătă cu degetul spre podea.

— Treci aici! se răsti ea.

Numai că Ophelia fusese cea care ieşise pe străzi şi găsise copiii pe care să îi angajeze. Fusese o responsabilitate pe care, la rugămintea ei, fratele ei i-o încredinţase, în ciuda rezervelor pe care le manifestase mereu în privinţa ei. Nu, rezerve pe care le manifestase în privinţa ei şi a oricărei persoane care nu era sora lor capabilă, Cleopatra.

„Iar acum am adus autorităţile în club”.

Dacă nu ar fi fost deja foarte hotărât să o vadă căsătorită şi plecată, acest lucru ar fi pecetluit pentru totdeauna aspiraţiile lui pentru viitorul Opheliei.

Ea întinse mâna spre clanţă. Icnetul lui Gertrude răsună pe holurile goale.

Ophelia privi spre ea rugător.

— Nu! rosti Gertrude încet, clătinând din cap cu fermitate. Nu face…

Chiar când sora ei a făcut un pas spre ea, Ophelia se strecură înăuntru.

Conversaţia tensionată încetă imediat, în timp ce ambii bărbaţi se ridicară în picioare cu armele îndreptate spre uşă – mai exact, spre ea.

În momentul în care o văzu Broderick, furia care ar fi intimidat majoritatea bărbaţilor zvâcnea în ochii lui.

Întorcându-şi în mod deliberat umărul într-o ripostă dispreţuitoare vizavi de bărbatul care îi ameninţase pe ea şi familia ei doar prin prezenţa lui acolo, Ophelia îşi aruncă

privirea spre Broderick.

— M-ai chemat, rosti ea ca o afirmaţie, nu o întrebare.

Faţa fratelui ei se înroşi. Dacă ar fi fost alt bărbat, furia ucigătoare care i se scurse din ochi ar fi îngrozit-o. Cu toate acestea, Broderick nu ridicase niciodată mâna asupra ei sau altuia dintre fraţii ei, iar ea avea încredere în el aşa cum avea în surorile ei de sânge.

— Nu, spuse el încet, avertizând-o din priviri. Te-ai înşelat.

— Ba da, ai făcut-o!

Privirile li se întâlniră într-o luptă silenţioasă. Îl privi sfidător.

Fratele ei fu primul care privi în altă parte.

Simţind ochii anchetatorului aţintiţi asupra ei, ea îi aruncă o privire.

— Înţeleg că d-dumneavoastră…

Ochii albaştri-cenuşii îi întâlniră pe ai ei.

Toate gândurile coerente şi logice fugiră.

Cu zece centimetri mai înalt decât ea şi cu mulţi muşchi pe trupul puternic, bărbatul din faţa ei nu mai semăna cu „băiatul care scăpase”. Acele bucle groase şi libere atârnau neelegant pe umeri, căzându-i pe frunte. Se uită la el, dorindu-şi să-i înlăture acele bucle pentru a-i găsi semnul, unul detestat, purtat de prea mulţi, pentru a confirma, chiar şi acum, că nu şi-l imaginase. Chiar dacă maxilarul lui dur şi nasul strâmb erau dovada de care avea nevoie. Aceea că el era real şi se afla în faţa ei.

Că era acela pe care Diggory fusese obsedat să-l găsească şi pe care ea îl urâse şi îl apreciase pentru libertatea pe care o găsise, până când Diggory îi amintise că în final el iese mereu triumfător.

„L-ai lăsat să plece… Vei plăti pentru asta! Acum te voi face să plăteşti!”

Degetele ei strânseră din reflex. În toţi aceşti ani, crezuse că fusese spânzurat, salvând-o. În cele din urmă, ultima întâlnire avută cu el provocase furia lui Diggory, care o bătuse pe Gertrude până ce fata orbise la un ochi. În ciuda sentimentului de vinovăţie, se simţi împăcată să ştie

că, până la urmă, Connor supravieţuise.

— Trăieşti, şopti ea.

Fantoma unui zâmbet îi mângâie buzele.

— Şi nu ar trebui să o fac… domnişoară? zise el şi îndreptă o privire întrebătoare către fratelui ei.

— Ophelia?

Văzând nedumerirea fratelui ei, clipi încet.

Apoi obrajii i se înroşiră.

— Iertaţi-mă! Semănaţi cu cineva, spuse ea ezitând.

Era o minciună. Cu trăsăturile sale oacheşe şi cu aspectul unui nomad, era diferit de orice altă persoană pe care ea o cunoscuse vreodată. În tot acest timp, privea figura falnică de lângă fratele ei, căutând prin acea încurcătură de bucle negre, deasupra frunţii, semnul care avea să dea o definitivă clară.

— Permiteţi-mi să v-o prezint, spuse Broderick, pe sora mea, Ophelia Killoran.

— Sora dumneavoastră?

Rosti apăsat acele două cuvinte de parcă fratele ei minţea – desigur, trăind pe străzi, ştia prea bine că fetele din banda lui Diggory nu avuseseră niciodată un frate mai mare, protector.

— Da, se răsti ea, făcând un pas înainte.

Şi iată că impertinenţa lui Connor O’Roarke, care se crezuse mereu mai bun decât ei, reveni la viaţă.

— Eu sunt *sora* lui. Poate că îi curgea prin vene sângele lui Broderick, dar el îi fusese ca un tată când al ei o aprecia doar pentru monedele pe care le câştiga şi se descărca pe ea când era furios sau frustrat.

Încă o dată, fratele ei, receptiv, nu ratăă tensiunea palpabilă dintre Ophelia şi Connor. Încruntându-se, îi privi când pe unul, când pe celălalt. În cele din urmă, vorbi:

— Domnul Steele este un anchetator care are întrebări cu privire la copiii pe care i-am angajat în club.

— Da? pufni ea, iar o încruntătură periculoasă se aşează pe buzele aspre ale lui Connor. Ignorând acea reacţie, se concentră asupra minciunii pe care fratele ei o rostise în mod involuntar. Domnule Steele, îl salută ea,

punând un accent puternic pe numele despre care ştia că era fals.

El miji privirea şi mai mult.

— Am întrebări pentru bărbatul care angajează copii aici.

Ea simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi, brusc, îşi aminti motivul prezenţei lui acolo.

— Bărbatul care face angajările? întrebă ea glacial.

Broderick îşi recăpătă controlul în timp ce schimbă cu ea o privire batjocoritoare la adresa intrusului care punea în pericol tot ce construiseră. El puse armele pe masă.

— Permiteţi-mi să v-o prezint.

Connor miji ochii.

— Aţi fi primul proprietar cu care am interacţionat care a dat o astfel de responsabilitate unei femei.

Fratele ei zâmbi şi, spre deosebire de gesturile studiate de dinainte, zâmbetul lui avea o urmă de voioşie.

— Sunt singurul proprietar care are surori ca ale mele.

În încercarea de a-şi ascunde tremurul degetelor, Ophelia îşi puse mâinile în şold.

— Ce vreţi?

Connor o străpunse cu privirea şi, pentru un moment deloc tipic de laşitate, îşi dori să-şi fi ţinut gura. Îşi dori să nu fi tachinat această versiune mai matură, mai dură şi mai neiertătoare a băiatului care o protejase. Apoi el vorbi:

— Aş dori o întrevedere.

Asta era tot? Fratele şi sora se priviră reciproc. Niciodată nu era atât de simplu. Nu cu vreunul dintre bărbaţii aflaţi de partea legii.

Broderick se blocă şi se îndreptă reticent spre scaun.

— Cu sora dumneavoastră, spuse Connor glacial. Singur.

— Categoric nu! strigă Broderick.

Muşchii i se încordară pe sub haină – era un bărbat pregătit să lupte.

Dacă în faţa lor s-ar fi aflat orice alt bărbat, ea ar fi fost sigură de triumful lui Broderick. Dar cu cinci centimetri mai înalt şi cu un trup solid şi musculos, Broderick îşi găsise

naşul. Ca o dovadă tăcută a acestei bănuieli, Connor aruncă o privire reţinută, plictisită spre celălalt bărbat.

Ea scrâşni din dinţi. Mereu fusese o pacoste pentru el.

— Ai douăzeci de minute, îl anunţă ea. Lasă-ne, Broderick!

Capitolul 4

Era părul ei.

La fel ca o carte de vizită, atât de reprezentativ era pentru tânăra din faţa lui.

Părul atât de pal, aproape alb, atârnându-i pe spate, îi oferea un aspect diafan, din altă lume.

Da, cu un astfel de păr, scorpiei i-ar fi fost imposibil să rămână în anonimat, indiferent de trecerea timpului.

Însă, dacă ar fi existat vreo îndoială că femeia care se afla în faţa lui era nimeni alta decât fata loială lui Diggory, care totuşi îi cruţase viaţa, modul natural în care îi ordonase lui Broderick Killoran şi felul în care el se conformase serveau drept confirmarea de care Connor avea nevoie.

Killoran se opri când ajunse lângă Connor.

— Aveţi douăzeci de minute.

Cu o privire ascuţită şi ameninţătoare asupra lui Connor, care promitea moartea, ieşi din cameră.

De îndată ce plecă, Ophelia Killoran se apropie, păstrând în acelaşi timp o mică distanţă între ei.

Se învârti puţin în jurul lui, aceeaşi fată care îl prinsese cu garda jos de mai multe ori decât meritase el să supravieţuiască, studiindu-l cu ochii ei albaştri, limpezi, privindu-l.

Privirea ei pătrunzătoare revenea mereu la fruntea lui.

În timp ce-l studia, Connor rămase nemişcat. În trecut, trăise în umbră, urmărind cu atenţie toţi membrii bandei Diggory. La drept vorbind, viaţa lui ar fi fost pierdută dacă ar fi fost descoperit.

Ca atare, îi studiase pe toţi – inclusiv pe această femeie care se afla în faţa lui.

Pe când fusese o copilă, Ophelia Killoran fusese mai înfricoşătoare, mai aprigă şi mai înspăimântătoare decât majoritatea bărbaţilor din St. Giles. Dovedise toate astea şi, ca femeie, de zece ori mai mult. În timp ce ea îl examina, el folosi ocazia să o cerceteze la rândul lui.

Îşi trecu privirea peste trupul ei îmbrăcat în satin; garnitura fină din dantelă a unei ţinute scumpe era mai potrivită pentru o doamnă decât pentru o hoaţă de buzunare. Deşi avea o nuanţă hidoasă de maro, era evidentă calitatea acelei rochii modeste. Nu, ea făcuse mai mult decât să supravieţuiască. Înflorise şi prosperase ca una dintre membrii bandei lui Diggory. Îi privi de jos în sus trupul înalt. Având puţin sub 1, 80 metri, era o războinică medievală. Rochia ei îmbrăca un bust generos, o talie subţire şi nişte curbe excitante, care ar fi transformat un sfânt într-un păcătos.

Nici Connor nu fusese confundat vreodată cu un sfânt.

Respiraţia i se întretăia pe măsură ce adevărul îl străpungea – Ophelia Killoran nu mai era copila arţăgoasă de pe stradă, ci se transformase într-o sirenă senzuală. Avea frumuseţea bântuitoare pentru care navigatori nebuni s-ar fi aruncat bucuroşi de pe stânci dacă ea ar fi vrut asta.

Ea se opri în cele din urmă, la un braţ distanţă.

Pe buzele ei mari, stacojii, încolţi un zâmbet afectat, iar acea expresie cinică potrivită unei femei cu douăzeci de ani mai mare scoase la iveală gândurile senzuale.

— Eşti Steele acum?

El atinse borul unei pălării imaginare, mai exact acel loc în care fusese marcat când era doar un băiat de opt ani, dezvăluindu-şi cicatricea.

— Este chiar Lagertha, murmură el.

Cu mulţi ani în urmă, fusese un nume practic pe care îl dăduse acestei femei. Pe vremea când refuzase să i-l împărtăşească pe cel real, îi atribuise el unul. Unul inspirat de cărţile vechi pe care i le citise mama lui.

Lagertha – Ophelia – supravieţuise. Simţi în gât un

nod de emoţie.

„Străzile astea nu sunt ale tale… Nu vor fi niciodată ale tale… Acum pleacă înainte să ne găsească pe amândoi!”

Venind spre el, ea se lăsă pe marginea biroului fratelui său – un contrast între o doamnă şi o femeie din mahala.

— Ultima dată când te-am văzut, ai fost închis. Nu te-am mai văzut de atunci, spuse ea.

Vocea ei înăbuşită, sumbră abia ajungea la urechile lui, iar el se apropie.

Cât de diferită era vocea acestei femei aprige de accentul gutural specific estului Londrei din anii copilăriei!

Se opri lângă spătarul de piele al scaunului şi îşi sprijini palmele cu cicatrici.

— M-ai căutat? îi răspunse el cu propria întrebare.

Ochii i se întunecară.

— De ce te-aş fi căutat? întrebă ea cu nimic mai mult decât o vagă curiozitate, el doar imaginându-şi acea îndârjire trecătoare.

Mai mult, de ce ar fi trebuit să întrebe? Întrebarea, fără relevanţă pentru cazul pe care îl acceptase, îi stătea pe buze, dar rămase nerostită.

— De ce ai face-o? şopti el ca pentru sine.

Dumnezeule, întotdeauna fusese mai încăpăţânată decât un catâr! Nu îi oferise nici măcar un singur răspuns – şi o cunoscuse pe Ophelia suficient de-a lungul anilor ca să ştie că aveau să stea acolo până când pământul avea să nu se mai învârtă înainte ca ea să cedeze.

— Acum sunt anchetator.

— Anchetator, repetă ea acest cuvânt care se rostogolea pe limba ei ca şi cum ar fi fost într-o limbă străină şi, prin asprimea chipului ei, spunea că era nepotrivit. *Tu* ai devenit anchetator.

— Este atât de greu de crezut?

Ea ridică din umeri sfidător.

— Având în vedere că ultima dată când te-am văzut erai ţintuit între un nobil şi un jandarm, da, este.

El căută o urmă de regret sau de vinovăţie nemeritată din acea zi de demult, dar expresia ei era la fel de goală ca o placă de piatră nescrisă.

Ea se aplecă în faţă, cu gâtul ei lung, graţios, arcuit, în timp ce se îndrepta spre el.

— Cum ai scăpat?

Scântei de argint din irisurile ei străluceau.

Cu alte cuvinte, cum scăpase de mizeria din St. Giles şi de nemilosul Mac Diggory?

— Noroc! În cele din urmă, el se hotărî asupra acelui răspuns vag, dar corect. Despre care cred că ştii câte ceva. Aruncă o privire cu subînţeles spre mobilierul de mahon Chippendale mai potrivit pentru birourile Mayfair ale unui nobil decât pentru un club al jocurilor de noroc, şi apoi îşi îndreptă privire spre rochia ei scumpă.

Tânăra îi urmări privirea, trecându-şi o clipă degetele de-a lungul dantelei care îi decora pântecul plat. Acele degete lungi îi căzură înapoi în poală şi se strânseră defensiv în pumni.

— La urma urmei, fratele tău este acum proprietarul impresionantului club de jocuri de noroc al lui Mac Diggory, continuă el.

— Da, s-ar zice că am fost amândoi… norocoşi.

Adoptat de acelaşi bărbat de care o salvase pe Ophelia şi primind lecţii particulare şi o educaţie la Cambridge, Connor ajunsese mai bine decât majoritatea copiilor din estul Londrei. Ştia asta. Şi era recunoscător în fiecare zi pentru cadoul care îi fusese oferit în acea zi în faţa teatrului Covent Garden.

— De asta eşti aici? întrebă ea şoptit. Pentru a discuta cu drag de trecut şi pentru a ne aminti de anii pierduţi? Ophelia aruncă o privire scurtă spre ceasul care ticăia mai tare decât conversaţia lor. Au trecut deja cinci minute, domnule *Steele.*

Connor se învârti pe scaun, până când ajunseră atât de aproape încât genunchii lor se atinseră.

— Caut un copil.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Un copil?

S-ar fi aşteptat la orice, numai la asta nu.

— Ai crezut că am venit ca să vă duc pe tine şi pe rudele tale în faţa justiţiei pentru infracţiunile din trecut?

Fuseseră comise pentru a putea supravieţui. Fapte nemiloase de care el însuşi fusese la fel de vinovat ca orice membru al bandei răposatului Diggory.

Ea se aplecă în faţă.

— Cât de naiv eşti! rosti.

Parfumul florilor de măr îi aminti de câmpurile proprietăţii tatălui său din Lythe Valley.

— Să presupui că cei din familia Killoran sunt iertaţi pentru păcatele lor.

— Încă încerci să mă intimidezi, Ophelia Killoran, murmură el, trecându-şi privirea peste faţa ei în formă de inimă, care fusese întotdeauna încruntată.

Ea se dădu repede înapoi.

— Paisprezece minute, îl avertiză cu o voce gâtuită.

Connor băgă mâna în buzunar şi scoase carneţelul şi creionul îndesate acolo.

— Caut un copil, repetă el, deschizând carneţelul.

— Da, ai mai zis asta! Ea îi urmărea mişcările cu atenţie. Şi tu crezi că eu şi familia mea suntem vinovaţi pentru o ilegalitate prin care facem rău copiilor?

— Aceasta a fost presupunerea fratelui tău, clarifică el. Deşi fiecare instinct care îi servise după uciderea părinţilor săi îi spunea că ea nu ar fi făcut rău unui băieţel sau unei fetiţe. Din existenţa lui întunecată, ştia bine de ce era capabilă orice persoană. Am explicat doar că am întrebări cu privire la persoana responsabilă pentru aducerea băieţilor şi fetelor în acest club.

— Un bărbat.

Connor păru contrariat.

Ophelia îşi înălţă capul pentru a-i întâlni privirea.

— Ai vrut să pui întrebări bărbatului responsabil. Nu persoanei.

Nu-i scăpa nimic.

De aceea rezistase. Prinderea adversarului fusese

cheia supravieţuirii în St. Giles, iar prezenţa ei aici, în ciuda pericolului cu care se confruntaseră, era dovada forţei sale. De asemenea, era probabil motivul pentru care fratele ei îi dăduse responsabilităţi când aproape toţi bărbaţii – indiferent de rang sau descendenţă – rareori încredinţau femeilor vreuna.

— Cât timp ai fost responsabilă pentru angajarea copiilor angajaţi aici?

Cu Diggory decedat acum patru ani, ea nu ar fi putut avea putere în timpul domniei terorii.

Îi zvâcni un muşchi al mandibulei.

— Doar de câteva luni.

Întrebările se înmulţeau. Dacă primise recent această sarcină pentru club, care fusese rolul ei înainte de asta?

— Îţi sugerez, dacă ai altă întrebare, să o pui, O'Roarke. Zece minute, avertiză ea, marcând timpul rămas pe care i-l acordase.

— Steele, o corectă el.

Connor O'Roarke renăscuse sub grija contelui de Mar; numele de la naştere reprezentând o legătură cu cea mai întunecată perioadă din viaţa lui şi cu răul pe care îl făcuse pentru a supravieţui.

— Ah, da, desigur, a spus ea, ca şi cum putea înţelege. Ca şi cum ştia. Când, de fapt, nu o făcea, când nimeni, nici măcar tatăl său adoptiv, nu putea nici măcar să-şi imagineze ororile legate de numele lui de la naştere. Un investigator simandicos acum. Încerci să ştergi străzile de pe tine, Steele? insistă ea, periculos de precisă în presupunerea ei. Încă nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa?

Îl ademenea. Se simţea în ochii şi gura ei de femeia arţăgoasă şi în zâmbetul insolent.

„Nu ceda… nu ceda!"

— Să am încredere că intenţionezi să-mi spui, domnişoară Killoran? întrebă el cu aceeaşi impulsivitate nesocotită pe care reuşise să o domolească de-a lungul anilor şi care îl făcuse să se îndrepte cu capul înainte spre Mac Diggory pe când era numai un băiat de opt ani, plin de furie.

— Întotdeauna vor face parte din tine. Indiferent de veşmintele scumpe pe care le porţi, îl tachină ea, plesnindu-l uşor pe reverul jachetei.

*

Întotdeauna se crezuse mai bun decât Ophelia şi familia ei.

Se crezuse mai bun decât oricare dintre oamenii din St. Giles.

Când toată lumea ştia bine că supravieţuirea unuia depindea de legăturile formate cu alte suflete nefericite de pe străzi, el se îndepărtase şi trăise singur, ca o fantomă în umbrele pe care Diggory nu reuşise să le supună.

Acum, cu hainele lui elegante, se afla în casa familiei ei şi punea întrebări ca şi cum ar fi fost din nou pe străzi şi ar fi avut puterea de a o doborî.

„Ţine-i mereu fericiţi… Nu le oferi nimic altceva decât cuvinte frumoase”.

Aşa sunase una dintre primele instrucţiuni primite de la Diggory când fusese pregătită pentru misiunea ei de cititoare în palmă. Şi dacă ticălosul acela nenorocit ar mai fi fost în viaţă, în acest moment ar fi bătut-o măr pentru că adusese un anchetator în acest club.

După cum îşi umflase nările, nu exista niciun dubiu – îl insultase pe Connor O’Roarke. Sau pe Steele. Sau cum şi-o fi spunând el în ultima vreme.

— Dojana asta a fost pentru mine? Sau pentru tine, Lagertha? murmură el.

Lagertha. Până acum, uitase numele pe care i-l atribuise pe străzi. Nebotezată de Diggory, Connor O’Roarke îi oferise involuntar primul nume Opheliei. În secret, tânjise la acel cadou. Numai că acum rostise acele trei silabe cu o voce joasă, chiar mai profundă, dar delicată, ca acea ciocolată caldă cu care fratele ei îi răsfăţase pe ea şi pe fraţii ei când preluase prima dată conducerea Bârlogului Diavolului.

Ea clipi încet.

Ce prostie era asta, să tânjească la vocea nenorocită a lui Connor O'Roarke?

Se înroşi.

— Pleacă, Connor! Ştia exact ce era. Ştia că duhoarea străzilor avea să-i rămână pe piele, indiferent de câte ori s-ar fi spălat sau cu cât parfum şi-ar fi învăluit propria persoană. Întreabă ce ai de întrebat şi pleacă! izbucni ea, alunecând spre accentul ei din estul Londrei.

El miji ochii.

— Caut un copil.

— Unul? În toată Londra? pufni ea, examinându-l din cap până în picioare. S-ar putea să fii un anchetator bun, aşa cum se spune, dar te aştepţi să găseşti un copil dispărut?

— Este fiul unui marchiz, spuse el încet.

Ophelia deschise şi închise gura de mai multe ori. „Bine". Se grăbi să-şi mascheze surprinderea.

— Asta ar trebui să mă impresioneze?

Se ridică şi se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre aceleaşi străzi pe care odată dormise. Dând la o parte perdeaua, îşi trecu privirea peste pietrişul umezit de ploaie. Când i se adresă, o făcu cu plictiseală în voce: Iar eu credeam că numai amărâţii din estul Londrei îşi *pierd* copiii. Ceea *ce* făceau cu copiii lor taţii beţivi sau mamele care nu mai aveau nevoie de altă gură de hrănit. Îi pierdeau voit sau îi vindeau, indiferent cum, lăsându-i pradă lui Mac Diggory.

— Are motive să creadă că fiul său nu a fost pierdut. El crede că băiatul a fost furat.

Podeaua scârţâi, semn că el se ridicase.

Din reflexia în vitrinele de cristal, Ophelia îi urmări paşii relaxaţi, în acel moment, cu mişcările lente şi apatice, suficient de leneşe pentru a prinde o pradă nevăzută pe picior greşit, semăna cu Vânătorul despre care fraţii ei vorbiseră mai devreme.

Acest Connor O'Roarke – letal, cu un nume puternic şi influent şi mult mai bine făcut – era mai periculos decât vagabondul pe care îl salvase şi care apoi îi întorsese

favoarea.

— Şi crezi că am furat acest copil? întrebă ea prudentă, fără să pară enervată.

O acuza de aceeaşi răutate pe care o arătase Mac Diggory.

— Cred că membrii bandei Diggory au fost şi rămân copii ai străzilor. Asta nu s-a schimbat odată cu moartea lui.

Se opri şi, evitându-i privirea, şi-o îndreptă spre filfizonul care urca împleticit pe scări, prin ploaie. Uşile se deschiseră, lăsându-l să intre pe bărbatul beat. Zarva gâtuită a beţivilor răsuna, urcând până în locul în care se afla ea, înainte ca acele uşi să se închidă iar.

Ophelia şi Connor nu se cunoscuseră. Nu cu adevărat. Momentele lor fuseseră trecătoare când drumurile li se intersectaseră, iar interacţiunile fuseseră prea scurte pentru a putea descoperi ceva în folosul amândurora. Şi totuşi, faptul că o credea capabilă de o asemenea nemernicie o rănea.

Dădu drumul perdelei şi se întoarse.

— Şi acest nobil? întrebă ea, întorcându-se faţă în faţă cu Connor. Şi-a pierdut pur şi simplu copilul.

— Acum şapte ani.

Ea se înecă.

— Şapte ani?

El confirmă încuviinţând din cap.

— Fiul unui nobil lipseşte de şapte ani şi tu chiar crezi că a supravieţuit aici? întrebă ea reticentă. În St. Giles? Ophelia clătină din cap, amuzată. Atunci eşti şi mai prost şi mai credul decât erai în copilărie.

— De ce? replică el. Pentru că am crezut că aş putea supravieţui fără Diggory? Pentru că am crezut că pot scăpa? Când chiar am făcut asta?

Cuvintele lui îi loveau pieptul ca un bici. Căci ea îl crezuse un prost. L-ar fi îndemnat să se întoarcă în banda lui Diggory, pentru că o viaţă fugind de el avea să-i ofere lui Connor O'Roarke o soartă mai rea decât moartea. Până la urmă, fusese aşa cum spusese el – scăpase.

„În timp ce tu ai rămas prizonieră până în ziua în care

a murit ticălosul”.

Mâhnită, privi peste umărul lui.

— Deci copilul lipseşte de şapte ani, spuse ea cu reticenţă în voce. Cine este tatăl?

Connor ezită.

Ea îşi puse mâinile în şold.

— Vii aici, îmi ameninţi familia şi clubul, îmi pui întrebări, dar nu simţi nevoia să răspunzi întrebărilor mele? Scoase un sunet dezgustat. Dumnezeule, eşti la fel de insolent, Connor O’Roarke, spuse ea, folosind în mod intenţionat numele pe care îl purtase cândva.

Vru să treacă pe lângă el, dar Connor întinse mâna, prinzând-o uşor de antebraţ.

Ophelia încremeni. La atingerea îndrăzneaţă, simţi fiori ciudaţi prin tot corpul. Înlemni, uluită de mâna care o atingea: degete mari, groase, aparţinând unui bărbat care nu se temea de muncă, dar a cărui strânsoare era şi surprinzător de blândă.

— Îţi cer ajutorul, Ophelia, spuse el pe un ton liniştit.

— Cine este? repetă ea.

Connor o eliberă.

— Este – ceva străluci în ochii lui – aproape un sihastru.

— Un sihastru, repetă ea încet. Era ceva mai mult în aceste vorbe.

Expresia lui se întunecă.

— Nu discut despre detaliile cazului meu cu nimeni.

Ea îl privi cu aroganţă.

— Nu sunt *nimeni.* Îi voi afla numele, Connor.

El rămase mut.

Pe când era doar un băiat care îşi croia drum pe străzi, fusese întotdeauna un luptător încăpăţânat. Acum se dovedea a fi şi mai rău.

— Pot afla totul fără să-mi dai vreun indiciu, se răsti ea. Sau poate ar trebui să punem capăt întâlnirii noastre?

Ophelia făcu un pas către uşă.

— Stai! strigă Connor, oprind-o.

Îl înfruntă încă o dată

— Ei bine?

El făcu o grimasă.

— Am fost angajat de marchizul de Maddock.

Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi.

— Nu am auzit niciodată de el.

Nu era un membru al clubului familiei ei, iar acei domni erau singurii lorzi pe care îi cunoştea.

Connor o privi pătrunzător în ochi.

— Lord Maddock a fost acuzat că şi-a ucis familia.

Ea înghiţi în sec şi începu să tuşească.

— Iartă-mă! spuse ea, fără să pară că într-adevăr regreta. Vii aici cu o sarcină nobilă de a uni un copil cu un tată despre care se presupune că a ucis acelaşi copil? continuă Ophelia, fără să-i permită şansa de a rosti un cuvânt. Doamne, Connor Steele, cât de departe ai ajuns în viaţă! De la vagabond la ajutor pentru nobili.

Mânia îi scânteia în ochi – un sentiment arzător, apăsător şi atât de puternic, încât bravada ei se diminuă. Ophelia făcu un pas grăbit pentru a se îndepărta de silueta lui impozantă, până când se lovi cu spatele de geamurile de cristal. Înghiţi în sec un nod de nelinişte nedorit. La urma urmei, ce ştia ea cu adevărat despre Connor O'Roarke? Da, fuseseră pe aceleaşi străzi, dar niciodată cu adevărat aliaţi, prieteni sau chiar cunoscuţi. Aruncă o privire nervoasă spre uşă. Broderick era acolo. Un strigăt, şi el ar fi adus iadul şi furia pe capul întunecat al lui Connor, indiferent de legătura dintre celălalt bărbat cu prinţul, regele sau oricare dintre cei din jur.

În cele din urmă, când vorbi, încercă un răspuns ironic, dar fu contracarată încă o dată.

— Nu mă placi, spuse el. Vocea lui părea a fi a unui şcolar curios sau nedumerit în faţa unui text antic. Nu ai făcut-o niciodată.

Nu, ea îl urase. Îl detestase. Connor avusese grijă numai de el însuşi. Nu îl interesase niciodată să găsească prieteni sau o familie printre ceilalţi băieţi şi fete supuşi aceleiaşi sorţi. „Sau îl urăşti pentru că a reuşit ceea ce tu nu ai putut?"

Reprimând acea întrebare inutilă, stupidă, îl privi arogantă.

— Iar acum mă judeci. De ce? întrebă el. Pentru munca pe care o fac?

— În numele aristocraţiei! se răsti ea.

— În numele a ceea ce este drept, o corectă el.

Zâmbi istovit.

— Al unui criminal? rosti ea amuzată. Din ce spui, nu faci ce este drept.

Dar oare ce însemna asta în lumea în care se născuseră? O faci pentru un bărbat cu legături puternice. „Ca şi cum fratele meu ar săruta picioarele nobililor”.

Enervată, alungă gândul acela.

Connor îi aruncă o privire lungă, tristă şi insistentă, iar în ochii lui gri-cenuşii era ceva mai mult – milă.

Sentimentul îi otrăvi stomacul. Îşi îndreptă umerii.

— Marchizul a fost exonerat de orice infracţiune, spuse el încet.

— Puterea şi influenţa pot cumpăra orice. Se opri cu emfază. Inclusiv o graţiere pentru uciderea familiei.

— Focul a luat viaţa soţiei lui şi a copilului nenăscut. El crede că fiul lui a supravieţuit.

Ea se încruntă. Una dintre cărţile de vizită ale lui Diggory fuseseră incendiile; cu toate acestea, nu îndrăznise să pătrundă în cartierele simandicoase din Mayfair şi Grosvenor. Era mulţumit cu imperiul pe care şi-l construise în estul Londrei.

— Câţi ani avea băiatul? întrebă ea reticent.

— Doar trei.

— Un copilaş, murmură ea. Clătină din cap cu compasiune. Atunci, dacă nu este criminal, domnul este nebun. Căci niciun copil nu ar fi putut scăpa de incendiu, având în vedere că soţia lui nu a putut. Ophelia aruncă o altă privire spre ceas. Timpul alocat era aproape pe sfârşite.

Făcu un pas spre uşă, dar Connor o urmă, oprind-o.

— Nu crede că a scăpat, spuse Connor încet.

— Ei bine, bănuiesc că acesta este cel mai rapid caz

pe care l-ai gestionat vreodată. Caz închis.

Ea mai făcu un pas. El o împiedică încă o dată.

— Crede că focul a fost provocat, iar copilul răpit.

Asta o blocă. Copiii furaţi şi incendiile pornite în mod deliberat erau la fel de obişnuite în lumea ei precum erau predicile duminicale în lumea nobilimii. Şi totuşi…

— Este imposibil, spuse ea în cele din urmă. Diggory a fost în multe feluri. Crud. Violent. Rău. Dar nu a fost prost. El nu ar fi incendiat reşedinţa unui nobil şi, cu siguranţă, nu era atât de prost încât să fure un copil.

„L-ai ajutat să scape, nenorocită mică! Vrei să ştii ce se va întâmpla dacă mai faci asta, fetiţo?”

Sunetul biciului prin aer, apoi sfâşierea pielii lovite îi veneau în minte precum un şarpe veninos, împrăştiind otrava amintirilor de demult.

I se făcu greaţă şi se forţă să înghită în sec, în timp ce nodul îi urca în gât.

— Am terminat, spuse ea categoric, dorindu-şi ca el şi fiecare amintire detestată, nedorită pe care i-o trezea despre Diggory cu discuţia lor să dispară.

— Ba nu, o contrazise el, blocându-i calea încă o dată.

Ea dădu din mâini exasperată.

— Chiar dacă Diggory a fost implicat, s-a întâmplat cu ani în urmă. Aproape toţi bărbaţii şi femeile care au slujit sub comanda lui sunt fie morţi, fie închişi sau alungaţi de fratele meu. Nu este nimeni aici care să-şi amintească de un copil de acum şapte ani, Connor, zise ea nerăbdătoare. Sau de orice prunc, oricare ar fi el.

Diggory angajase demoni nemiloşi cărora nu le păsa de nimic decât de propria supravieţuire.

— Dar tu şi familia ta cunoaşteţi copii de vârsta asta. El îi aruncă o privire. Băieţii şi fetele care au aparţinut bandei Diggory, alţii de angajarea cărora sunteţi responsabili… Cam câţi ani au, în general, Ophelia?

Aveau aproape vârsta copilului dispărut pe care îl căuta. Tăcu mâlc. Oare chiar credea că ea putea trăda pe cineva aflat în slujba familiei ei doar pentru că el servea un nobil?

Connor se apropie. Tenta de bergamotă şi salvie îi umplea nările, inundându-i simţurile cu masculinitatea proaspătă. Atât de diferit de clienţii beţi a căror respiraţie mirosea a alcool şi a căror piele era asudată!

— Ei bine? insistă el.

— Eşti în căutarea unei închipuiri pentru un caz care nu poate fi rezolvat. Copilul a murit.

De data aceasta, Ophelia se furişă prin spatele lui şi se îndreptă spre uşă.

— Şi dacă nu este? strigă Connor după ea, oprind-o. Şi dacă este în viaţă şi chiar trăieşte acum pe stradă sau este angajat în acest club?

Posibilitatea persista în mintea ei. Un copil cu un viitor în afara acestei lumi – protejat, preţuit, răsfăţat. Tot ceea ce ea şi surorile ei nu avuseseră niciodată.

El vorbea despre ceva de neatins, mai mult vis decât realitate pentru cei din St. Giles.

— Ar fi imposibil să aflăm, domnule Steele, spuse ea, ridicând un zid de formalitate între ei. Ar însemna găsirea acului în carul cu fân. Tăcu. Şi având în vedere ceea ce ai dezvăluit despre angajatorul tău, este un ac care ar fi mai bine să rămână ascuns.

— Nu ai de unde să ştii asta, răspunse el.

„Cele de teapa ta mereu o vor”. Ophelia îşi strânse pumnii.

— Ştiu destul de multe despre nobilime.

El pufni.

— Pentru că îi vezi pierzându-şi averea la mesele tale?

Nemernicul înfumurat din faţa ei nu ştia nimic!

— Du-te dracului, Connor! spuse ea gâtuit. Ea făcu un pas, dar el îi blocă încă o dată calea.

— Marchizul, aşa cum ai spus, probabil se înşela, dar există o mică şansă să aibă dreptate. Susţii că este imposibil să aflăm dacă acest copil trăieşte, dar, dacă adresez întrebări copiilor care au făcut parte din banda lui Diggory, este posibil să aflu ceva.

Ea scrâşni din dinţi.

— Dumnezeule, eşti de neînduplecat! Şi cât de uşor

avea încredere într-un lord exonerat! Crezi că pot ajuta? De ce? Pentru că avem copii în slujba noastră? Multe cluburi o fac, continuă ea înainte ca el să poată vorbi. De exemplu, Iadul şi Păcatul.

De îndată ce îi scăpă numele localului rival, îşi muşcă limba.

— Deja i-am interogat pe proprietarii de acolo. De asemenea, mi-au permis să vorbesc cu fiecare membru al personalului lor.

Bineînţeles că o făcuseră. Ce mai dezvăluiseră?

Căuta indicii dacă ştia ceva despre acţiunile fratelui ei, dar faţa lui Connor era ca o mască sculptată, un chip în piatră.

Ophelia înfruntă privirea lui pătrunzătoare.

— Continuă căutarea în altă parte, domnule Steele! Ştiu cum să găsesc copiii de pe aceste străzi nici mai bine, nici mai rău decât oricine altcineva. Îi spusese o minciună sfruntată. Cunoştea St. Giles şi Dials mai bine decât liniile din propria palmă. Chiar dacă aş face-o, mai bine mor decât să vă ajut pe tine şi pe un nobil acuzat de crimă.

Ophelia ştia din propria experienţă de câtă ticăloşie erau capabili aceşti lorzi.

Îşi strânse pumnii.

„Aşa! Deschide-ţi picioarele pentru mine, lasă-mă să mă strecor…”

Respira zgomotos.

Connor îi întrerupse amintirile care o torturau.

— Amândoi ştim că afirmaţiile tale nu sunt adevărate. Ca parte a bandei Diggory, deţii mai multe informaţii decât majoritatea.

Diggory. Demonul care îi dăduse viaţă. O ură ascuţită îi stârni simţurile, dovedindu-i din plin că era fiica Diavolului din cauza întunericul din ea.

— Atunci, vorbeşte cu sora mea, Cleo. Am încredere că se va dovedi mai cooperantă.

Aceeaşi care abandonase St. Giles şi care fără efort îşi construise o nouă viaţă în Grosvenor Square.

Dădu să plece.

— Potrivit fratelui tău, doamna Thorne nu a fost niciodată responsabilă pentru angajarea copiilor. *Tu* eşti!

— Am terminat! Îl blestemă din nou pentru că îi amintea de trecut. Se întoarse spre uşă. Te rog să mă ierţi. Este târziu, iar un om care ţine cont de normele sociale ar trebui să onoreze orele de vizită decente.

La momentul oportun, uşa se deschise.

Fratele ei era în uşă – o prezenţă constantă şi liniştitoare în faţa tumultului stârnit de Connor O'Roarke.

Connor zăbovi, mustăcind.

Ce voia să spună? Să o provoace? Să o ameninţe? Ea era pregătită. Voia asta. Din pricina acelor sentimente nemiloase pe care le recunoştea şi cărora ştia să le facă faţă.

Încuviinţă din cap, dovedindu-se la fel de imprevizibil ca întotdeauna, frustrând-o.

— Domnişoară Killoran, murmură el şi, fără a arunca vreo privire spre Broderick, plecă.

Cu toate acestea, în timp ce el se îndepărta, ea nu putu să scape de neliniştea care o învăluia şi care îi spunea că încă nu văzuse tot ce putea Connor O'Roarke?

Capitolul 5

„Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci".

— Ce dracu' a fost asta? se răsti fratele ei.

Ophelia căscă.

— Ştii că eşti foarte previzibil când vine vorba de timpul pe care îl laşi să treacă înainte ca o persoană să plece şi să începi să vorbeşti? Cel puţin, poţi varia numărătoarea. Desigur – îşi muşcă vârful degetului –, domnul Steele este un străin, aşa că, cu siguranţă, încă nu-ţi cunoaşte toate tabieturile, dar…

— Pe cele sfinte, Ophelia, vrei să taci? strigă el.

— Cu siguranţă, nu ar trebui să ţipi, îl dojeni ea, arătând acuzator cu degetul. Să-ţi spun de ce: cunoscându-i

pe anchetatori, ştiu că se mişcă în ritmul unui melc, astfel încât să poată zăbovi şi asculta.

Fratele ei tăcu imediat.

Oricât de puternic era Broderick şi oricâtă putere dobândise, tot nu se născuse pe străzi, aşa cum o făcuseră Ophelia şi fraţii ei de sânge. Deşi el nu vorbea despre trecutul său şi, cu siguranţă, nu confirmase şi nu dovedise vreodată suspiciunile ei, nici nu era cazul. Părerea lui bună despre nobilime şi greşelile sale care se tot repetau îl făceau să nu aparţină în întregime acestei lumi.

Din ziua în care intrase în mijlocul lor cu discursul său excentric, ea ştiuse exact ce să spună pentru a-i testa limitele.

„Unu. Doi. Trei. Patru”.

— În primul rând – ridică un deget –, nu vei mai da niciodată năvală când sunt într-o întâlnire. Ne-am înţeles?

Ea observă în tăcere numărătoarea lui modificată. Acesta fusese motivul pentru care Broderick fusese acceptat şi apoi respectat în rândul bandei Diggory. Orice nu ştia, se angaja să înveţe şi să se schimbe, după cum avea nevoie pentru propria supravieţuire.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Chiar crezi că sunt genul de persoană căreia îi poţi porunci?

Desigur, aceasta fusese părerea limitată despre ea pe care o avea toată lumea, inclusiv fratele ei. O faţă drăguţă, sau chiar mai mult decât atât, recent însărcinată cu responsabilităţi semnificative.

— Am fost sinceră cu el, Broderick, protestă ea în timp ce se îndrepta spre bar. Nu am acceptat supusă apariţia lui în miez de noapte ca fiind cuvenită şi întrebările lui jignitoare despre angajarea copiilor. Îl scrută cu privirea. Nu venind din partea domnului O… Steele.

— Îl cunoşti pe Steele?

Mintea ei se blocă. Oare ce auzise? Sau observase pasul greşit pe care îl făcuse când intrase în birou şi dăduse cu ochii de Connor? Ophelia îşi umezi buzele.

— Eu…

Clătină din cap, fără să poată rosti ceva. Broderick luă o sticlă de whisky, studie eticheta şi apoi luă un pahar. Ea se bucură de gestul lui distras. Ce trebuia să facă? Să recunoască legătura ei cu Connor O'Roarke? Să-i explice că, atunci când îl ajutase să scape de Diggory, nu ea fusese cea care plătise preţul, ci una dintre surorile ei dragi? Acum Connor era din nou în viaţa lor – o ameninţare pentru lumea familiei Killoran.

După ce puse deoparte sticla, Broderick îi aruncă o privire nedumerită.

Ea pufni.

— Bineînţeles că nu-l cunosc, minţi ea printre dinţi. Cum aş putea cunoaşte un detectiv?

Ba, mai mult, cum devenise el anchetatorul nemilos temut de toţi în anii în care nu se văzuseră? Cum, când cei de teapa lor se ocupau de lucruri care distrugeau oamenii şi nu erau de partea legii care căuta să aducă dreptatea într-o lume nedreaptă?

— Nu ai avea cum. Se opri, în timp ce alegea o sticlă. Fratele ei ridică scurt capul şi îi aruncă o privire pătrunzătoare peste umăr. Cu excepţia cazului în care ai avut probleme cu legea.

Ceea ce se întâmplase de nenumărate ori. Dar acum nu era vorba despre asta.

— Nu am avut, se răsti ea. Ştii ce fac. Găsesc copii ca să lucreze aici.

În timp ce vorbea, omise cu grijă adevărul privind modul în care îi localiza pe unii dintre tinerii aflaţi în slujba lor. Şi aici se termină implicarea mea. Unicul ei obiectiv era să îi salveze de pericolele la care erau expuşi orfanii. După aceea, acei băieţi şi fete rămâneau în grija lui Gertrude.

Broderick îi aruncă o privire curioasă.

Ea se strădui să nu facă nicio mişcare sub privirea lui atentă.

În cele din urmă, îşi întoarse atenţia spre bar.

— Ţi-am atribuit acest rol în club. Apucă o sticlă şi o cercetă. Totuşi, nu ţi-am dat mână liberă să insulţi un anchetator care ne-ar putea distruge, şopti el, hotărându-se

să ia coniacul franţuzesc. Îşi turnă un pahar. Este în interesul nostru să nu-l mâniem pe omul care ne ameninţă clubul.

Argumentul lui era pertinent. Şi totuşi…

— Nu ştim nimic şi, ca atare, nu avem niciun motiv să ne temem de el.

El pufni.

— Doar nu crezi asta! Crezi că un anchetator nenorocit ar avea încredere în unul dintre noi?

Nu, nu credea asta. În special în ce îl privea pe Connor O'Roarke. După ce se alăturase bandei lor şi apoi evadase, Connor ştia cu exactitate ce fel de oameni erau Ophelia şi fraţii ei.

— Nu contează, pentru că nu ar găsi nimic. Căci nu ar fi găsit, în această situaţie, nu făcuseră nimic. Dacă îşi doreşte acest lucru, ar putea să defăimeze clubul atât de rău încât să nu ne mai putem reveni.

O umbră se aşeză peste ochii fratelui ei. Atunci ce s-ar alege de ei? Gândul acela plutea nerostit între ei.

„Ruinaţi. Ar fi ruinaţi".

Ea tremura. Pentru că, deşi se bucurau de luxul ca Bârlogul Diavolului să le fie casă, dacă puneau piciorul pe străzi, acolo unde războiul făcea ravagii, aveau să fie şi mai lipsiţi de protecţie decât fuseseră înainte să obţină securitatea. Nu se puteau întoarce la asta.

— Acesta este motivul pentru care nu ar fi trebuit să dai buzna aici. Maxilarul i se încordă. A naibii impulsivitate!

Asta o duru. Era un reproş care nu i se făcuse şi nu i s-ar fi făcut niciodată Cleopatrei. „Cleopatra n-ar fi provocat şi iritat niciodată un detectiv. Are destulă experienţă ca să nu facă asta".

Alungând acel gând străpungător, Ophelia îşi puse mâinile în şolduri.

— M-a întrebat dacă ştiu ceva. I-am spus că nu, zise ea nerăbdătoare.

Uitându-se peste marginea paharului, se încruntă.

— Se va întoarce cu întrebări pentru tine.

La acea prevestire rea, un ecou înfricoşător al

gândurilor ei anterioare, Ophelia simţi alt fior rece pe şira spinării.

Fratele ei clătină din cap şi, cu un aer hotărât, se apropie de birou şi se aşeză.

— Este timpul.

— Foarte bine.

Ophelia se întoarse, uşurată că discuţia lor se încheiase. Palmele ei rănite încă aveau nevoie de îngrijiri, dar fratele ei încă nu remarcase rănile.

— Mă înţelegi greşit! strigă Broderick după ea.

Ea se îndepărtase, dar auzi cuvintele lui, ceea ce o făcu să se oprească. Alarma se stinse în adâncul minţii ei. Ophelia se întoarse.

— Ce este asta? întrebă ea prudentă, temătoare şi totuşi hotărâtă.

Palmele i se strânseră instinctiv în pumni, tresărind când unghiile îi zgâriară pielea rănită.

— Avem nevoie de această legătură, iar faptul că un anchetator îţi pune întrebări – Broderick luă o înghiţitură, calmul insolent făcând-o să scrâşnească din dinţi – nu va ajuta cu nimic. Nu va face decât să dăuneze. Îi întâlni privirea. Prezenţa lui aici nu a făcut decât să scoată în evidenţă nevoia noastră de a avea conexiuni cu aristocraţia.

Iată!

Ea rămase fără aer.

În timp ce el se aşeză, sorbindu-şi coniacul şi evitând cu înţelepciune ochii ei, greutatea trădării lui o lovi direct în piept.

Desigur, fusese inevitabil. Ea îi cunoscuse mereu planurile şi intenţiile pentru ea şi întreaga familie. Şi totuşi, cu responsabilităţile suplimentare pe care i le cedase, îi fusese indus un fals sentiment de pace.

Când fratele ei îşi puse deoparte băutura în favoarea unei foi de hârtie şi a unui stilou, Ophelia continuă să se simtă ca un intrus în viaţa altcuiva.

Creionul lui care lovea iar şi iar hârtia de pe birou deveni aproape asurzitor în liniştea profundă, până când ea

simţi nevoia să-şi acopere urechile cu mâinile.

Ea – care nu leşinase când un ticălos o încolţise pe o alee şi îi ridicase fusta şi care nu se clătinase când Diggory o bătuse până *ce* îşi pierduse cunoştinţa pentru un pas greşit imaginar – simţi că i se mişcă pământul sub picioare.

— Poftim? spuse ea fără suflare, bătaia constantă a inimii înecând acea întrebare înăbuşită.

— Este prea târziu, Ophelia, zise el, fără să-şi ridice privirea de la sarcina care îl ţinea ocupat. Ştii asta.

Ophelia înaintă. Punându-şi palmele pe biroul lui, se aplecă în faţă.

— Nu o voi face.

Poate că aşa dovedea de ce toată încrederea şi puterea îi fuseseră încredinţate Cleopatrei. Pentru că şi ea încercase să se ridice la aşteptările pe care Broderick le avea de la familia lui.

Broderick îşi ridică privirea spre mâinile ei albe.

— Foarte bine!

„Foarte bine?” Se încruntă. Nu supravieţuise având un fals sentiment de securitate. Singura dată când o făcuse, se trezise ţintuită de un perete şi cu un nobil cu mâinile pe sub fusta ei.

Gura i se uscă în timp ce acea amintire detestată reveni. I se împotrivi cu disperare.

„Concentrează-te! Nu-l lăsa, nu acum când fratele meu a declarat război şi am nevoie de mintea limpede!”

Ophelia se îndreptă încet.

— Foarte bine? repetă ea, examinându-l îndeaproape.

— Da. Foarte bine, te poţi întoarce la responsabilităţile tale şi nu îi vei mai însoţi pe Cleopatra şi – făcu o grimasă – pe soţul ei pentru sezonul londonez.

În alte circumstanţe, i s-ar fi părut amuzantă reticenţa lui de a rosti numele rivalului lor de multă vreme, acum cumnatul lor, Adair Thorne.

— Nu e aşa de uşor.

El nu îşi abandonase niciodată obiectivele.

— Ba da. Uneori este. Îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură sănătoasă. Acesta este unul dintre acele

momente, spuse el după ce puse jos paharul.

Pulsul i se acceleră. Ophelia lăsă ochii în jos.

— Ce joc faci?

— Acesta nu este un joc, promise el, punându-şi semnătura impunătoare în josul paginii.

Trebuia să fie surdă să nu audă intensitatea vorbelor, care sugera că vorbea despre ceva mai mult decât despre sezonul londonez şi despre faptul că nu îi mai permitea să participe la el.

În timp ce scotea capacul sticlei de cristal şi presăra nisip de călimară peste cerneală, Ophelia privi chiorâş, încercând să înţeleagă acele cuvinte.

„Cleo, mâine voi trimite…”

Ophelia văzu, înţelese şi văzu roşu în faţa ochilor. Îi inundă fiecare părticică a corpului, cu o furie şi o mânie devastatoare. Cu Cleo căsătorită recent, Broderick nu pierduse timp. Îşi înălţă capul atât de brusc încât muşchii gâtului i se încordară.

— Gertrude? strigă ea, încercând să-şi pună ordine în gândurile răvăşite, scăpate de sub control.

Broderick dădu din mână.

— În cazul în care nu vei putea să te alături înaltei societăţi, Gertrude a spus că e dispusă să facă ea asta.

— Tocmai ai… dat din mână?

Acest gest aspru puse ordine în harababura din minte ei.

O sacrifica pe Gertrude, care deja pierduse atât de mult.

„Din cauza mea a pierdut atât de mult… Din cauza mea”.

Îşi coborî înţelept palma.

— Am vorbit deja cu ea.

— Nu te cred, replică Ophelia. Surorii lor mai mari îi cedase şi mai puţin control decât Opheliei. Era doar un şiretlic pentru a-i obţine aprobarea.

— Când ai vorbit?

— După nunta lui Cleo.

Ea se clătină, simţindu-se de parcă tocmai primise un

glonţ în piept. Vorbiseră despre asta atunci. Amândoi presupuseseră că Ophelia, cu dispreţul ei faţă de aristocraţi, avea să se afle în imposibilitatea de a merge mai departe cu planul lui Broderick şi discutaseră despre rolul lui Gertrude?

Amărăciunea avea gust de oţet în gura ei.

Mai întâi, Cleopatra trebuise să dea ascultare fratelui lor, iar acum el o înlocuia pe Ophelia cu Gertrude. Nu conta că Gertrude era cea mai în vârstă; conta că Ophelia fusese ignorată de toţi, inclusiv de rudele ei nenorocite.

Şi, ceea ce era mai rău, amândoi crezuseră că ea nu era capabilă să ducă la îndeplinire ceva şi că altcineva trebuia să acţioneze în locul ei. Ea făcu un pas înapoi, apoi altul, şi încă unul, până când se opri.

Înnebunită, îşi aruncă privirea peste biroul imaculat al lui Broderick. Cum putea să-l facă să priceapă că nu era vorba despre faptul că nu era capabilă să pătrundă în înalta societate? Era vorba despre dorinţa ei de a putea alege ceva mai mult decât o cale pe care Broderick o văzuse ca singura soluţie. Alegerea unui viitor pe care să-l construiască pentru sine. Pur şi simplu, libertatea de a alege.

Dar oare conta cu adevărat?

Deocamdată i se oferise alegerea finală: să-şi controleze viaţa şi viitorul sau să o sacrifice pe sora ei, Gertrude.

Ophelia făcu o ultimă încercare de a se înţelege cu el.

— De ce este atât de important pentru tine? spuse ea rugătoare. Avem avere. Avem putere.

— Şi deja am văzut cât de uşor se poate sfărâma, rosti el cu o gravitate care nu-l caracteriza.

Iadul şi Păcatul. În primul rând, prin căsătoria proprietarilor cu doamnele din înalta societate şi apoi prin foc.

Ea îşi îndepărtă privirea.

Foşnetul foii pe care fratele ei o împăturea, cea care avea să pecetluiască soarta surorii ei, era sigurul sunet.

Ophelia închise ochii.

Latura ei încăpăţânată, care niciodată nu se plecase în faţa lui sau a altcuiva, voia să-l trimită la dracu'. Şi totuşi, mai era ceva: frica. Muşchii stomacului i se încordată, iar ea îşi împreună mâinile în jurul taliei pentru a domoli tensiunea.

Eforturile ei se dovediră zadarnice.

Putea să o facă? Putea să se lege de un nobil? Unul dintre acei lorzi mincinoşi şi vicleni? Pieptul ei se mişca repede în sus şi în jos, cu forţa respiraţiilor ei accelerate.

„Ia-l pe Excelenţa Sa acolo şi citeşte-i în palmă! Tatăl tău ar vrea asta… Du-te înapoi!"

Privirea Opheliei se îndreptă către paharul cu alcool de pe biroul lui Broderick în timp ce frânturi din trecut înceţoşau clipele prezentului, contopindu-se pentru a crea împreună un viitor îngrozitor.

Duhoarea coniacului. O mână care îi ridica fusta.

„O vrei, draga mea. Acum desfă-ţi picioarele pentru mine… Ah, îţi place dur, nu-i aşa? Chiar mai bine".

Propria respiraţie îi răsună puternic în urechi.

— Ophelia?

Tonul îngrijorat al lui Broderick o trezi.

„Ce zice? Despre ce vorbim?"

Apoi îşi aminti de vizita lui Connor şi de corvoada pe care fratele ei voia să o pună în cârca lui Gertrude.

Nu, avea să facă asta doar dacă ea refuza.

„O să mi se facă rău".

Se concentră pe buzele lui Broderick, în timp ce se mişcau, dar nu putea să înţeleagă cuvintele pe care le rostea.

Masându-şi tâmplele dureroase, se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte bogatele perdele din brocart auriu şi se uită la străduţele întunecate pe care le străbătuse cu doar puţin timp în urmă.

Fratele ei ar fi legat-o pe ea sau pe Gertrude de unul dintre acei stricaţi. Bărbaţi care îşi făceau toate plăcerile. Îşi sprijini fruntea de geamul rece.

În cele din urmă, fratele ei nu avea să se răzgândească. Putea vorbi despre vizita lui Connor şi

despre amenințarea pe care o prezenta, dar totul se reducea la ceea ce căuta Broderick – nu doar o legătură cu aristocrația, ci un nobil respectabil.

O legătură cu un lord.

Îndreptându-se, privi în gol geamul aburit de respirația ei. Cu vârful degetului, desenă o lacrimă în acea pată.

Broderick tuși, atrăgându-i privirea goală spre el.

— Cred că am terminat, nu?

Fusese o pauză scurtă în această întrebare care arăta tocmai jocul pe care îl făcea. Slăbiciunea pe care o folosea împotriva ei.

Spiritul ei reveni la viață și deschise gura pentru a rosti alte critici înflăcărate.

Asta atrase privirea fratelui ei. Îngrijorarea se citea pe chipul lui. Aceasta era o parte necunoscută a lui Broderick. Una pe care nu o împărtășea cu nimeni și pe care o ascundea cu grijă sub masca unui zâmbet exersat și a farmecului său urban.

„Dacă nu voi fi eu, o va folosi foarte bine pe Gertrude ca pion”.

— Sezonul londonez, spuse ea forțat. Limba grea îi făcuse cuvintele să se stâlcească în propriile urechi. Ophelia se întoarse. O voi face.

Broderick tresări uimit.

— Da?

Un zâmbet mulțumit apăru preț de o clipă pe buzele lui înainte să-l ascundă iute.

„O să mi se facă rău”.

— Dar nu o să locuiesc în Mayfair, spuse ea repede, vrând să dețină oarecum control asupra aranjamentului.

Fratele ei clătină din cap.

— Categoric…

— Nu o voi face! Iar tu mi-o vei permite. Să nu ne jucăm! Întotdeauna ai vrut să plec.

Când o trimisese pe Cleo, de fapt, fusese vorba de Ophelia, niciodată despre vreuna dintre surorile ei. Deoarece, pentru cei din această bandă, Ophelia fusese

întotdeauna cea de vânzare numai pentru chipul ei.

Obrajii lui se înroşiră, vinovaţi.

— Am trimis-o mai întâi pe Cleo.

Nu încercă să nege. Dorinţa de a o sacrifica pe ea fusese domolită pentru că remarcase valoarea lui Cleo.

— Pentru că a cerut-o.

Îl fixă cu privirea.

— Aşa cum o eu cer acum. Aşa cum ar fi trebuit să facă pentru sora ei mai mică şi cum o făcea acum pentru Gertrude. Vinovăţia o cuprinse pe deplin. Nu conta că sora ei fusese fericită cu acest aranjament; conta că ea o sacrificase. Aşa că voi participa la sezon şi voi găsi un soţ, dar în condiţiile mele. Ridică un deget pentru a enumera termenii de pe lista ei: Voi locui la Bârlogul Diavolului. Singurul loc în care se simţise vreodată confortabil. Voi decide cu cine… cu cine – rosti gâtuit cuvântul infam – mă voi *căsători.* Dacă nu doresc să particip la un anumit eveniment, nu o voi face. Mi se vor permite aceleaşi libertăţi pe care le am în club.

— Bine!

Cu siguranţă, nu putea fi atât de uşor! Broderick îi imita mişcările, bătând cu degetele lui aspre.

— Căsătoria cu un lord. Tu îl alegi. Vei fi liberă să refuzi o invitaţie cu excepţia cazului în care aceasta este făcută de un domn sau de o doamnă respectabilă. Se opri pentru a-şi aranja lavaliera deja perfectă. Nu voi permite ca înalta societate să ne considere nişte ingraţi.

— Nu, asta niciodată, rosti ea.

El continuă să vorbească, în ciuda întreruperii ei amuzate.

— Fără pantaloni. Cu rochii noi.

Ea aruncă o privire spre propria rochie modestă, cu guler înalt.

I se strânse stomacul. De-a lungul anilor, se hotărâse să poarte rochii anoste, care să-i ascundă silueta. Acum fratele ei avea s-o lase şi fără stratul protector?

— Nu.

Broderick aruncă o privire îndurerată spre rochia ei.

— Nu este negociabil. În plus…

Argumentul asupra articolelor vestimentare fiind deja dat uitării, ea se pregăti, ştiind ce avea să urmeze chiar înainte ca el să rostească.

— Nu vei locui la Bârl…

— Nu plec nicăieri. Sau înţelegerea cade.

Ea îşi ţinu respiraţia, simţind că ajunsese într-un impas tensionat – fratele şi sora, ambii războinici ai străzii, refuzând să cedeze victoria.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Oh, la dracu'! Foarte bine. Poţi să rămâi.

Ophelia eliberă un oftat pe care nici măcar nu îşi dăduse seama că îl ţinea în ea. Pentru prima dată în acea seară, zâmbi. Dar zâmbetul fu imediat alungat de următoarele condiţii.

— Trebuie să te comporţi mereu ca o lady!

„Să te comporţi".

— Măcar recunoşti că este o farsă, bombăni ea.

— Este destul de scandalos că trăieşti aici în timp ce participi la sezonul londonez. Un pas greşit, şi îţi fac bagajele şi te trimit la Cleo.

— Noua casă a lui Cleo din Grosvenor Square? pufni ea. Mai degrabă trăiesc în coşmelia în care m-am născut.

Broderick o ţintui cu privirea.

— Ne-am înţeles?

Resentimentul o inundă. Oricât de mult dorea să-l trimită la dracu' pentru că îi dădea ordine, ştia cât de uşor ar fi putut abandona înţelegerea şi să o trimită pe Gertrude.

— Da!

Înainte de a-şi putea schimba părerea şi de a-şi dedica soarta urâtă de care dorea să scape, ea se îndreptă spre uşă.

— Ophelia?

Se opri cu degetele pe clanţă şi, pentru o fracţiune de secundă, se agăţă de o speranţă: că el avea să-şi abandoneze planurile. Că nu avea să le ceară nici ei, nici lui Gertrude să se jertfească în acest fel – sau în vreun fel.

Toate speranţele fură năruite de următoarea lui

întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu mâinile tale?

Mintea ei se blocă şi privi în gol la palmele zgâriate.

Ophelia îşi şterse mâinile de fustă şi tresări din cauza usturimii palmelor ei julite. Oh, la dracu'! Observase!

Podeaua scârţâi în timp ce el se îndreptă spre ea.

— Ce este asta? şopti el.

Cuprinzându-i palmele, i le studie pe rând.

— Am căzut, scânci ea, rugându-se ca el să fi confundat vocea ei ascuţită cu durerea. Avem o problemă pe alee. Şobolani. Mulţi.

— *Tu* curăţai aleea? întrebă el cu scepticism în voce.

Ştia. Ştia despre teama ei de alei şi de viteza cu care le străbătea. Totuşi, nici el, nici altcineva nu cunoşteau motivul. Sau poate că el ştia şi era pur şi simplu nepoliticos ca un frate şi o soră să vorbească despre asta? Ophelia se concentra să respire regulat. Ridică din umeri cu indiferenţă.

— Cineva trebuia să o facă.

— În miez de noapte?

Ignorând întrebarea, ea tăcu.

Broderick încuviinţă din cap.

— Asta-i tot.

Simţindu-i privirea curioasă pe ceafă, Ophelia răsuci mânerul şi ieşi.

În momentul în care închise uşa, punând suficient de mult spaţiu între ei, umerii îi căzură, iar ea se sprijini de uşă.

Având în vedere toate posibilităţile neplăcute care îl aduseseră pe Connor în clubul lor – Stephen care incendiase clubul Iadul şi Păcatul, Ophelia lăsând inconştient un aristocrat –, seara ar fi putut să decurgă, fără îndoială, mai rău, mult mai rău.

Atunci de ce, când în cele din urmă găsi sanctuarul camerei ei şi se pregăti pentru debutul în înalta societate, îşi dădu seama că ar fi preferat închisoarea Newgate, nu cea pe care i-o pregătise fratele ei?

Capitolul 6

După ce odată caldarâmul umed din Londra fusese unicul său pat, Connor ajunsese să înţeleagă faptul că existau mai multe tipuri de sărăcie.

Să trăieşti pe străzile Londrei fusese un exerciţiu special de tortură.

Participarea la evenimentele înaltei societăţi erau un tip diferit.

După ce vizita la Bârlogul Diavolului se încheiase – deloc surprinzător, fără ajutorul proprietarului şi al rudelor lui –, Connor, schimbat în haine adecvate, traversă reşedinţa tatălui său prin bucătărie.

Nu era prima dată de când părăsise Bârlogul Diavolului când gândurile despre Ophelia îi murmurau prin minte.

O *ea* care, în cele din urmă, avea un nume.

Bineînţeles că avea unul – chiar şi infractorii născuţi pe stradă primeau acest cadou, cel mai accesibil dintre ele. Ea fusese cea care l-ar fi putut preda lui Diggory cu ani în urmă, dar îl cruţase. El îşi riscase propria viaţă în schimb – o datorie plătită, acel jurământ al lui Mac Diggory, un cod al eticii străzii onorat de cei suficient de nefericiţi să numească acasă St. Giles.

Nu-i aflase niciodată numele – până acum.

Acum, tânăra era la fel de irascibilă, înflăcărată şi furioasă cum fusese întotdeauna. În loc de toanele ei de copilă din trecut, vitriolul de pe limba ei ascuţită ieşea la suprafaţă răguşit, amintindu-i că Ophelia Killoran nu mai era o copilă. Periculoasă când era fată, acum letală ca femeie, dar în moduri care nu aveau nicio legătură cu ceva atât de elementar ca supravieţuirea lui.

— Domnule Steele! Şoapta aceea veselă îl făcu să-şi revină repede şi să arunce o privire înapoi. Nu-mi spune că te duci la bucătărie!

Se pare că ea îl cunoştea foarte bine.

Doamna Fearson: neînfricată, scundă şi cu obrajii cei mai rotunzi şi roşii, singurul lucru înfricoşător la ea fiind numele. Femeia zâmbi larg.

— Doamnă Fearson, o salută el, dându-se înapoi pentru a o întâlni în timp ce ea îi tăie drumul.

Fidelă gospodăriei tatălui său încă din ziua în care Connor intrase în ea, fusese unul dintre puţinii membri ai personalului care nu îl priviseră de parcă ar fi venit să le taie gâtul în timp ce dormeau. Sau să plece cu argintul familiei – aşa cum acuzaseră în mod deschis – înainte să fie concediaţi de conte.

— Nu e nevoie să vii în întâmpinarea mea, băiete drag, gâfâi ea, rămânând fără aer în urma efortului minim.

Îşi puse mâinile pe genunchi şi pufăi zgomotos.

Aplecându-se, el o bătu pe obraz.

Ea îl lovi uşor pe braţ.

— Destul! La bucătărie?

Dacă s-ar fi priceput, ar fi reuşit cel puţin să ascundă expresia vinovată. În schimb, rânji şi deschise uşa în timpul discuţiei şi se apropie de masa lungă de stejar plină cu platouri.

— Ah, ca să nu dezamăgesc pe nimeni, am avut încredere că încă voi găsi platouri.

De mâncare. Erau munţi pe care oaspeţii tatălui său nu îi terminaseră, suficienţi pentru a hrăni nenumăratele guri înfometate de pe străzi.

Era cu siguranţă o seară petrecută revizuindu-şi trecutul şi pe cei apropiaţi de Diggory, dar, în timp ce se aşeză pe una dintre băncile lungi, fu străpuns de sentimentul de vină.

— Nu dezamăgeşti pe nimeni? Doamna Fearson pufni, apoi, în maniera ei obişnuită, luă o farfurie de pe tejghea şi începu să o umple. Spune-i asta tatălui tău, care a aşteptat sosirea ta toată seara.

— Voi avea grijă de asta, protestă el, luând de pe masă o tartă cu prune şi înghiţind-o dintr-o îmbucătură.

Ea îl lovi peste mână în timp ce el vru să îi ia farfuria din mâini.

— Să-l las pe fiul contelui să-şi facă singur farfuria? spuse ea printre dinţi. Mai degrabă demisionez decât să fiu acuzată de asta!

Din punctul de vedere al serviciului şi al pensiei oferite, femeia cu părul cărunt ar fi trebuit să-şi atârne şorţul în cui în urmă cu un deceniu. În schimb, rămăsese, supraveghind gospodăria contelui şi fiind o figură maternă pentru Connor când intrase pentru prima dată, pe când era un băiat singur.

El îşi privi inexpresiv farfuria.

— Haide, nu este nevoie să te încrunţi, şopti doamna Fearson, interpretând greşit motivul încrâncenării lui. Contele s-a descurcat bine în seara asta şi înţelege ceea ce te-a ţinut departe.

Servitoarea lui devotată avea dreptate. Când majoritatea nobililor ar fi strâmbat din nas la munca lui Connor, contele de Mar nu numai că îl sprijinise, dar îşi exprimase mândria. Deci ar fi înţeles că fusese reţinut de un caz.

Asta, până atunci.

Încă un sentiment de vinovăţie, dar din motive cu totul diferite. Cu un suspin, îşi dădu farfuria deoparte.

— Este prea mult să sper că am ratat partea dansantă a festivităţilor? îndrăzni el, ridicându-se.

Doamna Fearson tresări.

— Am înţeles de la câteva menajere că Excelenţa Sa intenţiona să amâne, sperând că vei ajunge.

— Al naibii de încântător, bombăni el.

— Îl poţi găsi alături de ceilalţi domni în camera de jocuri.

Râsul ei îl urmări.

Ridicând mâna în semn de mulţumire, puţin timp mai târziu, Connor ajunse în faţa salonului albastru. Ironia nu-l ocoli când intră în încăperea plină cu prietenii liberali ai tatălui său, aceiaşi bărbaţi care se devotaseră abolirii viciului stând acum şi participând la jocuri de – Connor cercetă încăperea – whist şi alte jocuri de cărţi în doi.

Îşi găsi imediat tatăl angajat într-un joc alături de Lord

Dapplewhite. Contele îşi ridică privirea şi, adresând un cuvânt în grabă partenerului său, puse cărţile jos.

Zâmbind, se ridică în picioare şi scurtă calea printre mesele aranjate cu grijă. Având peste 1, 80 metri înălţime, umeri laţi şi acelaşi păr des, contele putea trece cu uşurinţă drept o replică a persoanei care era Connor când îl smulsese de pe străzi şi îi oferise o casă şi un nou început.

Păru contrariat.

— Începusem să mă îndoiesc că vei veni, fiule!

Cunoscut drept Vânătorul de toţi cei din Londra – cu excepţia acestui bărbat, care mereu îi spunea „băiatul meu" sau „fiule" –, Connor zâmbi, recunoscător pentru că îi distrăgea atenţia de la familia Killoran.

— Ironia oamenilor care încearcă să eradicheze viciile din Londra în timpul unei întâlniri cu coniac şi joc de cărţi mi-a scăpat.

Tatăl lui adoptiv îl bătu pe spate.

— Toate cu moderaţie, băiatul meu. Toate cu moderaţie. Însoţeşte-mă, îl îndemnă el, arătând spre o masă liberă.

Îşi făcură loc printre oaspeţii prezenţi. Toţi membrii influenţi în parlament erau domni respectabili cunoscuţi pentru reputaţia lor integră şi scopurile lor caritabile.

Şi totuşi, în ciuda integrităţii, rămâneau aceiaşi bărbaţi, alături de soţiile lor, care aveau să-l privească mereu pe furiş pe Connor şi să şuşotească pe la spatele lui.

Mai mulţi lorzi se opriră în mijlocul pariurilor pentru a-l privi trecând. Privirile lipsite de respect reprezentau disconfortul cel mai mic pe care îl îndurase. Nu contaseră pe când era pe străzi, cerşind monede şi fiind întâmpinat cu palme, iar acum contau chiar mai puţin.

El şi tatăl său se aşezară pe două scaune din faţa unei mese pliabile de stejar.

Fără un cuvânt, contele aduse pachetul de cărţi, le amestecă bine, şi se întoarse la masă.

Connor trase primul.

As de romb.

Tatăl lui chicoti, amestecând din nou cărţile.

— Întotdeauna ai fost mai norocos decât mine.

„Da, s-ar părea că amândoi am fost norocoşi”.

Care fusese motivul uşoarei ezitări în această afirmaţie? Una care făcea aluzie la propriul trecut.

— Connor? îl imploră tatăl lui, amintindu-i discret de cărţi şi de faptul că trebuia să întoarcă ultima carte, un şapte de romb.

— Iartă-mă! Eram distras, murmură el, îndreptându-şi atenţia asupra celor treisprezece cărţi din mână.

Connor îşi jucă prima carte, un popă de inimă roşie.

Tatăl său îşi aruncă repede dama de aceeaşi culoare.

Observând şiretlicul, Connor revendică un as de romb.

— Ultimul tău caz, spuse tatăl său, luând următoarea carte.

Continuară în tăcere, câştigând pe rând.

Ceva avea să se întâmple. Chiar dacă exista o relaxare în mişcările tatălui său, tensiunea se revărsa vizibil prin postura contelui.

Connor îşi coborî cărţile.

— Ce este?

Tensiunea se mai risipi din ridurile discrete de pe chipul contelui.

— Nu-ţi scapă niciodată nimic, nu? întrebă el încet, parcă doar pentru el însuşi.

Chiar din ziua în care te-am găsit. Nu, acest bărbat îl salvase. Îi oferise lui Connor speranţa şi un nou început care nu includea crimă, hoţie şi măcel.

Pentru asta, îl numise *tată* când cel pe care Connor îl iubise atât de mult fusese ucis fără milă.

— De aceea eşti atât de bun în ceea ce faci, zise tatăl său cu mândrie în voce, în timp ce se aşează iar pe scaunul său. Îşi împreună mâinile pe burtă. Sunt mândru de tine în fiecare zi, Connor Steele. Munca pe care o faci – un zâmbet îi luminã chipul – i-a protejat pe mulţi. Este o treabă bună. Importantă. Cea mai importantă: să faci ca lumea să devină un loc mai bun pentru toţi.

Pentru fiecare cuvânt negativ şuşotit de aristocraţie, existau bărbaţi precum cel din faţa lui: un lord fără copii

care îl luase pe Connor la el, care îi dăduse numele şi pornise o cruciadă pentru îmbunătăţirea vieţii altor fete şi băieţi orfani. Redase speranţa unui băiat mânios, aspru şi furios, care detesta lumea cu o ură mai potrivită pentru un bărbat în vârstă, spre sfârşitul vieţii.

— De ce bănuiesc că există un *dar* în asta? întrebă şi trase o carte, zâmbind.

Scânteia din ochii contelui era şi mai strălucitoare.

— Pentru că ai fost întotdeauna un băiat inteligent. Connor, apreciez – tatăl său se aplecă înainte – că ţi-ai dedicat viaţa celor de pe străzi, dar tu nu ai mai trăit cu adevărat.

— Asta vine din partea unui om care s-a dedicat cu totul parlamentului pentru aceleaşi cauze, spuse el cu blândeţe, amintindu-i contelui că nu se însurase niciodată.

— De aceea ştiu că vei regreta, zise contele cu pragmatismul său obişnuit. Poţi schimba lucrurile nu doar în cazurile de care te ocupi.

Tatăl lui îl sprijinise încă de când îşi înfiinţase cabinetul de investigaţii. De-a lungul anilor însă, sprijinul său oscilase. Dacă ar fi venit din partea altcuiva, aş fi luat-o ca pe o prelegere.

— Ştii că nu sunt genul care face asta.

— Nu, nu eşti.

Tatăl său adoptiv nu-i ţinuse niciodată morală. Îl educase cu răbdare, permiţându-i să greşească fără să-l dojenească. Îl încurajase să-şi croiască un drum în viaţă ca detectiv, îl lăudase şi nu se comportase niciodată ca şi cum ceea ce făcea era mai nesemnificativ decât bărbatul independent care urma să devină. Mai degrabă îl lăudase pentru viitorul pe care şi-l clădise. Cu toate acestea, în ultima vreme, începuse să pună sub semnul întrebării rolul lui Connor în Bow Street.

— Asta e tot ce faci. Tot ce eşti acum… Iar în curând mă tem că va fi tot ceea ce vei fi vreodată.

— Pot face mai mult ieşind pe străzi…

— Şi riscându-ţi viaţa, aruncă tatăl său această declaraţie acuzatoare, deşi, de obicei, era foarte controlat.

— Există riscuri, recunoscu el. Nu îl minţise niciodată pe tatăl său. Nici contele nu era suficient de naiv pentru a nu vedea ameninţările cu care se confrunta Connor. Dar este mai mare nevoie să ne asigurăm ca acei copii de pe străzi să nu aibă aceeaşi soartă… „Ca mine”. După asasinarea părinţilor săi, Connor fusese forţat să intre în banda lui Diggory. Câţi copii au dus o existenţă asemănătoare?

Gâtul tatălui său tremura.

— Îmi voi recunoaşte propriul egoism, Connor. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama cât de goală ar fi fost viaţa mea dacă nu ai fi fost tu în ea.

I se strânse inima.

— Nu vreau să îţi iroseşti fiecare zi a vieţii tale şi într-o zi să priveşti în urmă, dorindu-ţi să fi avut mai mult.

Contele vorbi cu siguranţa unei persoane care ştia.

— Iar tu îţi doreşti să o fi făcut, rosti el adevărul.

Tatăl lui privi în gol.

— Niciodată nu am regretat timpul pe care l-am dedicat parlamentului şi cruciadelor pe care le-am dus în Camera Lorzilor. El întâlni privirea lui Connor. Dar asta este doar datorită ţie. Ar fi trebuit să existe o soţie. Din păcate, am fost prea ocupat, adăugă şi făcu semne spre Connor. Nu am avut timp pentru a curta sau pentru a mă logodi. Am făcut lumea mai bună pentru alţii. Râse. Sau aşa mi-am spus. Copiii pleacă şi îşi fac o viaţă nouă pentru ei înşişi. Şi ce rămâne pentru un bătrân, dacă nu o casă goală şi întrebări despre ce viaţă am fi putut avea dacă tu ai fi avut o mamă, iar eu o soţie? Tu le poţi avea pe amândouă. Poţi aduce schimbarea ocupând un loc în Camera Comunelor şi căsătorindu-te. Iată speranţa tatălui său şi efortul lui tenace de a-l face să-şi dea demisia. Lord Middlethorne nu a putut participa în această seară. Nu se simţea bine, rosti contele brusc.

Vicontele de Middlethorne, cel mai apropiat prieten al tatălui său, un parlamentar vocal şi la fel de respectat, susţinuse mult timp situaţia săracilor. Connor se încruntă.

— Este…

— Insistă că se simte bine, spuse tatăl său dând din mână. Se opri, privindu-l sugestiv pe Connor. Lady Bethany este prezentă.

Nemulţumit de discuţiile niciodată directe privind o uniune care putea apropia familia lor de cea a vicontelui de Middlethorne, Connor aruncă o privire scurtă spre ceasul din bronz aurit de deasupra şemineului.

— Doamna se simte bine?

Fiica acum văduvă a lui Lord Middlethorne fusese singura prietenă pe care Connor o avusese de când fusese numit conte şi apoi devenise femeia cu care sperase să se căsătorească într-o zi.

Asta până când ea se căsătorise cu altul, iar Connor îşi dăduse seama de adevăr: pentru ea şi tatăl ei, el avea să fie întotdeauna doar un băiat de pe stradă.

— A întrebat de tine în timpul cinei, continuă tatăl său neobosit.

— Oh? făcu şi aruncă altă carte.

Tatăl lui pufni nerăbdător.

— Ţi-a fost prietenă o viaţă, Connor. Te porţi aşa pentru că s-a măritat cu altul?

La un moment dat, aşa ar fi fost. Prieteni din copilăriei, ea îi spusese că, într-o zi, avea să se mărite cu el. În cele din urmă, acceptase cererea din partea unui duce.

— Se datorează faptului că nu ne-am potrivit niciodată, spuse el.

— Prostii, Connor. Vă potriviţi mai mult decât o fac mulţi.

Da. Connor o admirase mult pe Bethany pentru eforturile ei filantropice. O apreciase. Dar niciodată nu fusese copleşit de vreo pasiune reală pentru această doamnă. Nu în felul în care Ophelia Killoran, cu puţin timp în urmă, trezise dorinţa în el. Simţindu-şi gâtul arzând, se prefăcu brusc că-şi studiază cărţile.

— Am alte responsabilităţi care mă ţin ocupat şi care sunt mult mai importante decât căsătoria, spuse el. Ca atare, nu pot fi soţul pe care îl merită.

Chiar dacă Lady Bethany nu era un model în înalta

societate, căsătoria cu ea nu mai era o opţiune pentru el. Connor nu şi-ar fi luat angajamentul faţă de Bethany – sau faţă de vreo altă femeie – când munca lui îi controla zilele şi nopţile.

— Era tânără.

— Optsprezece ani, îşi aminti el.

Nu mai era un copil când se căsătorise cu ducele de Argyll, ci mai degrabă o femeie în toată firea. În acel moment, el deplânsese pierderea a ceea ce ar fi putut fi. Acum, recunoştea că speranţele sale la o căsătorie se bazaseră doar pe iluziile grandioase ale unui băiat cu aspiraţii la o dragostea aşa cum părinţii lui împărtăşiseră.

— Te înţelege, Connor, continuă tatăl său, întinzându-i mâna. Perechea de la o masă din apropiere se opri pentru a privi cu interes. Când vorbi din nou, contele o făcu în şoaptă: înţelege ce te motivează şi de unde vii.

Oare o făcea? Dar tatăl ei? În afară de puţinele detalii pe care le oferise despre uciderea părinţilor săi, nu se discutase deloc despre trecutul lui şi nu i se pusese nicio întrebare.

— Va fi o soţie bună, adăugă contele.

„Va fi. Nu va putea fi”. Pentru că, indiferent de lipsa de angajament a lui Connor, rămânea speranţa ca ei să se unească măcar pentru scopurile comune, dacă nu din alt motiv.

Era o legătură mult mai strânsă decât în majoritatea căsătoriilor din înalta societate.

Şi totuşi, era mai puţin decât dragostea care o făcuse pe mama lui să uite de familia ei şi de bunul renume pentru a trăi alături de un irlandez sărac, care nu avea altceva de oferit decât inima lui.

Tatăl lui vorbi, alungându-i lui Connor gândurile amare legate de părinţii care îi dăduseră viaţă.

— Încurajez această uniune nu pentru că îmi doresc o legătură între familiile noastre – prieteni de-o viaţă încă de pe vremea de când erau la Eton, ambii erau nobili puternici care lucraseră împreună pentru a îmbunătăţi viaţa săracilor, ci pentru că te cunosc… şi o cunosc pe Bethany.

Connor întoarse cartea următoare.

Da, cu viziunea lor comună despre altă Londra, ei aveau cu siguranţă mai mult decât majoritatea căsătoriilor din rândul aristocraţiei.

„Eşti un anchetator dichisit acum. Încerci să ştergi strada de pe tine, Steele? Încă nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa? Întotdeauna vor face parte din tine, indiferent de hainele fine pe care le vei purta”.

Făcu o grimasă.

Bethany nu ar fi fost genul care să-l înflăcăreze aşa cu limba ei caustică precum o făcuse Ophelia Killoran.

Tatăl său puse cărţile jos.

— Vino, spuse el, dându-şi scaunul pe spate. Ar trebui să continuăm cu partea dansantă a festivităţii.

„Oh, la dracu’!”

Discuţia despre Bethany, statutul lui de burlac şi dansul… Contele de Mar nu putea fi mai clar decât dacă ar fi întocmit un contract de logodnă cu numele lui Connor gravat alături de cel al doamnei şi i-ar fi cerut semnătura.

Reticent, Connor se ridică.

Dintr-odată, se simţi mult mai în siguranţă să se întoarcă în St. Giles şi să se confrunte cu o femeie arţăgoasă ca Ophelia decât cu Bethany şi cu aşteptările tatălui său.

Capitolul 7

De când făcuse primii paşi, Ophelia Killoran fusese îngrijită, educată şi trimisă în lume ca hoţ de buzunare. Din estul Londrei până în vest, ea învăţase fiecare fisură şi fiecare gaură a fiecărei pietre.

Acum, ea se deplasa pe aceleaşi străzi nu ca un hoţ, ci ca o femeie care se juca de-a doamna.

Şi totul din cauza fratelui ei nenorocit.

Zăbovind la colţ, lângă magazinul lui Madame Bisset, Ophelia supraveghease aceleaşi străzi. Cuplurile îmbrăcate

elegant mergeau la braţ, alături de alţi trecători singuri, femei tinere cu cameriste şi lachei în urma lor.

„Captivi”.

Toţi, indiferent de statut, erau captivi – în locuri diferite, dar rămâneau, invariabil, la fel.

— Dar asta? strigă Gertrude.

În vitrina de cristal se reflectau imaginea surorii sale şi cea a vânzătoarei rotofeie. În sticla netedă şi limpede se vedeau buzele proprietarei care dezvăluiau exact ce gândea despre familia Killoran.

Cumpărături. Încă un alt aspect din viaţa ei care fusese schimbat. Dacă înainte modistele, croitoresele şi cusătoresele fuseseră plătite cu sume consistente şi aduse în lumea familiei Killoran, acum ele erau cele obligate să păşească în lumea lor.

Una era să-i plătească pe proprietari cu sume frumoase pentru că îi îmbrăcau în secret pe membrii bandei şi cu totul altceva era ca Ophelia şi surorile ei să intre în magazinele lor, astfel încât toată înalta societate să ştie de la cine primeau banii.

— Ophelia? insistă sora ei, scuturând un sul de material.

— Bine, spuse ea, este în regulă.

Era irelevant. Îmbrăcăminte de lux, bonete împodobite, bijuterii extravagante. Nu schimbau nimic în ochii înaltei societăţi. Nici Opheliei nu-i păsa dacă era sau nu acceptată. Însă o afecta că întreaga ei lume era pe punctul de a se prăbuşi.

— Nici nu te-ai uitat, protestă Gertrude, fluturând din nou mostrele.

Aruncând o privire peste umăr, studie satinul albastru.

— Este în regulă, repetă ea, uitându-se din nou pe fereastră.

Mai multe doamne de la o tejghea din apropiere nu încercau să-şi ascundă şuşotelile.

— Câtă îndrăzneală să creadă că vor putea vreodată…

Restul acelei acuzaţii deloc false se pierdu într-un val

de chicoteli.

Ophelia aruncă o privire rece în direcţia lor. Perechea, nu cu mulţi ani mai în vârstă decât ea şi surorile ei, tăcu imediat.

Ridicând marginea fustei, le arătă un cuţit pe care îl confiscase de la unul dintre gardieni şi pe care acum îl purta legat de picior.

Doamnele ţipară şi se împiedicară una de cealaltă în graba lor de a ieşi din magazin.

— Doamnelor, strigă Madame Bisset, abandonând-o pe Gertrude. Alergă după clientele pierdute. Vă rog, este o neînţelegere. Nu…

Gertrude o prinse pe Ophelia de braţ şi o trase în colţ.

— La dracu', nu poţi nici măcar să mimezi o urmă de educaţie? Pentru Dumnezeu, chiar şi Cleo…

„Chiar şi Cleo…" Asta sugera că Ophelia era cumva mai prejos decât surorile ei. Şi totuşi… îşi ridică bărbia şi spuse:

— Cleo este, de asemenea, cea care a uitat de unde provine.

Sora ei mai mare îi aruncă o privire.

— De ce? Pentru că a încercat să-şi clădească o viaţă nouă?

— Da, tocmai de aceea.

Cu Madame Bisset încă în faţa magazinului implorându-şi clientele indignate, Gertrude vorbi în şoaptă:

— Asta este! Faci sau nu ceea ce îşi doreşti Broderick. Dar, dacă accepţi înţelegerea şi te alături înaltei societăţi, s-ar putea, precum Cleo, să constaţi că nu te deranjează această lume atât de mult cum crezi, spuse ea grăbită.

Ophelia pufni. Erau mai multe şanse să îi placă porcul prăjit tras prin ciocolată.

— Acum, spuse sora ei, ignorând în mod evident acea izbucnire, ce zici de asta? Ţinu sulul de satin atât de aproape de faţa Opheliei, încât o clipă privi chiorâş.

Portocaliu-închis.

— Este în regulă.

Gertrude se încruntă şi mai tare.

— Ce nu este… în regulă?

Bombănind, Gertrude plecă.

În timp ce sora ei era preocupată de masa plină cu materiale, Ophelia se întoarse pentru a privi prin ferestrele magazinului la domnii şi doamnele care păşeau pe drumul pavat, îndreptându-se spre casă. „Ar trebui să-mi văd de responsabilităţi”. În schimb, îşi pierdea timpul cu sarcini prosteşti, mai potrivite domnişoarelor adevărate, nu vagabonzilor.

Privirea ei rătăcea spre aleea aglomerată, localizând instantaneu un copilaş al străzii cu haine ponosite, cu obrajii murdari şi cu ochi care îi trădau foamea.

Privirea i se opri în dreptul felinarului şi continuă să-l cerceteze pe băieţel. Aproape de vârsta lui Stephen, avea aceeaşi expresie furioasă pe obrajii sfrijiţi pe care îi aveau toţi cei născuţi pe străzi.

Trebuia să-l ajute. Să-i ajute pe atât de mulţi! În schimb, ea avea să sufere în timpul probelor, al alegerii materialelor de care nu-i păsa şi a hainelor suficient de scumpe pentru a ţine mai bine de douăzeci de copii ai străzii îmbrăcaţi şi încălziţi.

Tonul din ce în ce mai strident al lui Madame Bisset îi întrerupse gândurile.

O clipă mai târziu, clopoţelul fixat deasupra uşii sună în timp ce clienţii ei supăraţi ieşeau în grabă din magazin. Fără îndoială, *foştii* ei clienţi.

— Gata, strigă Madame Bisset! Îndreptându-se spre Gertrude. Aruncă o privire incredibil de dură în direcţia Opheliei. V-am îmbrăcat familia de-a lungul anilor, dar asta? strigă ea, arătând cu mâna spre Ophelia. Este prea mult. Prea mult. Vocea ei străpungea tavanul. Spun că sora ta le-a ameninţat cu un cuţit!

— Sunt sigură că sora mea nu a…

În timp ce sora ei se lansă într-o dezbatere aprinsă cu proprietara, Ophelia privi din nou afară, în căutarea băiatului.

Şi îl găsi.

Ophelia tresări.

Îl găsi vorbind cu un individ înalt, impunător.

Îl găsi vorbind cu un individ înalt, impunător şi *cunoscut,* ca să fie mai exactă.

Îşi frecă ochii. Cu siguranţă, doar i se părea. Cu siguranţă, după reînvierea sa neaşteptată şi apoi apariţia în clubul familiei sale din seara precedentă, îl vedea peste tot. Nu exista nicio altă explicaţie pentru faptul că Connor O'Roarke discuta acum cu vagabondul în faţa magazinului lui Madame Bisset.

Era atentă la buzele lui, încercând să-şi dea seama ce spunea. Iritarea reapăru, fiind un sentiment cunoscut când venea vorba despre acest bărbat. Nu putea exista niciun motiv pentru care un anchetator cunoscut sub numele de Vânătorul să vorbească cu copil care era gata-gata să şterpelească ceva din buzunarul unui nobil.

Profitând de dezbaterea aprinsă a surorii sale cu croitoreasa, Ophelia se îndreptă spre uşa din faţă şi o deschise cu grijă, atentă la acel clopoţel blestemat. Când nu auzi niciun zgomot sau strigăt din partea surorii ei, cercetă împrejurimile, văzându-i imediat pe Connor şi pe băiat mergând unul lângă altul.

„Peste cadavrul meu!"

Înaintând, îşi făcu loc prin mulţimea agitată, cu fusta ei de muselină strălucitoare şi greoaie. Îşi blestemă hainele, tânjind după pantalonii ei. În tot acest timp, îi urmări pe Connor şi pe băiat, fără să-şi ia privirea de pe spatele lor, păstrându-i în aria vizuală, dar rămânând în acelaşi timp la distanţă. Continuară să meargă până când străzile curate, aglomerate fură înlocuite de pavajul umed, mai puţin străbătut.

Cei doi se opriră, şi Connor făcu semn copilului spre o alee.

Ophelia se opri brusc, cu inima bătându-i cu putere şi cu greaţă în stomac.

„Nu fi o laşă nenorocită! Eşti Ophelia Killoran".

Diavolul o vizitase pe o alee, iar ea scăpase şi supravieţuise. De-a lungul anilor, devenise mai puternică. Mai bine ajungea în iad decât să fie atât de laşă în timp ce

Connor făcea… orice ar fi vrut cu acel vagabond.

Impulsionată de asta, Ophelia se sprijini de peretele de cărămidă. Aplecându-se, scoase discret cuţitul pe care îl arătase doamnelor din magazin. Cu pumnalul în mână, Ophelia aruncă o privire pe străzi. Era o pustietate ciudată la capătul Oxford Street. Asta îi dădu un fior pe şira spinării şi o făcu să îngheţe toată.

Înghiţi în sec.

Înainte să o părăsească curajul, se ascunse după colţ.

Pustiu.

Imposibil… Şi totuşi, ca o persoană care locuise pe străzi, ajunsese să ştie că uneori era ceva mai mult de atât.

Degetele i se strânseră instinctiv pe mânerul pumnalului, lemnul sculptat pătrunzând prin materialul mănuşilor ei de piele. Blestemând veşmintele prosteşti care puteau aduce moartea unei persoane în timpul unei lupte de stradă, se opri să-şi scoată o mănuşă cu dinţii. O scoase repede şi pe cealaltă şi le băgă pe amândouă în buzunarul pelerinei.

Păşi pe alee, privind în jur. „Nu te gândi la asta, nu te gândi la el!”

„Du-l jos şi citeşte-i în palmă, fetiţo!”

La fiecare pas, amintirea revenea la suprafaţă, tot mai aproape, ducând-o înapoi în trecut, la mirosurile din ziua aceea: whisky în respiraţie şi mirosul puternic de piele, în timp ce el îi înăbuşea ţipetele.

Se împiedică şi îşi întinse mâna liberă, căutând să se sprijine.

„Altfel, de ce ar duce o fată un domn pe o alee?”

Ophelia îşi muşcă buza inferioară, căci el avusese dreptate. Nu putea ieşi nimic bun aventurându-se singură pe alee şi cu atât mai puţin cu sau după un bărbat.

„Aşa cum o faci acum”.

Numai că acesta era Connor. De câte ori nu dăduse de el chiar în aceste locuri?

Dar atunci era doar un băiat. „Au trecut toţi aceşti ani, dar ce ştii cu adevărat despre el?”

— Concentrează-te! bolborosi ea, obligându-se să

înainteze.

Era ca şi cum cei doi s-ar fi evaporat sau ca şi cum ea şi-i imaginase împreună. Ophelia se opri brusc. Privirea ei observă o uşă în spatele structurii de cărămidă.

Cu inima bătându-i şi mai tare, aruncă o privire spre partea din faţă a aleii şi apoi spre capătul opus.

Captivă.

„Încetează! Tu ai ales să vii aici. Nimeni nu ştie că eşti aici. Nimeni nu te-a ademenit”.

Îşi aminti de căutarea ei: Connor… şi acel copil.

Respirând adânc printre buzele încleştate, Ophelia parcurse distanţa rămasă. Ezită la marginea acelei uşi solide de stejar, zăbovind.

Şi acum ce să facă?

Uşa se deschise, iar ea dădu să fugă.

Un trup se lovi de ea cu aşa o forţă încât o lăsă fără aer şi îi înăbuşi strigătul de pe buze.

Cuţitul se lovi inutil de pământ în timp ce Ophelia căzu, lovindu-se de pavajul de piatră aspru, neiertător. Simţi durerea în tot corpul. Agonia, ascuţită şi vicioasă, ţipa în semn de protest faţă de greutatea care o ţintuia la pământ.

— Ce vrei? se răsti el tare la ureche.

Strângându-i încheieturile cu o mână, o lăsă fără apărare în timp ce cu cealaltă mână o verifica.

„Spune-mi ce vrei!”

Murmură, zbătându-se şi zvârcolindu-se sălbatic în strânsoarea banditului.

O mare de lacrimi îi întunecă vederea, acele picături de cristal orbind-o.

Era încă o dată captivă.

*

De când plecase cu Ned, vagabondul, Connor simţise ameninţarea din umbră.

Anii nefericiţi îndураţi pe străzi şi apoi anii în care lucrase ca anchetator înrădăcinaseră în el pericolul de a

ignora presimţirile.

Era urmărit.

Nu era niciun dubiu că trupul firav, care acum se zbătea sub el, era al unei femei. Sângele pompa rapid prin vene, aşa cum se întâmpla întotdeauna din cauza ameninţării pericolului; de data aceasta, erau mai multe. Corpul său reacţionă puternic la fesele pline, curbate generos, care se zbăteau sub el.

— Stai liniştită, bombăni el aspru.

Femeia nu făcu decât să-şi balanseze şoldurile şi mai mult, zbătându-se.

Connor deveni şi mai ferm.

Văzuse sirenele înfigând cuţitul în stomacul bărbaţilor care nu bănuiau nimic şi învăţase cu mult timp în urmă să nu subestimeze niciodată pe cineva din cauza sexului, a vârstei sau a staturii.

— Ce vrei? întrebă el din nou, aranjându-i fusta. Îşi trecu pe rând mâna peste gambele ei musculoase. Avea picioare puternice şi carnea surprinzător de moale, în contrast cu palmele aspre care arătau că era crescută pe străzi. Degetele lui se încolăciră instinctiv în jurul piciorului ei drept.

Ea bombăni:

— Ticălosule!

Acea voce răsuflată, plină de spaimă îl îngheţă pe loc.

— Ce naiba? şopti el nevenindu-i să creadă, întorcând-o. „Imposibil”. Ophelia? Apoi îl cuprinse groaza. Te-am rănit?

Ophelia îl lovi tare cu genunchiul între picioare.

El rămase fără aer. Văzu stele verzi, dar nu-i dădu drumul.

— Dă-te jos de pe mine, gâfâi ea, cu pieptul mişcându-i-se în sus şi în jos într-un ritm frenetic. De-a lungul timpului, o văzuse pe Ophelia în multe feluri: furioasă, indignată, dezgustată, ironică.

Nu o văzuse niciodată temătoare. Acum emana valuri vibrante, scurgându-i-se din privire.

— Vei înceta să te mai zbaţi? reuşi el să spună printre

agonia loviturii ei eficiente.

Drept răspuns, îşi ridică celălalt genunchi.

Anticipând lovitura, Connor o prinse de picior şi o puse iar la pământ.

— Scorpie! bombăni el. Cu mâinile încă încleştate într-ale lui, se străduia să se ridice.

— Ticălosule! şopti ea din nou.

— Mi-e greu să cred că m-ai urmărit din Mayfair până pe Oxford Street şi apoi aici, pe alee, numai pentru a mă lăsa fără moştenitori, spuse el sec, avertizând-o glacial şi cerându-i un răspuns.

În ceea ce o privea pe Ophelia Killoran, ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Du-te dracului, O'Roarke!

— Dacă aş fi primit un şiling de fiecare dată în viaţă când mi-ai spus asta, aş fi dus viaţa unui rege.

Ea scuipă la picioarele lui, direct la vârful ghetelor lui negre.

Connor miji ochii.

— Sau să înţeleg că încă furi din buzunare?

Ophelia se îndreptă spre cuţit. La fel şi el, reuşind să-l ia primul. Studie mânerul grosolan şi lama ascuţită. Era o armă de calitate, şi totuşi…

— Nu este un pumnal potrivit pentru Nestemata din St. Giles, murmură el, înmânându-i-l.

Întinse nerăbdătoare mâna şi, chiar dacă îşi spusese să privească în lături, se holbă, absorbit de felul în care îşi strângea fusta şi îşi prindea cuţitul de picior. Un picior pe care acum câteva minute îl atinsese. Se simţi iar cuprins de dorinţă. Îşi reţinu un geamăt.

— L-am pierdut pe al meu.

Connor nu rată modul în care ea îi evită repede privirea şi observă cu uşurinţă minciuna ei.

— Tu? o contrazise el, cu voce neîncrezătoare. Tu nu pierzi nimic. Nu ai fost niciodată pe stradă fără cuţitul ăla. La urma urmei, l-am avut la gât de suficient de multe ori pentru a-mi aminti cât de important e pentru tine.

Mânia îi scânteia în privire.

— Ce ai făcut cu băiatul acela?

El ridică din sprâncene.

— Băiatul de pe North Bond Street, lămuri ea cu furie. Ce ai făcut cu el?

Gura lui Connor se mişcă, dar nu ieşi niciun cuvânt. Încercă iar. De ce… Urechile îl ardeau.

— De ce dracu’ mă acuzi?

— Unde este? şopti ea, făcând un pas ameninţător spre el şi aruncându-i o privire furioasă, care ar fi stârnit teroarea în pieptul oricărui om sănătos.

Un muşchi îi zvâcni la coada ochiului, şi un lung moment se gândi să o trimită dracului, să îşi vadă de drum. Dar ce era cu băiatul după care venise? Arătă spre uşă.

Ea îşi umezi buzele. Aruncând o privire peste umăr, spre capătul opus al aleii. Apoi, aranjându-şi pelerina şi boneta, înaintă.

Intră şi apoi se opri. Privirea ei discretă, pătrunzătoare îl remarcă pe băiatul tânăr, Ned, stând la masă.

Ned îşi ridică privirea din farfuria pe care o devora.

— Cine eşti?

Vocea lui păru înăbuşită de îmbucătura luată.

Mai luă o bucată şi o băgă în gură.

Ophelia se uită peste umăr.

Ignorând întrebarea din ochii ei, Connor închise uşa în urma lor şi se alătură băiatului.

— O prietenă din copilărie, spuse Connor când Ophelia lăsă întrebarea fără răspuns.

El ridică un urcior şi umplu un pahar gol.

— E prietena ta? întrebă băiatul neîncrezător. Mie mi se pare o doamnă dichisită.

— Nu te lăsa înşelat de hainele elegante, zise Ophelia cu accentul ei tipic estului Londrei.

Băiatul făcu ochii mari şi îl privi pe Connor.

Ea zăbovi în pragul uşii, încurcându-se în ţesătura pelerinei.

Observându-i privirea aţintită asupra ei, se opri. Avea aspectul cuiva care încerca să facă un puzzle, vrând să potrivească piesele.

— Ophelia, permite-mi să ţi-l prezint pe Ned. Ned, domnişoara Killoran.

Băiatul se opri din mestecat şi apoi înghiţi cu greu bucata prea mare.

— Killoran? Prudenţa se ivi pe chipul lui tras. Killoran al lui Diggory?

Cu obrajii palizi, Ned se trase în scaun.

Connor îi oferi paharul cu apă.

Copilul ezită, dar setea învinse frica. Dădu băutura pe gât zgomotos, privind-o prudent pe Ophelia.

Ea se încruntă.

Oare se simţise jignită de reacţia provocată de banda căreia îi aparţinuse şi, având în vedere rolul pe care îl avea în Bârlogul Diavolului, încă îi aparţinea?

— Domnişoara Killoran ne-a văzut pe North Bond Street, îi explică el băiatului.

Neîncrederea nu făcu decât să se adâncească în ochii lui Ned. Îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Şi ne-a urmărit până aici?

Connor aruncă o privire insistentă în direcţia Opheliei.

— Într-adevăr.

Ei i se înroşiră obrajii.

— Ce-ar fi să continui să mănânci, în timp ce eu văd ce treburi presante are domnişoara Killoran în această după-amiază, zise el şi se îndreptă spre uşa biroului.

Ophelia ezită şi apoi îl urmă în camerele spaţioase. Lăsând uşa deschisă, astfel încât să-i poată supraveghea atât pe băiatul pe care îl intervievase, cât şi pe femeia care îl urmărise, îşi sprijini coapsa pe birou.

Ophelia se învârti puţin. Ochii ei nu ratau nimic, observând fiecare detaliu al camerei: ceasul aurit de deasupra pervazului, perechea de fotolii de bibliotecă din piele, biroul maro din piele.

— Ce este acest loc? întrebă ea încet, în timp ce se întorcea să-l înfrunte.

— Biroul meu, doamnă.

Ea îşi înclină capul într-un unghi încântător, iar şuviţele pale care fuseseră desfăcute îi atârnau pe umeri.

— Biroul tău?

Connor îşi aşează palmele pe marginea biroului, luând o poziţie relaxată. Anii în care pusese întrebări îi oferiseră aprecierea şi valoarea a ceea ce putea transmite trupul cuiva şi, mai important, ceea ce putea provoca.

— Hm, doamnă. E rândul meu. De ce mă urmăreai?

— Eu… Ophelia se uită peste umăr spre locul unde încă stătea Ned, înfulecând pâinea. Când se întoarse, i se adresă cu o voce înăbuşită: Eu… voiam să mă asigur că este… în siguranţă.

Nu trebuia să-l creadă capabil să rănească un copil. La urma urmei, el cunoştea foarte bine suferinţele pe care le îndurau fetele şi băieţii orfani din Londra.

— Şi ai intenţionat să-l ajuţi? o combătu el fără să se gândească.

Ea ridică din umerii ei înguşti.

— Dacă ar fi avut nevoie. Făcu un pas înainte şi îşi încrucişă braţele la piept. E rândul meu. Cu focul din ochi şi cu postura ei mândră, regală, avea înfăţişarea unui comandant militar experimentat. Era magnifică, aşa furioasă. Ce faci cu el?

— Îl interoghez.

Ea strânse din buze.

— Îl interoghezi în numele Marchizului tău Nebun?

El înălţă capul, recunoscând.

— Îl vei întreba despre trecutul… lui?

Un trecut, un prezent şi un viitor care, cu siguranţă, includeau o litanie de crime care nu puteau fi iertate într-o viaţă.

— Dacă o să-l întreb din ce bandă face parte? murmură el, răspunzându-şi apoi la propria întrebare. O voi face.

Nici nu încăpea îndoială că băiatul făcea parte dintr-o bandă. Acei bărbaţi şi femei deţineau orfanii din estul Londrei în felul în care nobilimea avea grajduri de cai.

Ophelia se aplecă înainte, dar se retrase repede.

— Îl iau cu mine.

— Îl…

— Iau cu mine, clarifică ea cu vocea scăzută şi îşi înclină bărbia sfidător.

— Te asigur că băiatul este în siguranţă în grija mea. Mult mai sigur decât...

Culoarea din obraji i se accentuă.

— În mâinile unuia care şi-a vândut serviciile unui nobil ucigaş? izbucni ea. Nu prea cred. Nu îl vei interoga!

Peste umărul Opheliei, el aruncă o privire în direcţia lui Ned.

Copilul întinse gâtul şi îl privi. Nelinişstea cu care îl privi pe Connor când se apropie se accentuă în ochii lui expresivi.

Connor blestemă în tăcere.

— La naiba, Ophelia! Nu-l voi preda magistraţilor pentru infracţiunile pe care a fost obligat să le comită. Unele de care şi el era vinovat.

De ce răspundea în faţa ei când el nu se justifica în faţa nimănui în privinţa anchetelor?

— Foarte bine, acceptă ea încet. Îi poţi pune întrebările. Dar rămân cu el de-a lungul interogatoriului tău.

El încuviinţă din cap. Nimeni nu participase la un interviu sau la un interogatoriu dacă nu îşi anunţase prezenţa dintr-un motiv legat de cazul său.

— Nu îţi cer voie, spuse ea răspicat. Doar te anunţ. Dacă doreşti să-i vorbeşti, atunci o să mă ai aici, şi dacă nu, atunci poţi să-ţi iei cazul nenorocit – luă dosarul gros de pe birou, care se afla aproape de el – şi să ţi-l bagi în fund.

Pe parcursul vieţii, de când fusese salvat de contele de Mar, nimeni nu îndrăznise să-i vorbească aşa. Oh, bârfeau despre el şi îl luau în derâdere, dar nimeni nu îndrăznise să-l provoace direct, într-un mod atât de flagrant. Nici o singură persoană nu îndrăznise să îl provoace astfel.

Putea însă pune pariu că nu exista nimeni precum femeia furioasă din faţa lui. Un zâmbet îi apăru pe buze.

Privind pe furiş, miji ochii.

— E ceva amuzant, O’Roarke?

El îşi ascunse amuzamentul.

— Foarte bine, cedă el. Poţi rămâne.

Ea se ridică pe călcâie, apoi se aşează iar.

— Ce e?

Deci se aştepta la o luptă din partea lui.

Cu toate acestea, el ştia că avea mai mult de câştigat dacă îi îndeplinea cerinţele. Acesta era unul dintre momente. Dacă nu ar fi capitulat, ea i-ar fi făcut treaba mult mai dificilă.

— Poţi să stai şi să observi. Connor îşi adună lucrurile, observând că ea tăcea. Aruncă o privire. Ce este? întrebă el nerăbdător. Ai şi alte cereri sau dorinţe?

Ophelia rămase de piatră.

El arcui o sprânceană.

— Nu. Nicio cerinţă.

— Atunci, putem începe?

Capitolul 8

Viaţa, mai precis, bărbaţii îi oferiseră Opheliei nenumărate motive pentru a nu avea încredere în motivele lor.

El fu de acord cu cererea ei.

Oh, când îi spusese că avea să rămână la interogatoriul lui, crezuse că o făcuse în zadar.

Autoritar, stăpân pe sine, era un investigator care nu ceda niciodată de bunăvoie când venea vorba de anchetă.

Dar el o făcu.

La cererea ei.

Nu avea încredere în capitularea aceasta prea uşoară nicio clipă.

Când se întoarseră în încăperea principală, unde stătea Ned, pâinea dispăruse, şi urciorul era gol pe jumătate. Copilul îşi înălţă capul. Apoi aruncă o privire îngrozită în direcţia ei.

A ei. Nu a lui Connor. Menţiunea anterioară a băiatului despre Diggory şi antipatia întipărită în trăsăturile obosite

spuneau că nu avea încredere în ea mai mult decât în Diavol. Asta o lovi ca un pumn în stomac.

Tot ce făcuse fusese pentru a-i scuti pe nevinovaţii de pe stradă să ajungă în mâinile lorzilor nemiloşi şi, cu toate acestea, nu mai văzuse niciodată ce se afla înaintea ei – până acum. „Se teme de mine”. Se temea de Ophelia şi de familia ei din cauza reputaţiei nemiloase pe care o câştigase din pricina rangului şi a rolului în banda lui Diggory. Simţea un bolovan pe piept, care o împiedica să respire.

Asta devenise familia Killoran?

Nu, asta fusese întotdeauna.

— Domnişoară Killoran?

Murmurul lui Connor îi întrerupse gândurile îngrozite. Ferindu-şi privirea, se aşeză pe scaunul din lemn aurit din colţ.

Connor trase un alt scaun, picioarele făcând zgomot pe pardoseala de stejar.

— Mulţumesc pentru răbdare, Ned, spuse el pe un ton blând, unul de care ea îi credea incapabili pe bărbaţii ca el.

Ned îşi rodea o unghie.

— Vorbeşti precum indivizii simandicoşi. Scuipă unghia pe podea. Eşti nobil?

La acel detaliu înţelept – şi anterior neglijat –, ea tresări. Connor vorbea engleza cizelată, precum cei mai mari lorzi, nu cu accentul cuiva născut în afara aristocraţiei. Mereu o făcuse. Nu pentru prima dată, întrebările despre trecutul lui apărură din nou.

Connor se lăsă pe spate şi îşi sprijini mâinile pe braţele scaunului.

— Nicidecum. Domnişoara Killoran m-a salvat.

Privirea lui rămase pironită în ochii Opheliei.

— Şi ce face aici?

Băiatul se întoarse şi arătă cu degetul în direcţia ei.

Cât semăna cu ea acest copil! Circumspect. Neîncrezător. Direct. Numai Connor remarcase cu precizie – ea jucase de partea cealaltă a răului pentru a găsi bogăţie, securitate şi putere.

— Domnişoară Killoran? întrebă Connor de parcă ar mai fi fost cineva prezent. Voia să aibă grijă de tine. Să te protejeze.

— Ea? Să aibă grijă de mine? Sau să mă omoare? Copilul îi aruncă din nou o privire Opheliei. Trebuie să fie aici?

Aceste insulte o loviră ca săgeţile în piept, săgeţi bine direcţionate şi lăsate acolo pentru a arde. În aceşti ani, ea văzuse binele făcut de familia ei, dar şi frica inspirată de rudele ei din cauza paternităţii lor şi a lucrurilor pe care le făcuseră pentru a supravieţui.

— Domnişoara Killoran nu este Diavolul de care te temi, îl asigură Connor.

Stătea nemişcată. Pentru că... era. Ucisese, furase şi mutilase oameni.

Nu merita să fie apărată.

— Îmi voi primi monedele când vei termina cu întrebările? spuse băiatul, uitând aparent de Ophelia.

„Îmi voi primi monedele după ce voi termina?”

Gura i se usca în timp ce o năpădeau amintirile.

„Tot ce trebuie să faci, fetiţo, este să-mi iei palmele... Citeşte-le!”

Luptând cu demonii mereu prezenţi, ea se concentră asupra băiatului.

Un tremur slab îi făcu trupul să vibreze. Vârfurile pantofilor abia atingeau podeaua, subliniind marea discrepanţă între cei doi: Connor, un zid impozant de forţă, putere şi încredere, şi Ned, speriat, mic şi nesigur.

— Vei fi răsplătit din plin pentru timpul şi răspunsurile tale, spuse liniştit Connor. În niciun caz nu vei fi pedepsit pentru ceea ce vei dezvălui.

De sub claia de bucle roşii, Ned aruncă o privire spre Connor.

— Este o capcană? Mă vei preda legii?

— Nu există nicio capcană. Caut doar să adun informaţii care să-mi ajute investigaţia.

Băiatul trase aer în piept.

— Şi crezi că eu te pot ajuta?

— Sper că vei fi capabil, spuse Connor încet, luând paharul din care bea Ned. În loc să toarne altul, cântări paharul în palma stângă.

Băiatul urmări fiecare mişcare a lui Connor.

— Nu pot sta mult timp. Ned îşi umezi buzele. Oh… am foarte multă treabă.

Fără îndoială, trebuia să dea socoteală liderului vreunei bande.

Inima îi durea cu atât mai mult.

— Bănuiesc că ai văzut multe pe aceste străzi, rosti Connor, trecând acel pahar înainte şi înapoi între mâini.

Ned dădea din picioare – o mişcare copilărească, în contradicţie cu strălucirea aspră din ochi.

— Da. Aşezând mâinile pe masă, se aplecă. Nu torn pe nimeni, dacă asta cauţi!

Această devoţiune aprigă faţă de liderul unei bande nu venea din dragoste sau din vreo loialitate adevărată, ci mai degrabă era inspirată de frică.

Connor căută în jachetă şi, când scoase mâna, străluci o bucată de metal.

— Ai avut vreodată mâna plină de guinee de aur?

Între vârfurile degetelor pătate de cerneală, Connor întinse moneda ca s-o inspecteze băiatul.

Ophelia analiză schimbul cu destulă prudenţă. Încotro se îndreptau întrebările lui?

Ned nu aruncă monedei altă privire.

— Pe multe dintre ele când… „Fur”.

Înroşindu-se până în vârful nasului, Ned închise brusc gura. Trupul lui sfrijit tremura frenetic din cauza a ceea ce aproape dezvăluise.

— Atunci ştii să deosebeşti una adevărată faţă de una falsă pe care cineva încearcă să ţi-o bage pe gât, continuă Connor, fără să dea vreun indiciu că observase frica băiatului.

Aruncă moneda în aer.

Ned deschise palma şi o prinse cu uşurinţă.

— Ei bine? îl încurajă Connor.

Reticent, băiatul se forţă să examineze moneda.

— Este adevărată?

Sub privirea lui Connor, Ned îl întoarse pe regele George al III-lea pe faţă şi pe spate, evaluându-l.

— Da, recunoscu şi înapoie imediat moneda strălucitoare. Dacă nu poţi deosebi o monedă falsă de una adevărată, atunci nu ai învăţat nimic pe străzi.

Cu atenţia îndreptată spre băiat, Connor zâmbi, iar amuzamentul îi coloră vocea.

— Mda, ai dreptate în această privinţă.

„Mda”.

Acel singur cuvânt înflăcărat, melodios îi trădă accentul.

Cine era Connor Steele? Un englez rafinat, care vorbea ca un nobil? Un irlandez? Un scoţian? La urma urmei, cu câtă uşurinţă renunţase Ophelia la discursul ei de stradă în favoarea celui elevat!

— Sunt suficient de priceput să identific o monedă adevărată. Această declaraţie modestă nu i se potrivea unuia care îşi câştigase reputaţia de anchetator nemilos, care nu eşuase niciodată într-o misiune. Cu toate acestea, am vrut să văd dacă eşti capabil.

Ridicând din nou paharul gol, Connor îl ţinu într-o mână, iar în cealaltă, moneda. Lovi fundul de trei ori, iar moneda zdrăngăni zgomotos, apoi reapăru de pe fundul paharului de cristal.

Icnetul lui Ned, dar şi al ei umplură biroul. Trucul lui Connor era unul deosebit, potrivit pentru actul de circ la care fratele ei le furişase pe ea şi pe surorile sale cu ani în urmă, când se alăturase bandei lor.

— Cum… ce… se bâlbâi micuţul.

Ridicându-se, Connor se întoarse fără să spună niciun cuvânt, şi, deşi înainte existase o reţinere din partea lui Ned, acum copilul apucă paharul cu nerăbdare.

Băiatul răsturnă moneda şi, aruncându-i o privire, duse paharul aproape de ochi.

— Cum faci asta? întrebă el. Băiatul puse moneda la loc şi apoi privi fundul paharului. Eşti un vrăjitor, răspunse el înainte să poată vorbi Connor.

— Dacă aş fi fost, cu siguranţă aş fi avut mai multe guinee de aur. Connor îi făcu din nou cu ochiul – acel gest subtil îl îmbuna, îl făcea abordabil, o figură de care nu se temea.

Ned chicoti şi întoarse moneda.

Ei îi tresări inima în piept.

Sau poate tachinarea blândă făcuse din Connor o figură de care să se teamă din cu totul alte motive.

Rânjind, Ned se aşeză din nou pe scaun, uitând de toate grijile.

Adevărul o lovi pe Ophelia. Tocmai asta căuta – să-l facă pe Ned să se relaxeze. Fusese doar strategia unui investigator de a distruge zidul de apărare al unei persoane, de a obţine informaţii? Şi totuşi, Ned fusese un copil înfiorat şi înspăimântat cu o clipă în urmă. Dacă Connor şi-ar fi dorit, comportamentul său nemilos de rece ar fi putut să gestioneze la fel de uşor această situaţie.

Străduindu-se să-i înţeleagă eforturile, examină nuanţele schimbului care se desfăşura în faţa ei.

Cei doi purtară un dialog natural, ca între egali, nu unul ca între cel mai formidabil anchetator din Anglia şi un biet copil.

— Îţi este cunoscut Mac Diggory? întrebă Connor.

Numele acela o făcu să se înfioreze şi îngheţă camera.

Ned ezită, aruncând o privire scurtă către Ophelia înainte de a continua.

— Da.

— Ai fost membru al bandei sale?

— Am fost până când a murit.

Scuipă pe podea. Ura care ardea cuvintele băiatului ar fi putut fi rostită chiar de Ophelia.

Numai că…

Inima i se strânse brusc.

Tatăl ei îl terorizase pe acest băiat.

— Cum ai ajuns să faci parte din banda lui?

— Tata m-a vândut lui.

Îl vânduse.

El era doar altul din atâţia băieţi şi fete care fuseseră vânduţi, folosiţi şi tranzacţionări ca sclavi, dar stomacul tot o înţepă, aşa cum se întâmpla mereu în faţa dovezilor acelei suferinţe.

Pentru a nu se lăsa copleşită de greaţă, se concentră pe dialogul dintre investigator şi vagabond. Pe parcursul discuţiei relaxate, ea se legă de fiecare cuvânt al lui Connor. Dumnezeule, era al naibii de bun în ce făcea! Mult mai impresionant decât voia să recunoască şi cu siguranţă mai mult decât voia ca el să fie. Ophelia putea să se descurce cu jandarmi nemiloşi, ameţiţi, care nu dădeau doi bani pe nefericiţii din St. Giles. Însă nu ştia ce să facă cu un bărbat care căpăta din când în când un dialect irlandez şi care căuta să liniştească frica unui copil.

Cu degetul mare, Connor aruncă cu minuţiozitate moneda. Poate că asta îl făcuse un anchetator atât de priceput. Această abilitate de a pune întrebări şi de a distrage atenţia. Ophelia stătea acolo ca un observator tăcut, încercând disperată să înţeleagă calea pe care Connor îl ducea pe băiat.

— Cunoşti mulţi dintre băieţii cumpăraţi de Diggory?

— Da, Excelenţă!

Connor ridică o palmă.

— Nu îmi spune Excelenţă. Vin de pe aceleaşi străzi de pe care vii şi tu. Aş dori să te angajez ca parte a personalului meu, Ned.

Băiatul tresări.

— Mă iertaţi, Excelenţă… domnule Steele? Speranţa reveni la viaţă în ochii lui, înlăturată o clipă mai târziu de neîncredere. Râdeţi de mine, domnule?

— Deloc. El continuă să împărtăşească detalii minime, pictând un portret al unui tată copleşit şi al unui copil iubit, pierdut în St. Giles.

Ophelia îşi îndreptă privirea spre tavan. Oricât de mult admira faptul că îi alina grijile băiatului, o deranjă faptul că îl prezenta pe un lord nemilos drept altceva decât ce era.

Connor aruncă moneda, şi Ned o prinse încă o dată.

— Astea sunt toate întrebările de astăzi, Ned.

Copilul făcu ochii mari şi, de parcă s-ar fi temut că până la urmă Connor avea să se răzgândească, puse regele de aur, pe George al III-lea, în buzunarul din faţă cusut pe cămaşă.

— Domnule, mulţumesc, spuse băiatul, zâmbetul lui trădând urma inocenţei care încă trăia în el.

Connor băgă mâna în sacou, scoase o carte de vizită şi i-o dădu băiatului.

— Vreau să iei asta. Du-te la orfelinatul Eve Dabney!

Încruntându-se, Ned întoarse hârtia pe ambele părţi.

— O să ţi se ofere adăpost acolo cât timp vei avea nevoie. Te voi vizita cândva săptămâna aceasta pentru a vorbi din nou cu tine.

Ned tresări.

— Mulţumesc, domnule! Mulţumesc! Cu aceeaşi încredere care o condusese pe Ophelia pe o alee cu un nobil, băiatul o zbughi.

După ce plecă, Connor îşi îndreptă atenţia spre carneţel. Creionul lui scrijeli carneţelul mic de piele, umplând camera, în timp ce Ophelia stătea acolo – uitată.

Nu, poate cuvântul era *invizibilă.* Era o stare necunoscută, una pe care o dorise întotdeauna, dar nu i se acordase niciodată. În schimb, fusese înghiontită şi mângâiată pentru atenţiile nedorite pe care le primea. Nici siguranţa pe care i-o oferea faptul că era sora lui Broderick nu o scutea de privirile lacome şi şuşotelile mai puţin atente în timp ce trecea printre clienţi.

Până la acest om.

Oare numai asta explica prezenţa lui plăcută?

El îi aruncă o privire scurtă, cu o întrebare în ochii parcă de obsidian.

— Mulţumesc, spuse ea liniştită, pentru că mi-ai permis să rămân.

Chiar şi copilul o privise ca pe un diavolul.

Simţi că i se strânge gâtul.

Connor îşi aruncă creionul peste carneţel şi se ridică încet.

— Haide, Ophelia! spuse el, rotindu-şi umerii. Mă crezi

un monstru? Te-ai aşteptat să-i fac rău copilului? Să îl ameninţ pentru a obţine răspunsurile pe care le caut?

Cum era posibil ca acest bărbat, un străin, să-i cunoască gândurile? Căci tocmai asta credea ea.

Neatentă, se îndreptă spre birou şi îşi trecu degetele peste marginea crestată.

— Nu te cunosc suficient ca să ştiu dacă ai face-o sau nu, zise ea încet.

Viaţa pe străzi a ucis umanitatea aproape complet. Dacă ai face-o, n-ai fi, cu siguranţă, primul. Ea tresări, urând că, din neatenţie, alunecase spre accentul vulgar, aspru al estului Londrei. Asociase mult timp acel dialect cu cea mai urâtă perioadă din viaţa ei, asta fiind doar o amintire inutilă a lui Mac Diggory şi a bandei lui. Să-l ascundă devenise un mijloc de a-şi ucide amintirea nenorocită a tatălui ei. La tăcerea îndelungă, ea îi aruncă o privire.

Expresia lui Connor se întunecă. Aceasta fusese replica ei? Amintirea provenienţei ei? Dezgust? Scârbă? Furie? Ce fusese?

— Nu sunt acel tip de om, spuse el calm, apropiindu-se, micşorând distanţa dintre ei. Căldura îi relaxa trupul puternic, musculos. Nu sunt un bătăuş şi, cu siguranţă, nu sunt unul care să terorizeze un copil.

O căldură periculoasă îi încălzi inima.

Fusese acostată de lorzii de pe stradă şi de clienţii fără suflet ai clubul familiei sale, cărora Broderick le revocase dreptul de membru din cauza acestor asalturi. Niciuna dintre acele oferte – diamante, îmbrăcăminte sau o casă la oraş dichisită – nu avusese vreodată puterea pe care o avea asigurarea gravă a lui Connor.

— Nici eu nu ştiu asta despre tine, spuse cu o voce precum o gâtuire ruşinoasă, care îl făcu să-şi coboare genele groase şi negre.

Genele unui nomad pentru care majoritatea doamnelor şi-ar fi vândut sufletul.

Ea îşi îndepărtă repede privirea, studiindu-i încă o dată camera.

— La urma urmei, reprezinţi legea acum. Am cu atât mai puţine motive pentru a avea încredere în tine mai mult decât înainte.

Ca atare, el ar fi putut să o arunce în Newgate pentru că îndrăznise să atingă un nobil şi să înjunghie unul cu mult timp în urmă.

Se cutremură. Prin ţesătura pelerinei, îşi frecă braţele. Tăcerea lui o făcu să arunce iar o privire şi să se oprească brusc, lăsându-şi braţele să cadă înapoi.

Un zâmbet îi trecu pe buze.

— Nu reprezint nici pe departe legea, Ophelia, o asigură el, sprijinindu-şi şoldul de masă.

— Atunci ce eşti? întrebă ea, mişcându-se în capătul opus şi atingând cu vârful degetelor mahonul strălucitor. Ai lucruri bune, ca un nobil.

— La fel şi voi, sublinie el, înaintând pentru a ajunge în faţa ei, în timp ce ea continua să se mişte uşor.

— Nu e la fel. Ale mele au venit după un…

— Furt? întrebă şi ridică o sprânceană.

„Crimă. Măcel”.

— Băiatul era speriat. Ai vorbit ca un simandicos. Ea îşi muşcă buza. Dar întotdeauna ai făcut-o. Ophelia se opri brusc. Cum ai reuşit?

El încuviinţă din cap.

Ea se plimba în jurul mesei pentru a-l înfrunta.

— Cum ai scăpat?

— Fără ajutorul tău?

— Nu am spus asta.

— Şi dacă ţi-aş spune de un domn binevoitor?

Ea pufni.

— Nu există aşa ceva.

Dusese o viaţă plină de suferinţă şi de dispreţ în mâinile lor; ea ştia mai bine ca oricine că nu trebuia să-i creadă balivernele.

El înclină capul.

— Atunci îl vom numi noroc, doamnă şi o vom lăsa aşa.

„O vom lăsa aşa”. Pentru că nu exista niciun motiv ca

drumurile lor să se întâlnească iar. Nu când refuzase să-l ajute în misiunea lui inutilă – una în numele unui domn nemilos, care îşi omorâse soţia.

Decizia aceea avea un aer de finalitate care o umplea de melancolie. Poate că se întâmplase deoarece, în cele din urmă, sacrificiul pe care îl făcuse, care dusese la orbirea parţială a lui Gertrude, nu fusese în zadar: viaţa lui Connor O'Roarke fusese cruţată.

Ophelia începu să se joace cu marginea bonetei.

— Sunt… fericită că nu te-au spânzurat.

El se îndepărtă de masă şi se apropie de ea.

— Haide, Lagertha! O să încep să cred că mă placi.

Cuvintele lui îi amintiră de acel schimb de demult. Îşi aminti şi el.

— Nu-ţi băga idei prosteşti în cap!

Zâmbiră amândoi.

„Ar trebui să plec".

— Da, ar trebui.

Ophelia tresări. Vorbise cu voce tare?

— Ai făcut-o, şopti cu vocea lui baritonală, caldă şi periculos de hipnotizantă.

El îi studie chipul, zăbovind cu acea privire pătrunzătoare pe uşoara înclinare a nasului, apoi pe semnul din naştere în formă de lacrimă de la colţul sprâncenei drepte şi, în cele din urmă, pe gura de care se plângea că era prea plină.

„Buze făcute pentru răutate şi păcat".

De câte ori nu-i fusese aruncată această acuzaţie de către oamenii lui Diggory, o invitaţie pe care o făceau ei înşişi pentru a o corupe cu prostiile lor?

Connor şi înălţă capul, apoi se opri. Îl coborî puţin mai mult, aşa de aproape încât respiraţia lui rapidă, neregulată îi străpungea obrajii. Parfumul lui de lămâie şi cafea îi topi amărăciunea cu o dulceaţă delicată, în contradicţie cu clienţii din club îmbibaţi în lichior.

Simţi o vibraţie în stomac, ca şi cum mii de fluturi fuseseră eliberaţi.

Cât de minunată era această senzaţie, comparativ cu

frica…

Pieptul ei se mişca în acelaşi ritm cu al lui, în timp ce respiraţiile lor se contopeau.

„Vreau să-l explorez”. Voia să ştie dacă era capabilă să simtă tot ceea ce trebuia să simtă o femeie – dorinţă, foame şi pasiune – fără să fie consumată de ruşine şi de frică.

Ophelia îşi umezi buzele cu limba.

Ochii lui Connor se întunecară la acea mişcare subtilă.

Mărul lui Adam i se accentua în gâtul gros.

— Vreau să te sărut.

Cui îi aparţinea această declaraţie şoptită? Orice simţ încetase să mai existe, iar Ophelia fu cuprinsă de această stare ameţitoare.

Fluturându-şi genele şi închizând ochii, îşi dădu capul pe spate.

Gura lui o atinse pe a ei, iar buzele lui aspre avură ceva neaşteptat de catifelat.

Pentru o clipă, o cuprinse panica în timp ce acest moment se contopea cu altul din trecut. Sunetul propriilor ţipete, înăbuşit de o mână pedepsitoare. Mirosul intens de coniac, turmeric şi piper care îi înfundă simţurile.

„Nu aş săruta o târfă… Voi avea gura ta în altă parte”.

Dumnezeu să o ajute… Respiraţia ei se transformă în frânturi frenetice. Amintirea trecutului ei, în infinita lui viclenie, se dovedi adevărată – exista o intimitate mistuitoare într-o asemenea apropiere.

Ophelia îşi puse palmele pe jacheta lui pentru a-l împinge înapoi. Numai că nu era mătasea franţuzească moale, satinată sub palmele ei, ci mai degrabă o lână groasă – veşminte purtate nu de un lord sau de domn, ci de un om care nu se temea să lucreze cu propriile mâini.

— Connor, şopti ea spre el, amintindu-şi că nu era străinul de demult, ci un altfel de străin.

El gemu şi apoi o mângâie cu blândeţe pe ceafă, înclinându-i capul pentru a se sprijini mai bine de ea.

„Sunt în siguranţă”.

Era un concept străin, nebunesc să găsească un

sentiment de siguranţă în îmbrăţişarea răzbunătoare a copilăriei.

Cu toate acestea, în timp ce Connor îşi atinse buzele de ale ei, într-o mângâiere îndemânatică, alungă toată frica şi aduse căldura în pântecul ei. Cerul să o ajute, căci îşi dorea mai mult! Îşi dădu seama târziu că boneta îi căzuse pe podea, aterizând cu o lovitură uşoară.

Voia căldura arzătoare a gurii lui pe a ei, dorinţa fierbinte îi umfla venele. Voia totul. Să fie femeie, capabilă de pasiune.

Cât de minunată era această conexiune fierbinte în comparaţie cu frica!

Închise ochii şi se predă pur şi simplu.

Îşi aşeză palmele pe pieptul larg, musculos al lui Connor, căutând mai sus, pentru a se încurca în firele lungi de păr, demodate. Ridicându-se pe vârfuri, ea se lipi de el, întâlnindu-şi buzele flămânde. Piepturile lor se ridicară şi coborâră într-un ritm frenetic, adâncindu-şi legătura.

Gâfâi, cu buzele despărţindu-se uşor, iar el îi exploră gura cu limba.

Picioarele o lăsară şi îşi dădu seama că el o prinsese de talie, trăgând-o mai aproape. Apoi îşi lăsă mâna să alunece, cuprinzându-i fesele.

Simţi o umezeală între picioare şi, odată cu ea, o durere tremurândă.

Un geamăt îi urcă în gât, sunetul acela jucăuş fiind înăbuşit de sărutul lui Connor. Din acea zi de demult, nimeni nu o atinsese intim. Însă această îmbrăţişare era cu totul diferită de cea furată de la ea. Acest contact era unul pe care îl oferise de bunăvoie şi îşi dorea ca momentul să continue pentru totdeauna.

Limbile lor se întâlniră lent la început, cu o ezitare, şi apoi cu o ardoare din ce în ce mai mare. Era senzaţia de a fi însemnată, arsă şi marcată de el.

În timp ce răsuflarea lui o răscolea puternic, erotic, Connor îşi îndreptă atenţia mai jos, spre gâtul ei.

Capul Opheliei căzu pe spate, şi un geamăt nesfârşit îi scăpă în timp ce îşi aşeză cu tandreţe buzele în locul în care

pulsul ei bătea sălbatic pentru el, pentru îmbrăţişarea lui şi pentru acest moment.

Despre asta vorbiseră celelalte femei din club, acestea erau splendoarea şi binecuvântarea pe care ea le luase în derâdere drept o amăgire sau un truc al târfelor, dar cât de mult se înşelase!

Connor coborî o mână între ei, umplând-o cu sânul ei drept, plin. Prin ţesătura rochiei sale de zi din satin, sfârcul se întări.

— Eşti atât de frumoasă, respiră el pe gâtul ei, simţind fiori delicioşi care îi dansau pe şira spinării.

Muşcându-şi buza inferioară, îşi înclină capul pentru a-i permite să o guste mai bine. Căci, când rostise acele cuvinte, fuseseră o rugăciune, nu platitudini goale, lipsite de emoţie, pe care i le aruncaseră lorzii puternici.

Căci el nu era. El era… el era… Connor O'Roarke, anchetatorul nemilos, care ameninţa clubul familiei sale.

Un suspin adânc îi ieşi din piept. Ophelia se dădu înapoi, împiedicându-se în încercarea de a pune distanţă între ei.

Respiraţia neregulată a lui Connor umplu biroul şi, pe măsură ce ceaţa groasă a dorinţei care îi întunecase privirea dispăru, rămase numai groază.

„Ce am făcut?" Ophelia îşi duse vârfurile degetelor tremurânde la buze. „Mi-am trădat familia…"

— Dumnezeule, şopti ea. Eu… Eu…

Dar mai mult voia să rămână în braţele lui.

Buzele pe care le ascunse în spatele unei palme mai ferme decât ale ei erau umede şi umflate din cauza sărutului lor şi, cu siguranţă, o reflectare în oglindă a buzelor ei.

— Domnişoară Killoran… începu el răguşit, spulberând scurta iluzie de apropiere şi amintind de nebunia de a-l dori, dintre toţi oamenii, tocmai pe aceasta.

— N-nu, zise ea gâtuit, cu vocea tremurândă.

Nu voia nici scuzele, nici explicaţiile lui. Nu pentru ceea ce fusese: o greşeală.

Dar îmbrăţişarea lui o făcuse să simtă că nu era

greşit.

— Stai departe de mine, se răsti ea, iraţională, ştiind că ea fusese cea care îl urmase, ştiind că ea fusese cea vinovată de această îmbrăţişare.

Dovedindu-se o laşă, Ophelia îşi apucă boneta şi fugi. La scurt timp, după o plimbare nefericită cu birja, Ophelia se grăbi pe aleea de lângă Bârlogul Diavolului.

„Oh, Doamne!” Ce ar fi spus fratele şi surorile ei dacă ar fi ştiut că îl urmărise pe Connor O’Roarke şi, mai rău, se topise în braţele lui? Cu degetele tremurânde, ea se lipi de uşa bucătăriei. Dar nu frica de alei îi provocase panică.

Ea oftă. „L-am sărutat”.

„Şi ţi-a plăcut”.

În cele din urmă, reuşind să intre, dădu buzna în bucătărie.

Şi în foc.

Broderick stătea, cu braţele încrucişate, încruntat.

Stomacul i se strânse.

— B-Broderick. În jurul lor, personalul numeros din bucătărie dădea zor, aruncând priviri furişe fratelui şi surorii.

— Lăsaţi-ne! ordonă el calm.

Bărbaţii, femeile şi copiii îşi abandonară toate sarcinile şi ieşiră din cameră.

Se forţă să rămână complet nemişcată, în timp ce Broderick aruncă o privire scrutătoare spre părul ciufulit şi pelerina şifonată şi umedă de când căzuse. Asta îi aducea aminte de Connor, care o acoperise cu trupul lui lat, puternic – cu respiraţia întretăiată – şi senzaţia gurii lui pe a ei. Ceea ce nu fusese deloc rău. Fusese… magie. Fusese…

Broderick îşi coborî ochii asupra buzelor ei. Sărutată aşa cum fusese, cu căldura lui Connor încă imprimată pe trupul ei, cu siguranţă fratele ei ar fi putut observa asta.

Căldura îi cutremură tot corpul.

— Ai fugit dintr-un magazin.

Ea îşi muşcă buza inferioară.

— Nu sunt un copil care are nevoie de morală.

El continuă:

— Din magazinul celei mai căutate croitorese din Londra şi *după* ce ai ameninţat o doamnă.

— Erau două.

Fratele ei se încruntă.

— Două doamne, îl lămuri ea. Şi nu le-am ameninţat, spuse ea în grabă. Eu doar – dădu din mână – mi-am arătat cuţitul.

Sau mai degrabă pe cel pe care îl luase de la unul dintre paznici. Avu grijă să omită acest detaliu.

Broderick îşi acoperi faţa cu mâinile şi inspiră adânc. Îşi lăsă braţele să cadă.

— Am avut un acord. Fiecare muşchi i se încordă. L-ai onorat… Fratele ei scoase ceasul strălucitor şi îl consultă. Cu mai puţin de cincisprezece ore în urmă, confirmă el, şi băgă ceasul înapoi în haină.

„Nu”.

— Reggie va avea grijă de lucrurile tale.

Ophelia îşi duse o mână la gât.

— Va avea grijă de lucruri? rosti cu vocea slăbită.

— Bagajele tale. Le-am trimis vorbă lui Cleo şi soţului ei că vei ajunge.

Gemu, torturată.

— Dar…

— Cuvântul tău este datoria ta, îi aminti el, ignorând rugămintea ei inutilă.

Încercă din nou:

— Dar… rolul meu aici.

Controlul pe care îl obţinuse nu putea fi trecător. A naibii mândrie de sine! De ce plecase după el? „Pentru că erai îngrijorat pentru copil”. Un copil în care ardea ura faţă de ea.

— Rolul tău va fi preluat de altcineva.

„Gândeşte-te, gândeşte-te…” Inspiră adânc. El voia să o protejeze, ceea ce fusese întotdeauna o prioritate pentru Broderick. Mai întâi ea şi surorile ei de pe străzi, apoi Stephen, fratele lor, după care bărbaţii, femeile şi copiii angajaţi în Bârlogul Diavolului. Era o atitudine de care nu se putea dezbăra. El voia să o îndepărteze de locul care îi

oferea siguranţă.

— Nu am făcut nimic rău, Broderick, spuse ea cu sânge rece, vrând să-l liniştească. Sunt în siguranţă.

Îi oferi acele trei cuvinte. Acelea pe care le tot repeta de când intrase în mijlocul lor, ca orfan speriat, dar hotărât să supravieţuiască.

Broderick făcu o pauză.

— Nimeni cu statutul nostru nu este niciodată în siguranţă. Nu chiar.

Asta explica dorinţa lui de a avea o legătură cu nobilimea, pe care era hotărât să o asigure în detrimentul fericirii şi al viitorului ei.

— Pleci mâine.

Fără alte comentarii, fratele ei ieşi.

Şi soarta ei fu pecetluită.

Capitolul 9

Odată, Ophelia fusese salvată de fratele ei, Broderick.

Doar pentru a fi sacrificată de el ani mai târziu.

— O seară dansantă, mormăi ea.

De unde stătea, la marginea salonului lui Calum şi al lui Eve Dabney, ea cercetă camera aglomerată.

În orice alte circumstanţe, faptul că ar fi pus piciorul în casa rivalilor familiei sale ar fi fost un motiv suficient pentru a i se face rău. Dar totul se schimbase. Prin căsătoria cu sora ei, familia odată detestată devenise un aliat puţin probabil, iar acesta era motivul pentru care se putuse prezenta în faţa societăţii.

Paşi răsunară pe hol.

Îşi îndreptă spatele.

Oamenii trebuiau să fie întotdeauna pregătiţi pentru luptă.

Un domn mai în vârstă, cu părul alb, intră în cameră la fel de îndrăzneţ de parcă ar fi deţinut spaţiul. Zâmbetul de pe chipul lui era în dezacord cu strălucirea aspră la care

ea se aştepta din partea aristocraţiei.

Văzuse destui nobili cu acelaşi tip de zâmbet, dar în sufletele lor negre nu exista decât trădare.

„Îţi place dur, nu? Cu atât mai bine, fetiţa mea obraznică”.

Stomacul i strânse şi, ca să alunge acele coşmaruri, inspiră încet.

— Excelenţa Sa, contele de Mar, anunţă majordomul înţepat.

Ophelia clătină ferm din cap, luptându-se cu amintirile şi concentrându-se pe servitorul lui Dabney.

Vagabonzi care ţineau uşile şi prezentau lorzii. Când se întorsese lumea pe dos? Ophelia încercă să nu se uite la străinul acela care era salutat de gazdă, dar ceva la bătrânul lord o făcu să se întoarcă.

Încruntându-se, ea îl studie, încercând să-şi amintească. Un zâmbet larg se ivi pe chipul domnului – o expresie caldă, sinceră şi neîngrădită.

Fusese membru al Bârlogului Diavolului? Avea un aer bizar, familiar, pe care nu-l recunoscu.

Pufni.

„Nu fi proastă!”

Bineînţeles că nu îl cunoştea pe nobil. Găsindu-l plictisitor, se uită în altă parte şi oftă.

De aceea sora ei se strecurase şi se întorsese acasă după ce fusese prezentată înaltei societăţi. Avusese sens înainte, dar acum căpătase şi mai mult sens. La un nivel pe care Ophelia îl resimţea pe pielea ei.

Rugându-se ca seara să se termine repede, căută ceasul de bronz aurit de deasupra şemineului. Un alt gentleman înalt şi îmbrăcat cu gust stătea între ea şi acea piesă care îi putea oferi o privire asupra nefericirii pe care trebuia să o îndure. Ignorând privirile îndrăzneţe pe care i le arunca, Ophelia înclină capul.

„Vrei să te mişti odată?”

Ea îşi arcui gâtul înainte şi înapoi.

Domnul îşi duse surprins mâna la piept, iar pe buze îi apăru un zâmbet mulţumit şi pompos.

— Mişcă-te! spuse ea.

Zâmbetul lui îngheţă pe loc.

— Mişcă-te, repetă, iar când el rămase nemişcat ca un prost, făcu un gest necruţător la gât.

Pălind, domnul se dădu din drum, lăsând-o pe Ophelia să privească neîntrerupt ceasul.

Zece minute.

Ea, sora şi cumnatul ei, fostul duşman, se aflau aici de zece minute. Se încruntă. Asta era tot? Nu ştia nimic despre înalta societate şi despre evenimentele stupide pe care le organiza, dar punea pariu pe clubul familiei sale că aceste evenimente durau mai mult. Ophelia aruncă încă o privire – unsprezece minute.

Îşi reţinu un oftat.

După o săptămână petrecută alături de sora ei, Cleopatra, şi soţul acesteia, Adair, putea să fie mai rău.

„Mincinoaso!”

— Putea fi şi mai rău, îi şopti o voce la ureche.

Tresărind, se întoarse şi dădu cu ochii de sora ei, Cleo.

— La naiba, Cleo! mormăi ea, cu gâtul arzându-i.

Înjurătura atrase câteva priviri scandalizate, pe care ambele surori le ignorară. Fusese prinsă. Era un păcat nepermis, chiar şi faţă de propria soră, responsabilă să o prezinte pe Ophelia înaltei societăţi. Cine dintre cei din St. Giles ar fi pariat că nemiloasa Cleo Killoran avea să fie cea care urma să îi deschidă calea Opheliei?

— Nu te furişezi pe lângă o femeie, se lamentă ea. Pe lângă nimeni, completă, ca nu cumva sora ei să fi uitat toate obiceiurile străzilor.

Un licăr demonic apăru în ochii lui Cleo, iar ea făcu discret cu ochiul.

— Şi, cu siguranţă, nu îţi permiţi să fii urmărită.

Desigur, sora ei avea dreptate. O persoană înţeleaptă, concentrată să supravieţuiască nu lăsa garda jos – fie pe aleea din St. Giles sau în afara teatrelor din Covent Garden, fie, în acest caz, la reşedinţa Mayfair a lui Calum şi Eve Dabney. Asta dacă nu-şi dorea să fie pusă la pământ de

duşman. Privirea ei se opri la femeia zveltă, cu părul negru, care o studia din spatele evantaiului. Străina îl închise repede şi îşi mută atenţia în altă parte, în cu totul altă direcţie.

Nu încăpea îndoială – erau duşmani peste tot şi din fiecare statut social.

Când Cleo o luă de braţ, Ophelia fu uluită de acel contact neaşteptat. Sora ei nu se deranjase niciodată să-şi manifeste afecţiunea, cu atât mai puţin în public.

— Chiar ar fi putut fi, explică Cleo spre surprinderea ei. Mai rău de atât.

— Mă cam îndoiesc de asta, murmură Ophelia.

— Oh, cu siguranţă, spuse sora ei, care îşi demonstrase irascibilitatea pe tot parcursul vieţii. Cu mâna liberă, continuă să enumere pe degete. Ai putea să găseşti, la primul tău contact cu înalta societate, un salon plin de lorzi libidinoşi – da, asta ar fi fost mult mai rău –, dar numai după ce te prezinţi în mod oficial tuturor, cu toţi ochii aţintiţi asupra ta.

Ophelia se cutremură.

— Înţeleg argumentul. Cleo avea dreptate. Era totuşi o posibilitate care avea să devină o eventualitate.

Cleo îşi arcui o sprânceană.

— Menţionez că o astfel de soartă a fost cea pe care am avut-o când am fost prezentată înaltei societăţi şi nu am avut lângă mine surorile sau vreun prieten, ci mai degrabă am fost singură. De una singură. Cu duşmanul nostru.

— Foarte bine, ţi-am înţeles argumentul, întrerupse Ophelia această prezentare precisă şi umilitoare.

Cleo rânji şi tăcu.

Se uitau la oaspeţii adunaţi până acum la serata familiei Dabney.

Cu excepţia surorii şi a rudei ei prin căsătorie, nu exista niciun suflet pe care să-l recunoască în încăpere. Era ceva ciudat pentru un Killoran să nu identifice măcar un client.

— Toţi sunt reformatori, spuse Cleo, urmând gândurile

precise care îi rătăceau prin mintea. Pentru prima dată în viaţa ei, sora ei îi evită privirea.

— Ce fel de reformatori?

Dar mai exista alt tip de reformatori? Cleo ridică nepăsătoare din umeri. Privindu-şi soţul, care se afla în partea cealaltă a încăperii, îl salută făcându-i cu mâna.

Anticipând pasul înainte să îl facă, Ophelia întinse mâna, prinzând-o de braţ.

— Ce fel de reformatori? repetă ea cu îngrijorare.

— Unii sunt împotriva alcoolului.

Ophelia îi dădu drumul surorii ei şi îşi duse degetele la tâmple.

Deci acesta era motivul pentru care nu cunoştea nicio persoană, în afara familiei Black.

— Ce altceva? insistă ea, deoarece, având în vedere cât de pricepută era sora ei mai mica la disimulare, Ophelia cunoştea privirea aceea.

— Şi *s-ar putea* să se opună jocurilor de noroc, mormăi Cleo. *Se opun,* se corectă ea cu reticenţă. Se opun.

Nebună! Toţi, inclusiv rudele ei, înnebuniseră, iar Ophelia era ultima sănătoasă din familia Killoran.

— Ţinem compania… r-ref…?

Se înecă. Sora ei o bătu pe spate.

— Reformatori, repetă ea cu multă toleranţă, după cum gândea Ophelia.

— C-cu siguranţă vezi ridicolul absolut al situaţiei, şopti ea.

— Sst, mormăi Cleo, bătând-o mai tare, de data aceasta mai mult s-o avertizeze decât să o ajute.

Cu ochii plini de lacrimi, Ophelia aruncă o privire spre sora ei. Genului acestuia de oameni voiau să o prezinte sora ei? Bărbaţii şi femeile care nu doar că le dispreţuiau modul de a trăi, dar care căutau să-i distrugă?

— Eşti nebună, şopti ea. Strângând-o pe sora ei de cot, o trase de lângă o matroană care trăgea cu urechea. Participi la evenimente organizate de…

— De Dabney, protestă sora ei încruntată.

— De rivalul nostru, care a renunţat la clubul lui?

Acum, motivele acestuia de a face asta aveau sens. Ea păli.

Dumnezeu ar fi trimis-o la Newgate pentru a plăti crimele săvârşite în ziua în care îşi vindea sufletul aristocraţiei.

Din partea opusă a încăperii, Adair se opri la mijlocul conversaţiei cu fratele său, Calum, şi întâlni privirea lui Cleo. Erau atâta tandreţe şi posesivitate în această privire, încât Ophelia fu nevoită să-şi îndepărteze privirea.

— Soţul tău aşteaptă, spuse.

Cleo o împunse, dar ea o îndepărtă.

— Voi veni la tine mai târziu.

După ce avea să îşi exprime furia în urma descoperirii făcute în acest cadru public.

În schimb, în loc să se grăbească, sora ei zăbovi şi, când vorbi, o făcu ezitant. Tristeţea îşi făcu loc, alungând supărarea de mai devreme.

Asta era altă dovadă a modului în care viaţa din Mayfair îi schimbase în totalitate sora şi le înstrăinase.

— Cei care trăiesc aici, domnii şi doamnele nobilimii, nu sunt deloc răi. Unii sunt buni.

„Târfuliţo, deschide-ţi picioarele! O vrei… Voi mereu o vreţi”.

I se făcu greaţă, dar Ophelia se forţă să afişeze un zâmbet, dorindu-şi ca sora ei să plece, având nevoie să fie singură, aşa cum putea fi într-un salon străin plin cu oaspeţi. O privi pe sora ei plecând reticentă.

Ophelia oprise atacurile străinilor pe străzi; cu siguranţă, putea să o facă şi la o petrecere.

Aşezându-se la marginea salonului, îşi forţă picioarele să stea pe covorul Aubusson din reşedinţa Mayfair a lui Calum Dabney şi rămase cât de nemişcată putu. Când o persoană rămânea nemişcată, lumea uita să o observe, fiind scutită de atenţie şi de remarci.

Petrecerea continuă într-un vârtej în jurul ei, ea stând pe margine. Cât de bizar şi de asemănător era acest moment cu atâtea altele din trecutul ei: o străină înconjurată de nobili.

Nu, nu era deloc adevărat. Nu era înconjurată doar de domni şi de doamne simandicoase, cu titluri excentrice, primite de la primul rege al Angliei.

Ca şi cum s-ar fi amuzat de disconfortul ei, un râs plin şi neîngrădit răsună în încăpere, lovind pereţii, atrăgând atenţia Opheliei asupra posesorului acelei expresii vesele.

Cleo.

Doar că era o Cleo cum Ophelia nu o mai văzuse vreodată. Cum nu o cunoscuse niciodată. Confortabilă, naturală, angajându-se în conversaţii cu aceiaşi indivizi privilegiaţi pe care îşi jurase cândva să îi omoare dacă se apropiau prea mult.

Şi zâmbitoare… Era, de asemenea, zâmbitoare.

Era o versiune mai caldă, mai blândă, mai tandră a surorii ei. În mijlocul unei încăperi pline de străini care se uitau cu ochii mari la ea, Ophelia nu se simţise niciodată mai singură.

În acea clipă, se confruntă cu propria urâţenie ca om şi ca soră, căci o urî pe Cleopatra. O ura pentru că se potrivea în această lume pe care cândva o urau în egală măsură.

Deci, asta făcuse dragostea?

Topise ura unei persoane şi o transformase într-o umbră vagă a persoanei care fusese întotdeauna.

Tocmai atunci, soţul Cleopatrei, Adair, îi şopti ceva în ureche, îmbujorându-se.

O îmbujorare nenorocită? Nu era îmbujorarea discretă, roz, atât de ştearsă încât ar fi putut fi doar un joc al lămpilor de luminat, ci genul stacojiu, înfocat.

Ophelia se înecă şi înghiţi în sec.

În ce lume paralelă trăia?

În trecut, nu o remarcaseră. Acum, ei ştiau de ea. Înainte, pentru ei, era numai invizibilă. Şi o ştia din felul în care doamnele făceau o grimasă plină de dispreţ şi şuşoteau în spatele evantaielor lor delicate din satin.

„Ar putea fi mai rău. Ar putea fi mai rău”.

Aceste cuvinte se rostogoleau în mintea ei, ca o mantră tăcută.

„Ar putea…”

Connor intră în cameră.

Ophelia rămase complet nemişcată.

Cu siguranţă, ochii îi jucau feste în lumina lumânărilor.

La urma urmei, se gândise doar la îmbrăţişarea lor de când fugise de el. Pulsul i se acceleră. Prin ea se scurgea o energie fierbinte, arzând-o cu amintirea acelor buze aspre care le atinseseră pe ale ei. Gustul lui. Puterea încordată a muşchilor lui. A lui…

— Domnule Steele, zise majordomul cu accentul lui de suburbie.

Ei, la dracu’, se înşelase – seara tocmai devenise mai rea.

Dintre toate locurile, de ce naiba se afla el aici?

„Altfel, de ce crezi că este aici?” Descoperise atacul ei din acea noapte asupra lordului. Asaltul ei asupra bărbatului fusese dezbătut în ziarele de scandal, avertizând nobilii de pericolul de pe străzi. „Nu. Nu”. Puteau exista numeroase motive pentru care se afla aici. „Ar putea sau ar trebui…” Nu putea exista altă explicaţie pentru prezenta lui aici.

Cu toate privirile acum rezervate oaspetelui frumos şi robust de la intrare, Ophelia căută o scăpare.

Înalt şi stăpân pe el, se îndrepta spre mijlocul salonului cu paşi siguri, un bărbat care fusese în mai multe misiuni decât oricare soldat din armata regelui. Ophelia îşi aruncă privirea în timp ce un murmur de şoapte urmă prezenţa lui Connor.

Domnul acela ciudat care era atât de familiar alături de Calum Dabney se apropie de el.

Anii în care se bazase pe mişcările mute ale trupului pentru a supravieţui o făcu să observe uşurinţa conversaţiei celor trei: lipsa de tensiune în timp ce îşi strângeau mâinile, râsul bătrânului…

„De ce… De ce?”

Ophelia se încruntă.

El îi cunoaşte. Exista o familiaritate cu care cei din grup discutau, în timp ce privea, mintea îi alerga.

Connor O’Roarke, Vânătorul, un investigator temut în toată Londra, a fost invitat de Calum Dabney.

Ceea ce însemna că avea să cineze la aceeaşi masă cu ea.

Reprimându-şi un geamăt, cercetă camera, dorinţa de a fugi fiind şi mai puternică. Dintr-odată, îşi dădu seama că prefera interogatoriul lui formal decât o reacţie sigură de batjocură la adresa participării ei la un eveniment găzduit de înalta societate.

Încuviinţând ceva ce unul dintre interlocutori îi spunea, răspunsul lui Connor fu primit cu amuzament de Calum Dabney.

Ea se întoarse cu spatele, dorind să se strecoare în spatele perdelelor.

În acea clipă, el ridică privirea, şi ochii i se ciocniră de ai ei.

Chiar şi cu distanţa dintre ei, ea observă surprinderea din privirea lui. Un zâmbet discret îi trase buzele spre colţuri. Îi făcu cu ochiul.

Ochii lui îi scânteiară.

— Mi-ai făcut cu ochiul? bombăni ea.

Era un gest enervant, care o tachina. Naiba să o ia de inimă care îi bătea într-un ritm neregulat!

El răspunse făcându-i iar cu ochiul înainte ca atenţia să-i fie atrasă de un domn care părea amabil şi pe care Ophelia îl observase mai devreme.

Ea stătea acolo într-un tumult tăcut.

Înainte ca Broderick să preia stăpânirea străzilor lui Diggory, toată lumea fusese prea îngrozită pentru a simţi orice emoţie, cu excepţia urii şi a fricii. După ce acest luptător mizerabil se pusese pe picioare, bărbaţii din club le tratau pe ea şi pe surorile ei ca şi cum ar fi fost de viţă nobilă.

Cu toate acestea, Connor o păcălise pe Ophelia. O făcuse când nimeni altcineva înaintea lui nu reuşise.

Ea îl găsise exact unde îl spionase ultima dată, împreună cu străinul familiar şi gazda lor, cărora li se alăturară noi persoane.

Aceasta era o lady.

Mai înaltă decât mulţi din jur, Ophelia se gândise mereu că avea o înălţime considerabilă. Îi păruse rău când era copilă că nu avea statura mică a surorii sale Cleo, care se furişa cu uşurinţă când fura. Femeia, cu cinci centimetri mai scundă decât Connor, era un adevărat uriaş.

Numai că era mai zveltă, cu şolduri mici.

Cu buclele ei groase, negre, elegant strânse şi ţinute în loc cu agrafe în formă de fluturi cu diamante, îl completa perfect pe bărbatul de lângă ea. Erau un cuplu de nomazi siguri pe ei.

Şi, prin modul în care femeia îl bătea pe braţ şi se apleca spre el, semănau cu un cuplu.

Cine era? Iubita lui? Deplasându-se liber în sălile de joc de-a lungul anilor, Ophelia nu era ignorantă în ceea ce privea tabieturile înaltei societăţi. Lorzii le vizitau cluburile şi se culcau cu târfele lor în timp ce soţiile îşi făceau de cap cu alţii. Asta era Connor? Amantul unei aristocrate?

Ar fi fost alt semn că O'Roarke se crezuse mai bun decât lumea în care se născuse, întâlnindu-se cu o doamnă. Cu siguranţă, asta explica sentimentele incomode care îi făceau stomacul să forfotească, unele pe care nu le putea numi sau identifica şi pe care nici nu şi le dorea, cu atât mai puţin în salonul lui Calum Dabney.

— Cina este servită, anunţă un servitor la intrarea în încăpere.

Cina cu duşmanul ei din copilărie, Connor O'Roarke, cu prietenii săi nobili şi cu doamna lui dichisită.

Oprindu-se panicată, Ophelia merse în salonul de aşteptare. Ecoul vocilor celorlalţi oaspeţi devenise din ce în ce mai îndepărtat până când fu lăsată în pace, într-o linişte sigură.

Înaintă, blestemând revenirea lui Connor în viaţa ei, întrucât un vechi resentiment se reaprinse în ea.

El fusese băiatul care evadase şi care se crezuse mai bun decât ceilalţi. Devenise un om la fel de simandicos. Resentimentul faţă de asta smulsese răspunsul amar de pe limba ei. Munca pe care Connor o făcea acum pentru

oamenii influenţi, precum şi prezenţa lui la evenimentele din înalta societate, cochetând cu doamnele şi discutând cu lorzii, evidenţia locul pe care el mereu şi-l revendicase în St. Giles.

În zilele în care îşi permisese să se gândească la Connor şi la rolul ei în asigurarea libertăţii lui, ea oscila între a-l admira pentru ceea ce realizase şi a-l urî.

Ophelia se opri brusc, iar fusta ei se învârti furioasă în jurul picioarelor.

„Chiar este Connor cel pe care îl urăşti? Sau pe tine însăţi pentru că ai sacrificat o soră pentru a-i asigura viitorul?”

Pentru că de fiecare dată când îl revedea, se confrunta cu toate modurile în care îşi dezamăgise sora.

„L-ai găsit şi l-ai lăsat să plece… Vei plăti pentru asta… Acum, o să te fac să plăteşti”.

Simţi o ceaţă vagă în ochi şi clipi furioasă, îndepărtând-o. „Al naibii praf!” Nu exista altă explicaţie pentru vederea înceţoşată. Pentru că, cu siguranţă, nu era genul care să se lase pradă lacrimilor. Îşi trecu furioasă mâna peste ochi. S-ar fi aşteptat ca fiica unui duce, chiar şi una căsătorită cu Calum Dabney, să aibă servitori pentru a vedea praful ăsta nenorocit.

Totuşi, dacă Connor ar fi fost ticălosul simandicos pe care îl considerase mereu, cum ar fi explicat jignirea pe care o considerase venind din partea cuvintelor ei? Şi nici sentimentele acelea pe care le avusese înainte să se ridice şi să plece nu ar fi putut fi confundate.

În liniştea camerei lui Calum Dabney, cu toţi oaspeţii plecaţi, lucru pentru care era recunoscătoare, simţi ace în stomac – vinovăţie.

„Proasta naibii!”

Pentru ce trebuia să se simtă vinovată?

Faptele rămâneau.

Unu: Connor O’Roarke scăpase de St. Giles şi, într-un fel, îşi construise o viaţă în afara estului Londrei.

Doi: muncise pentru aceiaşi lorzi simandicoşi care nu ştiau altceva decât să bată şi să abuzeze copiii care locuiau

pe acele străzi.

Trei: el căuta să-i forţeze mâna în anchetă, ameninţându-i clubul şi, prin asta, familia.

Strâmbă din nas.

Exista al patrulea punct? Ophelia căută prin minte, dar nu găsi nimic.

Nu trebuia să existe mai mult decât atât. Numai ultimul motiv era suficient pentru a-l urî.

„Nu aş fi atât de nechibzuit încât să râd de Nestemata din St. Giles”.

Nu existase nimic sardonic sau caustic în această afirmaţie. În schimb, el îi vorbise cu un respect şi cu o admiraţie care o puseseră în încurcătură.

— Ce dracului faci?

Gâfâind, Ophelia îşi ridică capul.

Fusese prinsă.

Sora ei, Cleo, îi aruncă un şir de invective care ar fi făcut şi un marinar să roşească.

— Ce dracului faci aici? întrebă ea din nou, intrând în cameră.

— Nu fur de la Dabney, dacă de asta îţi faci griji, şopti ea.

— Sunt îngrijorată de ceea ce vor spune despre faptul că ai fost prinsă furişându-te în casa lui Calum.

Calum. Încă unul dintre rivalii lor de-o viaţă despre care sora ei vorbea acum cu o asemenea uşurinţă.

— De asta îţi pasă acum? De bârfe?

Dumnezeule, ce se întâmplase cu sora ei neînfricată şi fără regrete?

După ce se supusese dorinţelor şi aşteptărilor lui Broderick, trebuia să continue să se agite în faţa unei lumi în care o aruncase fratele ei?

— Nu mă privi aşa, se răsti Cleo.

— Cum? întrebă ea, ridicând bărbia sfidător.

Sora ei miji ochii.

— Să nu crezi că mă prosteşti! Ştii exact despre ce vorbesc.

Manifestându-şi vechiul temperament, ceea ce o

uşură, Cleo bombăni. Deci nu se schimbase complet.

— Mă priveşti altfel.

— Eşti diferită, spuse Ophelia încet.

Pur şi simplu crezuse că sora ei nu observase schimbările.

Trupul sfrijit al lui Cleo se ridică la fel cum o făcea în timpul unei încăierări pe stradă. Sora ei îşi coborî vocea, devenind o şoaptă înăbuşită.

— Mă priveşti de parcă sunt slabă şi tu eşti oarecum mai puternică.

Ea pufni, protestând.

— Nu fi proastă! După ce fusese pusă cu faţa la un zid de cărămidă în timp ce un nobil o pipăia, Ophelia nu avea dubii în privinţa infailibilităţii ei.

— Să ne lămurim, Ophelia, în timp ce stai aici afişând mândria familiei Killoran, hotărâtă în faţa *duşmanului.* Şi ţie ţi-a ordonat Broderick şi, la fel ca mine, te afli aici, aşa cum am făcut-o şi eu. Arătă cu degetul spre podelele strălucitoare de stejar. Ai renunţat şi tu în faţa lui Broderick. De ce? Pentru a-l împiedica să o folosească pe Gertrude în locul tău?

Tocmai asta fusese. Numai că…

— Nu este acelaşi lucru, spuse ea printre dinţi, privind spre uşă. Sora ei fusese cândva mai atentă. Destul de atentă pentru a nu risca un dialog care să poată fi auzit de cei care pândesc în umbră.

— Foarte bine atunci. Cum m-am schimbat? Mă vezi slabă acum?

— Asta niciodată, spuse Ophelia în cele din urmă.

Îndurase prea mult şi învinsese duşmani de două ori mai mari decât pe când fusese numai o copilă. Toţi o făcuseră. Aceste experienţe făceau o persoană mai puternică în feluri în care nu fusese înainte. Acest lucru nu mai putea fi dat înapoi, la fel cum suferinţele pe care le îndurase pentru a supravieţui nu mai puteau fi şterse.

— Atunci cum? Sora ei îşi puse mâinile în şolduri şi veni mai aproape. Un trădător al familiei Killoran?

Iată! Problema care le despărţise de când Cleo se

întorsese la Bârlogul Diavolului şi-şi mărturisise dragostea pentru un bărbat pe care îl considerase toată viaţa un duşman, urându-l. Neputând să întâlnească ochii bine-cunoscuţi ai surorii sale, Ophelia aruncă o privire spre uşă. După ce se temuse de o cină într-o cameră plină de nobili şi de rivalii familiei sale, îşi dădu seama că îşi dorea să îi urmeze pe invitaţi în acel salon blestemat.

Lupta încovoie umerii încordaţi ai surorii sale.

— De aceea nu vii, remarcă sora ei.

Dacă tonul ei ar fi fost mai furibund şi mai acuzator, ar fi fost mai uşor de suportat decât acea şoaptă tristă. Sora ei nu îi vorbise niciodată atât de aspru, atât de real, iar ea nu ştia ce să facă cu această *străină.*

Dar, la urma urmelor, asta devenise din multe puncte de vedere – o străină.

Ophelia îşi trecu o mână peste ochi.

— Am munca mea la club acum.

Sau o avusese. Înainte să îi fi fost alungată, alegând în cele din urmă să o salveze pe Gertrude, în detrimentul tuturor orfanilor de pe stradă care aveau nevoie să fie salvaţi.

Prin ochelarii ei aburiţi, privirea plină de regret a lui Cleo o întâlni pe ai ei.

— Le poţi face pe amândouă, sublinie sora ei.

Ophelia o privi chinuitor. Despre ce vorbea?

— Mă poţi vizita şi îţi poţi vedea de treburi la Bârlogul Diavolului.

Se luptă cu faldurile fustei. Deşi fusese ocupată cu rolul ei de a-i ajuta pe copiii din St. Giles să găsească siguranţă şi securitate, ar fi putut, după cum susţinea sora ei, *să o viziteze.*

Ophelia nu putuse însă să intre în casa lui Adair Thorne, nici măcar de când sora ei locuia acolo. Fuseseră prea mulţi ani de ură şi de neîncredere.

Cleo îi cuprinse mâinile, strângându-le.

— Dumnezeule, mi-au iertat familia pentru că au dat foc cluburilor lor, Ophelia! Totuşi, încă nu poţi vedea dincolo de ura ta. Nu greşiseră cu nimic în toţi aceşti ani.

Familia noastră era…

Ea se împotrivi.

— Nu, ripostă Ophelia.

Era suficient că sora ei se înrudise cu familia Black. Era cu totul altceva ca aceeaşi soră să se întrebe cine fuseseră membrii familiei Killoran în toţi aceşti ani şi ce făcuseră pentru a supravieţui.

Dându-i drumul, Cleo scutură din cap.

— Acum sunt aici, rosti Ophelia blând.

Sora ei afişă un zâmbet milos, care dispăru repede.

— Da. Da, eşti… aici.

Tocmai unde fusese şi unde avea să rămână pentru totdeauna Cleo.

Dacă ar fi fost rostite de sora ei mai mică, cuvintele nu ar fi putut fi mai clare.

Se uitară una la alta, fără alt cuvânt sau altă emoţie.

Cleo fu prima care îşi îndepărtă privirea. Se uită spre ceas.

— Vino! Cleo îşi întinse braţul. Aşa, cu amândouă dispărute, nu se vor mai întreba dacă am plecat cu argintul lui Calum, zise şi zâmbi, ca o ofertă ezitantă de întoarcere la normalitate.

Ophelia îi întinse braţul surora ei şi îi permise să o conducă la primul ei eveniment social, în vizuina inamicului, cu Connor O'Roarke aşezat în partea opusă a mesei la cină.

Connor cu ochii săi de oţel, care o tachina. Era ceva ce nu se potrivea cu anchetatorul rece care ameninţa traiul familiei ei.

Ophelia şi Cleo ajunseră imediat în sala de mese formală a familiei Dabney.

Toţi ochii se îndreptară spre uşă, oaspeţii respectabili fiind în acelaşi timp fascinaţi şi indignaţi.

Ophelia îşi strânse degetele de la picioare atât de tare, încât o dureau.

— Poţi face asta.

Şoapta asta înăbuşită era a surorii ei? Sau fusese numai un produs al propriilor gânduri tăcute?

Înclinându-şi bărbia într-un unghi sfidător, în schimb,

ea străluci, provocând mulţimea din priviri, mişcându-şi ochii de-a lungul mesei, lovindu-se apoi de scaunul gol aflat lângă un Connor O'Roarke care nu zâmbea.

„Oh, vă rog, vă rog, pe ce aveţi mai sfânt, lăsaţi scaunul pentru sora mea! Vă rog!"

— Domnişoară Killoran.

Încremeni când auzi acea voce blândă şi veselă din capul mesei.

Doamna Dabney era sora unui duce, cu un accent educat şi mişcări graţioase, în dezacord cu bărbatul cu care se căsătorise. Refuzând ajutorul oferit de un servitor, se ridică de la locul ei şi se alătură Opheliei şi surorii ei.

— Permiteţi-mi să vă conduc la locul vostru.

„Nu! Vă rog, nu!" îi permise să o tragă pe lângă domni, doamne şi membri ai familiei Black, simţindu-se precum o persoană care urma să fie executată.

Doamna Dabney o însoţi spre acel scaun liber, situat lângă duşmanul ei de-o viaţă.

Connor, cu un gest potrivit pentru un domn, se ridică în picioare.

Dacă simţise ceva din tensiunea palpabilă dintre ei, gazda lor o ascunse, aruncând priviri când Opheliei, când lui Connor.

— Domnul Steele, permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara…

El îi aruncă o privire de nepătruns.

— Am avut… plăcerea.

Gazda lor şi cei care se aflau suficient de aproape încât să audă acea declaraţie se aşteptaseră la orice, numai la asta nu. Rămaseră cu gura căscată, schimbând priviri.

În timp ce Ophelia revendică scaunul de lângă Connor, blestemă în tăcere ziua care devenise din rea în mai rea, iar acum dezastruoasă.

*

Scorpia era nefericită.

Ceea ce nu ar fi trebuit să conteze. Aceasta era o

nefericire cu totul diferită de ceea ce ajunsese să vadă la acea femeie înfierbântată.

Cu umerii lăsaţi, îşi îndreptă toată atenţia asupra supei, în felul în care un cleric participă la rugăciunile de dimineaţă.

Aşa cum o făcuse de când fusese pusă în faţa lui cu aproape cincisprezece minute mai devreme.

„Nu contează pentru tine”.

Era destul de hotărâtă în privinţa opiniei ei despre el şi compania lui. Ea îl detesta – aşa cum o făcuse de când îl găsise pe străzi, un băiat care se împotrivea captivităţii.

Sau nu ar fi trebuit să conteze. Numai că el nu era ca ea. Nouă pentru societate, bârfită de toţi şi respectată aproape de nimeni. Avusese nevoie de ani întregi pentru a ignora acele insulte şi să se mulţumească cu cine era.

Oh, se putea crede că era diferită de el, dar adevărul era unul singur: având în vedere crimele pe care le comiseseră şi răul la care fuseseră martori, ei aveau să fie întotdeauna la fel, fie că unul dintre ei şi-o dorea sau nu.

Cu siguranţă, tocmai din motiv simţise nevoia să se poarte la fel ca întotdeauna, chiar dacă era vorba de creatura ţâfnoasă şi afurisită care fusese întotdeauna în preajma lui.

— Am crezut că era vorba despre palme.

Ridicând încet capul, ea îi întâlni privirea.

— Pardon?

Ea nu ceruse iertarea nimănui şi, cu siguranţă, niciodată pe a lui.

Connor făcu semn către vasul Limoges cu filigran de aur.

— Te-am văzut studiind o mână cu o asemenea intensitate doar când citeşti viitorul.

Ophelia deschise ochii larg şi mişcă buzele, dar nu rosti niciun cuvânt.

Connor îi făcu cu ochiul şi sorbi din supă.

— Ştii asta, şopti ea. Având în vedere faptul că, înainte de a fi smuls din stradă, el nu era decât o umbră vânată de Diggory, întrebarea ei era corectă: De unde ştii

asta?

Întrebarea ei era plină de scepticism.

Lăsând lingura jos, Connor zâmbi larg.

— Poate că nu am fost la fel de priceput ca tine, Ophelia Killoran, am reuşit din când în când să supravieţuiesc, nevăzut, fără ajutorul tău.

Încă nu diminuase din marile favoruri pe care i le făcuse. Fusese singura din banda lui Diggory cu care îşi încrucişase drumurile. Iar în ciuda tuturor manifestărilor ei de ură faţă de el, nu îl turnase niciodată, iar pentru asta avea să-i fie întotdeauna recunoscător.

Strâmbă din nas, indecizia citindu-i-se în ochi.

— Nu le-am citit de când eram copil. Nu am nicio intenţie să fac asta din nou.

Ea nu avea încredere în el. El vedea asta clar, o parte de neşters pe care o purta orice persoană care trăise în St. Giles.

Apoi îşi luă lingura, scufundă obiectul argintiu şi făcu un cerc în supă. Se aşteptase la o tăcere inconfortabilă din partea ei.

— Nu ai explicat niciodată de ce eşti aici.

El ar fi trebuit să ştie că nu era cazul să-şi dea cu presupusul în privinţa Opheliei.

— Nu ai întrebat niciodată, aminti el. Sorbi lung din supă. În tot acest timp, o studie peste marginea bolului de cristal.

Ophelia se opri din mişcările ei distrase.

— Ancheta ta?

Zâmbi amuzat.

— Nu este un schimb echitabil să ofer detalii despre prezenţa mea când tu te-ai dovedit prea puţin dispusă să spui de ce eşti aici.

Dacă nu ar fi cercetat-o atât de îndeaproape, nu ar fi observat cum degetele ei lungi strângeau lingura, precum şi modul în care sângele i se scurgea din degete în timp ce o făcea.

Nici ea nu voia să se afle în mijlocul înaltei societăţi, aşa cum nu îşi dorise nici el de-a lungul anilor. Avea

privirea cuiva care se pregătea să-şi ia zborul. Datorită tensiunii care existase întotdeauna între ei, în acest moment simţi o puternică legătură cu Ophelia.

— Să sper că tu, marele investigator, deţinătorul tuturor informaţiilor, nu ai reuşit să citeşti toate poveştile despre mine apărute în zilele de scandal? întrebă ea, amărăciunea simţindu-se în tonul tăios.

Punând paharul jos, Connor se înclină pe scaun. Printre mizeriile publicate în acele pagini, existase ocazional un fragment de informaţii care îl ajutase să rezolve cazuri. După cum prezisese ea, el era genul care aduna detalii şi punea deoparte tot ceea ce i-ar fi putut ajuta cazul la care lucra.

— Ai dreptate. Am citit bârfele.

Buza plină a Opheliei se mişcă.

— Bineînţeles că ai făcut-o.

— Mă judeci că sunt conştient de ceea ce se spune? Cu toate acestea, nu am pretins niciodată că iau cuvintele scrise în aceste ziare drept fapte. Sunt adevărate? întrebă el curios. Era cu siguranţă o curiozitate despre obrăznicătura din trecutul său şi nimic mai mult. Eşti aici pentru o uniune cu un nobil?

Dacă era aşa, nu era diferită de cele de tipul lui Lady Bethany.

Toate supărările vechi ieşiră la suprafaţă.

Un lacheu se puse între ei, iar Connor îl înjură în gând pe servitorul îmbrăcat în veşminte aurii care debarasa acum primul fel de mâncare al serii. După ce următoarea farfurie fu aşezată înaintea lor, şi servitorii se întoarseră la poziţiile lor lângă perete, Connor îşi îndreptă atenţia către Ophelia.

— Ei bine? întrebă el, de parcă dialogul lor nu ar fi fost întrerupt.

Ea luă furculiţa şi cuţitul, iar el se încordă, privind cu atenţie armele acelea.

Fantoma unui zâmbet îi mângâie buzele. Acea expresie uşoară de voioşie îi înmuia trăsăturile, alungând cinismul nefericit care o însoţise de când era fată.

— Crezi că te voi tăia?

— Cu siguranţă mi-ai sugerat că o vei face.

„Dacă ştii ce e bine pentru tine, O'Roarke, vei rămâne departe de mine şi de ai mei, sau te voi tăia şi voi hrăni câinii din St. Giles".

Ophelia îşi plecă o clipă ochii, dar nu înainte ca el să spioneze întunericul din ei. Oare observase regret în ei? El îi cercetă capul plecat. Strălucirea candelabrului arunca o lumină blândă pe şuviţele ei deschise, adăugând un caracter nelumesc acestei femei. Nu. Nu era posibil. Nu fusese niciodată altfel decât neiertătoare în ceea ce-l privea.

— Ce ai auzit? o întrebă cu groază.

— Ce am *citit?* o corectă el. Că eşti cu ochii după cineva cu titlu.

— Şi ce crezi?

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă avea importanţă, când de fapt nu avusese niciodată. Fuseseră ca apa şi uleiul. Numai…

Dacă ar fi rostit acea replică, asta ar fi reprezentat, fără îndoială, sfârşitul dialogului lor.

— Am crezut întotdeauna că ai prefera să tai un lord decât să te căsătoreşti cu unul.

Un zâmbet îi atinse obrazul şi îi aprinse ochii, iar îmblânzirea expresiei ei era ca şi cum ar fi smuls o stea de pe cer.

Dintr-odată, acea distracţie tandră dispăru.

— Fratele meu, recunoscu ea, înfigând vârful furculiţei în friptura de viţel din farfurie.

El se grăbi să disimuleze surprinderea în faţa afirmaţiei ei directe. Ridică brusc capul, iar următoarele cuvinte fură însoţite de un aer defensiv.

— *Fratele* meu vrea uniunea, spuse ea încet, printre dinţi. *Nu* eu.

De îndată ce îi scăpă acea destăinuire, ea îşi pecetlui buzele.

El aruncă o privire spre Bethany, deşi era pe deplin implicat în discuţia cu Ophelia. „Tatăl meu insistă să mă

însor, Connor. Ce altceva pot face?” Era tot ceea ce îşi doreau femeile, în cele din urmă. Acesta fusese motivul pentru care el nu mai rătăcise pe acea cale periculoasă a iubirii.

— Şi doar un nobil va fi potrivit pentru Nestemata din St. Giles? şopti el.

— Conform spuselor fratelui meu.

„Te-aş fi făcut soţia mea. Am un loc special pentru doamne”.

Ţipetele îndepărtate ale mamei sale se auziră în gândurile ei, răsunând în străfundul minţii, unde cei mai întunecaţi demoni aveau să rămână pentru totdeauna.

Discuţiile pline de viaţă şi râsetele din sala de mese sporeau ticăloşia crimei care îl lăsase orfan pe Connor. Trei crime comise în acea zi care îl lăsaseră pe Connor distrus şi singur.

Ura îi pulsa prin vene când se gândea la Diggory şi la bărbaţii care îl ajutaseră să-şi dobândească puterea, Broderick Killoran fiind cel mai mare dintre ei. Din dorinţa lui de a stabili o legătură cu aristocraţia, Killoran se dovedise a fi ucenicul Diavolului.

Tânărul proprietar era prea orbit de pofta de a vedea puterea: niciun lord din Londra nu putea fi vreodată o opţiune pentru Nestemata din St. Giles. Cu dispreţul ei faţă de aristocraţi, niciun nobil nu ar fi putut să o facă fericită, iar acei oameni nu ar fi înţeles-o niciodată, nici pe ea, nici viaţa pe care o dusese.

— Ei bine?

Readus înapoi în prezent, arcui o sprânceană.

Ophelia ridică din umeri.

— Ţi-am spus motivul meu pentru care mă aflu aici. Care este al tău?

Din nou, Connor se aplecă.

— Adevărul?

Pufni, sunetul neelegant atrăgând mai multe priviri dezaprobatoare. Connor şi Ophelia le ignorară.

— Nu ţi-aş permite să mă minţi, fără îndoială.

— Sunt oaspete.

— *Eşti* oaspete? repetă ea neîncrezătoare. Al lui Calum *Dabney?*

Se încruntă. Nu ştia. Ophelia nu aflase cu adevărat niciodată ce i se întâmplase în acea noapte. Nu ştia că, atunci când intervenise, dându-şi viaţa la schimb pentru a o cruţa pe ea, fusese salvat de unul dintre acei nobili de care ea se îndoia atât de mult.

— Ţi se pare atât de greu de crezut? devie el.

— Tu, un anchetator, având relaţii cu un proprietar al unui club de jocuri de noroc? Cuvintele ei se opriră brusc. Se vedea în ochii ei că îşi dăduse seama. Înţeleg.

— Şi mai exact, ce crezi că înţelegi? întrebă el, gândindu-se ce cale străbătuse mintea ei inteligentă.

— El îţi oferă informaţii despre St. Giles.

— Calum Dabney mi-a oferit informaţii utile cazului meu, dar eu nu sunt aici pentru o problemă de afaceri oficiale.

— Atunci de ce eşti? îl întrebă cu sinceritatea pe care el o aprecia.

El se gândi la întrebarea ei un moment.

— Ai întrebat cum am supravieţuit… în acea zi. Cum am scăpat de jandarm şi de domnul care m-au prins. Se opri. Am fost salvat.

Ea îşi înclină uşor capul, încântată. Această mişcare o făcu să-i cadă o buclă blondă peste ochi.

— Poftim?

Ea înlătură şuviţa, dar bucla încăpăţânată insista

Degetele lui Connor ardeau de dorinţa de a înlătura şuviţa rebelă.

— Am fost adoptat… de un nobil.

Buzele ei înverşunate se întredeschiseră.

— Un nobil?

— Da. Ezită. În ziua în care intervenise pentru ea, Connor o condamnase la o viaţă de mizerie, în timp ce lui i se punea lumea la picioare, fără să mai aibă vreodată burta goală şi momente de frică. Durerea i se răsucea în piept în timp ce acea vinovăţie îndelungă şuşotea din nou. Domnul din al cărui buzunar ai furat m-a scăpat de ştreang… şi m-a

dus acasă.

Ophelia rămase cu gura căscată şi-şi întoarse capul spre capătul opus al mesei, unde tatăl lui Connor stătea de vorbă.

— Este el, zise ea de parcă reunise piesele unui puzzle complicat.

El căută o urmă de resentimente, dar găsi doar curiozitate.

— Contele nu avea familie. M-a luat în grija lui. Mi-a oferit o casă. O casă cu două etaje care, pentru un băiat obişnuit cu cocioabele şi aleile, era un conac măreţ. O educaţie.

Ce devenise Ophelia în anii în care fuseseră despărţiţi? I se strânse stomacul.

— De aceea te numeşti acum Steele, spuse mai mult pentru ea însăşi.

— De aceea mă numesc acum Steele, repetă el, arătând spre locul unde stătea tatăl său, conversând cu Bethany.

Ea îi urmări privirea.

— De ce îmi spui asta? întrebă ea cu prudenţă în timp ce privea din nou spre el. Ce vrei?

Cât de circumspectă fusese întotdeauna!

— Ce vreau?

— Oamenii îşi doresc întotdeauna ceva.

Da, asta era de obicei adevărat. Şi, având în vedere că făcuse parte din banda lui Diggory şi apoi din clubul acelui ticălos nenorocit, lucrând cu copiii de acolo, ea reprezenta accesul la nenumăraţii băieţi pe care i-ar fi putut interoga în numele lui Lord Maddock.

— Aş vrea să ştii că nu toţi nobilii sunt răi. Unii, la fel ca tatăl meu – făcu semn în direcţia contelui –, sunt buni.

Ea făcu o grimasă.

— Şi unii sunt ucigaşi, ca nobilul pe care îl slujeşti acum.

— A fost declarat nevinovat, spuse el încet. Credeam că o persoană care a fost atât de des judecată şi condamnată de către societate ar fi mai iertătoare.

Ophelia râse ironic.

— Haide, Connor! Ştii că sunt vinovată de crimele de care societatea m-a acuzat.

Luă cuţitul de pe masă şi îşi trecu mâna pe el înainte şi înapoi. „Mai rău”.

El simţi o lovitură în piept. De când o cunoscuse, întotdeauna o considerase pe Ophelia o persoană de fier, atât de istovită de viaţă, încât ridicase un zid care să o protejeze de orice rău.

— Ai făcut ce trebuia pentru a supravieţui, spuse el cu tristeţe. Amândoi am făcut.

Cu toate acestea, ea nu reuşise să-şi dea seama în toţi aceşti ani.

Ophelia îşi încetă mişcările deliberate.

— Nu suntem la fel, Connor. Niciodată n-am fost.

— Spune-mi, domnişoară Killoran, se auzi o voce melodioasă din capătul mesei. La unison, Connor şi Ophelia îşi aruncară privirile peste masă. Îţi place timpul petrecut la Londra?

Masa anterior gălăgioasă amuţi.

De la locul ei, pe diagonală faţă de Connor şi Ophelia, tânăra ducesă zâmbi. Avea zâmbetul exersat al unei doamne, care nu îi încorda muşchii obrajilor, dar, spre deosebire de majoritatea femeilor din înalta societate, ochii îi scânteiau de bunătate.

Ophelia lăsă încet furculiţa. Se şterse cu şerveţelul la colţurile buzelor înainte de a răspunde.

— Am locuit întotdeauna în Londra, spuse ea în cele din urmă.

— Ah, da. Iartă-mă! Aşa e. Fiica vicontelui de Middlethorne încuviinţă din cap. Sunt atât de fascinată de viaţa din St. Giles! Ea îşi lăsă coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia pe degetele împreunate. Nu vrei să ne vorbeşti despre experienţele tale?

Experienţele ei. Connor scrâşni din dinţi. Bethany adusese în discuţie subiectul vieţii Opheliei ca şi cum ar fi discutat despre abilităţile de broderie ale unei femei tinere.

Toţi ochii rămaseră aţintiţi asupra Opheliei.

Ea îşi coborî mâinile în poală, iar cu coada ochiului Connor observă cum îşi încleşta şi îşi descleşta degetele aspre.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă ea cu un accent impecabil, apăsat, care rivaliza cu engleza regelui.

El tăcu. De când o cunoscuse pe Lady Bethany, fusese foarte interesată de situaţia celor care locuiau în afara zonei Mayfair. Cu toate acestea, nu era niciodată interesul crud al acelora care nu dădeau doi bani pe suferinţele acelor bărbaţi, femei şi copii. Mai degrabă îşi dedicase timpul, resursele şi energia pentru îmbunătăţirea traiului multora precum cei ca Ophelia şi Connor. Deşi admirase mereu altruismul doamnei, în acest caz, cu Ophelia expusă în faţa unei mări de priviri curioase, simţi o supărare înţepătoare.

Liniştea fu salvată de zâmbetul lui Bethany. Cu o mână încă aşezată sub bărbie, dădu din cealaltă cu indiferenţă.

— Oh, nu ştiu, domnişoară Killoran. Totul. Orice. O privi cu ochi nevinovaţi, rotunzi. Pun pariu că există o masă plină de invitaţi foarte dornici să afle orice ai avea de împărtăşit. Ai fost hoţ de buzunare? Asta am auzit. Aruncă o privire în jurul mesei ca şi cum ar fi cerut confirmarea altui invitat prezent. Am dreptate? Nimănui nu-i place să se bazeze pe bârfe, nu-i aşa?

În jur se auzi un murmur nervos.

Expresia Opheliei se înăspri şi amuţi.

Dacă el nu ar fi aruncat altă privire într-o parte, nu ar fi reuşit să vadă tremurul degetelor ei; acel tremur uşor trăda spectacolul curajos pe care îl prezenta acum.

La capătul opus al mesei, se auzi mormăitul lui Connor.

— Domnişoara Killoran a salvat nenumăraţi băieţi şi fete de pe străzile din Sf. Giles când era ea însăşi un copil, şi cu atât mai mult cu munca pe care o face pentru familia ei, interveni el.

Cuvintele lui apăsate şi zguduitoare aduseră tensiunea în încăpere.

Lady Bethany făcu ochii mari.

— Într-adevăr? se minună ea. Cât de emoţionantă a fost viaţa ta, domnişoară Killoran, spuse aplaudând uşor.

Apoi tatăl lui Connor adăugă ceva care îi atrase atenţia, iar mesenii reluară discuţiile anterioare.

Maxilarul lui Connor se încleştă de frustrare.

Periculoasă. Nemiloasă. Neiertătoare. Viaţa Opheliei, fusese la fel ca a lui. Frumoasă nu fusese niciodată.

Dar niciunul dintre cei care nu umblaseră prin focurile iadului aşa cum o făcuseră ei şi care supravieţuiseră pentru a se lupta cu coşmarurile, nici Lady Bethany şi nici vreunul dintre oaspeţii filantropi aflaţi acolo la invitaţia lui Calum şi a lui Eve Dabney nu aveau să înţeleagă vreodată. Prin natura existenţei lor norocoase, fuseseră privaţi de străzile din estul Londrei.

— Îmi pare rău, rosti el încet.

Ophelia ridică privirea spre a lui.

— Pentru… acea întrebare. Chiar dacă unii dintre ei, inclusiv Lady Bethany, erau bine intenţionaţi, a fost o… zise el, oprindu-se şi căută prin minte.

— O insensibilitate? spuse Ophelia, zgâriind distrată pe suprafaţa farfuriei de porţelan cu furculiţa.

— Şi asta. În cel mai bun caz. Cruzime în cel mai rău caz.

El întinse mâna spre pahar.

— Connor? zise Ophelia, oprindu-se. Mulţumesc!

El îşi ridică paharul în semn de recunoştinţă tacită şi, chiar dacă tăcerea se aşternu între ei, el nu putu să nu simtă că ajunseseră la un armistiţiu nerostit.

Capitolul 10

Apariţia Opheliei în faţa înaltei societăţi fu considerată un succes de ziarele de scandal, dar fusese absolut groaznică.

Întrucât fusese obligată să meargă la reşedinţa

ducelui şi a ducesei de Somerset mai târziu în acea săptămână, era limpede că următoarea ei incursiune nu se putea dovedi a fi decât şi mai oribilă.

În această seară, nu trebuia să facă faţă unei simple mese pline de vipere, ci unui salon de bal întreg.

Urmându-i pe sora şi pe cumnatul ei, Ophelia înghiţi în sec, cu fiecare pas care o aducea mai aproape de soarta ei sumbră, realitatea i se aşeza ferm în minte.

Aveau să fie nişte lorzi dichisiţi care vor semna carneţelul acela prostesc legat de încheietura mâinii şi care aveau să îşi pună mâinile pe ea.

Pe frunte îi apărură picături de transpiraţie.

„Nu te gândi la el, nu te gândi la el…”

Poate că nu avea să se întâmple. Poate că acei nobili nenorociţi aveau să o trateze cu dispreţul lor obişnuit şi erau prea încrezuţi pentru o uniune cu o amărâtă născută pe străzi.

Speranţa dispăru la fel de repede precum apăru.

Dacă sezonul surorii ei o învăţase ceva, aceasta era că existau întotdeauna lorzi pierde-vară, atât de ahtiaţi după avere, încât erau dispuşi să-şi vândă numele, corpurile şi titlurile celor precum membrii familiei Killoran.

Da, aveau să fie dansatori. Bărbaţi care aveau să îşi aşeze mâinile pe spatele şi talia ei, forţând-o să-şi pună degetele pe umerii lor, manevrând. Manipulând. Controlând.

Aşa cum făcuse el.

„Vei face orice îţi voi cere, târfuliţo, pentru că am plătit bani frumoşi pentru asta şi este dreptul meu”.

Se clătină şi întinse un braţ, sprijinindu-se. Poate că fusese o naivitate sau numai o dorinţă ori poate chiar o speranţă. Dar, până în acest moment, ea nu considerase reală posibilitatea ca drumurile să li se intersecteze: al ei şi al domnului care avea întotdeauna un loc îngrozitor în amintirile ei.

Ophelia se opri brusc, nemişcată, iar în timp ce sora ei şi Adair înaintară, ea privi în gol în spatele lor.

Dintre toate balurile şi seratele, care era

probabilitatea ca, dintre toţi oamenii, să ajungă faţă în faţă tocmai cu el?

„Te ucid pentru asta, târfuliţo!”

Îşi observă vag în faţă sora şi cumnatul care priveau în urmă.

Se opri şi clătină uşor din cap.

„Nu pot face asta”. Nici măcar pentru Gertrude. Fie că era o dovadă a egoismului, a slăbiciunii sau a laşităţii ei, nimic nu mai conta. Singurul lucru care conta era să-şi păstreze sănătatea mintală care îi mai rămăsese.

Cleo îi spuse ceva lui Adair. El încuviinţă din cap, cu o privire îngrijorată în direcţia Ophelia, înaintă, lăsându-le singure pe surori.

Sora ei ieşi pe hol.

— Ce este? întrebă înainte să se oprească, vorbele ei fiind înăbuşite de parcă ar fi fost rostite pe un coridor lung şi îngust.

Fără să poată rosti ceva prin gâtul gros, Ophelia clătină din cap.

Încruntându-se, Cleo o lovi uşor cu palma pe obraz.

— Te rog, nu-mi spune că o să leşini!

În trecut, posibilitatea ar fi enervat-o. Această variantă mai nouă şi mai tandră a lui Cleo o pătrunse cu privirea şi o trase de pe marginea prăpastiei.

Inspiră încet.

— Nu leşin, spuse ea, cu vocea prea slabă chiar şi în propriile urechi.

— Oare asta se întâmplă din cauza serii trecute?

Nu vorbiseră despre cina lui Calum Dabney – până acum. Mai exact, nu vorbiseră despre nimic cu o seară în urmă sau chiar deloc de când Cleo plecase de acasă, iar Ophelia se mutase acolo.

— Seara trecută? se aventură prudentă, cântărindu-şi cuvintele.

Oare cumva sora ei observase privirile furate cu Connor? „Şi dacă ar face-o, ce ar spune despre povestea ta cu el şi despre ceea ce ai făcut?”

— Ducesa de Argyll, şi întrebarea ei publică, rosti sora

ei.

Asta o opri. Deci tânăra văduvă cu o privire posesivă asupra lui Connor era o ducesă. Asta credea sora ei? Că Ophelia fusese răpusă de o aristocrată fascinată de viaţa unui vagabond?

— Mă aşteptam la asta.

Discuţia despre acea doamnă idealistă era mult mai sigură, deoarece nu implica discuţii despre trecut şi despre deciziile pe care le luase şi care duseseră la consecinţe tragice pentru o persoană dragă.

Acest lucru determină o încruntare dezaprobatoare, subliniind din nou schimbarea observată la Cleo. Pentru cineva care urâse nobilimea cu o încrâncenare care o rivaliza pe a Opheliei, chiar şi asta se schimbase.

— Nu toţi sunt răi, continuă sora ei. Ducesa, după cum am înţeles, îşi petrece timpul la spitalele Evei.

— Asta o să hrănească o burtă goală, murmură ea sarcastic, făcând-o pe Cleo să se încrunte.

Pledoaria surorii sale pentru tânăra văduvă nu era diferită de a altuia. Ce părere bună avea Connor despre Lady Argyll, chiar şi după trădarea ei!

De ce trebuia să o enerveze acest lucru?

Poate că tocmai Connor se dovedise cel mai neaşteptat dintre apărătorii ei seara trecută, când frumuseţea spartană şi-a înfipt ghearele în carnea ei.

Ophelia îşi muşcă buza inferioară. Mai existase un moment când sărise în apărarea ei, cu ani în urmă. El acceptase să fie dus la Newgate în locul ei. Rezultatul fusese pe măsura sacrificiului în acea zi.

Cine era Connor O’Roarke? Mâna luxoasă a nobilimii care nu dădea doi bani pe situaţia celor din St. Giles? Sau un investigator respectabil, cu intenţii onorabile pentru toţi, indiferent de statut?

Sora ei o înghionti, iar ea mormăi.

— Pentru ce dracului e asta?

— Dacă erai altcineva, aş spune că stăteai pe gânduri.

Ceea ce şi făcea de fapt. Obrajii i se aprinseră şi fu recunoscătoare pentru opinia eronată a surorii sale.

— Nu dau doi bani pe ce are de spus femeia aia şi nici nu-mi pasă de părerea altcuiva, spuse ea slab.

Făcuseră faţă prejudecăţilor societăţii încă din prima zi de viaţă, iar dispreţul avea să le urmeze, indiferent de bogăţia pe care o dobândiseră.

— Te cunosc, spuse Cleo încet. Te deranjează că nobilimii ar trebui să-i fie iertate crimele, când noi le purtăm pe ale noastre ca pe un semn pe piele.

Acel D gravat deasupra sprâncenei lui Connor îi reapăru în minte. Acea marcă de proprietate pe care o purtau aproape toţi băieţii şi fetele lui Diggory, o parte de neuitat care nu putea fi ştearsă niciodată. Cu toate acestea, Connor se ridicase cumva din mizeria din St. Giles, singurul loc în care Ophelia şi rudele ei se puteau simţi vreodată confortabil.

— Promit că, pentru oameni precum acea nefericită din seara trecută, vor fi alţii care să vorbească în numele tău, o asigură sora ei, confundând motivul contemplativităţii sale.

— Oamenii onorabili îl plac pe acest domn Steele.

Oare doar îşi imaginase privirea scrutătoare a surorii ei? Căci, dispărând atât de repede, ar fi putut la fel de bine să fie un truc al propriei imaginaţii. O scânteie vicleană apăru în ochii lui Cleo.

— Chiar dacă este un investigator nemilos, spuse ea în şoaptă.

Ea se forţă să zâmbească şi îi permise surorii sale să o conducă în salonul de bal al ducelui şi ducesei de Somerset şi spre viitorul nefericit pe care fratele ei insistase să-l construiască de dragul familiei.

*

Când Connor intră în salonul de bal a lui Lord şi Lady Somerset, îi fu clar dintr-o privire că Ophelia Killoran luase înalta societate prin surprindere.

Nu doar din motivele pe care le preziseseră ziarele de scandal. Ei anticipaseră că Ophelia avea să fie întâmpinată

cu uşi închise, carneţele de dans goale şi dispreţul tuturor.

Mulţimea de bărbaţi din colţul încăperii care se învârteau acum în jurul frumuseţii cu părul blond ridiculizau aceste prognoze.

După ce îşi petrecuse ziua interogând copiii care făceau parte din personalul clubului lui Black, Connor ajunsese suficient de târziu ca să fie cruţat de linia de primire. De unde stătea, în partea din faţă a salonului de bal, privirea îi rămase fixată asupra părului blond prin într-un coc frumos. Ţinută în loc de rubinele care străluceau sub strălucirea lumânării, coafura dădea iluzia că o uşoară mişcare avea să elibereze buclele.

Respiraţia i se acceleră.

La naiba, ar fi vrut să-i vadă părul curgându-i pe umeri şi pe talie aşa cum o făcuse în biroul lui Broderick Killoran cu mai mult de o săptămână în urmă.

Umerii tinerei se încordară, iar ea îşi arcui gâtul lung, aruncând o privire.

Privirea ei se ciocni de a lui Connor.

Ea făcu ochii mari.

— Tu, rosti ea.

El îşi duse mâna la piept şi făcu o reverenţă politicoasă.

— În persoană.

Chiar şi de la distanţă, el surprinse zâmbetul neînsufleţit care îi apăru pe buze. Încercă rapid să îl ascundă cu mâna.

— Destul de multă lume, spuse el cu atenţie, indicând spre doamnele pompos îmbrăcate din jurul ei.

Îşi ridică ochii spre tavan şi clătină din cap.

Schimbară un zâmbet, iar el porni înainte. Trecând de-a lungul camerei, pe lângă doamnele şi domnii îmbrăcaţi elegant, merse spre Ophelia.

O figură înaltă, îmbrăcată în satin îi ieşi în cale, iar el înjură în gând. Bethany se rezemă neglijent de un stâlp, cu braţele la piept.

— Doamne, am început să cred că mi-am imaginat cei peste zece ani de prietenie, spuse ea. Peste marginea

şifonată a evantaiului ei de fildeş, o scânteie cochetă îi aprindea ochii verzi. Mai era ceva – o dorinţă fumegândă.

Ca tânăr, tânjise după una dintre privirile cuceritoare pe care i le aruncă.

Acum i se păreau patetic de timide.

— Paisprezece, o corectă el, uitându-se în direcţia Opheliei, la acei tineri ticăloşi care acum o înconjurau. Îşi îndreptă forţat atenţia asupra femeii dinaintea lui. Făcu o plecăciune respectuoasă.

— Ducesă.

Pufnind, îşi strânse evantaiul. Se apropie şi-l luă de braţ.

— Gata cu atitudinea ta meticuloasă faţă de prietenia noastră. Mă faci să mă simt foarte bătrână, domnule Steele.

— Niciodată, rosti el, ridicându-i degetele la buze pentru un sărut politicos.

— Vino, hai cu mine, spuse ea, luându-l de braţ şi hotărând pentru el.

Aruncă o ultimă privire regretabilă în direcţia Opheliei şi porni cu Lady Bethany prin salon.

— Înţeleg că eşti ocupat cu un alt caz, murmură ea.

— Sunt.

Responsabilităţile în calitate de investigator erau doar alt motiv pentru care nu putea îndeplini aşteptările pe care ea şi familiile lor le aveau pentru ei.

„Acesta nu e singurul motiv”. În ciuda aşteptărilor fiecăruia dintre părinţii lor pentru ei, Connor încetase de mult să o vadă pe Lady Bethany în vreo lumină romantică. Ea ajunsese să fie pur şi simplu fata cu ochii mari care îl declarase prietenul ei şi care începuse să-l asalteze cu întrebări despre viaţa lui din St. Giles.

Fiica vicontelui îl privi.

— Am auzit că investigaţia ta te-a dus în Bârlogul Diavolului. Este la fel de rău cum spun ei?

Pentru eforturile ei filantropice, ea fusese mereu concentrată pe lumea din estul Londrei ca şi cum ar fi fost mai mult o poveste dintr-un roman gotic decât în viaţa reală.

— Am fost concentrat pe misiunea mea, nu pe viciile care puteau fi explorate.

În schimb, Ophelia Killoran apreciase şi înţelesese lumea tocmai pentru ceea ce era şi căutase să îmbunătăţească viaţa copiilor aflaţi în grija ei.

Bethany se opri în colţul îndepărtat al salonului de bal, forţându-l să rămână reticent în spatele coloanei dorice. Înainte să poată răspunde, se uită cu ochi mari în direcţia Opheliei.

— Sper că atenţia pe care i-o acorzi tinerei se datorează muncii tale.

Zâmbi.

— Haide, Bethany, în ce mă priveşte, nu ai fost niciodată posesivă.

— Este importantă pentru tine?

Connor îşi cântări cu atenţie răspunsul.

— A fost partenera mea de la masă.

— Cât de convenabil, comentă ea, sprijinindu-se de stâlpul de marmură. Apoi gura ei formă un cerc perfect şi îşi aşeză mâna înmănuşată peste ea. Înţeleg.

— Şi ce crezi că înţelegi?

— Ea face parte din ancheta ta, se încumetă neîncrezătoare. Asta explică interesul pentru tânără.

Interesul lui, aşa cum spunea doamna, depăşea rolul Opheliei în Bârlogul Diavolului. Avuseseră o istorie comună, adesea tensionată şi mai ales sumbră. Dar ea fusese cea care îl salvase de mai multe ori decât ar fi meritat. Cum decursese totul după salvarea contelui de Mar? Era o întrebare care nu îşi permisese să îl distragă din motive egoiste, laşe. Acum, ruşinea îi învolbura stomacul.

— Am încredere că domnul Dabney ştia ce face când te-a aşezat lângă acea creatură, spuse Lady Bethany.

Connor strânse din buze, încă nesigur de care insultă să se simtă mai jignit în numele Opheliei: acel titlu dezgustător pe care i-l oferise Bethany sau afirmaţiile că invitaţia Opheliei de seara trecută fusese făcută ca o modalitate ca el să o interogheze. Cu toate acestea, era mai sigur să o lase pe Bethany cu părerile ei eronate.

— Haide, nu ai fost niciodată genul care să trateze altfel o persoană din cauza statutului social, o ironiză el.

Buza ei inferioară tremură.

— Te-am insultat.

— Deloc.

Îl enervase. Bethany căuta sensuri ascunse în întrebările şi afirmaţiile ei care deveniseră obositoare.

Spre deosebire de Ophelia, care nu fusese decât onestă.

Un servitor le întinse tava de argint cu şampanie. Connor îi făcu semn lacheului să plece şi se gândi cum să evadeze, privind peste umărul lui Bethany.

Ducesa îşi atinse vârful degetelor de mâneca lui, atrăgându-i atenţia.

— Nu sunt crudă. Sunt realistă, ţinând cont de motivele unei persoane, continuă ea neobosită. Şi am aflat despre familia tinerei din ziare. Nu sunt de încredere. Nu este de încredere.

Vorbise cu tenacitatea unei lady care nu arătase nici măcar o urmă de remuşcare faţă de mustrările lui anterioare.

— Nu am obiceiul de a mă încrede prea mult în ziarele de scandal, spuse el încet.

Singura utilitate a acelor ziare era un mijloc de a obţine informaţii legate de bărbaţi sau femei implicate în cazurile lui. Dincolo de asta, înalta societate era plină de aiureli inutile.

— Nu, n-ai făcut-o niciodată, spuse ea scuzându-se. Ridicându-se pe vârfuri, îi şopti cu îndrăzneală la ureche. Este doar unul dintre numeroasele lucruri pe care am ajuns să le admir la tine, Connor, murmură ea, rostindu-i numele de botez. Cu un zâmbet, Bethany se lăsă pe tălpile pantofilor ei din satin.

— Bârfele aveau dreptate în legătură cu această tânără.

El încremeni.

— Este la fel de drăguţă precum au pretins.

„Mai mult”. El mormăi. Văduvă de doi ani, Lady

Bethany devenise mai stăruitoare în speranţa ei de a forma un cuplu. Fusese mereu atât de nemiloasă cu insistenţa ei?

Făcu o grimasă şi-l lovi cu evantaiul.

— Nu pot să nu observ că nu m-ai contrazis.

Zâmbetul perfect pe care i-l oferi nu o ajută să reducă din asprimea dojenii sale.

Totuşi, de ce ar fi trebuit? Nu putea fi contestat faptul că domnişoara Ophelia Killoran avea alura unei sirene.

Orchestra încheie dansul scoţian vioi. Când porniră aplauzele politicoase ale partenerilor, o căută din nou pe Ophelia. Ce pierde-vară avea să o însoţească pe scorpie la următorul dans? Un lord fistichiu care urma să îşi aşeze mâinile pe talia ei subţire şi…

Simţi un gol incomod în stomac.

El tresări în timp ce Bethany îl lovi cu evantaiul de mânecă.

— Nu îmi acorzi atenţie, spuse ea. Toate aluziile anterioare dispărură sub un zâmbet cochet. Poţi să te revanşezi cu un dans.

Un dans. Cândva, fusese atât de disperat după afecţiunea ei, încât tânjise la o bucăţică din această femeie – o manifestare publică a faptului că nu se ruşina cu el şi că avea o şansă la un viitor cu ea.

— Ştii că nu mă pricep la dans. Adesea, îi amintise de acest fapt ca o modalitate de a-şi explica dorinţa de a nu se angaja într-un dans. Şi, pentru că îţi sunt prieten, nu îţi voi cere să suferi din cauza tropăitului meu.

— Oh, haide, eşti foarte graţios când dansezi! protestă ea cu obişnuita amabilitate.

El ar fi apreciat-o mai mult dacă i-ar fi lăudat abilităţile în tinereţe.

Ophelia nu ar fi fost *niciodată* genul care să-l laude pentru ridicolul paşilor săi pe ringul de dans şi să îi ofere complimente false.

Ar fi pariat pe reputaţia lui bună în calitate de investigator că mai degrabă l-ar fi înjunghiat în burtă înainte de a-i permite să-i semneze carneţelul de dans.

Iar perspectiva de a-i simţi forma luxuriantă în braţe

era suficient de atrăgătoare, încât el ar fi fost dispus să afle.

Bethany îşi puse mâinile în şolduri.

— Intenţionezi să mă faci să îţi cer un dans, Connor? Tţ, tţ, nu este foarte gentil din partea ta.

Era o acuzaţie care avea întotdeauna capacitatea de a-i zdruncina conştiinţa. Era o amintire nedorită a vieţii şi a răului pe care le trăise înainte de a intra în lumea înaltei societăţi, hotărât să fie mai bun şi să facă mai mult.

Cuplurile intrară pe ring pentru următorul dans – un vals. El o găsi pe Ophelia exact unde o spionase ultima dată. Părându-i interesant că şi ea rămăsese pe margine, el îşi ceru scuze.

— Ducesă, te rog să mă ierţi. Ar trebui să-mi prezint omagiile gazdei noastre.

Connor făcu altă plecăciune şi porni prin salonul de bal, cu privirea concentrată doar asupra scorpiei care acum se ascundea în mod surprinzător plimbându-se în jurul salonului de bal al gazdei.

Capitolul 11

Noaptea fusese al naibii de mizerabilă.

Până când sosise el.

Ceea ce era cu siguranţă un indiciu al propriei disperări de a nu fi aruncată în înalta societate, întrucât numai prezenţa lui Connor reuşea să alunge tensiunea care o cuprinsese de când îmbrăcase rochia şi îşi aranjase părul.

În urma dialogului lor scurt şi tăcut din încăpere, era sigură că venea să i se alăture. După ce suferise din cauza companiei unor pierde-vară datori clubului familiei, se bucura de salvare de acolo unde o putea primi.

Apoi plecă şi se alătură doamnei simandicoase din colţ. Cu evantai, cu ochi vicleni şi cu atitudinea nepăsătoare de seara trecută, ea ar fi putut fi perechea oricărui păcătos nemilos de pe străzi.

— A dracului târfă!

— Uh… poftim?

Îşi luă ochii de la Connor şi se forţă să privească spre desfrânatul principal al societăţii. Lord Landon, domnul tenace care se aşezase lângă ea încă de când sosise, clipi încet. Strâmtorat financiar şi având nevoie disperată de avere, ticălosul acela nemernic o curtase mai întâi pe Cleo, iar acum pe ea. Se ridică în picioare.

— Ţi-am zis, e momentul în care trebuie să ne despărţim.

O fi fost ea dispusă să se logodească pentru a o salva pe Gertrude, dar avea să pună barieră între ea şi nenorocitul care trecea de la o soră la alta.

Urmă un val de proteste.

Lord Landon se puse în calea ei.

— Dar valsul nostru urmează în scurt timp, spuse el.

— Dă-te la o parte, Landon. Ridicându-şi uşor fusta, dezvălui pumnalul de la gleznă. O văd pe sora mea făcându-mi semn, îi zise şi arătă spre cupurile care traversau podeaua din marmură italiană a ducelui.

Grupul de oameni adunaţi se uitau la sora în cauză. Aceeaşi care era învârtită elegant pe ringul de dans de către soţul ei, ambii cu expresii similare. Expresii care indicau că niciunul dintre membrii familiei Thorne nu căuta compania altcuiva.

Lord Landon zâmbi viclean.

— Arată altfel căsătorită, insistă el.

Trădat de a doua fată Killoran.

Ophelia oftă. Întotdeauna avusese grijă de ea însăşi. Cu siguranţă, nu ceruse niciodată salvare din partea nimănui.

— Uită-te din nou, mârâi ea, iar de această dată, când Lord Landon şi ceilalţi nobili se uitară, se strecură pe lângă grup şi se pierdu în mulţime.

Cu paşi atenţi, ea se duse spre marginea încăperii, mergând în urma unor servitori nesuferiţi. Zgomotul invitaţilor se amestecă neplăcut cu cel al instrumentelor orchestrei într-o cacofonie sonoră.

Degetele ei zvâcneau de dorinţa de a-şi acoperi urechile cu palmele. Cât de mult îi lipseau sunetele familiare din St. Giles! Clinchetul monedei lovind altă monedă.

O figură înaltă îi ieşi în cale.

— Domnişoară Killoran, ne întâlnim din nou.

Ophelia scânci, strigătul acela uşor fiind înăbuşit de zarva salonului de bal. Întinse braţul instinctiv.

Connor o prinse cu uşurinţă, ţinând-o să nu cadă.

Cu inima bătându-i cu putere, se forţă să păstreze ritmul normal al respiraţiei.

— La dracu', O'Roarke, ştii că nu trebuie să te furişezi pe lângă cineva.

Mai întâi sora ei făcuse asta, iar acum Connor O'Roarke? Icni. La naiba, lăsa garda jos!

El rânji, ţinând-o în continuare de braţ.

Se pregăti de frica şi groaza obişnuite pe care i le provocau o asemenea strânsoare.

Atingerea lui îi dădu fiori ciudaţi şi atât de neaşteptaţi, încât nu voia să renunţe la ea.

Inevitabil, Connor nu făcuse niciodată ce voia sau ce aştepta ea. Îi dădu drumul braţului, iar ea şi-l trase aproape de piept.

— Sper că te simţi bine.

Ea pufni.

— Te ascunzi în umbră? Mi se pare că avem aceeaşi părere despre eveniment.

El zâmbi, arătându-şi dantura strălucitoare.

— Ai dreptate.

Inima ei tresălta prosteşte.

Pentru Connor O'Roarke? Stupid. Era numai suferinţa comună la un eveniment în înalta societate împărtăşită cu cineva care trăise pe străzile din St. Giles – chiar dacă nu fusese niciodată cu ea cu adevărat.

Îşi sprijini şoldul de perete şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Având în vedere că amândoi am prefera să furăm din nou pe străzile din St. Giles decât să participăm la

festivităţi, poate te conving să răspunzi la câteva întrebări.

Zâmbetul ei îngheţă pe loc.

La asta se rezuma fiecare dialog cu el. Având în vedere ce îi împărtăşiseră Gertrude şi Stephen despre reputaţia de vânător a lui Connor, pe lângă insistenţa lui din timpul reuniunii, ea nu ar fi trebui să se mai aştepte nimic.

Deci, cum să explice dezamăgirea pe care o simţea în stomac?

Ridică o sprânceană.

— Sper să fie un da?

Încercă să rostească obişnuitul „Du-te dracului!”, dar nu reuşi. Pentru că adevărul pe care îl putea recunoaşte cel puţin în gândurile sale tăcute era că, după ce o apărase seara trecută, se aştepta la mai mult.

Nu putea spune ce spera, iar mintea ei fugi de ceea ce ar fi putut urma.

— Domnişoară Killoran!

Aruncară o privire în direcţia din care veni acel strigăt puternic.

Şoaptele se ridicaseră suficient pentru a rivaliza cu zgomotul orchestrei în timp ce mulţimea privea spre Lord Landon. Cu braţul ridicat, se mişca hotărât pe ringul de dans.

— Oh, la dracu’, mormăi ea.

— Lord Landon?

Îşi încleştă dinţii.

— În persoană.

Nu o lăsase singură toată noaptea. Având în vedere strălucirea hotărâtă din ochii lui, sub mănuşile subţiri de piele, palmele i se umeziră. Un alt domn dichisit şi hotărât să o atingă…

— Dansează cu mine! Era un ordin.

Connor tresări.

— Nu sunt… Eu…

Îşi ridică palmele.

Ea îl prinse de mână şi îl trase spre ringul de dans.

— Consideră asta ca a doua datorie plătită, murmură ea, trăgându-şi partenerul reticent.

— Datoria a fost plătită când am intervenit între tine şi jandarm.

— Au fost şi altele. Trebuie să fie atât de dificil?

Aruncă o privire spre acel pierde-vară hotărât.

Lord Landon se opri brusc în mijlocul sălii de bal şi îşi ridică mâna la fruntea încruntată. Câteva clipe mai târziu, un cuplu care dansa fu gata să dea peste el, iar el se grăbi să plece de pe ring.

— Pune-ţi mâna pe talia mea, O'Roarke, îi ceru ea. Când Connor aruncă o privire disperată peste umăr, mormăi: Oh, la dracu', o voi face singură! zise, apoi îi ghidă mâna deasupra taliei şi îşi aşează cealaltă mână pe umărul lui stâng.

Cu o mare de dansatori care treceau, Ophelia aştepta.

Şi aşteptă.

Ea îi strânse degetele.

— Ei bine? Chiar când era gata să rostească întrebarea, îşi dădu seama îngrozită: Nu poţi dansa.

Ducele şi ducesa de Somerset se loviră de ei. Connor o ţinu. Acel cuplu graţios îşi ceru rapid scuze şi îşi potriviră cu înţelepciune paşii departe de cuplul nemişcat.

— Am primit lecţii, spuse el râzând.

— Contele, îşi aminti ea. Adoptarea lui. Cât de diferite fuseseră vieţile lor după acea noapte când fusese escortat!

— Foarte bine, recunoscu ea. Dansezi cu mine şi voi răspunde la trei întrebări din partea ta.

El încremeni.

— Dar vom dansa, îl avertiză ea.

Fără a ezita, el o conduse încet în paşi de vals, susţinându-i spatele cu mâna lui mare şi grea, într-un mod liniştitor, puternic şi cald.

Ea radia.

— Ai fost modest. Nu eşti nici pe departe… Călcâiul lui se apăsă cu greutate pe piciorul ei. Ophelia tresări. Nu îmi dau seama dacă a fost intenţionat.

— Nu a fost, mormăi el, ţinând ritmul dansului alunecos în gând. „Unu, doi, trei".

— Da, văd asta acum.

Sau era hotărât să-i pedepsească picioarele pentru că îl luase la dans.

Buzele ferme ale lui Connor contorizau mişcările.

Ophelia clătină din cap.

— Nu te gândi la asta ca la numere. Gândeşte-te de parcă ai fura din buzunare. El o călcă pe picior încă o dată. Se împiedicară şi, înjurând, Connor o strânse cu putere, sprijinind-o.

— Ca la furatul din buzunare? repetă el uluit, ţinând în continuare ritmul.

— Ei bine, noi înţelegem hoţia.

Numerele, precum cuvintele, fuseseră irelevante pentru ei pe când erau copii ai străzii. Când Broderick intrase în banda lor şi insistase ca ea şi surorile sale să înveţe mai mult decât acele acte sumbre, singurele ei puncte de referinţă rămaseră experienţele de pe stradă.

— Eşti nebună!

— Te vei trezi că ai ţinut un ritm inutil şi nu ai pus nicio întrebare înainte să expire timpul.

El tăcu imediat.

— Îl vezi pe Lord Rothesay?

Privind spre locul unde stătea dandy-ul pe margine, cu mâinile în şold, cu chipul strălucind, Connor încuviinţă.

— Stânga şi centru. Expresia lui se întunecă şi, dacă ar fi fost alt bărbat în locul lui care să o ţină astfel, cu acea scânteie care îi îngheţa ochii, ar fi fost terorizată.

Dar acesta era Connor O’Roarke.

— Ar trebui să fie jandarmul nostru, explică ea în timp ce se încurcau încet în mişcări. Uşa din colţul din dreapta a salonului de bal al ducelui va fi scăparea noastră.

Ea făcu o grimasă.

El se lumină.

— Vezi, te simţi bine.

Connor se încruntă.

— Nu m-am hotărât.

Strâmbând din nas, Ophelia clătină din cap.

— Foarte bine. Înainte, lateral şi înapoi. Asta trebuie să urmezi. Nu…

— Ophelia…

— Da, da. Desigur. Mergem înainte spre evadare, ne furişăm în lateral şi apoi ne apropiem. În timp ce valsau, Connor repeta numărătoarea ei.

— Paznicul nostru se holbează?

Aruncă o privire furişă.

— Într-adevăr.

— Atunci ne retragem: înapoi, lateral, aproape.

Continuară încet mişcările şi, cu fiecare mişcare repetată, ea simţi o încredere din ce în ce mai mare în strânsoarea şi în paşii lui Connor.

— Am dreptate, spuse ea zâmbind.

— S-ar putea să ai, recunoscu el, aruncând o privire peste umărul ei la paznicul lor închipuit.

Căzură într-o tăcere benefică, iar în timp ce ea îi permise lui Connor să se concentreze pe noul ritm, mintea ei rătăcea spre revelaţia anterioară. Mărturisirea de mai devreme nu ar fi trebuit să o surprindă în totalitate. Din ce îşi amintea despre Connor, el vorbise întotdeauna cu un accent cultivat, care sugera că era mai mult decât vagabondul care ea însăşi fusese întotdeauna.

— Ai luat lecţii de dans.

El încuviinţă uşor din cap.

— Da.

Asta era. Nimic mai mult. În ciuda regulilor străzii care dictau ca o persoană să nu fie curioasă, îi stăteau întrebări pe buze. Întrebări despre ceea ce devenise el după ce fusese prins, dar şi despre cine fusese înainte de asta. Înainte să se fi aflat în ghearele lui Diggory.

Pe măsură ce dansul continua, Connor relaxă strânsoarea letală în care o ţinea. Cu o atingere blândă, el o învârtea în cerc.

— Au fost lecţiile mele preferate, mărturisi el încet.

Connor se împiedică, dar îşi reveni repede. Nu o scăpa din priviri şi, în acel moment, toate cuvintele şi gândurile îi fugiseră.

În strălucirea lumânărilor şi la o distanţă foarte mică unul de celălalt, Ophelia îi observă asprimea trăsăturilor.

Oare îl crezuse cu adevărat urât? Avea maxilarul unui luptător şi o curbură din mijlocul nasului ca urmare a multiplelor încăierări care făceau din el un războinic neînfricat în bătălie.

— Şi anume?

Îi studie buzele în timp ce se mişcau, auzind acele cuvinte şi încercând încet să le înţeleagă dincolo de gândurile ei năstruşnice.

— C-cele de dans. Adică lecţiile mele, elucidă ea. Instructorul ei fusese cu cinci centimetri mai scund decât ea, iar ea se îndrăgostise iremediabil de garda de corp de la Bârlogul Diavolului. Nu se simţise niciodată mai în siguranţă cu alt bărbat…

Până la Connor.

Ophelia se împiedică, iar el o susţinu.

— Se pare că propriile mele lipsuri au un efect periculos asupra talentelor tale, murmură el.

Mirosul de mentă din respiraţia lui îi mângâia faţa.

— Nicidecum.

Era de nerecunoscut. Oare ei îi aparţineau acele cuvinte şoptite?

— Ţi-a plăcut să dansezi? întrebă el cu neîncredere, şi pe bună dreptate.

Nu existase nimic simandicos vreodată, şi totuşi…

— Era ceva atât de palpitant, spuse ea încet. Pe buze îi apăru un zâmbet. După ce mi-am stăpânit lecţiile şi după ce instructorul meu, *monsieur* La Frange, a plecat, uneori închideam uşa camerei şi valsam.

Îşi ridică privirea, pregătită să fie ridiculizată.

În schimb, el o privi cu o tandreţe care îi făcu inima să tresalte.

— Uneori, mărturisi ea, deşi nu obişnuia să destăinuie amănunte nici chiar surorilor, mă gândeam că, dacă mă învârt suficient de repede, aş putea să dispar.

Din apartamentele umede pe care le numea acasă, de pe străzile St. Giles, din banda lui Diggory. Din toate acestea.

Simţindu-i privirea pătrunzătoare, ea îşi drese vocea.

— Da, ei bine, au fost favoritele mele pentru că acele lecţii erau asemănătoare cu căţărarea pe clădiri şi furişarea printre jandarmi.

De aceea, se simţise mai puţin prost când eşuase în privinţa cuvintelor şi a numerelor.

Orchestra termină valsul şi, în timp ce Connor şi Ophelia se opriră, cuplurile din jurul lor aplaudau politicos.

Rămaseră nemişcaţi aşa cum erau, atingându-se.

Nu-i păsa.

Nu îi păsa pentru că nu existase niciodată un lucru cuviincios pentru ea şi niciodată nu şi-ar fi cerut scuze pentru asta.

Nu îi păsa pentru că atingerea lui o ardea prin rochie şi nu îi inspira frica şi groaza care îi urmăriseră ultimii treisprezece ani.

Îşi fixă privirea asupra gurii lui şi, instinctiv, îşi umezi buzele. „Mă va săruta aici, în prezenţa tuturor şi, chiar dacă aveau să insiste că sunt o târfă, vreau ca acest bărbat să o facă”.

Genele negre, groase ale lui Connor se lăsară în jos, ca un scut pentru căldura din adâncurile cenuşii ale ochilor.

Expresia lui se întunecă.

Încreţindu-şi fruntea, Ophelia îi urmări privirea, iar momentul intim împărtăşit fu întrerupt. Lord Landon străbătea plin de intenţii mulţimea, cu privirea îndreptată spre Ophelia.

— La dracu’, mormăi ea. E de neoprit!

— Pretendent hotărât?

Oare îşi imaginase firul acestei întrebări?

— Acest pierde-vară are datorii la clubul familiei mele, explică ea.

Cât de uşor îşi schimbase Landon intenţia! Dar conta cu adevărat cu ce membră a familiei Killoran se însura? Averea lor era aceeaşi, iar el avea un singur scop.

— Evadează acum, şopti Connor. Ne întâlnim în curând.

— Unde?

— Du-te, o îndemnă el. Asta dacă nu cumva vrei să-i

acorzi următorul dans lui Landon.

Fără a avea nevoie de alte îndemnuri, plecă.

Cu aceiaşi paşi care o salvaseră când era copilă, îşi făcu drum printre oaspeţi, ascunzându-se în spatele stâlpilor, furişându-se în spatele servitorilor, până când reuşi să se strecoare din hol.

Zgomotul din salonul de bal aglomerat fu înăbuşit în timp ce traversa coridoarele ducelui de Somerset. Paşi răsunară pe hol.

— Domnişoară Killoran!

Înlemni şi contemplă scurt drumul din faţa ei înainte de a se întoarce reticentă pentru a face faţă posesorului acelei voci.

Ducesa de Argyll se deplasa cu paşi mari şi plini de graţie. Zâmbetul de pe buzele ei perfecte îi lăsa gropiţe în ambii obraji plini.

O ajunse pe Ophelia uşor gâfâind, o marcă a stilului său de viaţă privilegiat.

— Sper că nu te deranjează că te urmez. Am căutat cu disperare să-ţi adresez un cuvânt de când ne-am întâlnit prima dată.

— Căutai cu disperare să vorbim? spuse ea ţâfnoasă.

Poate că nu se născuse în aceeaşi lume ca această creatură regală dinaintea ei, dar ştia suficient de bine că întâlnirile politice nu aveau loc pe coridoarele goale, departe de ochii societăţii.

Tânăra văduvă bâjbâia, strângând mâinile Opheliei în propriile ei palme.

— Nu am putut să nu vă observ… familiaritatea cu Connor. Se opri, cu obrajii roşii. Adică domnul Steele.

Ophelia îşi dădu ochii peste cap. Deci acesta era motivul.

— Vă cunoaşteţi de pe străzi, o întrebă ducesa cu aceeaşi inocenţă în ochii ei mari pe care i-o arătase şi în timp ce-i adresase Opheliei întrebări la ultima întâlnire.

Oare femeia era amanta lui Connor? Stomacul i se strânse. „Oricum, de ce ar trebui să-mi pese?”

— Poate că ar trebui să-i pui întrebările domnului

Steele. Dădu să plece.

— Te rog, nu! îi ceru ducesa. Întinse o mână pentru a o reţine. Nu a fost intenţia mea… să te jignesc.

— Nu mă jigneşti, spuse ea răspicat.

Lăsând braţul pe lângă ea, zâmbetul ducesei reapăru.

— Splendid. Luând-o de braţ pe Ophelia, îşi coborî vocea într-o şoaptă conspirativă şi o îndemnă mai departe pe hol. Trebuie să mărturisesc, toate conversaţiile politicoase şi cuvintele măsurate sunt cam greoaie. Este doar… Femeia ridică o sprânceană.

Dacă în faţa ei s-ar fi aflat altcineva în afara acelei tinere femei din cale afară de sincere, Ophelia ar fi considerat această contemplativitate drept un spectacol. Tânăra se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Este doar…

Oare avea să continue?

— Se pare că tu şi Connor, adică domnul Steele, vă cunoaşteţi, iar el e foarte special pentru mine, domnişoară Killoran. Când muşchii Opheliei se încordară şi mai mult, ducesa adăugă: Iar asta ar însemna că şi tu eşti. Obrajii ducesei deveniră de un roşu aprins. Pentru mine, vreau să spun. Nu că nu ai fi specială. Femeia îşi continuă bolboroselile, apoi se opri. Îi dădu drumul Opheliei, jucându-se cu fusta ei perfectă din satin. Vezi tu, eu şi Connor suntem prieteni de o viaţă.

Ciudat. Ophelia îl cunoscuse pe Connor când era doar băiat, speriat de moarte de aceiaşi demoni cu care ea însăşi se luptase când această prinţesă era, fără îndoială, hrănită cu o lingură de aur.

— Eu… înţeleg, spuse ea, când, de fapt, nu înţelegea nimic.

— Cum nu ai statutul nostru, s-ar putea să nu ştii că, de când eram copii, toţi se aşteptau că ne vom căsători.

Luată prin surprindere, Ophelia îşi disimulă în grabă surprinderea. Connor O’Roarke însurat cu această femeie? O doamnă din nobilime? Fiecare mărturisire a ducesei nu făcea decât să adâncească puzzle-ul ce devenise Connor, după ce un jandarm îl ridicase. Şi totuşi…

— Deşi nu fac parte din clasa voastră – avu grijă să-şi folosească accentul impecabil, cult, înrădăcinat de o guvernantă hotărâtă –, pot spune cât de ciudat este faptul că, având în vedere aceste aşteptări, acum purtaţi un nume diferit de al lui, precum şi titlul de ducesă.

Cealaltă femeie îşi coborî ochii înflăcăraţi în podea.

— Povestea dintre noi a fost… complicată. Ea înălţă capul. Aveţi sentimente unul pentru celălalt? spuse ea în cele din urmă în cea mai concisă şi directă întrebare pe care o avusese pentru Ophelia.

Ophelia deschise şi închise gura, apoi râse zgomotos.

— Crezi că eu… Connor Steele cu mine…? Fără a putea rosti alte cuvinte, râse iar. Voi, oamenii din înalta societate, aveţi bani şi putere, dar nu sunteţi în stare să legaţi două cuvinte de bun-simţ.

Ducesa îşi ridică privirea.

— Deci nu ai nici vreun… sentiment pentru domnul Steele? întrebă ea, uşurarea inundându-i ochii.

Alungând amuzamentul, Ophelia privi holul gol, dornică să scape de tânăra ducesa.

— Aveţi drum liber spre *domn.*

Un zâmbet uşurat se ivi pe buzele ducesei.

— Mă bucur foarte mult că am avut această discuţie, domnişoară Killoran. Şi vă voi numi fericită prietenă. Ca şi cum şi-ar fi dat seama de lipsa de decenţă a întâlnirii lor, ducesa îşi drese vocea. Te voi lăsa cu… Ei bine, a fost o plăcere.

Făcându-i discret cu mâna, femeia plecă.

Ophelia se uită după ea. Doamnele din înalta societate erau la fel de posesive ca indivizii cărora le puneau gânduri maritale, ca un hoţ de buzunare care pândea pe la colţuri. Ambele fuseseră nemiloase, dar una zâmbea.

— O plăcere, într-adevăr, mormăi ea înclinând capul, după ce doamna plecase.

— Asta îmi e adresată mie sau companiei tale celei mai recente? se auzi o voce peste umăr.

Ea icni şi se întoarse.

Connor se sprijinea de un perete cu o uşurinţă nepăsătoare.

— Amândouă, mormăi ea, în timp ce inima îi tresări la vederea lui.

Îmbrăcat într-un sacou negru cu două rânduri de nasturi, care se potrivea cu pantalonii lui de seară, Connor O'Roarke avea un farmec devastator. Simţi fluturi în stomac.

Şi iată că, în toţi aceşti ani, ea se crezuse incapabilă să simtă altceva decât teamă faţă de el.

— Acesta este genul de oameni care ţi-au ţinut companie de când ai urcat pe scara socială? întrebă ea, îndreptându-şi capul în direcţia recentei sale însoţitoare. Cuvintele acestea erau mai degrabă o reamintire pentru ea şi mai puţin o întrebare către el.

— Printre alţii.

Cât de vag şi voalat! Două cuvinte care dezvăluiau totul şi nimic în acelaşi timp.

— Ar trebui să fii aici? Nu sunt sigur că va fi în regulă pentru doamna ta dacă ne-ar prinde stând de vorbă.

Connor zâmbi prudent.

— Doamna mea? Nu am nicio doamnă.

Nu îşi dăduse seama că doamna era interesată de el? Sau nu-i păsa?

În orice caz, Ophelia răsuflă din greu.

— Atunci, cum o numeşti?

Ophelia îşi muşcă vârful limbii.

Ce era cu ea? Şi de ce conta răspunsul lui atât de mult?

Connor îşi băgă mâinile în buzunare, contemplând la întrebarea ei şi la modul în care ducesa de Argyll o abordase.

— Un prieten, spuse el în cele din urmă.

Ophelia pufni.

— Bărbaţii şi femeile nu pot fi prieteni.

El păru indignat.

— Bineînţeles că pot.

Aşa cum erau el şi tânăra lui văduvă.

— Nu, nu pot.

Ducesa de Argyll era o dovadă suficientă. Îşi muşcă buza pentru a nu menţiona interesul abia ascuns al doamnei.

— Vorbeşti precum cineva care ştie.

Ea ridică din umeri.

— Pentru că o fac. Fratele meu şi-a numit un prieten drept mâna lui dreaptă în club.

Connor o privi de parcă îi mai crescuse o mână.

— Şi?

— Şi servitoarele sau prostituatele din club leagă prietenii cu paznicii sau cu alţi servitori, dar nu este posibil. Erau bărbaţii cu adevărat atât de obtuzi? Dar oare fratele ei, Broderick, nu se dovedise la fel de obtuz în chestiunea bărbaţilor şi a femeilor? Oftă, încercând să-l facă să vadă motivul: Devine întotdeauna complicat. Cineva, în cele din urmă, confundă prietenia şi totul devine tulbure şi… Clătină din cap decisiv. Doar că nu funcţionează.

— Ce înseamnă asta pentru noi, atunci?

Ea tresări.

— Ce? se răsti ea.

— Ei bine, nu suntem iubiţi.

Ea bolborosi, obrajii încingându-i-se.

— C-cu siguranţă nu.

Numai că vârtejul bizar din stomac o făcu să se întrebe dacă ar fi atât de îngrozitor să afle mai mult decât cum săruta Connor O’Roarke.

— Şi ai arătat deja de nenumărate ori că nu intenţionezi să mă ajuţi în ancheta mea.

— Pentru un nobil? Nu.

El fusese luat de un gentleman amabil. Acţiunile acelui nobil nu ştergeau însă nenumăratele orori pe care ea şi rudele ei le suferiseră din pricina altor lorzi.

— Foarte bine, murmură el, apropiindu-se. Ce înseamnă că suntem noi?

Mintea ei se opri. Stătea acolo încercând să înţeleagă întrebarea lui şi să dea un răspuns adecvat. Ce fusese Connor pentru ea? Era cu siguranţă cineva în preajma

căruia se simţea confortabil. O persoană a cărei prezenţă o bucura. Dar prieteni? pufni. Nu aveau să fie niciodată altceva decât cunoştinţe din copilărie. Aşa cum stăteau lucrurile, dorinţa lui de respectabilitate şi aprecierea pentru nobili făceau ca orice între ei să fie improbabil, dar şi nebunesc. Spre deosebire de ducesa lui simandicoasă.

— Ducesa nu a vorbit despre tine ca şi cum aţi fi fost doar prieteni, zise ea, amintindu-şi că, de fapt, Connor întotdeauna îi apreciase nemeritat pe oamenii pe care ea îi dispreţuia.

Chiar şi pe coridoarele întunecate, ea văzu îmbujorarea din pometii lui înalţi. Apropiindu-se, îl studie, aşteptând răspunsul lui. Totuşi, când îl primi, o luă prin surprindere.

— Am intenţionat să o iau de soţie.

Se dezechilibră.

Acea declaraţie sumbră o întristă.

— Oh! făcu ea.

Ce trebuia să spună în faţa acestei mărturisiri? O parte intimă din viaţa unui om nu se declara niciodată în mod deliberat. Şi totuşi, Connor o făcuse. O clipă, cercetară aceeaşi sală goală.

— *Acea* femeie?

Veselă precum soarele de vară, cu vorbe care îi scăpau prea repede de pe limbă, nu putea fi mai diferită de ea şi de celelalte femei născute în St. Giles.

Dar poate că tocmai asta îl atrăgea la ea.

De ce se simţea descumpănită?

— Mi-a fost prietenă când am scăpat din St. Giles. Iată, din nou: prietenia. Şi apoi am sperat că vom fi mai mult. M-am aşteptat. „La mai mult”.

— Ai crezut că se va căsători cu tine, încheie ea în locul lui, cu regret în inimă.

— Mi-a promis că se va căsători cu mine. Am vorbit despre asta. Zâmbi cu amărăciune. Apoi a apărut ducele ei, iar un vagabond fără titlu şi puţine fonduri nu era potrivit pentru fiica unui viconte.

Simţi ceva vicios strecurându-i-se în interior, un

sentiment urât, maliţios şi cu totul străin.

„Gelozie”.

Pufni. „Bineînţeles că nu eşti geloasă. Acesta este Connor O’Roarke. Duşmanul tău din copilărie… Pe care l-ai admirat în secret pentru că realizase ceea ce numai câţiva din afara bandei Black reuşiseră”.

— Aceasta a fost prima ta greşeală. Cum ar fi putut uita? Niciodată să nu ai încredere într-un nobil, spuse ea încet, de data aceasta, fără frivolitatea dinainte.

Connor dădu din mână.

— Bethany nu a fost… nu este ca domnii de care ne-am temut cândva.

Bethany. Folosirea numelui femeii confirmă intimitatea dintre Connor… şi ducesa lui.

— Petrece timp în spitalele de orfani.

Aşa cum subliniase Cleo.

— Organizează evenimente pentru a face cunoscută situaţia săracilor.

Pe scurt, un model real.

La apărarea unei femei care i se dovedise infidelă, când loialitatea era cea mai valoroasă monedă pe care cei din St. Giles trebuiau să o ofere, acea otravă înţepătoare şi insidioasă continuă să se răspândească.

— S-a crezut prea bună ca să se mărite cu tine? A ales alt bărbat? Ea clătină din cap. Nu pare că ar fi îngerul pe care îl consideri tu.

Privirea pe care i-o oferi era compătimitoare.

— Lumea nu este numai în alb şi negru, Ophelia.

Îi era milă de ea? Connor fusese cel care greşise.

— Da, se poate. Ea ridică o palmă. Oamenii sunt buni – o ţinu pe cealaltă în jos – sau sunt răi. Nu sunt ca ducesa ta angelică. Ca atare, aş spune că ţi-e mai bine decât să fii captivul unei soţii care – numără pe degete –, unu, nu a avut curajul să te aleagă în detrimentul dorinţelor tatălui ei şi, doi, te-a minţit, determinându-te să crezi că o va face.

— Şi totuşi, având în vedere intenţiile fratelui tău de a avea o legătură cu un nobil, eşti diferită de Bethany?

— Poftim?

Îi compara acţiunile cu cele ale unei doamne dichisite din înalta societate. Era îngrozitor şi jignitor în acelaşi timp. Era…

El ridică din umeri.

— Familiile voastre au determinat cursul pe care trebuie să-l urmaţi, şi voi îndepliniţi de bunăvoie dorinţele.

Ea bolborosi.

— N-nu este deloc la fel. Căci nu era…

El arcui o sprânceană.

— Nu-i aşa?

Ophelia voia să-i strige în faţă toate motivele pentru care se înşela. Voia să protesteze, deoarece el nu ştia nimic despre asta. Să-i amintească faptul că niciodată nu avea să fie asemenea lui Lady Bethany sau a vreunei doamne în general.

Dar, Dumnezeu să o ajute, nu putu rosti cuvintele.

„Este adevărat”.

În cele din urmă, ea fu salvată în cel mai neaşteptat mod posibil.

Connor ridică o mână.

Apoi ajunse la urechile ei un sunet slab şi îndepărtat: paşi şi un chicotit.

Connor o prinse de mână şi o trase într-o cameră, apoi închise uşa în spatele lor.

Ea privi chiorâş, încercând să-şi ajusteze privirea la spaţiul neluminat.

Rame grele de aur atârnau în toată încăperea, singura mobilă fiind câteva scaune în stil Ludovic al XIV-lea împrăştiate în mijloc. Ea îşi lăsă capul pe spate, privind tavanul impetuos pe care se afla o pictură murală în nuanţe de albastru şi roz pal.

Camera portretului ducelui de Somerset.

Sunetul paşilor se apropie din ce în ce mai mult. Stătea umăr lângă umăr alături de Connor, existând pericolul palpitant de a fi găsită singură cu el, având între ei şi restul lumii numai o uşă. Era acelaşi fior care o cuprindea când fura din buzunarele vreunul lord bogat. Doar aceasta era o încărcare electrizantă, mai puternică datorită căldurii

care se revărsa din trupul musculos al lui Connor, amenințând să o ardă.

În cele din urmă, pașii se îndepărtară și rămase doar apăsarea tăcerii.

— Aș spune că este mult mai favorabilă înțelegerii noastre decât salonul de bal, îi șopti el la ureche.

Respirația lui îi excită pielea sensibilă de la ceafă.

Ea flutură din gene.

— A-aranjamentul nostru?

Apoi își aminti de cele trei întrebări.

Promisiunea pe care o făcuse pentru a dansa cu ea.

— Desigur, cele trei întrebări ale tale.

Ce era dezamăgirea care îi înțepa pieptul?

— Cum îi găsiți pe copiii pe care îi angajați în Bârlogul Diavolului? întrebă el, înaintând ca un vânător care își încolțea prada.

Enervată, ea se dădu în spate, continuând să se retragă.

— C-cum îi găsim?

— Mda.

Iată-l din nou: un accent cadențat, care releva una dintre puținele urme ale trecutului. Sublinia cu atât mai mult că, în ciuda unei căi care îi făcuse să se întâlnească permanent, erau în continuare străini. Doi oameni, crescuți ca dușmani, care ar fi fost înțelept să nu aibă încredere unul în celălalt.

Simțind nevoia să-și confirme puterea în fața acestui bărbat, ea se forță să se oprească.

— Vrei să știi? Ea se rezemă de unul dintre stâlpii corintici mai potriviți pentru un muzeu decât pentru o casă. Îi găsesc pe cei mai disperați. Cei flămânzi și nevoiași, care au renunțat la viață și la speranță și pe care i-am luat sub aripa mea.

Dacă nu l-ar fi studiat atât de atentă, ar fi pierdut modul în care trupul lui tresări, ca unul care era alergat cu un cuțit ascuțit. Când vorbi, cuvintele lui ieșiră plate și lipsite de emoție.

— Acestea sunt cuvinte cunoscute.

— Asta e o întrebare? Dacă da, ar fi a doua.

— Nu a fost.

Îşi coborî genele dese ca de nomad. Ştia mai bine decât oricine acest jurământ. Îi stătea pe vârful limbii să-l întrebe de ce trebuia să se creadă el însuşi unul care ştia asta. Credea că suferise cumva mai mult decât ea sau orice membru al bandei lui Mac Diggory?

„Întoarce-te, fetiţo!… Este timpul să simţi lovitura biciului meu”.

Privirea ei alunecă şi zăbovi pe portretul ducesei de Somerset, pe carnea sfâşiată a obrazului.

— Şi când găseşti aceşti copii disperaţi, continuă el – ea având în ochi ceva asemănător cu groaza – în timp ce scoase acel carneţel blestemat îmbrăcat în piele şi îşi îndreptă atenţia către el, ce faci cu ei?

A doua întrebare lovi ca un pumn în burtă şi, în timp ce îşi lua ochii de la ducesă şi îi îndrepta direct spre persoana care mereu excelase în a-i insulta pe ea şi pe rudele ei, îl luă în derâdere.

— Ce crezi că fac eu cu ei? Îi fac hoţi de buzunare? Îi cer bucătarului să-i facă plăcintă cu carne? Le fac pe fete prostituate?

Gâtul i se strânse. Era recunoscătoare pentru spaţiul slab luminat care îi scălda pe amândoi în umbre, căci peste tot umbrele le ofereau protecţie oamenilor.

În cele din urmă, el înălţă capul.

— Asta nu va fi suficient având în vedere termenii acordului pe care l-am încheiat.

Ar fi pariat pe viaţa ei că el nu ar fi pus sub semnul întrebării motivele ducesei sale angelice. Ducă-se dracului!

— Le dau de lucru! se răsti ea. Un loc unde să doarmă, să mănânce şi să facă banii, iar în schimb, lucrează la bucătărie şi servesc drept curieri pentru familia noastră.

Omise rolul lui Gertrude în şcolarizarea copiilor acestora, lăsându-l să aibă acea părere incredibil de proastă. Naiba să-l ia!

— Ai spus că angajarea copiilor ţi-a fost încredinţată

recent.

Îl urmări cu prudenţă în timp ce el îşi răsfoia carneţelul.

— Da.

— Cu toate acestea, cred că sunt băieţi şi fete pe care nu-i cunoşti. Mai exact, foşti membri ai bandei lui Mac Diggory, care fie au rămas angajaţi pe un alt post, fie au căzut pradă altui rege al străzii.

Era doar un detaliu pe care numai unul de pe stradă îl putea observa. Un anchetator respectabil sau un om cu o condiţie bună nu ar fi cunoscut modul în care funcţionau lucrurile în estul Londrei, aşa cum o făcuse Connor O'Roarke, şi asta sigur sublinia numai unul dintre motivele pentru care devenise atât de priceput în ce făcea.

— Vreau istoricul copiilor angajaţi.

Era a treia întrebare expansivă. Şi totuşi, rămânea o întrebare. Ophelia îşi strânse pumnii. Mai bine moartă decât să-i predea pe aceşti băieţi şi fete interogatoriului său.

— Şi să-i las să-şi mărturisească infracţiunile în faţa ta? pufni ea. Ca să-i ameninţi şi să primeşti informaţiile pe care le cauţi?

Fusese suficient de încercată de viaţă pentru a şti că singurul lucru în care putea avea încredere era lipsa de încredere a altora.

Ophelia se întoarse şi vru să plece.

— Atunci asta crezi? Că sunt un investigator nemilos, care trăieşte cu unicul scop de a face oamenii nefericiţi?

Aşa o părere proastă avea despre el?

— Şi nu este aşa? Făcând serviciul unui nobil în detrimentul oricui şi al tuturor? replică ea. Acesta era un teren sigur cu Connor O'Roarke. Era unul familiar, care îi oferea stabilitate. Îi aminti de marele abis care existase dintotdeauna, unul care avea să fie acolo mereu. Uită-te la tine, spuse ea, aruncându-i o privire. El încremeni sub privirea ei scrutătoare. Susţii că ai grijă de alţii când mereu te-ai gândit doar la tine.

Lui îi zvâcni un muşchi în obraz.

— Nu ştii nimic.

— Nu? Erai prea bun pentru a te alătura băieţilor şi fetelor de pe străzi.

O deranjase mereu asta.

El scoase un sunet dezgustat.

— Nu a fost niciodată vorba despre asta.

— Nu? Trăind în umbră ca o fantomă, acceptai favoruri de oriunde le puteai primi.

— Aşa cum făceam noi toţi, spuse el în şoaptă.

— Da, mi-ai salvat viaţa – îl împunse cu degetul –, dar niciodată nu am pretins că sunt mai bună decât alţii.

Se priveau ca într-o luptă, iar Ophelia îl fixă, forţa pulsându-i prin vene; în cele din urmă, renunţă la orice resentiment pe care i-l purta lui Connor.

— Tatăl meu a fost un irlandez priceput la cai.

Ea îşi ridică privirea. Ce era?…

— Mama mea… a fost fiica unui moşier şi s-a îndrăgostit iremediabil de un bărbat cu care tatăl ei nu era acord.

Ea rămase cu gura căscată.

— Te-ai născut aristocrat.

De aceea vorbise ca un domn, pentru că aşa se născuse. Deci, nu fusese chiar imposibil să se însoare cu acea Lady Bethany a lui. Ophelia îşi strânse cu putere degetele în pantofi.

El se mută.

— Un moşier nu este un aristocrat. Au un blazon şi, de obicei, sunt înrudiţi cu cineva din aristocraţie, dar… Connor amuţi. Părinţii mei au plecat în Londra pentru a-şi face o viaţă singuri. S-au chinuit, ne-am chinuit, dar am fost întotdeauna fericiţi.

Privirea lui se îndepărtă de a ei. Un zâmbet neliniştit îi apăru pe buze şi îi umplu ochii, iar ea ardea de dorinţă să vadă o urmă a fericirii despre care vorbea. Pentru că era a lui. Pentru că îi era necunoscută. Pentru că voia să ştie că unii copii nu cunoscuseră niciodată greul. Viaţa lui Connor fusese cândva plină de o fericire trecătoare.

El băgă mâna în interiorul hainei şi îi oferi ceva.

Cu capul plecat, ea se holba la piesa ruginită. O teacă

stacojie încă semăna cu jucăria unui copil – un soldat. O acceptă, întorcând-o în mâini. Semăna cu un cadou oferit lui Stephen când Broderick preluase Bârlogul Diavolului. Aceste jucării rămăseseră nefolosite şi fuseseră date altora. Atingerea acestui simbol, atât de preţios încât Connor îl ţinea aproape de inimă, deschise fereastra către lumea lui.

— Indiferent cât de grea era situaţia noastră, ei s-au sacrificat pentru fericirea mea. Aveam jocuri şi cărţi pentru copii, lecţii şi mâncare, chiar dacă părinţii mei rămâneau fără. Gâtul îi tremura. Chiar şi când insistau că nu le era foame şi mă priveau mâncând.

Se pregăti pentru invidia familiară pe care o simţea pentru copiii care cunoscuseră acest dar preţios de care ea nu avusese parte.

Numai că de data asta nu apăru.

Ophelia ridică privirea în timp ce Connor continuă să povestească.

— Tatăl şi mama mea ar fi făcut orice sacrificiu pentru mine şi, într-o zi, chiar l-au făcut.

Simţi un fior pe şira spinării transformându-se în răceală. Pentru că, deşi nu ştia povestea, ştia unde îl dusese viaţa în cele din urmă – pe străzi, pe fugă. Ştia că fericirea fusese smulsă şi, laşă cum era, dorea ca el să-şi termine povestea cu cele mai vesele momente pe care le trăise. În ciuda acestui fapt, îi stătea pe limbă o întrebare.

— Ce au făcut?

— Tatăl meu a împrumutat bani pentru a hrăni familia pe timpul iernii.

Ea închise ochii. Instinctiv, palma i se strânse în jurul soldatului, metalul răcorindu-i mâna, iar baioneta lui minusculă săpând adânc în pielea ei. În momentul în care cineva deschidea uşa spre bandele din St. Giles, nu mai era cale de întoarcere. Intrau şi rămâneau până la moarte. Doar cei mai răi supravieţuiau.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu un nod în stomac.

— Tatăl meu fusese taxat cu o sumă exorbitantă. O sumă pe care nu ar fi putut să o achite niciodată în întregime în intervalul de timp care îi fusese acordat. Apoi,

în ziua în care urma să fie încasată datoria, liderul bandei…

„Oh, Dumnezeule! Nu!” Mintea ei se opri în timp ce groaza prindea rădăcini în mintea ei. Ştia înainte să termine. Ştia ce avea să spună.

— Diggory a venit la noi.

„Nu!” Mintea ei urla. Inima i se opri. Şi apoi reluă bătăile într-un ritm neregulat, frenetic.

— Avusese o fascinaţie bolnavă pentru mama. În momentul în care a descoperit că este fiica unui moşier, a dorit să o facă soţia lui.

Ophelia îşi strânse braţele la piept, într-o încercare zadarnică de a se încălzi.

— Avea o obsesie în ce priveşte respectabilitatea, şopti ea.

Helena şi mama lui Ryker Black. Mama lui Connor.

— Tatăl meu… Connor privi în gol, iar ea ştiu că era momentul în care uitase de prezenţa ei. A iubit-o suficient pentru a se lupta cu Diavolul pentru ea. Înghiţi în sec. Şi a făcut-o.

— A pierdut, şopti Ophelia.

Căci până la urmă, toată lumea pierdea în faţa lui Diggory. Chiar şi după ce murise, stăpânirea lui demonică rămăsese, bântuindu-i zilele şi nopţile nedormite.

— Cu toţii am pierdut în acea zi. I-a tăiat gâtul tatălui meu.

Ea închise ochii, dorindu-şi ca el să tacă, dar cuvintele clare şi lipsite de viaţă continuau să vină.

— A violat-o pe mama şi apoi i-a rupt gâtul. Oare acel bocet torturat fu scos de Ophelia? Îşi muşcă buza inferioară şi gustul metalic al sângelui îi inunda gura. Am văzut totul.

„Nu. Nu. Nu!”

Era o rugă. O mantră care nu putea niciodată să îndepărteze răul despre care vorbea Connor. Nu fusese un ticălos orfan sau un copil nedorit şi vândut de o mamă târfă şi de un tată fără nume. Acesta fusese un copil care răsese şi iubise, cunoscuse darurile adevăraţilor părinţi.

„A pierdut totul din cauza tatălui meu”. Credea că nu-l putea urî mai mult, dar iată că i se dovedea cât de mult se

înşelase.

— Oh, Connor!

Ea întinse mâna spre el. Dar ce îi putea spune? Nu existau cuvinte care să-i alunge suferinţa. Şi, cu siguranţă, nu vorbe de la copilul ucigaşului părinţilor săi. Ophelia îşi lăsă braţul tremurând pe lângă ea.

El îi atinse obrazul, iar ea şi-l sprijini în palma lui, primind în mod egoist mângâiere de la ultimul bărbat care ar fi trebui să-i ofere acel dar.

— Întotdeauna am presupus că ştiai cine eram. Un zâmbet trist se ivi pe buzele lui. Dar, aşa cum nu ştiu cu adevărat nimic despre tine, Ophelia, nici tu nu ştii nimic despre mine. Nu, nu ştiam cu adevărat nimic unul despre celălalt. În ziua aceea, Ophelia, am promis să scot de pe străzi oamenii ca Diggory. În schimb, am fost obligat să mă alătur lui, iar când m-am eliberat, nu am putut înţelege cum alţi băieţi şi fete lăsaţi orfani de diavolul acela, copii ca…

— Ca mine, termină ea pentru el în şoaptă.

El încuviinţă uşor din cap.

— De ce ar trebui să primească loialitatea vreunei persoane? Pe mine gândul de a-i aduce pe cei ca Diggory în faţa justiţiei m-a susţinut. Acesta este motivul pentru care, în ciuda bogăţiei oferite şi promise de tatăl meu adoptiv, continui să fac munca pe care o fac.

În momentul în care îl găsise în biroul lui Broderick, ea îl luase în derâdere şi îl jignise pentru rolul pe care şi-l asumase. Cu palma tremurândă, îi înmână ultima legătură pe care o mai avea cu familia lui.

— Nu e de mirare că mă urăşti.

Connor îşi învârti degetele în jurul acelei piese.

— Nu te-aş putea urî niciodată.

Lacrimile îi inundară ochii, înceţoşându-i privirea.

— Cum să nu poţi?

— Oh, Ophelia, spuse el cu o tandreţe care ameninţa să o spulbere. Nu eşti ca el.

— Dar sunt! strigă ea, îndepărtându-se de el. Nu voia apărarea lui nemeritată. Am ucis, jefuit şi…

— Şi m-ai eliberat.

— Această datorie a fost plătită.

— Nu ai căutat niciodată să o încasezi, insistă el.

Nu o făcuse. Fusese o regulă fundamentală a lui Diggory pe care ea o încălcase întotdeauna pentru Connor O'Roarke.

— Ne-ai urmărit pe Ned şi pe mine pe străzi. De ce ai făcut asta?

Ophelia îşi îndepărtă privirea.

Mâini mari, reconfortante se aşezară pe umerii ei, forţând-o să privească înapoi.

— De ce ai făcut asta? repetă el calm.

— Exagerezi, Connor, şopti ea, depăşită de profunzimea măreţiei sale.

Când i se adresă, vocea îi era atât de blândă şi mai greu de îndurat decât dacă ar fi fost încărcată de dispreţul pe care îl merita.

— Încă eşti atât de blocată în actele pe care ai fost nevoită să le comiţi, încât te învinovăţeşti în continuare pentru faptele pe care le-ai făcut pentru – i se strânse inima – Diggory.

Ophelia îşi duse mâinile la urechi, dorindu-şi să blocheze acel nume detestat. Era zadarnic. Niciunul dintre ei nu putea să-i alunge amintirea. Lacrimile îi alunecară pe obraji, iar el i le prinse cu degetul lui aspru.

— Dar o faci. Îmi pui la îndoială motivele, crezând că sunt un om sinistru, dispus să rănească un copil şi să ajute un nobil, deoarece asta este tot ce ai ştiut vreodată. Din această cauză, nici măcar nu poţi recunoaşte că există bine în încercarea de a reuni un tată şi un fiu. La fel cum există binele în mulţi aristocraţi.

Gâtul i se strânse.

Nu putea avea dreptate.

Pentru că, dacă ar fi avut, ce ar fi însemnat asta pentru tot ce ea luase de bun de-a lungul vieţii?

Capitolul 12

În după-amiaza următoare, Ophelia se afla la orfelinatul Eve Dabney în timp ce fondatoarea, doamna Eve Dabney, se adresa mulţimii prezente. Acel eveniment se dovedi de preferat altor întâlniri din înalta societate pe care fusese nevoită să le îndure. În ciuda domnilor şi a doamnelor prezente, Ophelia se trezi lângă bărbaţii, femeile şi copiii cu care ar fi putea relaţiona şi pe care i-ar fi putut înţelege.

În timp ce Eve Dabney vorbea cu un accent impecabil, educat, cuvintele ei se pierdeau şi reveneau, îmbinându-se cu mărturisirile lui Connor.

— Niciun copil nu ar trebui să cunoască foamea. „Tata l-a lăsat orfan”. Niciun copil nu trebuie să fie singur. „I-a rănit mama în felul în care nicio femeie nu ar trebui să cunoască vreodată durerea, şi Connor a fost martor”. Nimeni nu ar trebui să cunoască greutăţile… Şi totuşi, atât de mulţi o fac. Prea mulţi.

În timp ce doamna Dabney continua, Ophelia se străduia să înghită emoţia care îi rămăsese blocată în gât.

„Au fost tăiaţi în faţa ochilor mei de o scursură nemiloasă şi fără inimă, un bărbat pe nume Mac Diggory”.

Diggory îi ucisese părinţii.

Ea închise ochii o clipă. Era de mirare că el îi ura pe toţi cei care aveau legătură cu acel avid mizerabil?

De când se reîntâlniseră, el fusese oricum, numai plin de ură nu. Îi vorbise cu blândeţe, primind-o în trecutul său. O apărase în faţa unei încăperi pline cu oaspeţi de vază. Tratase copiii străzii cu grijă când oricărui alt jandarm sau anchetator nu i-ar fi păsat de nimic altceva decât de informaţiile care trebuiau obţinute şi de felul în care le obţineau de la un vagabond.

„El nu îşi dă seama că nu eşti doar un copil cumpărat sau vândut în banda Diggory”. Era unul dintre copiii lui Diggory. Era sânge din sângele lui, dovada vie a răului.

„Ar fi intervenit pentru a te salva cu ani în urmă dacă ar fi ştiut cine eşti cu adevărat?”

Amărăciunea i se blocă în gât.

Îşi petrecuse întreaga viaţă urând nobilimea. Urând legea. Amândouă erau duşmanii ei – cei care nu se gândeau la asupriţi şi trăiau numai pentru propriile plăceri şi scopuri. Cu toate acestea, ea nu îşi asumase cu adevărat crimele comise de ea şi de familia ei. În schimb, se îndepărtase de adevăr.

Până la Connor.

— Copiii străzilor, spunea tânăra doamnă, sunt mai mult decât circumstanţele în care s-au născut. Vocea femeii se ridică sub forma unei rugăminţi pasionale. Avem obligaţia de a-i ajuta când societatea i-a dezamăgit.

Un murmur de acord răsuna din camera aglomerată. Vorbele doamnei Dabney erau un ecou similar cu cel al lui Connor din seara precedentă.

— Suntem mai mult decât rangul şi experienţele noastre, rosti Ophelia.

Poate că cealaltă femeie avea dreptate. Poate că lumea – Connor – putea vedea mai mult în ea decât Mac Diggory.

— Ce ai spus?

Ea tresări.

Fratele ei Stephen strâmbă din nas.

— Vorbeşti singură acum? întrebă el într-o şoaptă indignată.

Aruncând o privire în jur, se aplecă mai aproape de el.

— Nu vorbesc singură.

Nu făcea decât să repete în tăcere ceea ce îi amintise Connor în camera cu portret a ducesei de Somerset.

— Ba da. Scrâşni din dinţi. Doamne, era un copil care punea la încercare chiar răbdarea sfinţilor! Stephen se aşeză lângă ea. Şi eşti îmbrăcată foarte ciudat, spuse el mai tare.

— St!

Câteva perechi de ochi se îndreptară spre locul unde Ophelia stătea alături de Stephen.

În faţă, doamna Dabney făcu o pauză. Spre deosebire de privirile insistente îndreptate spre ei, soţia lui Calum Dabney surprinse privirea lui Stephen şi zâmbi înainte de a

relua discuţia pentru mulţimea impresionantă.

Aşezându-se pe scaunul ei cu spătar înalt, imperial, Ophelia se concentră din nou asupra tinerei femei care vorbea. Era cunoscută în toată Londra ca fiind unul dintre cei mai mari filantropi, iar inaugurarea ultimului orfelinat înfiinţat era o schimbare bine-venită în plictiseala activităţilor din înalta societate.

Dacă nu ar fi fost înghiontită în ultimele treizeci de minute de fratele ei mai mic!

— Şi miroşi ciudat, o acuză Stephen, nesocotind flagrant oaspeţii adunaţi şi femeia care vorbea.

— Nu miros, spuse Ophelia printre dinţi, ţinându-şi privirea îndreptată asupra doamnei Dabney.

— Ba puţi. Precum târfele din…

De data asta Gertrude se aplecă să se uite.

— St! şopti ea, înghiontindu-l.

— Au, bombăni fratele mai mic, foindu-se în scaun. Păi dacă aşa e!

— Sunt sigură că nu miros altfel decât de obicei, răspunse Ophelia, fiind şi ea înghiontită la rândul ei. La dracu', bombăni ea, masându-şi partea lovită.

— Voi doi vreţi să tăceţi? şopti Gertrude.

Un domn mai în vârstă, cu părul cărunt la tâmple, se întoarse pentru a le arunca din nou o privire.

— Vedeţi-vă de treabă, îl avertiză Gertrude, aruncându-i o privire înverşunată, care îl făcu să se întoarcă înapoi. Şi voi doi încetaţi! Este destul de rău că familia Black ne consideră nişte scursuri barbare care nu ar trebui să fie aici.

În acelaşi timp, privirile lor se îndreptară în faţă, unde Ryker Black, soţia lui şi restul neamului lor se încruntară.

Numai că cele patru cupluri nu făceau toate parte din familia Black. Existase o intrusă care îşi făcuse loc printre ei cu uşurinţă.

— Ne-au invitat, spuse Ophelia simţindu-se obligată să amintească asta familia ei. Gertrude şi Stephen vorbiră la unison.

— Poftim?

— Cum?

Ophelia se întoarse.

— Doar că *Gertrude* a spus că ne consideră nişte scursuri.

— Scursuri barbare, îi aminti Gertrude.

— Iar domnul şi doamna Dabney m-au invitat să iau masa, continuă Ophelia, şi pe noi toţi ne-au chemat la inaugurarea noii lor instituţii. Cuplul nu trebuia să facă nicio încercare de a include familia care le transformase în scrum clubul odată celebru – de două ori.

— Ne privesc de când ne-am aşezat, ripostă Stephen, referindu-se la grupul în cauză.

— Poate pentru că nu ai încetat să vorbeşti, zise Gertrude.

— De ce chiar şi Cleo ne priveşte? strigă Stephen, ignorând dojana surorii lui mai mari.

Priviră la unison în faţă.

Numai că nu Cleo fu cea care atrase atenţia.

Inima Opheliei tresăltă.

„Connor. El este aici”.

El ocupa un loc distins în rândul din faţă, pe partea stângă, flancat de tatăl său şi de ducesa lui.

Simţi un gol în stomac.

Chiar atunci, frumuseţea cu părul negru înălţă capul şi îi şopti ceva lui Connor. El îşi înclină capul spre ea. Stând ca un observator tăcut al acelui cuplu, cu capetele aplecate şi trupurile înclinate unul spre celălalt, Ophelia se simţi ca un intrus în acel dialog privat. Oricare ar fi fost răspunsul său, Connor obţinu unul dintre acele îmbujorări de un roz perfect şi un zâmbet larg înainte ca perechea să se concentreze iar asupra lui Eve Dabney.

Ophelia strânse braţele scaunului atât de tare încât unghiile ei lăsară semne pe stejar.

Dovada apropierii lor ameninţa că avea să o distrugă. Totuşi, nu putu să nu privească.

— Vezi, ţi-am spus eu că se holbează, strigă Stephen triumfător.

— Aşa cum ar trebui. Gertrude arătă cu degetul spre

Ophelia şi Stephen. Sunteţi extrem de nepoliticoşi, iar noi atragem atenţia.

— Este o trădătoare, murmură Stephen. Stă cu nobilii ăia dichisiţi şi cu cei din clanul Black.

Luându-şi ochii de la Connor şi de la ducesa lui, Ophelia se încruntă către sora lor mai mică.

— Ei fac lucruri bune pentru copiii de aici, îl dojeni ea, apoi tresări.

Oare nu fusese exact ca fratele ei, nereuşind să vadă binele de care rivalii lor şi aristocraţii erau capabili? Orbită de ură, îşi permisese să nu vadă nimic mai mult decât crimele, nu binele din oameni.

— Şi tu?

Stephen clătină din cap, dezgustul fiind evident în mişcările lui sacadate.

— Nu fac decât să subliniez…

— Poate că veţi face acest lucru mai târziu, îi întrerupse Gertrude cu asprime. Oamenii continuă să se holbeze.

De această dată, în timp ce fratele ei continua să-şi exprime nemulţumirea, Ophelia tăcu, observând că atrăseseră atenţia.

Connor aruncă o privire peste umăr. El o fixă cu privirea pe Ophelia, ochii lui de oţel străpungând şi tachinând în acelaşi timp. Ducesa de Argyll îi urmări privirea spre locul unde stătea Ophelia, spulberând legătura.

Ea îşi muşcă interiorul obrazului.

Stephen o înghionti, iar ea mormăi.

— Ce faci?

— Nu am făcut nimic.

— I-ai aruncat o privire Vânătorului.

Ophelia îşi încordă degetele de la picioare în pantofi.

— Asta nu e nimic.

— Asta nu înseamnă nimic, o corectă automat Gertrude într-o şoaptă înăbuşită. Este… Oh, la dracu’! Trebuie să te scot afară? avertiză ea.

Speranţa lumină scurt chipul pistruiat al lui Stephen,

dar pe care el îl ascunse rapid.

Dar nu înainte ca Ophelia să fi avut sentimentul că adevărul începea uşor să iasă la iveală. Nu voia să fie aici. Vociferarea constantă şi efortul de evadare nu aveau legătură cu familia Black sau cu rivalitatea de-o viaţă dintre familiile lor, ci mai degrabă cu propria nesiguranţă. Era un sentiment pe care Ophelia îl ştia, pentru că ea însăşi îl experimentase de nenumărate ori când fusese alungată în casa de la oraş a lui Cleo şi a lui Adair. Sentimente care fuseseră adâncite văzându-i pe Connor şi pe ducesa lui, o femeie pe care o numise prietenă şi cu care sperase cândva să se căsătorească.

Iar după intenţiile evidente ale doamnei, s-ar fi putut întâmpla cândva.

Ophelia se ridică.

— Îl voi lua eu pe Stephen, şopti ea.

Fu întâmpinată cu surprindere de cei doi fraţi care o flancau.

— Dar…

Înainte ca sora ei să poată protesta, îşi luă fratele de mână. Stephen se ridică atât de brusc, încât scaunul lui zgârie zgomotos pardoseala de stejar.

Înfiorându-se, Ophelia îşi cuprinse fratele de cot şi îl ghidă pe rândul lung de scaune imperiale.

— Scuzaţi-mă, mormăi ea în timp ce îşi făceau loc printre scaune, ieşind pe coridoarele spaţioase, vesel vopsite ale orfelinatului.

În timp ce străbăteau coridoarele goale, fratele ei fluieră un cântec de tavernă familiar, în timp ce se auzea vocea îndepărtată a lui Eve Dabney, care devenea mai mult sau mai puţin perceptibilă.

— Cu toate acestea, nu ar trebui să ne îngrijim de aceşti copii doar din obligaţie.

Ophelia ciuli urechile.

— Ai făcut treabă bună acolo, o întrerupse Stephen, cu o falsă apreciere, care învăluia acele câteva cuvinte. Reuşind să ne scoţi pe amândoi din putregaiul acesta. Nu înseamnă că eu te iert pentru că i-ai făcut ochi dulci

nenorocitului de anchetator.

— St! îl dojeni ea, ridicând mâna.

Stephen se îndepărtă şi, dezvăluindu-şi vârsta fragedă, sări pe hol cu iuţeală.

— Nu, spunea Eve Dabney. Nu ar trebui să avem grijă de aceşti băieţi şi fete pentru că este o obligaţie pe care o avem, oricât de adevărat ar fi asta.

Ophelia încetini şi apoi se opri. Se străduia să audă toate cuvintele celeilalte femei.

— Mai degrabă ar trebui să o facem pentru că ne dorim. Pentru că vedem isteţimea, spiritul, potenţialul tuturor.

În timp ce Ophelia asculta, se uită la portretele care se aliniau pe pereţii pictaţi în galben, care reprezentau băieţi şi fete, mai mulţi prunci decât copii, unii de vârsta lui Stephen şi alţii mai mari.

De când preluase responsabilitatea copiilor din Bârlogul Diavolului, o făcuse din nevoia de a-i scuti de suferinţele pe care ea însăşi le cunoscuse. Fusese singura ei misiune prin care îi adusese pe acei băieţi şi fete în club, dar Gertrude fusese cea care îi supraveghease în modurile care contau – educaţia şi, prin aceasta, viitorul lor.

Spre deosebire de doamna angelică a lui Connor, care petrecuse ani la rând muncind pentru îmbunătăţirea vieţii acelor copii. Şi Ophelia? Nu se gândise mult dincolo de simpla sarcina de a-i salva… Până la Connor. Salvarea însă căpăta multe forme, şi nu era numai efortul depus de ea de când devenise responsabilă de angajarea acelor copii.

Un portret al unei fete cu părul blond şi cu gropiţe în obrajii o atrase pe Ophelia. Zăbovi în faţa ramei baroce de lemn a tabloului. Sculpturile erau în dezacord cu haina albă, modestă a copilul timid, zâmbitor.

Nu, nu era ca Lady Argyll. Eforturile Opheliei avuseseră un scop, dar cât de semnificative fuseseră? Ce credea că aveau să devină într-o zi acei copii? Ce oportunităţi îi aşteptau? Spre deosebire de cei precum Connor şi Eve Dabney.

Remarcă ironia. Toată viaţa ei urâse oamenii născuţi

în înalta societate, când existau cei precum soţia lui Calum şi bărbaţi precum tatăl adoptiv al lui Connor, cărora nu le păsase de descendenţa lor, în timp ce Ophelia şi propria familie nu reuşiseră să-i vadă pe cei care se chinuiau pe străzi altfel decât ca pe personalul nou pe care să-l angajeze. Nu conta că le oferiseră de muncă. Nu conta că găsiseră siguranţă în Bârlogul Diavolului. Cât de trecătoare fuseseră aceste cadouri? Dar femeile angajate ca prostituate pentru că nu existaseră alte opţiuni? Sau copiii când deveneau adulţi? Oare tot ce aveau să cunoască era Bârlogul Diavolului? Înainte de a-l revedea pe Connor, ea ar fi spus că ar fi fost suficient pentru orice persoană. Ar fi trebuit să fie. Căci era mult mai bine decât opţiunile sumbre.

O inundă alt val de vinovăţie.

— Ce faci? strigă fratele ei cu voce tare, înălţându-se până la tavanul înalt.

Nu clipi câteva secunde.

Apoi Stephen strigă din nou, readucând-o în prezent.

— Hai odată!

Îşi luă reţinută privirea de la acel portret şi îşi atinse buzele cu vârful degetului, îndemnându-l să tacă.

Murmurând pentru sine, Stephen lovi podeaua cu piciorul.

Cât de furios era!

Aşa cum fusese Ophelia însăşi. Aşa cum fusese Cleo. Şi mulţi dintre ei.

„Ai judecat-o pe sora ta pentru că zâmbeşte, luând-o ca semn de slăbiciune. Ai condamnat-o pentru schimbare”. Când, de fapt, Ophelia fusese cea care greşise cu adevărat de-a lungul timpului în privinţa atâtor lucruri.

— Ophelia? o îndemnă fratele ei, făcându-i semn să vină.

Ophelia i se alătură şi se jucă cu buclele lui aurii încurcate.

Se trase pentru a scăpa de mângâierea surorii lui.

— Ce faci? întrebă el din nou, lovindu-i mâna.

În ciuda bombănelilor, Ophelia îl ciufuli iar.

— Vino, hai să explorăm! Apropiindu-se, îl cuprinse de braţ şi-l obligă să o însoţească. Reluară turul anterior al instituţiei pe care îl făcuseră mai devreme şi ajunseră la uşile care dădeau spre grădini.

— Vorbeşte-mi despre cum îţi petreci timpul la club! începu ea. De câte ori s-a referit la el ca la *club?* Niciodată nu se referise la el ca la o casă. Ce ai făcut acolo? Stephen fusese cândva folosit ca incendiator pentru a stârni focuri pentru Diggory, iar pasiunea periculoasă îl urmărise mult timp după ce un glonţ încheiase viaţa Diavolului din St. Giles.

— Nu s-a schimbat în lipsa ta.

O lovitură care ar fi trebuit deja să fie o amintire inutilă – cât de uşor era de înlocuit cineva!

— Am urmărit luptele de la observator, spuse cu un entuziasm naiv, care o făcu să se înfioreze.

— Ce lecţii aveţi? întrebă ea cu tenta maternă pentru care Gertrude fusese remarcată şi pe care o stăpânea de ani buni.

Fratele ei îi răspunse:

— MacTavish şi unii dintre ceilalţi paznici m-au învăţat să fumez o ţigară de foi.

— Stephen, oftă Ophelia.

— Ce? Toţi băieţii şi bărbaţii de acolo o fac. Şi unele fete, adăugă el dând din umeri.

— Nu acel fel de lecţii. Mai degrabă lecţiile lui *Gertrude.*

— Bine. Ridică iar nepăsător din umeri.

În acel moment, Ophelia descoperi o apreciere nouă pentru sarcina imposibilă pe care şi-o asumase sora ei, motivându-i pe Stephen şi pe ceilalţi băieţi şi fete să pună în valoare educaţia. Ophelia îşi trecu mâna liberă peste faţă. Ce viitor îl aştepta? Oh, el îşi dorise dintotdeauna să devină partener în jocurile de noroc, dar asta era totul? Scopul lui era să-şi construiască averea aşa cum propusese Broderick, fără a se gândi cum ar putea beneficia acei oameni de acolo?

— Stephen! Ea îşi cântări cu atenţie cuvintele. Un

singur pas greşit, şi se încheia orice dialog cu cel mai încăpăţânat frate al ei. Trebuie să îţi faci timp şi pentru şcoală.

Niciodată nu apreciase cu adevărat rolul lui Gertrude în educarea lui Stephen şi a celorlalţi copii din club până când a văzut viaţa pe care Connor şi-o făcuse singur.

Stephen oftă.

— Preferam s-o ascult pe soţia lui Dabney, care îndrugă prostii.

Luându-l de braţ, îl conduse înapoi.

— Splendid. Ne vom strecura în linişte înapoi, în timp ce…

— Bine, bine, spuse el, lăsându-se pe călcâie.

Se înfruntară şi apoi capitulară.

— Am citit.

După o săptămână despărţită de fratele ei Stephen, aceasta fusese cu siguranţă ultima declaraţie pe care o aştepta de la el. Ea zâmbi uşurată, mândră de eforturile lui. Este splen…

— Ştii, ziarele de scandal pe care Broderick este atât de dornic să le urmărească.

Zâmbetul îi îngheţă pe faţă. „Oh, la dracu’!”

— Într-adevăr?

— M-am gândit întotdeauna să citesc, iar acele hârtii au fost o pierdere de timp. Se întoarseră la capătul holului şi continuară pe coridorul care ducea în grădinile lui Eve Dabney. Dar se pare că există informaţii utile ce pot fi citite, continuă el când ajunseră la uşă.

Ophelia aruncă o privire leneşă peste umăr.

— Toate ziarele vorbesc despre cât eşti de îndrăgostită de acel anchetator nenorocit, şopti Stephen.

— Vrei să taci? îi ordonă ea, aruncându-i iute o privire.

Ophelia apucă mânerul şi ieşi, bucurându-se de căldura soarelui de după-amiază pe chipul ei.

O grămadă de chicote şi râsete umpleau grădinile unde se jucau copiii.

— Nu negi, o acuză el, urmărind-o îndeaproape.

— Te comporţi prosteşte!

— Ai alunecat iar în accentul tău. Poate ar trebui să fiţi cu toţii înţelepţi ca mine şi să nu mai ascunderi cine sunteţi. Face minciuna mai uşoară.

Ea se încruntă.

— Nu mint. Nu era îndrăgostită. Eu…

Stephen se uită încântat în urmă. Ophelia îşi scărpină gâtul.

— Eu doar… Mă bucur să fiu cu el.

„Oh, Doamne!” Mintea îi juca feste. Corpul îi tremura. Aruncă o privire plină de panică, împiedicându-se de o cutie de lemn. Aici…

— Ce faci? o strigă fratele ei.

Se lăsă pe vine şi scoase două rachete şi o minge. Îşi recăpătă echilibrul şi apoi se ridică stângace în picioare.

— Ia asta! ordonă ea, ţinând una dintre rachetele de lemn.

Stephen şuieră printre cei doi dinţi din faţă lipsă.

— Eşti nebună!

Dar, cu acea curiozitate a copilului pe care reuşise să o păstreze, se apropie şi luă racheta.

— Dă-te câţiva paşi mai în spate! Încă doi, îl instrui ea şi apoi ridică mâinile. Opreşte-te!

Concentrându-se pe bila albă, o lovi uşor spre el.

Stephen nu făcu nicio mişcare pentru a lovi înapoi; mingea ateriză şi apoi se lovi de iarbă de câteva ori înainte să ajungă la picioarele unei fetiţe. Ea lăsă deoparte păpuşa cu care se juca, ridică mingea şi o aruncă spre Stephen.

El bombăni când îl lovi în spatele genunchiului.

— Încerci numai să îmi distragi atenţia de la discuţia despre tine şi individul ăla.

De fapt, asta făcuse.

Ophelia îi mulţumi fetei şi se opri. Era aceeaşi fetiţă din portretul pe care îl studiase cu puţin timp în urmă.

Ophelia încremeni, cu privirea blocată pe buclele de mătase şi pe obrajii de heruvim.

În timpul celor mai întunecate şi mai înspăimântătoare zile, Ophelia cel puţin îşi avusese alături surorile şi fraţii. Pe cine avea fetiţa asta? Sau fusese

precum Connor? Singură pe lume, fără vreun prieten sau un membru al familiei?

— Hei! strigă Stephen, dând din mâini, scoţând-o pe Ophelia din gândurile ei. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu a fost o întrebare, îi aminti ea în timp ce luă mingea.

O aruncă spre el. El o lovi cu racheta şi continuară să joace.

— Mai mult, adăugă ea în timp ce Stephen înjura, străduindu-se să ţină mingea în aer, a fost o declaraţie. Şi un neadevăr…

Privirea ei fu atrasă de un punct dincolo de umărul lui Stephen, unde acea fetiţă angelică vorbea cu un vizitator.

Inima Opheliei începu să bată cu putere.

Un invitat care reuşise să păşească mai silenţios decât Ophelia sau oricare dintre rudele ei.

Aşezându-se lângă fată cu o pungă în mână, Connor îi aruncă o privire scurtă. Strălucirea soarelui rătăcea în buclele lui negre, dându-i aspectul unui înger căzut. Era…

Mingea o lovi în frunte.

Ea bombăni.

Revenindu-şi, clipi frenetic, apăsând un deget peste pielea învineţită.

— Afirmaţie neadevărată pe dracu’, bombăni Stephen.

Capitolul 13

Se jucase cu băiatul.

Chiar şi simpla ei prezenţă contrasta cu a celorlalte doamne prezente pentru inaugurarea noului orfelinat al lui Calum şi Eve Dabney.

De unde îngenunchease, vorbind cu Grace, Connor salută cu o mişcare a capului.

— O cunoşti? şopti fata.

— Da.

O făcuse în mare parte din viaţa lui, chiar dacă numai pentru momente trecătoare.

Descoperită de Connor când investigase un caz în urmă cu câteva luni, Grace avea acum un loc în orfelinatul lui Eve Dabney. Aşa începuse legătura cu Dabney şi cu micuţa Grace.

— Arată ca un înger.

Grace vorbi cu veneraţie în voce despre tânăra care se holba la ei.

Connor băgă mâna în haină şi scoase o pungă cu bomboane de mentă pe care copilul le iubea atât de mult şi i-o oferi.

— Vă rog să mă iertaţi, Lady Grace!

Copila chicoti.

— Sunteţi iertat, domnule.

Făcându-i cu ochiul, se ridică în picioare.

— Domnişoară Killoran, spuse el, îndreptându-şi atenţia spre ea, ne întâlnim din nou.

— Din câte am citit în ziare, nu este o surpriză prea mare, spuse băieţelul de lângă ea.

Ophelia îi dădu copilului o lovitură discretă, dar perceptibilă, în tibie.

Cei doi se priviră reciproc mult timp, schimbând priviri la fel de întunecate. O întreagă conversaţie se purtă în acel schimb de priviri, chiar fără ca vreun cuvânt să fie rostit sau necesar.

Reţinându-şi un zâmbet, Connor înaintă, trecând pe lângă alt copil care se juca, până ce ajunse la Ophelia.

Avea aspectul unei bufniţe mirate pe o creangă.

— Tu, răspunse ea, sunând ca una dintre acele creaturi nocturne.

Băiatul o înghionti, făcând-o să rostească:

— Iartă-mă! Con… domnule Steele, se corectă ea în grabă. Prea târziu. Mijind ochii periculos, băiatul detectă acea alunecare. Permite-mi să ţi-l prezint pe fratele meu…

— Stephen Killoran, o întrerupse băiatul, umflându-şi pieptul. Mă poţi numi Killoran.

Punându-şi o mască sobră, Connor făcu altă

plecăciune, de data aceasta pentru băiat. Fiindcă fusese la rândul lui la fel de ţâfnos şi de furios, recunoştea bine această dorinţă de luptă la copilul mândru.

— Stephen, îl dojeni sora lui.

Connor îi ignoră mustrările.

— Respectul printre cei de pe străzi nu este dictat, ci mai degrabă câştigat. Nu este adevărat, domnule Killoran?

Fratele Opheliei îşi încrucişă braţele la pieptul mic.

— Eşti legea aia nenorocită!

— Sunt anchetator, clarifică el. Oarecum diferit.

De asemenea, existase o perioadă în care el fusese la fel de prudent faţă de bărbaţii aflaţi în poziţia lui.

— Domnul Steele a locuit şi pe străzi.

Stephen arcui larg sprâncenele. Le coborî la fel de repede.

— Râzi de mine? îşi întrebă el sora.

— Te asigur că nu o face.

— Nu vorbeşti la fel ca mine sau ca Ophelia, contestă el cu o suspiciune evidentă în voce. Semeni mai mult cu Broderick.

Connor se uită spre locul în care o fată blondă învârtea o păpuşă de porţelan un cerc. El fusese aproape de vârsta acelui copil solitar când lumea îi fusese distrusă.

— Orice copil poate fi orfan, spuse el grav. Şi eu am fost unul dintre ei.

— Unde locuieşti?

Interogatoriul tenace al băiatului avea să facă din el într-o zi un investigator priceput.

— Domnul Steele trăia peste tot, explică Ophelia. În St. Giles. În Dials. Pe Bond Street.

Stephen făcu un pas mai aproape. Privind chiorâş, se uită la Connor ca şi cum ar fi căutat dovada afirmaţiei surorii sale.

— Aşa? întrebă el. O parte din ostilitate îi dispăru din voce. Dar zidul suspiciunii reveni. Nu te-am văzut niciodată.

— Înainte de a fi adoptat, eram orfan, eram singur.

— De ce erai singur?

Fiindcă nu existase alternativă. „Nu, se datorează

faptului că ai ales această soartă”. Cât timp îndepărtase oamenii? Ophelia îi deschisese ochii în privinţa asta.

— A fost… mai sigur. Trebuia să aleagă între moralitatea sa şi uciderea la comandă, aşa cum fusese forţat prietenul său Niall, sau să trăiască în umbră, ca un băiat fără familie sau prieteni. Sora ta – se uită scurt la Ophelia şi apoi la Stephen – m-a salvat ca să nu fiu prins de mai multe ori.

— Ophelia? Nu-i venea să creadă, de parcă Connor l-ar fi invocat chiar pe Dumnezeu. Probabil că era mică pe atunci.

El făcu o grimasă. La doi ani de împlinirea vârstei de 30 de ani, nu se considera bătrân.

— Era doar o copilă. Şi avea un temperament mai puternic decât toţi bărbaţii lui Diggory la un loc.

— Deci ai fost ca noi. Stephen îl privi în grabă. Dar acum nu eşti. Ajuţi nobilimea. Era o declaraţie plină de condamnări. Ne ameninţi clubul.

Ophelia îi aruncă o privire tăcută, pe care băiatul o ignoră.

Deci copilul ştia termenii pe care el îi pusese Opheliei.

— Îi ajut pe cei care au nevoie de ajutor, spuse încet.

— În detrimentul cui?

Băiatul dădea dovadă de o înţelepciune incredibilă, mai potrivită cuiva care acumulase două decenii de experienţă. Cât de mult semăna cu sora lui!

Connor îi ameninţase pe Ophelia şi pe familia ei. El se îndepărtase atât de tare de modul în care trăiau cei din St. Giles şi atât de mult timp, încât folosise tactici nemiloase pentru a se asigura de cooperarea lor. În tot acest timp, nu se gândise la teroarea cunoscută de acei copii precum Stephen.

— Stephen, du-te şi joacă-te până ce termin de vorbit cu domnul Steele.

Băratul îl privi răzvrătit.

— Uite! Strânse rachetele şi mingea şi i le puse în braţe. Du-te să te joci cu fata aceea.

Stephen se albi. Dând din mâini agitat, făcu un pas în

spate.

— Este o fată.

— Este singură, insistă Ophelia. Asta, dacă nu preferi să te întorci şi să asculţi restul discursului doamnei Dabney.

Înjurând, copilul smulse obiectele din braţele surorii sale şi se îndepărtă.

— Nu uitaţi să vă distraţi, strigă ea în urma lui.

Stephen ridică un deget într-un gest brutal.

Ophelia oftă şi rămase acolo, privind în urma lui.

— Doamna Dabney şi-a încheiat observaţiile, spuse Connor în colţul gurii.

— Taci sau îl voi invita pe fratele meu din nou să-şi continue interogatoriul!

Zâmbiră amândoi. Momentul era natural, relaxat. Cât de mult îl prefera în detrimentul dezbaterilor controversate, care le stricaseră cândva conversaţia!

Connor şi Ophelia urmăriră copiii jucându-se.

— Poate că ar fi trebuit să le fac cunoştinţă, se aventură ea, muşcându-şi buza inferioară.

— Nu-ţi face griji. Fata este mai capabilă decât majoritatea.

Ophelia aruncă o privire rapidă.

— O cunoşti? Este…

— Un subiect al anchetei mele? continuă el. Ce explica dezamăgirea că ea îl credea incapabil de lucruri bune şi condus numai de cazurile pe care le lua? Nu este. Am găsit-o pe Grace acum câteva luni. Era iarnă. Cerşea…

— Şi ai adus-o aici, completă Ophelia.

— Sunt un… sponsor al celui mai nou orfelinat al doamnei Dabney. Fac parte din consiliul mai multor organizaţii ale ei. Când pot, o vizitez pe Grace.

Şocul absolut transformă chipul Opheliei.

Făcându-i cu ochiul, Connor găsi un loc pe banca din fier forjat aflată în faţa lui Grace şi a lui Stephen. Indecizia Opheliei avea o forţă reală; el o simţi zăbovind în locul în care o lăsase şi apoi, cu paşi lenţi, nesiguri, se opri lângă umărul lui înainte de a se aşeza pe bancă lângă el.

Stătură într-o liniştе confortabilă, urmărind cum

Stephen încerca să-i ofere lui Grace o lecţie de tenis.

Din când în când, băiatul se încrunta, ridicând ochii spre ceruri.

— Este supărat, murmură Ophelia, fiind prima care rupse tăcerea.

Connor îl studie pe băiat.

— Toţi oamenii care au locuit pe străzi sunt.

Cât de mult timp nu urâse el pe toată lumea, indiferent de rang?

Ea strânse din buze.

— Nu. Acesta este… *diferit.* Era un copilaş vesel, mereu zâmbitor. În fiecare an însă…

— În fiecare an…? o îndemnă el.

— Odată cu moartea lui Diggory, m-am gândit că Stephen nu va mai fi atât de plin de ură şi de mânie. Vocea ei deveni tot mai îndepărtată, ca privirea pe care acum o îndreptase asupra fratelui ei. În schimb, s-a înverşunat mai mult. E mai… imprevizibil.

Băiatul aruncă mingea spre Grace.

Ea lovi ineficient şi mingea îi trecu pe lângă umăr.

Râsul puternic al lui Stephen ajunse la ei în timp ce o trimise pe fată să ia mingea. Cei doi îşi reluară jocul.

— Nu am fost diferit de el în această privinţă. Când m-a luat contele, am urât lumea şi pe toţi din ea. Nu aveam încredere în nimeni. Până la urmă, am învăţat să am încredere din nou. Să zâmbesc. În timp, se întâmplă.

Sau cel puţin lui i se întâmplase.

Aşezându-se acolo, cu picioarele aproape atingându-se, în mijlocul terenului însorit, îşi dădu seama ce puţine ştia cu adevărat despre Ophelia. Când el se deschisese în faţa ei, ea îşi păstrase secretele şi trecutul.

— Şi tu?

Expresia ei se închise instantaneu.

— Ce anume? rosti ea precaută. O şuviţă îi căzu peste ochi. Degetele lui râvneau să o îndepărteze, şi totuşi, în acelaşi timp, prefera bucla aceea blondă aşa cum era: naturală şi neîngrădită.

— Te cunosc de când erai tânără ca Grace, murmură

el mai mult pentru sine. Şi totuşi, ştiu şi mai puţine despre tine decât despre copila pe care am găsit-o în urmă cu şase luni.

Genele groase şi aproape albe ale Opheliei căzură, dar nu înainte ca el să vadă expresia rănită din ochii ei.

— Nu e nimic de spus, se încumetă, încleştând şi desfăcând mâinile. Am locuit pe străzi cu cele trei surori ale mele şi, în cele din urmă, cu Stephen şi Broderick. Ridică din umeri. Asta-i tot.

Paloarea obrajilor şi tensiunea din umerii înguşti trădau naturaleţea cuvintelor ei.

El observă acest gest greoi, iar ea se opri imediat. Îşi întinse degetele şi îşi puse palmele în poală.

Cândva, ar fi lăsat-o singură cu secretele ei. Acum, ajungând să o cunoască în ultimele săptămâni, voia să ştie mai multe.

— Cum a fost viaţa ta înainte de… Numele îi înţepeni pe limbă şi rămase agăţat acolo, nerostit, pentru că, atunci când cineva rostea acest nume, adăuga un fior în aerul primăvăratic şi se îndrepta spre întunericul care îl însoţise întotdeauna.

Ea îşi ridică bărbia.

— Diggory?

Dar, la urma urmelor, ea fusese întotdeauna mai curajoasă decât Connor. Faptul că îl sfidase pe Diggory când fusese doar un copil reprezenta o dovadă a forţei sale.

El încuviinţă din cap.

Tensiunea e în tristă. Se ghemui atât de aproape de el, încât simţea emoţia care se revărsă din trupul ei zvelt.

— Ţi-am mai zis… nu este nimic de spus, zise ea în cele din urmă, cu vocea răguşită. Părinţii mei au murit… Am făcut parte din banda lui Diggory şi asta este tot ce sunt.

Inima lui tresări. Asta credea cu adevărat. Că acele trei propoziţii îi defineau existenţa.

Râsul furtunos al lui Grace fu purtat de o briză de primăvară rătăcitoare. Ophelia cunoscuse vreodată râsul de copil?

Connor îi strânse mâna într-a lui, împreunându-şi degetele.

— Nu este tot ce reprezinţi, Ophelia Killoran. Niciodată nu a fost şi nici nu va fi tot ce te defineşte. El îi ridică mâna la buze şi o sărută îndelung. Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

— De ce vrei să ştii? şopti ea cu vocea pierdută.

Cât de circumspectă fusese mereu!

În faţa lor, fratele Opheliei şi Grace se jucau – erau două suflete care cunoscuseră şi întunericul, dar în aceeaşi măsură doi copii care nu cunoşteau urâţenia lumii.

— Nu ştiu de ce vreau să ştiu, spuse el încet, cu buzele aproape de urechea ei. Poate că a fost o dorinţă laşă de a şti că la un moment dat cunoscuse fericirea. Dar contează.

*

„Contează”.

Fusese inevitabilă întrebarea despre părinţii ei.

Numai că ea se convinsese că nu avea să vină. Îşi permisese să creadă că el acceptase deja că era o ticăloasă şi nimic mai mult… Prin urmare, nu erau necesare întrebări.

Cât de uşor fusese să se amăgească! Neliniştită, se ridică în picioare şi se duse mai aproape de locul în care se juca fratele ei.

„Spune-i! El s-a dovedit a fi capabil de iertare”. Mai mult decât ea însăşi. Totuşi, a vedea binele într-o lume altfel întunecată şi în oamenii de toate rangurile era cu totul diferit de a vorbi despre bărbatul care îi violase mama şi îi ucisese părinţii. I se uscă gura. Dumnezeu să o ierte pentru laşitatea ei, dar nu putu să-i mărturisească!

Ophelia îl observă pe Connor venind lângă ea şi, în absenţa absolută a răspunsului, se forţă să zâmbească.

— Este o altă datorie care trebuie plătită, Steele? îl taxă ea, ridicând acea barieră mică, dar necesară. Tu mi-a spus despre trecutul meu, iar eu ar trebui să-ţi spun despre al meu?

În ochii lui văzu o clipă că se simţise rănit, şi ruşinea – transformată în vinovăţie – o copleşi. Se ura pe ea însăşi din motive cu totul noi.

— Acesta nu a fost niciodată motivul pentru care am împărtăşit trecutul meu cu tine, Ophelia.

„De ce nu mă repezi? De ce nu eşti indignat şi urâcios?”

Pentru că dintre ei doi, exista o singură persoană plină de ură, şi acea persoană nu fusese niciodată Connor.

El se apropie.

— Am vrut să te las…

„Te rog, nu! Nu, Connor!”

— Exact aşa cum am vrut ca tu să mă laşi înăuntru.

Se înecă. „Oh, Dumnezeule!” El o spusese. Câteva cuvinte care vorbeau mai mult decât despre un caz şi care chiar sugerau ceva mai mult decât prietenia.

Ophelia închise ochii, în război cu ea însăşi. Brusc, Connor tăcu. Nu mai făcu presiuni şi nu mai insistă.

Îşi frecă braţele într-o încercare zadarnică de a readuce căldura în membrele acelea reci.

— El… a murit, spuse în cele din urmă cu vocea goală.

Chiar şi acesta era doar un adevăr parţial. Tatăl ei primise un glonţ în piept din mâna ducesei de Somerset, dar cine le dăduse viaţă Opheliei şi surorilor ei era încă unul dintre misterele străzilor. Ruşinea o sufocă.

— Câţi ani aveai?

Ophelia ridică din umeri.

— Nu ştiu, Connor, spuse ea exasperată de situaţia în care se afla. Nu am fost – lovi aerul cu mâna – la fel ca tine. Mama şi tatăl meu nu erau oameni învăţaţi. Nu îşi cunoşteau vârstele. Nu ştiau să citească sau să scrie.

Când Broderick intrase în rândul lor, el le transformase pe Ophelia şi pe surorile ei în ceva mai mult decât fuseseră părinţii lor. Oricât de mult îl detesta pentru că o folosea ca pe un pion pe tabla de şah, avea să-l iubească mereu pentru că văzuse în ele mai mult decât nişte copii vagabonzi, incapabile de mai mult şi care nu meritau mai mult.

Stephen se opri să se uite la ea, cu braţele la spate. Cu doar câţiva paşi între ei, strălucirea protectoare din ochii lui scânteia în soarele amiezii.

Ea îi oferi un zâmbet menit să o liniştească şi spuse încet:

— Sunt bine. Distrează-te!

El îşi ridică ochii spre cer şi apoi îşi îndreptă atenţia spre jocul său.

Ophelia oftă; lupta defensivă o părăsise.

— Gertrude era cea mai în vârstă. Am ştiut întotdeauna asta. Ea a fost mereu şi cea mai deşteaptă. Un zâmbet nelinişţit îi apăru pe buze.

— Mi-e greu să cred că ea sau altă femeie ar fi mai inteligentă decât tine.

Afirmaţia lui Connor îi răscoli inima.

Întreaga viaţă fusese trecută cu vederea şi subestimată. Oh, reuşise să obţină din partea fratelui ei controlul asupra afacerilor clubului, dar în cele din urmă îi forţase mâna. Broderick nu avusese aceeaşi încredere în ea precum avusese în Cleo. Chiar prin gestul de a o trimite de acasă negase semnificaţia muncii pe care o depunea.

— Oh, dar Gertrude este cea înţeleaptă! În felul în care eu şi Cleo nu am fost niciodată. Era în siguranţă. Vorbea despre o lume pe care Connor O'Roarke, acum Steele, o putea înţelege: o familie iubitoare care răspundea la iubire cu intensitate. Rude care se protejaseră una pe cealaltă cu orice preţ datorită acestei iubiri. Gertrude, continuă ea, îmbunându-se vorbind despre familia ei dragă, putea înţelege literele şi numerele cu mult înainte ca Broderick să ne angajeze profesori şi guvernante. Îşi muşcă buza inferioară. Râdeam de ea, spunându-i că îşi pierdea vremea. Ce folos aveau pentru vreunul dintre noi? Am avut un singur scop. Dar Gertrude nu a fost de acord. Într-o zi, ne-a aliniat şi ne-a explicat că a determinat o apropiere a vârstelor noastre. Râsul rătăcit al copiilor care se jucau se îmbina într-o armonie veselă a inocenţei. Eu am luat-o în derâdere, ca de obicei.

— Cunosc reacţia, spuse el relaxat, iar ea îşi ridică

privirea.

Zâmbiră amândoi.

— Dar, brusc, am încetat să mai râd. În tot acest timp, voiam să aflu mai multe despre mine. M-a aşezat la mijloc, între ea şi Cleo, şi ne-a băgat minţile în cap. Am fost... înfricoşată. Ea clătină din cap. Am uitat toate acestea până acum, spuse ea încet.

Grace aruncă o privire şi se uită încântată la Connor. El îi răspunse la gestul exuberant. După ce se întoarse la joacă, Connor vorbi:

— Şi părinţii tăi?

Nu ştia nimic despre femeia care îi dăduse viaţa. Tatăl ei fusese Diavolul întruchipat. Acestea nu erau nici pe departe detaliile vesele pe care Connor le împărtăşise despre propriii părinţi decedaţi.

Simţindu-i ochii aţintiţi asupra ei, Ophelia ridică privirea. „Spune-i, spune-i tot!”

Ar fi ucis toată căldura pe care i-o arătase în ultimele săptămâni şi ar fi distrus legătura ce se formase între ei.

Era egoistă, dar aşa fusese întotdeauna.

Nu era pregătită pentru sfârşitul a ceea ce cunoscuseră împreună. Nici nu se putea nega faptul că sfârşitul relaţiei lor era aproape. După ce avea să încheie cazul, el nu mai avea nevoie să se ocupe de ea. Căile lor nu aveau să se mai întâlnească niciodată. El o avea pe ducesa lui şi stilul de viaţă simandicos în care se născuse şi la care tânjise mereu.

Şi Ophelia? Putea avea un nobil drept soţ.

Niciodată nu simţise nevoia de a plânge ca acum.

Îşi strânse braţele în jurul mijlocului şi inspiră tremurând.

— Tatăl meu ştia că iubesc chiflele împletite, fierbinţi. Cât de uşor îi veni minciunea aceea! Nu aveam bani pentru ele, dar mereu pofteam. Ceea ce era adevărat. În timp ce ieşea la furat, trecea prin faţa vitrinelor atâtor brutării, încât îi lăsa gura apă la mirosul şi vederea acelor bunătăţi coapte din vitrină. Ai mâncat vreodată? întrebă ea curioasă.

— Prăjiturile Shrewsbury erau preferatele mele.

Desigur, el ducea oarecum viaţa pe care o visase. Odată, ar fi fost plină de resentimente şi ostilitate. Nu mai era. Acum, se consola cu gândul că unul dintre ei fusese fericit cândva.

Ophelia se îndreptă spre locul din marmură în care trei copii jucăuşi se urcau într-o urnă. Îşi trecu vârful degetelor peste buclele încălzite de soare ale unei fete. Rotunjoară, zâmbitoare şi jucându-se printre flori, era un viitor la care ea tânjise în secret pe când era copilă. Nu existau motive multe pentru a visa şi a spera pentru cei din banda lui Diggory, iar în cele din urmă, acele dorinţe dispăruseră. Cât de uşoară era viaţa imaginată, comparativ cu realitatea! Întorcându-se la povestea inventată, continuă să-şi descrie lumea inventată.

— Tata ştia cât de mult îmi plăceau. Nu aveam bani, şi totuşi insista ca mama să mi le facă.

„Mănâncă, fetiţo! Dacă furi de la mine, vei mânca”.

Simţi picături de transpiraţie pe ceafă. „Nu-l lăsa înăuntru, nu-l lăsa să fure nici măcar visurile inventate!” Sau poate că asta era pedeapsa ei pentru minciunile pe care le oferea. Îşi trecu mâna peste ceafă şi se şterse. Îi venise mereu mai uşor să păcătuiască. Ca atare, minciunile continuară să cadă.

— Tata mă aşeza la masă şi mă priveau amândoi. Eu eram întotdeauna atât de flămândă! şoptise acel adevăr. Mi-a permis să mănânc toată farfuria. Şi apoi a venit ceaiul. Ophelia se cutremură.

„Te rog, nu… Promit că nu mai fac!” Propriile ţipete îi răsunau în minte. „Bea, fetiţo, bea!” Terminam imediat ceaşca.

Râsul copiilor răsuna în jurul grădinilor, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de minciunile pe care i le turna lui Connor.

În schema crimelor şi a păcatelor ei, împărtăşirea unui trecut inventat lui Connor O’Roarke era cel mai mic dintre ele. Atunci de ce nu se simţea mai puţin vinovată?

O briză de primăvară trecu prin grădini, răvăşindu-i buclele. Mai multe şuviţe i se desprinseră din coc.

— Uite, murmură Connor, îndepărtând acele şuviţe.

Numai că, în loc să i le dea după ureche şi să i le prindă sub pieptenele de diamant, le mângâie.

I se tăie respiraţia.

Sau lui?

În acel moment, întreaga lume dispăru, nu mai rămase decât…

— Oh! Connor clipi şi eliberă brusc şuviţa.

Se frecă la tâmplă. „Ce naiba?”

— Ia-ţi mâinile de pe sora mea, individ nenorocit! bombăni Stephen.

Stomacul i se zdruncină şi, odată cu el, realitatea.

— Stephen, nu! porunci ea cu fermitate în timp ce fratele ei se apropia hotărât.

Anticipându-i intenţiile, Ophelia se aşeză în calea războinicului de aproape zece ani care se grăbea.

Fără să se oprească, Stephen se repezi pe lângă ea. Pumnul său se lovi de mandibula lui Connor, dându-şi capul pe spate.

Era ca şi cum Connor ar fi fost atins de o pană.

Inima Opheliei începu să bată în timp ce în jurul lor se auzeau strigătele şi plânsetele copiilor care se jucau.

— Stephen! strigă ea, prinzându-l de jachetă. Asta este…

Băiatul se eliberă şi se repezi la Connor.

— Am citit despre tine în ziare. Suspini după sora mea, iar acum îţi pui mâinile pe ea. O să te omor! se răsti Stephen şi se lansă din nou.

Connor îl prinse cu uşurinţă pe fratele ei şi-l ţinu cu fermitate, dar fără să fie o strânsoare ameninţătoare.

— Dă-mi drumul, ticălosule! Stephen se abătea şi se târa. Nu permit ca sora mea să fie pipăită de un anchetator nenorocit. Nu este o târfă!

— Stephen, este suficient! strigă ea, luându-l de antebraţ.

El îşi eliberă mâna sfrijită.

— Şi tu? Suspini după el ca una dintre…

— Gata!

Connor observă răceala care opri furia băiatului.

Apoi simţi chiar briza de primăvară.

Din faţa grădinilor, un grup de oaspeţi priveau îngroziţi şi fascinaţi.

Inima Opheliei tresări când dădu cu ochii de surorile ei, aşezate între membrii familiei Dabney, de tatăl lui Connor şi de Lady Bethany, uluită. Ducesa îşi duse degetele tremurânde la buze şi apoi plecă fără niciun cuvânt.

Oh, la dracu', nu ştia prea multe despre decenţă şi maniere, dar îşi dădea seama că era de rău.

— Sunt ruinată!

— Ophelia, spuse Connor în şoaptă.

Oare ce mai era de spus?

— Lasă-mă să plec, strigă Stephen, zbătându-se ca un câine rănit, pe care Gertrude îl adoptase cândva. O să te omor. O să…

— Suficient! interveni Gertrude, făcându-şi fratele să tacă.

Chiar şi aşa, rămase în picioare, aruncându-le o privire sumbră lui Connor şi Opheliei.

— Am terminat aici, spuse Gertrude.

Simţi teama scufundându-i-se în stomac ca o piatră.

— Nu este…

— Nu aici, spuse sora ei cea mare. Plecăm.

— Am venit cu Cleo…

— Şi pleci cu mine.

În altă situaţie, s-ar fi luat la harţă, inclusiv cu rudele ei, care doreau să-i dea ordine. Numai că atrăseseră o mare de priviri, şoapte şi bârfe. Cine ar fi crezut că Ophelia prefera să se confrunte mai degrabă cu întrebările lui Cleo decât cu sora ei mai mare, care clocotea?

— Plecăm, repetă Gertrude, fără ca gura să i se mişte în timp ce vorbea.

Apucându-l pe Stephen de umăr, Gertrude îi aruncă o privire grăbită lui Connor şi plecă.

Ophelia zăbovi, dorind să-şi ceară scuze pentru această zi, pentru trădarea tatălui ei, pentru pierderea lui, pentru minciunile ei. Erau prea multe şi nu ştia de unde putea începe.

El dădu imperceptibil din cap, transmiţând că totul era bine când, de fapt, nu era.

Oaspeţii se dădură într-o parte pentru a le permite fraţilor săi să iasă şi, îndreptându-şi umerii, Ophelia înaintă, provocându-i din priviri pe cei prezenţi să spună ceva.

După un interminabil marş prin orfelinatul Dabney, cu pelerina pe ea şi cu boneta în mână, Ophelia se trezi în trăsura lui Broderick.

Îndată ce trăsura se puse în mişcare, Gertrude strigă:

— La ce ţi-a stat mintea?

— Nu a fost aşa cum arăta, izbucni Ophelia aruncând boneta de paie, brodată cu dantelă pe bancheta din faţa ei. Ateriză cu un foşnet lângă sora ei. Vina ar trebui să fie aruncată acolo unde trebuie.

Amândouă priviră spre băiatul de pe banchetă, de lângă Ophelia.

— Eu? scânci el. Ea este cea care îi făcea ochi dulci lui Steele, lăsând-o să o pipăie în public.

— Stephen! strigă sora lui.

Obrajii Opheliei se înroşiră.

— Nu l-am lăsat să mă pipăie.

— Mincinoaso! strigă Stephen.

Gertrude ridică mâna chiar când Ophelia deschise gura pentru a se lansa într-o tiradă împotriva celui mai înverşunat dintre fraţii ei.

— Acum, asta este.

„Asta este!”

Era un aer de finalitate în acele cuvinte care îngheţară trăsura.

Cea mai mare dintre surorile Killoran îşi masa tâmplele.

— Broderick îl va zdrobi cu mâinile lui, spuse Stephen cu o strălucire diabolică.

— Stephen! strigară Ophelia şi Gertrude la unison.

Îşi întinse picioarele pe bancă, sprijinindu-şi gleznele.

— Ce? Aşa este. Te-a trimis la Mayfair pentru a pune mâna pe un nobil, un jandarm, un investigator care… Hei! strigă el, când Ophelia îi lovi picioarele pe care le ţinea în

acea poziţie insolentă.

— Nu există niciun motiv să afle.

— Citeşte ziarele!

Desigur, o făcea. Întotdeauna fusese fascinat de ziarele de scandal care ofereau o privire asupra vieţii nobilimii.

Ophelia fu întreruptă chiar când voia să-şi maseze tâmplele.

— Şi nu este fericit, adăugă el mai vesel decât îşi amintise Ophelia să-l fi văzut vreodată.

— În primul rând, nu s-a întâmplat nimic, se adresă ea surorii ei. În al doilea rând, erau doar copiii de la orfelinat – vreo zece sau mai mulţi – şi doar Cleo, cuplul Dabney şi tatăl domnului Steele şi… Şi femeia cu care el sperase să se căsătorească, se gândi ea. O domnişoară respectabilă, care încă avea sentimente pentru Connor şi ar fi dorit să se căsătorească cu el. Nimeni nu va spune nimic, a spus ea încrezătoare.

Cu siguranţă, nu femeia care era destul de îndrăgostită de Connor. Simţi cum i se frânge inima.

— Nu poţi fi sigură de asta, zise Gertrude.

— Sunt încrezătoare.

— Te bazezi pe încrederea în familia Black şi într-o doamnă simandicoasă? interveni fratele ei.

— Nu va spune nimic, rosti ea pe un ton mai dur decât îşi propusese.

Trăsura se opri în afara casei provizorii a Opheliei. Împinse uşa şi sări jos.

— Stai în trăsură! se auzi sora ei avertizându-l pe fratele lor.

Ophelia nu făcu mai mult de trei paşi înainte ca Gertrude să o ajungă. O luă de umăr.

— Ce e?

— Îţi pasă de el?

Gura i se mişcă, dar nu ieşiră cuvinte. Nu era nici urmă de sunet, suspin sau şoaptă.

Sora ei repetă pe un ton liniştit:

— Îţi pasă de acest domn Steele despre care se scrie

în ziare?

Îi păsa de el?

O negare ţâşni de pe buzele ei. Era o nebunie. Era ilogic. Era… imposibil.

Cu toate acestea, încremeni, temându-se că una dintre adierile ocazionale din această zi avea să o doboare. Ţinea la el. Mai mult. „Îl iubesc”. Îl iubea pentru grija pe care o purta bărbaţilor, femeilor şi copiilor de toate rangurile şi nu doar pentru avantajul lui, aşa cum fuseseră ea şi familia ei. Îl iubea pentru că vizitase o fetiţă pe nume Grace şi că făcea trucuri cu monede pentru copiii străzii pentru a le domoli frica.

— Nu, rosti ea.

— Această replică şi întârzierea ei sunt puţin convingătoare, mormăi Gertrude, trăgând-o deoparte. Ascultă-mă! O cuprinse pe Ophelia de umeri. Dacă îl iubeşti, atunci nimic – nici Broderick, nici clubul… Se opri, apoi continuă: Nici eu, nimeni şi nimic nu ar trebui să vă ţină departe.

Ophelia îşi privi cu groază sora, care îşi pierduse vederea la un ochi din cauza ei.

— Nu pot, spuse ea încet. Nu putea să o sacrifice pe Gertrude, nu din nou. Nu pentru un bărbat care fusese lăsat orfan de tatăl ei. Las-o baltă, o avertiză ea, cu vocea şocant de calmă, în ciuda faptului că era sfâşiată pe dinăuntru.

Gertrude îi căută privirea.

— Nu contează că Broderick…

— Am spus să o laşi baltă, repetă ea şi mai fermă, dar şi hotărâtă.

Sora ei tăcu brusc.

— Înţeleg.

Nu, nu o făcea. Nu putea. Pentru că ea păstrase secretele vechi peste care adăugase altele noi şi, în cele din urmă, toate se întorceau cumva la Connor O’Roarke. Şi era prea laşă pentru a împărtăşi adevărul cu oricare dintre ei.

— Fac asta. Mă căsătoresc cu un lord. Groaza se strecură în interiorul ei. În ultimele trei săptămâni, trăise

într-o lume perfectă, în care doar ea şi Connor existaseră. Iniţial, el o făcuse să se simtă confortabil, în siguranţă, fiind o legătură cu trecutul ei şi cu stilul de viaţă pe care îl ştia, nu cu cel al aristocraţiei. Undeva pe parcurs, totul se schimbase, se transformase în ceva mai mult. Nu există nimic între mine şi Conn… domnul Steele.

Fără să o lase pe sora ei să pună altă întrebare, alergă spre treptele casei lui Cleo şi ajunse în faţa uşii deschise de un gardian voinic.

Înainte de a se închide uşa, Ophelia alergă la etaj şi nu se opri până ce nu ajunse în camera ei. Gâfâind din cauza efortului, intră şi închise uşa.

Se sprijini cu spatele de uşă şi privi neclintită prin camera ei provizorie.

„Îţi pasă de el?”

Cât de simplă fusese întrebarea surorii ei!

Adevărul era că nu putea exista nimic între ea şi Connor. Prea multe minciuni, crime şi răni existau între ei şi care le făcea visul imposibil.

Dar putea face un lucru. Un cadou pe care i-l putea oferi. Singurul pe care îl căutase vreodată. Odată ce avea să o facă, el putea trece peste asta.

Apoi, ea putea să meargă mai departe şi să-l dea uitării pe Connor O’Roarke.

Capitolul 14

— Nu vom vorbi despre asta?

Fusese inevitabil.

Intrând pe holurile spitalului Eve Dabney, Connor aruncă o privire spre tatăl său.

— Nu cred că acesta este locul potrivit pentru o discuţie.

Fusese suficient spectacolul cu Ophelia, cu fratele ei şi cu o mulţime de invitaţi… şi cu Bethany. Connor nu s-ar amăgi crezând că tensiunea emanată de tatăl său provenea

din altă parte decât din reacţia lui Bethany.

Ieşind din spital, merseră la pas şi se îndreptară spre trăsura tatălui său, care aştepta.

— Vino cu mine!

Connor aruncă o privire peste stradă, acolo unde un băieţel ţinea frâiele calului său. Îşi încleştă maxilarul.

— Calul meu…

Contele ridică o mână, iar unul dintre lacheii lui coborî de pe bancheta de lângă vizitiu.

— Aveţi grijă să duceţi calul fiului meu înapoi la reşedinţa lui.

„Oh, la dracu’!”

Connor se împotrivi nevoii de a sări la gâtul lui, simţindu-se destul de mult ca băiatul care fusese cândva, prins în timp ce ascundea argintul contelui sub pat, pregătindu-şi o eventuală evadare din casă.

Tatăl său îi făcu semn şi apoi se întoarse în spate.

Contele dăduse o poruncă fermă. Excelând mereu în studiile sale şi reuşind în toate activităţile pe care le întreprinsese de când fusese adoptat, Connor nu se străduise decât să obţină aprobarea tatălui său.

Încordat, se pregăti pentru ceva cu totul străin şi necunoscut – nemulţumirea contelui.

— Bethany este strâmtorată.

Connor se lăsă pe spătarul banchetei. Se aşteptase la multe de la tatăl său, dar cu siguranţă nu la asta.

— Soţul ei a risipit tot. Pe amante, târfe şi băutură.

În tinereţe, fusese rănit de trădarea ei, şi totuşi, nu-şi dorise şi nu şi-ar fi dorit vreodată ca necazul să cadă asupra ei. Căci ea fusese prietenă cu el… şi încă era.

— Dar zestrea ei? Vicontele?

Tatăl lui făcu o grimasă, scuturând uşor din cap. Mintea lui Connor rătăcea, încercând să ţină pasul cu destăinuirile.

— Nu are sens, îi spuse el.

El îşi bazase cariera şi cazurile pe logică şi raţiune şi nimic din ce dezvăluia tatăl său nu avea sens. Atât Bethany, cât şi tatăl ei erau strâmtoraţi, dar…

— Vicontelui nu îi stă în caracter.

De-a lungul anilor, el se dovedise a fi cumpătat şi cinstit. Piesele nu se potriveau.

— Acesta a fost motivul pentru care a încheiat uniunea dintre Bethany şi Argyll, Connor. Investiţii slabe, recolte proaste. Ducele era dispus să treacă cu vederea o mireasă fără zestre.

O frumuseţe fără un sfanţ considerată un diamant al păturii superioare, care luase înalta societate prin surprindere.

În acea perioadă, Connor se întorsese recent la Londra, unde începuse să-şi construiască o carieră cu banii oferiţi de conte. Nu fusese niciodată o partidă potrivită pentru viconte. Nu când avea o fiică fără un sfanţ şi un munte de datorii.

„Aş spune că îţi este mai bine decât să fii prins cu o soţie care nu a avut curajul să te aleagă în detrimentul dorinţelor tatălui ei şi care te-a minţit, făcându-te să crezi că se va căsători cu tine”.

— Are *nevoie* de un soţ, spuse el cu tristeţe.

Asta explica de ce tânăra văduvă încercase atât de mult să restabilească relaţia anterioară.

Tatăl lui se încruntă.

— Nu o face să pară un vânător de avere!

— Nu asta este? întrebă el fără să tresară. De două ori.

La tăcerea tatălui său, arcui o sprânceană. Părea clar că era o femeie cu puţine alegeri într-o lume care restricţionase aproape toate oportunităţile pentru femei. Cu toate acestea, fusese determinată mai mult de nevoia de fonduri decât de sentimentele ei pentru el. Cel puţin, tatăl său putea recunoaşte asta.

Tatălui său îi pulsă o venă la coada ochiului drept.

— Asta ţi-ar plăcea? Ca doamna să sufere acum pentru că a ales alt bărbat? Contele coborî vocea. Pentru Dumnezeu, este fina mea, Connor! Fiica lui Stanley.

Acum, atât vicontele, cât şi tatăl lui Connor se aşteptau ca el să o salveze pe doamnă şi pe familia ei.

Cât de mult se îngrijora tatăl său pentru fiica vicontelui! Dar, după cum subliniase Ophelia, unde fusese credinţa lui Bethany faţă de Connor? Unde fuseseră curajul şi convingerea ei de a lăsa deoparte aşteptările şi de a se căsători cu vagabondul care fusese cândva?

— E ciudat că vorbeşti doar despre faptul că doamna a fost rănită, când a făcut alegerea de a se căsători cu altul cu mult timp în urmă.

Tatăl său scoase un sunet ce trăda nerăbdarea.

— În sfârşit, are sens.

Connor îşi încreţi fruntea.

— Interesul tău pentru acea femeie…

„Acea femeie”. Făcuse o aluzie snoabă, indiferentă la tânăra femeie, văzând-o astfel mai mult ca pe un obiect decât ca pe o persoană. Connor miji ochii.

— Despre ce vorbeşti?

— Cu atenţia pe care ai arătat-o acelei femei, nu ai făcut decât să o răneşti pe Bethany.

Îl cuprinse furia.

— Asta crezi? Că o folosesc pe domnişoara Killoran ca pion pentru a incita gelozia alteia?

Tatăl său avea o părere atât de proastă despre el?

— A greşit, Connor, spuse contele, confirmându-i părerea proastă.

El şuieră.

— Pentru Dumnezeu, este ceea ce crezi! El îşi privi tatăl. Este atât de greu de imaginat pentru tine că mă bucur de compania domnişoarei Killoran?

Contele tresări. Deşi era o zvâcnire greu de distins a muşchilor feţei şi a trupului, Connor o remarcă.

— Înţeleg că poate… relaţionezi cu tânăra.

Totuşi, tatăl său nu îi putu rosti numele. Simţi frustrarea în stomac.

— În ce fel, tată? Faptul că amândoi eram hoţi?

— Opreşte-te, Connor Steele!

— Oh, hai! zise el. Ştii că spun adevărul. Iată de ce tu – în ciuda protestelor lui Connor – ai insistat să-mi schimb numele şi hainele!

Culoarea aprinsă inundă obrajii contelui. Tăcerea lui servi drept o dovadă a adevărului, alimentându-l în continuare pe Connor.

— Este motivul pentru care mi-ai oferit o educaţie bună.

Tatăl său îşi lovi pumnul de palmă.

— Am vrut să ai o educaţie pentru că erai inteligent şi meritai un nou început.

Connor îl luă în derâdere.

— Ai vrut să ştergi toate urmele străzilor de pe mine.

— Eşti greu de mulţumit, spuse tatăl său.

— Spune-mi, o urăşti pentru că îţi aminteşte de ceea ce sunt eu? El adresase o întrebare sumbră. Nu numai un hoţ... dar şi un criminal.

Tatăl său îşi acoperi urechile cu mâinile înmănuşate.

— Se datorează faptului că, atunci când eşti cu ea, poţi să îţi aminteşti ceea ce ai făcut şi nu vreau să te gândeşti la trecut! strigă tatăl său, pieptul înfiorându-i-se. Capitulă. Umerii îi căzură. Nu vreau să-ţi aminteşti de demonii tăi, şopti el, întinzând o mână. Îi vreau îngropaţi... pentru tine.

Connor se lăsă pe spătarul banchetei. Despre asta era vorba.

— Şi tu crezi că a avea – de fapt, ce avea el cu Ophelia? – vreo legătură cu domnişoara Killoran îmi va aminti de trecutul meu?

Un trecut care nu putea fi uitat niciodată cu adevărat. Unul care îi fusese marcat pentru totdeauna în inimă şi în suflet.

— Mi-aduc aminte de tine aşa cum ai fost odată, Connor, şopti tatăl său, cu vocea stinsă şi cu ochii plini de tristeţe. În ziua în care te-ai întors acasă cu mine, am intenţionat să te hrănesc, să te îmbrac şi să te trimit pe străzi cu o sumă frumuşică. Erai un animal speriat şi rănit şi nu te-am putut lăsa să te întorci în lumea aceea, alături de acei oameni.

Avea paisprezece ani. Fusese deja rănit în moduri care nu puteau fi înţelese nici chiar de contele de Mar.

Cu toate acestea, în ciuda temerilor tatălui său, alături de Ophelia – sau din cauza Opheliei –, Connor îşi dăduse seama că exista o lume în afara activităţii sale. Ea îl făcuse să viseze o viaţă care să includă o familie – cu ea. „Vreau asta cu Ophelia”.

— Nu înţelegi, tată? El căută trăsăturile dure ale unui chip care arăta semnele vârstei. Toate acele lucruri… vor fi întotdeauna cu mine.

— Ştiu asta.

Cu excepţia faptului că nu fusese nimic convingător în acele cuvinte, un răspuns dat mai mult din impuls.

— Da? îl întrebă el.

În timp ce tatăl său îl îndemna să-şi îngroape trecutul, inclusiv pe părinţii care îi dăduseră viaţă şi care îl iubiseră, Ophelia îi amintea că el cunoscuse alături de ei o perioadă trecătoare de fericire.

Era greşit să lase deoparte amintirile despre o mamă şi un tată care muriseră protejându-l.

— Nu ai întrebat niciodată despre părinţii mei.

Tatăl său se încruntă.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu ei. Din nou *ei,* nu *părinţii tăi,* ci mai degrabă o recunoaştere informală şi îndepărtată a celor care se ocupaseră cel mai mult de Connor. Acest individ, Diggory, i-a ucis în faţa ta.

Cu toate acestea, el putea pronunţa acel nume detestat.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum a fost viaţa mea înainte de noaptea aceea. Cine au fost mama şi tatăl meu. Cum a fost viaţa noastră de familie.

— Pentru că am vrut să uiţi, explodă tatăl său. La ce bun să vorbim despre părinţii care au fost ucişi în faţa ta, Connor?

Da, crima fusese urâtă şi diabolică. Cu siguranţă, nu se potrivea în cercurile mai mult sau mai puţin civilizate, şi totuşi, pe Connor nu-l ajutase nici asta în încercarea de a uita.

— Ştii cine este?

Contele clătină din cap.

— Nu o recunoşti?

Tatăl lui se încruntă. Aşezându-şi palmele pe pantaloni, Connor se aplecă în faţă.

— În ziua în care m-ai salvat, ea era fata de lângă mine.

Contele rămase cu gura căscată.

— Am intervenit în acea zi, a continuat Connor, şi am sărit în ajutorul ei. Ea ar fi trebuit să fie cea pe care să o salvezi.

Tatăl lui oftă – un sunet rănit de protest.

— Ophelia ar fi trebuit să fie cea educată, îngrijită şi protejată. *Nu eu.*

Contele nu spuse nimic un moment, apoi îşi duse mâna la piept.

— Nu tu mi-ai furat portofelul în acea zi.

Connor tăcu.

— Te-ai sacrificat pentru a o salva.

Cu acea apărare nemeritată care îl punea pe Connor într-o lumină şi pe Ophelia în alta, tatăl său deschise ochii în faţa acuzaţiilor pe care Ophelia le făcuse privitor la aristocraţie: sentimentul că totul li se cuvine şi dispreţul lor faţă de persoane care nu erau de rangul lor.

Un zâmbet vag transformă buzele tatălui său. Aplecându-se în trăsură, îl bătu pe Connor pe braţ.

— Şi *de aceea* eşti diferit de această domnişoară Killoran.

Connor ridică o mână şi lovi cu putere în acoperiş.

Trăsura se opri brusc, iar el îşi propti picioarele pentru a nu fi aruncat în faţă.

Fără să-l aştepte pe servitor, Connor deschise uşa şi sări afară.

— Connor? strigă tatăl său după el.

El se opri.

— Spune-mi, tată! Când spui că ai vrut să-mi îngropi trecutul, era pentru mine? Sau pentru tine?

Chipul tatălui său se sfâşie.

— Unde… Ce faci?

Fără a privi în urmă, continuă să meargă, ignorând

strigătele care se stingeau în spatele lui.

Străbătu acelaşi pavaj umed, aşa cum făcuse când era băiat, trecând pe aleile pe care se ascunsese şi pe lângă locuinţele din care furase.

Continuă să meargă.

Connor fusese orbit de binele pe care tatăl său îl făcuse salvându-l, ajutându-i pe alţii, luptând în parlament pentru legi care urmăreau să reducă viciul şi să diminueze suferinţa. O acuzase pe Ophelia că-i judeca pe nedrept pe alţii când el însuşi se făcea vinovat de aceeaşi acuzaţie.

Acolo unde ea văzuse întunericul şi dispreţul peste tot în jurul său, el păstrase o viziune nedreaptă şi nerealistă a celor precum tatăl său şi a celorlalţi membri ai aristocraţiei. Membrii înaltei societăţi, precum tatăl lui şi Bethany, şi încercările vicontelui de Middlethorne de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi nu făcuseră, în cele din urmă, decât să-i trateze pe aceşti oameni ca fiinţe inferioare. Sub ei. Asta în timp ce Connor fusese separat de mase datorită unei şanse date de conjunctură.

Totuşi, integrarea lui în lume nu fusese necondiţionată. Venise în detrimentul îngropării amintirilor şi al ascunderii trecutului său, deoarece acesta era mult mai sigur şi mai curat decât adevărul a ceea ce făcuse.

Connor se opri în afara clădirii calcaroase cu trei etaje. Cu acoperişul mansardat, cu coşuri de fum din cărămizi şi uşă mată neagră, era reprezentarea eleganţei şi a bogăţiei.

Doi domni călăreau nişte armăsari la fel de scumpi, aruncând frâiele slujitorilor harnici.

În loc să intre, cei doi schimbară câteva cuvinte, încuviinţară din cap din când în când, îndreptându-se către structura care, după finalizare, avea să fie plină de clienţi. O instituţie care să rivalizeze cu cluburile White şi Brooke. Arătară spre unul dintre grajduri.

De unde stătea sub lampa cu gaz, Connor îi studia pe cei doi bărbaţi cufundaţi în discuţie. În pofida eleganţei vestelor şi a pălăriilor lor, nu erau, după standardele societăţii, domni.

„Întotdeauna ai crezut că eşti mai bun decât noi”.

Acea acuzaţie pe care Ophelia i-o adresase, pe care el o negase cu vehemenţă, îi reveni acum în minte, accentuată de acuzaţiile tatălui său, acoperind orice zgomot, cu excepţia sunetului propriei respiraţii.

Făcu un pas în timp ce un cal venea în galop înainte. Ridicând pumnul, călăreţul strigă, scoţându-l efectiv pe Connor din tumultul său şi atrăgându-le atenţia celor doi.

Se întoarseră spre Connor, îndreptându-şi imediat pistoalele spre pieptul şi capul lui.

Adair Thorne îl recunoscu. Îşi ascunse repede arma.

— Steele! strigă Thorne. Salutul său se depărtă de urechile lui Connor, în timp ce rămase concentrat asupra celeilalte figuri cu cicatrici adânci care se apropia. Suspiciunea întuneca în continuare acei ochi familiari.

Cu mai bine de jumătate de metru mai înalt decât pe vremea când se întâlniseră ultima dată şi cu cel puţin 7 kilograme mai greu, numai muşchi şi forţă, nu mai semăna prea mult cu băiatul pe care Connor îl lăsase în urmă în miezul nopţii.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe fratele meu, Niall Marksman. Niall, Connor Steele. Domnul se ocupă de ancheta cu privire la fiul pierdut al lui Lord Maddock. Este, de asemenea, un binefăcător al orfelinatelor lui Eve.

Ceva din prudenţă dispăru, dar nu-l părăsi complet pe celălalt bărbat. Da, un bărbat putea părăsi St. Giles, dar faptele întunecate la care fusese martor şi la care luase parte aveau să rămână mereu. Oricât de mult încerca un om să uite sau un părinte bine intenţionat să le îndepărteze.

Fostul său partener de hoţii întinse o mână.

— Steele, spuse Niall cu un accent puternic.

Connor privi absent la degetele la fel de cicatrizate ca ale lui.

Plecase. Fără un cuvânt. Fără să-i ceară lui Niall să-l însoţească, pentru a se ajuta reciproc să supravieţuiască într-o lume incertă, totul pentru că îi fusese teamă. Un băiat se putea ascunde. Doi atrăgeau atenţia. Aşa că fugise. Şi

continuase să fugă – de trecutul său, de existenţa lui, de tot.

Ruşinea îi inundă simţurile.

Cât de bine i-ar fi fost lui Niall cu noua familie pe care el o găsise!

Fraţii de pe străzi schimbară priviri, determinându-l pe Connor să se mişte.

El cuprinse repede mâna lui Niall într-o strângere fermă, instinctivă.

— Niall…

Celălalt bărbat îşi încreţi fruntea.

Connor îşi retrase mâna.

„Pleacă! Pur şi simplu întoarce-te şi fă ce ai făcut întotdeauna cel mai bine… Ascunde-te! Rămâi fantoma care ai fost!” O persoană care nu se bazase pe nimeni şi care îi ţinuse pe toţi la distanţă. Numai că rămăsese înrădăcinat acolo, incapabil să facă paşii pentru a lăsa în spatele lui acest club, această familie, toată ziua aia nenorocită.

— Ne-am cunoscut cândva, spuse el cu groază, cu vocea zguduită de ruşine şi regret.

Îşi simţi fostul prietenul studiindu-l, încercând din răsputeri să-l identifice.

— Sunt… numele meu… Eu sunt Connor. Am furat şi am ucis împreună.

Aerul şuieră printre dinţii lui Niall.

Adair Thorne se uită la amândoi şi apoi se retrase în linişte.

— Connor…

Fostul său prieten vorbea şi arăta precum cineva care văzuse o stafie. Într-un fel, el întotdeauna fusese asta. „Nu, asta ai făcut tu din tine”.

— Dumnezeule! M-am gândit… Am crezut…

Că fusese ucis.

— Nu am fost. Era o soartă pe care prea mulţi băieţi din banda lui Diggory o avuseseră. Connor plecase, punându-se pe el înainte de toate.

În timp ce Ophelia rămăsese.

Tot aerul din trup îi rămase blocat undeva între plămâni şi gât.

De când o cunoscuse pe Ophelia, se îndoise de ea – nu, mai rău, o judecase pentru că rămăsese în banda lui Diggory. Când în tot acest timp ea fusese cea loială. Nu lăsase niciodată o persoană în urmă, cum făcuse Connor. Nici măcar nu rămăsese fidel memoriei părinţilor săi.

Aproape că fu doborât de greutatea ruşinii sale.

— Am plecat pentru că nu am… Connor inspiră încet, forţându-se să o spună. Nu am mai vrut să omor. M-am gândit doar la mine. Erai prietenul meu şi meritai mai mult de la mine. Meritai ceva mai bun. Fără să poată întâlni privirea fostului său prieten, lăsă capul în jos. Am vrut să spun cât de rău îmi pare, rosti el răguşit o scuză inutilă care nu ar fi putut îndrepta niciodată greşeala.

Buzele lui Niall se mişcară. Ridică mâna.

— Nu e nimic de iertat, a spus el aspru. Am făcut toţi ce am putut pentru a supravieţui.

Connor aprecie răspunsul lui şi apoi dădu din nou mâna cu Niall.

— Cum ai supravieţuit?

Era curios. Până la urmă, nimeni nu supravieţuise pe străzi fără ajutor.

El chicoti.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că o fetiţă mi-a salvat viaţa de nimic de mai multe ori decât am meritat?

— Aş face-o, râse Niall cu un sunet ruginit. Am ajuns să apreciez puterea oamenilor pe care i-am subestimat.

Uşile clubului se deschiseră şi amândoi priviră în sus. Doi constructori joviali ieşiră, cărând o grindă lungă. Râsul şi reveria lor ieşiră în evidenţă – un contrast puternic cu solemnitatea dialogului dintre Connor şi Niall.

Connor înclină capul.

— Te las cu treburile tale.

El făcu un pas, retrăgându-se, chiar când Niall îl strigă:

— Connor?

Privi în urmă.

Un zâmbet apăru pe gura cicatrizată a lui Niall.

— Mă bucur că nu ai murit.

Connor îi întoarse zâmbetul.

— Şi eu.

În timp ce mergea agale pe jos prin Londra, simţi că i se ridicase o greutate de pe umeri. Timpul trecu până ce ajunse la biroul lui din Bond Street. Scoase cheia din haină şi intră.

Lătratul slab al unui câine, abandonat în singurătate, umplu străzile londoneze. Connor ridică privirea de la încuietoare şi se uită în jur.

Simţi un frison de-a lungul şirei spinării şi toţi nervii fură alertaţi.

Trăgând cu grijă uşa, se strecură înăuntru.

Ştia.

Strălucirea slabă a lumânării care pătrundea pe sub uşa biroului său era singura lumină din încăperea întunecată.

Cu inima bătându-i cu putere, Connor închise încet uşa în urma lui. Se aplecă spre cizmă şi scoase pistolul pe care îl îndesase acolo. Cu arma aproape de piept, aruncă o privire de-a lungul coridorului îngust, trecând peste podeaua veche care scârţâia.

Se opri.

Foşnetul slab al pergamentului răsuna în biroul său, urmat de sunetul sertarelor care se deschideau şi se închideau în mod sistematic.

Apoi aşteptă.

Capitolul 15

O durea gâtul.

De când se strecurase în biroul lui Connor şi spărsese lacătul pentru a intra, rămăsese închisă, cotrobăind printre dosare.

Consultând detaliile pe care le scrisese, ea se aplecă

şi notă pe o hârtie pe care o scosese din sertarul din mijloc al biroului.

Până când, în cele din urmă, termină.

Întinzându-şi braţele deasupra capului, îşi evaluă munca. Fiecare pagină fusese marcată cu anul în partea de sus şi cu coloane; fiecare rând conţinea nume şi informaţii pe care Connor le căutase cu disperare.

Ophelia rostea silenţios numele fiecărui copil, încercând să-şi amintească fiecare băiat sau fată pe care i-ar fi putut uita. Se opri la ultima foaie şi se uită în jos la numele de acolo.

Douăzeci dintre ei, plecaţi acum, nu existau decât ca o însemnare pe pagina ei. Muşcându-şi buza inferioară, îşi trecu degetele peste fiecare. Avusese atât de puţin timp pentru a jeli! Singurul timp permis fusese acela pe care îl furau. Orice manifestare a durerii sau a suferinţei fusese întâmpinată cu bătăi puternice şi cu o lecţie despre cât de mult costau lacrimile.

O singură picătură solitară se rostogoli pe obrazul ei şi căzu zgomotos pe pagină; o urmă de umezeală înceţoşă acel nume.

Uşa se deschise cu o asemenea forţă încât lovi peretele şi apoi se trânti înapoi.

Gâfâind, apucă cuţitul.

Respira repede şi greoi.

— M-ai speriat de moarte, Connor!

Panica ei se reflectă în ochii lui. Lăsând deoparte cuţitul, îşi puse mâna la piept, încercând să-şi liniştească inima galopantă.

— Ophelia? întrebă el răguşit. Coborî rapid arma. Dumnezeule, aproape că te-am împuşcat, îşi dădu seama îngrozit.

Rugându-se să nu-i poată vedea lacrimile în camera întunecată, îşi şterse discret obrajii umezi.

— Nu m-ai fi împuşcat. Te poţi controla mai bine de atât.

Înjurând, închise uşa cu călcâiul şi intră.

— Am avut o armă îndreptată spre tine. El aruncă o

privire îngrozită când asupra armei din mâinile sale, când asupra Opheliei. Se albi. Am îndreptat-o spre capul tău.

Dovada îngrijorării lui pentru ea îi făcu inima să tresalte în piept.

— Dacă mai contează, O'Roarke, dacă aş fi silită să aleg, aş prefera să primesc un glonţ în cap decât în burtă.

El deschise gura, apoi o închise.

Connor încercă iar.

Ophelia îi făcu cu ochiul.

— Eşti nebună? bombăni el. Îşi aruncă arma pe o masă laterală din apropiere. Râzi de faptul că era să te omor?

Încrederea ei persistă în timp ce o amintire îşi făcu loc – amintirea altei încăierări.

— Nu e nimic amuzant în asta, bombăni el.

Ea clipi, găsindu-l la mică distanţă de ea.

„Connor. Este numai Connor".

El încremeni, iar privirea îi căzu pe dosarele întinse.

— Ce este asta? spuse el.

Cu degetele tremurânde, Ophelia ţinea paginile care zăceau, împrăştiate.

— Voiam să strâng, spuse ea pe nerăsuflate. Nu mă aşteptam să fii aici.

Connor îşi încrucişă braţele la piept.

— Mi-ai invadat biroul, ai intrat şi mi-ai examinat dosarele.

Nu demult, ar fi fost acuzator şi suspicios. Şi pe bună dreptate. Dar se schimbaseră multe între ei.

„Şi totuşi, având în vedere descendenţa ta, fără îndoială că vei fi trecătoare". Lacrimile îi înceţoşară vederea. Nenorocit birou! Lacrimi pentru a doua oară în această noapte. Chiar trebuia să se şteargă praful de pe mobila de mahon.

— Nu ai nimic de spus?

— Chiar ai nevoie de încuietori mai bune, Connor, spuse ea cu o uşurinţă forţată. Ca unul care a locuit pe străzi, ştii că încuietorile fragile sunt inutile dacă cineva vrea să intre.

— Erau trei încuietori, spuse el.

Se opri din ceea ce făcea şi ridică trei degete.

— Trei inutile.

— Nu toată lumea este la fel de pricepută ca tine în a le descuia.

Ea ridică privirea veselă.

Zâmbind, Connor se întinse peste birou şi îşi trecu degetele pe obrazului ei.

— Eşti singura femeie pe care o cunosc care ar lua asta ca un compliment, Ophelia.

Spre deosebire de ducesa lui. Fata pe care o numise prietenă, tânăra cu care spera să se căsătorească şi femeia care îl merita.

Zâmbetul ei îngheţă pe loc, încordându-şi muşchii obrazului până când se temu că faţa ei se putea sparge.

Connor vorbi, fără să o mai tachineze.

— De ce eşti aici?

— De ce…?

Ea îi urmări privirea spre grămada îngrijită. Reprimând o gelozie înfiorătoare, strânse foile în mâini. „Înapoiază-le, explică ce ai de explicat, răspunde la întrebările lui şi pleacă pentru a-ţi trăi viaţa fără el”.

În schimb, duse teancul mai aproape de piept, strângând foile pe care le întocmise meticulos.

— Am urât nobilimea, mărturisi ea. I-am urât pentru că aveau atât de mult, când eu îmi doream atât de puţin. I-am urât pentru că nu mă vedeau şi, mai rău, pentru că nu le-a păsat de mine sau de fraţii mei. Ophelia aruncă o privire rapidă la teancul pe care îl ţinea strâns. A fost mereu acolo… ura. Inspiră tremurând. Varia doar intensitatea. Obişnuiam să citesc în palme, şopti ea.

Connor se încruntă.

— Ştiu… eu…

Ea clătină din cap, iar el tăcu imediat. Totul în mintea ei se zguduia, amintindu-i părţi ale trecutului ei care nu căpătau sens. Numărând până la trei, încercă din nou.

— Diggory şi-a dat seama că poate câştiga mai mulţi bani de pe urma mea mai degrabă citind în palme şi

prevestind viitorul domnilor şi doamnelor dichisite decât furând poşete. Un râs fragil i se ivi pe buze, iar corpul ei se agita cu forţa unei veselii goale. Îţi vine să crezi? Urma să facă bani de pe urma unui vagabond care se prefăcea că le ghicea norocul unora care aveau mai mult decât putea visa haimanaua. Înclinându-şi în mod ciudat palmele, cercetă pielea pătată de cerneală. Doamnele tânjeau după dragoste, iar bărbaţii după avere. Nu mi-a luat mult timp să înţeleg asta despre clienţii mei. Cu cât mai măreaţă era previziunea, cu atât mai exorbitant era premiul. Monede pe care trebuia să le predea fără să vadă un şiling pentru eforturile ei. Cleo tot trebuia să fure. S-a aflat că te-am întâlnit, iar drept pedeapsă pentru că am încălcat cuvântul lui Diggory, a lovit-o pe Gertrude. Ophelia respira neregulat. Şi-a pierdut vederea la un ochi…

Durerea îi contorsionă chipul lui Connor.

— Pentru că mi-ai cruţat viaţa, termină el în locul ei, regretând această decizie.

— După ce te-am ajutat, Connor. Nu te-am scutit. Ai fost întotdeauna un supravieţuitor. Ai fost destinat să supravieţuieşti, indiferent dacă interveneam eu sau nu.

— Nu cred asta, murmură el, înconjurând agale biroul.

Ea îşi ridică mâinile agitate, iar el se opri imediat.

— Atunci am fost eu… nomadul. Ophelia chicoti. Unul cu părul blond. Nu făcea decât să completeze iluzia. Numai aşa, cu o schimbare de rol, iar viaţa mea ar fi fost în siguranţă în felul în care nu ar fi fost a lui Cleo şi a lui Gertrude. Lacrimile îi inundară ochii şi clipi pentru a le reprima, dar strălucirea rămase până când ea le lăsă să cadă. Am avut chiar şi o rochie, şopti ea. Era atât de moale şi de imaculată! O spălam – o sarcină care căzuse în grija lui Gertrude – în fiecare seară până când s-a sfâşiat, apoi am avut alta. Şi ştii ce, Connor? În mod egoist, am fost recunoscătoare. Vocea i se frânse. Când el întinse mâna spre ea, Ophelia făcu un pas înapoi, având nevoie de spaţiu între ei. Am fost recunoscătoare că nu m-am confruntat cu pericolele pe care le-au întâlnit surorile mele şi am savurat micile conforturi pe care le aveam. Te-am acuzat că ai grijă

numai de tine, dar eram chiar eu vinovată de acuzaţia asta. Vocea ei se stinse într-o şoaptă slabă. Pentru că am avut surori care s-au bazat pe mine.

— Hm, protestă el, diminuând spaţiul dintre ei. Îi cuprinse obrazul cu o strângere fermă, dar blândă. Eşti doar om, Ophelia. Ai fost doar o fată şi, chiar dacă nu ai fi fost, nu este nimic rău în a-ţi dori să fii în siguranţă.

— Dar era ruşinos şi am fost pedepsită pe bună dreptate pentru acele păcate.

El încremeni; braţul îi căzu într-o parte. Dacă ar fi insistat, dacă ar fi pus o singură întrebare sau ar fi scos vreun sunet, nu ar fi continuat. Poate că era abilitatea lui de investigator. Sau poate că fusese singurul prieten adevărat pe care îl avusese şi ştia în sinea lui că nu avea să continue. Dar el întâmpină tumultul ei tăcut cu o linişte similară.

— Am avut supraveghetori. Doi. Diggory îmi cunoştea valoarea.

„Valorezi mai mult decât surorile tale la un loc, fetiţo! Să nu îndrăzneşti să păţeşti ceva!”

Cuvintele unui tată care nu fuseseră rostite datorită preocupării, ci a valorii financiare pe care o avea pentru el.

— Aveam un loc pe o alee din Dials. Trebuia să merg ore în şir deoarece Diggory nu voia să rişte să-şi amintească cineva din St. Giles faptul că eram numai o hoaţă transformată în ţigancă. Venise un lord dichisit. Haine scumpe. Zicea că are o fată ca mine. Soţia tocmai îi murise şi voia să ştie viitorul care îl aştepta. Încă o lacrimă îi coborî pe obraz. Fără să poată întâlni privirea deprimată a lui Connor, o privire care vedea prea multe, se întoarse şi făcu câţiva paşi. Trebuia să fie atât de uşor! Ştiam cu exactitate ce spera să audă. O nouă dragoste, o nouă mamă pentru fiica lui. Am lăsat garda jos. Nu mi-am permis să văd asprimea din ochii lui, felul în care se uita la pieptul meu şi nu la ochii mei în timp ce îmi vorbea. Se forţă să se întoarcă, să întâlnească ochii bărbatului din faţa ei, având nevoie ca el să înţeleagă de ce îşi petrecuse atât de mulţi ani temându-se de ceea ce puteau face cei în care el avea

încredere. Când am mers pe acea alee, am învăţat foarte repede că nu fusesem niciodată cea norocoasă.

*

Pe când fusese doar un băiat, furase pentru prima dată din buzunar. Emoţiile îl făcuseră neatent şi nepăsător. O mişcare stângace îl alertase pe individ despre intenţiile lui. Strigătul se înălţase, urmat de un plânset în timp ce mâinile se întindeau spre el, şi o mare de străini nu voia decât să-l prindă. Avea să îşi amintească bătăile inimii din acel moment şi senzaţia că nu mai avea suficient aer în plămâni până în ziua în care avea să moară.

Stând acolo, cu Ophelia ghemuită în ea însăşi, cu povestea neterminată, se simţea aproape ca atunci.

Pulsul i se acceleră şi, laş cum fusese mereu, voia să se retragă încă o dată, să oprească povestirea, pentru că ştia. Ştia înainte de a continua ce se întâmpla cu fetele care rătăceau pe alei.

— Ce s-a întâmplat? se forţă el.

Ea ridică din umerii ei zvelţi.

— Mi-a spus că eram frumoasă. Mi-a spus că părul meu era frumos. Apoi l-a atins.

„Oh, Doamne!” Stomacul i strânse în timp ce acele imagini i se formau în minte. Ophelia, o copilă, şi un nobil nenorocit care strângea printre degetele lui acele şuviţe mătăsoase.

— Nu a fost primul, spuse ea, cu vocea pierdută. Toţi domnii şi doamnele au vrut să-mi atingă părul. Credeau că este magic. Uneori, le vindeam chiar o atingere în plus pentru un şiling. Gâtul ei se mişca ritmic. I-am vândut o atingere în acea zi. Mă crezusem atât de inteligentă! El a zis că îl invitasem. Că îl voiam.

Connor suspină.

— Nu a fost vina ta. Nu avea niciun drept… la nimic. Voia să o ia în braţe, dar ştia că, dacă o făcea, ea avea să îşi încheie povestea, aşa că rămase acolo, cu braţele atârnând încordate pe lângă el.

— Mi-a sfâşiat rochia. Râse şi suspină în acelaşi timp. Sunetul dureros îi zdruncina inima care îi bătea frenetic. Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit. Şi atunci totul s-a întâmplat atât de repede! M-a atins. Ea strânse şi mai tare mâinile la piept. Apoi şi-a pus genunchiul între picioarele mele.

Oare geamătul acela jos care se potrivea mai bine unui animal rănit îi aparţinea lui Connor? Cum fusese capabil să scoată un singur enunţ în timpul povestirii ei?

Cu degetele tremurânde, Ophelia puse hârtiile jos.

— A zis că gura mare era a unei târfe pe care nu o putea săruta, dar că avea să o folosească altfel. În timp ce vorbea, povestirea ei dezvăluia amănunte clare, iar fiecare cuvânt pe care îl rostea îl lovea ca o lance în piept. Eu ştiam ce făceau fetele cu gura. Ba chiar văzusem, întotdeauna m-a îngreţoşat gândul ăsta. Mai întâi şi-a introdus degetele în mine. O ruşine sfâşietoare se simţi în glasul ei stins, iar pe el îl sfâşie. A fost foarte dureros. M-am luptat cu el. Vocea ei sparse acea imagine care o reprezenta pe Ophelia în timp ce era singură, terorizată, luptându-se cu disperare împotriva asaltului unui nobil ticălos. Lui îi plăcea. Mă îndemna.

El se concentra să respire încet, regulat, dorindu-şi să fie puternic, pentru că ea merita această forţă. Fusese puternică atunci când orice alt bărbat, femeie sau copil ar fi clacat şi s-ar fi prăbuşit.

— Atunci am renunţat. Un zâmbet triumfător apăru pe buzele tremurânde. Acela a fost pasul lui greşit în ziua aia. Mi-am apucat cuţitul în timp ce el îşi desfăcea pantalonii şi l-am înjunghiat. Indică spre coapsă. Ţipa ca un porc gâtuit, iar eu am luat-o la fugă. Am ars acea rochie, adăugă ea ca un gând şoptit. Diggory m-a bătut pentru că l-am pierdut. A fost prima bătaie pe care mi-am dorit-o deoarece am meritat-o. Pentru că eu l-am încurajat.

Oftând, Connor înaintă şi apoi se opri, neştiind ce să spună, temându-se să o atingă.

— Nu face asta!

Vocea ei se stinse.

El clătină din cap.

Ea ridică ochii răvăşiţi spre ai lui, şi acele iazuri strălucitoare pline de disperare îl loviră ca un pumn în stomac.

— Te rog, nu mă privi de parcă nu ştii cum să te comporţi cu mine!

Având permisiunea ei, o strânse aproape, aşa cum dorea să o facă de când începuse. Ea îşi întoarse capul, sprijinindu-l de pieptul lui, iar el continuă să o ţină în braţe. Aşezându-şi obrazul pe coroana de bucle blonde, mătăsoase, o ţinea strâns.

Brusc, o furie fierbinte îi pulsă prin vene, o dorinţă primară de a vâna şi de a-l găsi pe străinul responsabil de coşmarurile ei şi de a-l distruge, bucată cu bucată.

Timpul se topi, încetând să însemne altceva decât un ticăit irelevant pe ceasul de perete din mahon, ca şi cum Connor doar o luase în braţe. De la prima lor întâlnire, el lăudase onoarea şi bunătatea nobilimii, când fiecare experienţă pe care o avusese ea, fiecare dialog era întinat de urâţenie. Când chiar unul dintre acei domni încercase să o violeze şi aproape că ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost propria ei ingeniozitate.

— Sunt un prost arogant, spuse el, gol pe dinăuntru şi pe dinafară. Te-am luat la rost pentru că nu vedeai binele. Un râs cinic, sfâşiat, îi zvâcni în piept. Tot timpul *eu* am fost cel care a greşit.

Ea se îndepărtă, iar el simţi spaţiul pe care ea-l puse între ei.

— Nu, spuse ea, frustrarea simţindu-i-se în voce. Clătină din cap. Nu de asta ţi-am spus despre acea zi. Ţi-am spus pentru că ai avut dreptate.

El închise ochii o clipă. Cum putea, pentru Dumnezeu, ca grozăvia pe care ea o povestise să demonstreze aşa ceva?

— Nu aş fi putut fi mai departe de adevăr.

Ophelia oftă.

— Mă tem că o parte din mine va fi mereu prudentă în privinţa nobilimii.

Cum putea să nu fie? Voia să-şi dea capul pe spate şi să urle la lume pentru ceea ce îndurase ea.

— Dar tu m-ai învăţat, mi-ai arătat, se corectă ea, că există doamne şi domni care sunt buni. Ca Eve Dabney şi ducele şi ducesa de Somerset. Sunt toţi oameni care m-au inclus în viaţa lor, în ciuda faptului că ştiau cu exactitate cine sunt şi ce am făcut. Şi tatăl tău…

Tatăl lui nu merita în acest moment aprecierea onorantă pe care i-o oferea.

— …şi Lady Bethany.

Connor îi luă obrazul în palmă, iar ea se lipi de mâna lui.

— Eşti o femeie remarcabilă, Ophelia Killoran.

— Nu sunt, rosti ea pur şi simplu. Sunt doar o femeie care şi-a dat seama că aveai dreptate. Ochii ei îl fixau. Nu te-am ajutat în ancheta ta deoarece m-am temut de intenţiile domnului pentru care lucrezi. Nu-mi mai este frică. Am încredere în tine, Connor. Am încredere că aceşti copii, zise ridicând foile uitate, nu vor păţi nimic rău.

Ophelia îi puse acea povară în braţe.

Clipind, se uită la acel teanc.

— Ce este asta?

— Este totul. Toţi copiii pe care i-am angajat, detaliile pe care mi le amintesc despre trecutul lor. Băieţii şi fetele care au făcut parte din banda lui Diggory, cei care au rămas cu noi, cei care au murit… Cuvintele ei se pierdură.

Inima lui tresări în timp ce imensitatea încrederii şi a credinţei ei îl lovi. Connor aruncă o privire peste foile din mâinile lui şi peste informaţiile pe care le conţineau acele pagini.

— Ophelia, spuse el răguşit.

Ea întinse o mână rugătoare.

— O datorie.

„Cere ca datoria să fie plătită”. El încremeni, pregătit pentru ce urma să îi ceară.

Ophelia respiră adânc.

— Vreau să faci dragoste cu mine.

Capitolul 16

Inima Opheliei bătea cu putere, ameninţând să-i iasă din piept.

O spusese.

Îi adresase cererea.

Fusese indecent şi scandalos, dar cu siguranţă nu mai rău sau mai scandalos decât fusese în toată existenţa ei. O doamnă decentă, o fecioară în situaţia asta, nu ar fi îndrăznit niciodată să intre într-un târg pentru a fi… privată de virtute, dar ea nu fusese niciodată una dintre acele doamne cuviincioase şi nu încercase să se modeleze în ceea ce fratele ei îşi dorea ca ea să fie.

Tot ce ştia era că, înainte de a se forţa să renunţe la Connor O'Roarke, voia să cunoască plăcerea de a se afla în braţele lui, să guste pasiunea fără teamă, să experimenteze dorinţa fără ruşine.

Connor rămase la fel de nemişcat ca statuile sculptate din faţa clubului Bârlogul Diavolului.

Ophelia se întoarse.

— Asta nu este chiar adevărat. Eu voiam să o ai oricum. Informaţia, vreau să zic. Ophelia îşi umezi buzele, iar privirea lui se îndreptă imediat spre gura ei, şi ochii i se întunecară. Am vrut să te ajut în ancheta ta, pentru că este corect. Se bâlbâi. Şi te voi ajuta în continuare chiar dacă nu doreşti să… chiar dacă nu vei putea să…

Abandonând foile pe care le ţinea, Connor o cuprinse de ceafă şi îi acoperi gura cu a lui.

Fu o întâlnire tandră, mistuitoare din cauza căldurii, şi totuşi, atât de blândă. Buzele lui ferme, dar moi explorară contururile acelei cărni pe care îşi petrecuse viaţa urând-o. Acum ea savura atenţia pe care i-o arăta. Cu fiecare atingere a gurii lui, se aprindeau scântei, iar căldura continua să se adune în vintrele ei.

Cu pleoapele grele din cauza poftei, ea se lupta să le

ţină deschise. Astfel, îşi putea imprima în minte acest moment: umbra bărbii lui nerase de o zi pe obrajii aspri, ochii lui închişi, îngreunaţi de dorinţă, protejaţi de genele acelea groase de nomad.

Ophelia îşi trecu degetele prin buclele brunete, libere, încurcate, bucurându-se de catifelarea ca de satin a acelor şuviţe prin palmele ei aspre. Ea îi răspunse la sărut. Înclină capul şi se deschise la fiecare atingere a gurii lui. Până când tandreţea acelui sărut se topi încet, înlocuit de o nevoie tensionată care simţea că se revarsă din trupul lui foarte încordat.

Îşi întredeschise buzele, lăsându-l să exploreze cu limba şi să guste dorinţa.

Cu un geamăt uşor, Ophelia se dădu mai aproape, dorindu-şi mai mult sărutul lui. Pe el. O noapte care voia să nu se sfârşească niciodată.

Connor îşi umplu mâinile cu fesele ei, lipindu-şi palmele mari pe carnea ei. O trase mai aproape.

Mădularul tare, fierbinte şi încordat sub pantaloni o apăsă pe pântec, un semn evident al dorinţei lui.

Ophelia se opri, cuprinsă de o urmă de teamă. Forţând-o, atingând-o…

De parcă el sesiză tensiunea care creştea în ea, ameninţând să o îndepărteze de acest moment, el îşi relaxă strânsoarea, sărutând-o mai cu tandreţe, ca în cele din urmă să înceteze. Voia să simtă că îl pierduse. Apucându-l de gulerul jachetei, se apropie de el.

Numai că el nu se îndepărtă. Nu făcu decât să-şi mute buzele, urmărind o altă cale: sărutând colţul gurii, venerându-i obrazul, cochilia sensibilă a urechii ei. Râzând şi gemând în acelaşi timp, ea îşi înclină capul, deschizându-se acestor atingeri.

— Eşti atât de frumoasă, murmură Connor pe gâtul ei.

Respira repede, de parcă participase la o cursă lungă.

Ea îşi arcui gâtul, permiţându-i să ajungă în locul în care pulsul bătea neregulat pentru el.

El supse uşor şi apoi muşcă pielea. Alunecând o mână între ei, îi dădu jos haina neagră. Căzu cu zgomot la

picioarele lor. Connor îi revendică buzele, iar ea deschise gura, lăsându-l să intre. Limbile lor se atinseră, se întâlniră şi dansară într-o luptă primitivă, duelându-se în timp ce îşi cunoşteau reciproc contururile umede ale acestor peşteri.

Înfiorată din nou de căldura îmbrăţişării, Ophelia se topi în braţele lui. El o trase mai aproape. În tot acest timp, îi cerceta şoldurile cu mâinile, înfigându-şi uşor degetele în carnea ei. Îi simţi respiraţia în gură, iar ea înghiţi sunetele disperate, alarmate ale dorinţei lui.

El o sărută adânc – un sărut care continua pentru totdeauna, care lua cu el timpul şi lăsa în loc o dorinţă arzătoare.

Ophelia închise ochii, agăţându-se de măreţia stăruitoare a îmbrăţişării.

— Cu tine mă simt în siguranţă, spuse ea printre săruturi. „Vreau să cunosc numai îmbrăţişarea ta”.

Regretul pentru ceea ce nu avea să fie niciodată – nu ar fi putut fi niciodată – începu să se strecoare, ameninţând momentul furat pe care şi-l permisese. O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea se rugă ca el să nu vadă acest semn al tristeţii. Voia ca nimic să nu spulbere acest moment: nici amintirea, nici coşmarul sau regretul.

Gâfâind, Connor se dădu înapoi, punând o mică distanţă între ei. Ea gemu, strângându-i cămaşa pentru a-l trage din nou aproape. El captură acea lacrimă unică cu degetul mare şi o şterse.

— Te rog, şopti ea, cu vocea stinsă. Ophelia ridică ochii grei spre ai lui. Nu te opri!

Cum putea să trăiască restul zilelor fără să îl cunoască pe Connor O’Roarke în toate felurile?

O privi printre genele grele, întunecate, mângâindu-i cu privirea topită fiecare colţ al feţei.

— Din momentul în care te-am întâlnit pentru prima dată, Ophelia Killoran, m-ai captivat.

Connor îşi ridică privirea şi se întinse încet spre colţurile cămăşii ei de pânză, dorinţa lui fiind clară: să o îndepărteze. Voia ca ea să vadă şi să ştie exact ce făcea.

Pieptul ei se ridică şi cobora repede în timp ce el

prinse ţesătura şi îi scoase încet cămaşa din pantalonii bărbăteşti pe care îi purta. Fără ca ochii lui să se dezlipească o clipă de ai ei, Connor îi trase hainele aspre peste cap şi le aruncă în spatele lui.

Apoi se opri, zăbovind pe legăturile ei.

Răsuflând neregulat, ea încuviinţă din cap.

Fără şovăială, Connor se întinse şi le dezlegă fâşie cu fâşie, până când sânii ei îi rămaseră goi în faţa lui.

Ea îşi strânse automat braţele, acoperindu-se în mod protector. Acesta era Connor, cel care nu o rănise niciodată şi nu îi făcuse rău.

Cu acele asigurări care îi răsunau în minte, ea îşi lăsă braţele să cadă pe lângă ea.

Rămase fără aer, iar el îi întinse mâna. Tandru în priviri şi atingeri, îşi umplu palma cu carnea grea. Apoi, aşezând-o pe cealaltă pe movila anterior neglijată, o cuprinse pe cealaltă.

Pulsul i se acceleră în timp ce îi cuprinse sânii în mâini.

Îşi trecu apoi degetul mare peste vârfurile semilunare, trimiţând scântei prin corpul ei prin acea mângâiere trecătoare, interzisă şi delicioasă.

Ophelia îşi muşcă buza inferioară.

El vru să-i dea drumul.

Ea îşi ridică mâinile, acoperindu-i palmele cu ale ei, ancorându-l în loc, ţinându-l aproape, având nevoie de asta, dorind-o.

— Nu… te opri, îi ceru ea.

Respirând printre buzele strânse, Connor îi mângâie şi îi masă pielea. Ea îşi flutură genele; atingerea lui era vibrantă. Despre asta şopteau atât de multe femeile din Bârlogul Diavolului. De-a lungul timpului, ea le crezuse mincinoase, râsese de ele în sinea ei, numai pentru a i se dovedi cât de mult se înşelase în braţele lui Connor.

El îşi trecu buzele peste vârful umflat al sânului ei drept, făcând-o să deschidă ochii.

— Ce… Respira cu greu. Cuvintele i se rostogoliră pe buze, incoerente. Te rog… Oh, Doamne!

Ce ceruse oare? Nu mai ştia. Era incapabilă să facă altceva decât să simtă.

Apoi el îşi ferecă gura în jurul sfârcului ei.

Ea suspină.

El vru să se retragă, dar ea îi cuprinse strâns capul, ţinându-l ferm în locul acela.

— Nu face… Te rog… Vreau…

El îşi aşeză obrazul pe pieptul ei. Inima îi bătea năvalnic chiar în locul în care el îşi sprijini capul. Suspinul îi răci pielea asudată.

— Spune-mi ce vrei, şopti el, cu vocea răguşită de o dorinţă reţinută. Vrei să mă opresc?

Ea îl iubea şi mai mult pentru durerea din această întrebare, una care spunea că avea să o elibereze, indiferent cât de mult o dorea.

— Nu înceta să mă săruţi, şopti ea.

Cu un geamăt rugător, cuprinse din nou acel mugur între buze, lovind pielea, tachinând-o cu limba.

— Connor, răbufni ea.

Un foc latent o cuprinse, vrând să se piardă în flăcări, să ardă precum un soare şi să cunoască numai splendoarea acestui moment.

El îşi mută atenţia spre vârful anterior neglijat. Trăgându-l între buze, îl supse.

Ophelia strigă, şoldurile ei arcuindu-i-se de dorinţă.

Între picioarele ei, o dorinţă mistuitoare implora atingerea lui. Prin mintea ei îngreunată de dorinţă, îl observă pe Connor, care îi dădu jos pantalonii până ce rămase goală în faţa lui. Aerul rece al nopţii îi sărută pielea încălzită.

O cuprinse în braţe şi o duse pe canapeaua roşie Chippendale din colţul biroului. O aşeză jos şi apoi se îndreptă.

Ophelia se sprijini în coate. Îl chema cu ochii plini de dorinţă.

El îşi duse degetele tremurânde la haină. Desfăcu nasturii şi scăpă de haina din lână fină. O aruncă lângă celelalte haine împrăştiate prin cameră. După ce rămase în

cămaşă, îşi întinse mâna spre pantaloni.

Ea îi opri mâna, iar el îngheţă.

Tremurând, Ophelia se ridică. Îşi sprijini palmele de pieptul lui puternic, acoperit de fire negre. Îşi strecură degetele prin ele, testându-i moliciunea, simţindu-i puterea.

— Ophelia, gemu el, numele ei fiind o rugăciune şi o poruncă în acelaşi timp.

— Atât de frumos, şopti ea, alunecând vârful degetelor peste stomacul lui plat.

Muşchii abdomenului erau la fel de clar definiţi ca bicepşii încordaţi şi antebraţele groase. Într-o doară, Ophelia îi mângâie sfârcul. Carnea aceea se strânse, şi un şuierat îi alunecă din gât.

Connor se întinse şi îşi trase pantalonii în jos, apoi îi dădu deoparte şi rămase gol în faţa ei.

Ea încremeni în timp ce dorinţa se războia cu teama. Toate amintirile mai urâte reveniră şi, odată cu ele, îndoielile. „Nu pot face asta…” Respira precipitat. „Nu pot”.

Connor îi cuprinse obrazul.

— Nu te voi răni niciodată.

Aceste cuvinte alungară teama ce o cuprinsese încetul cu încetul, oprind-o pe loc. Căldura îi inundă inima, vindecătoare şi frumoasă.

— Ştiu, şopti ea, crezând jurământul lui. Eşti şi întotdeauna ai fost singurul bărbat de care nu m-am temut niciodată.

Chiar dacă ea nu avea niciun drept asupra lui, chiar dacă nu mai putea fi nimic, dorea în mod egoist să ia ce îi oferea. Gura i se uscă, flămândă după privirea lui.

Ophelia lăsă privirea în jos.

Şi apoi îşi dori să nu o fi făcut. Mădularul lui se smulse cu mândrie dintr-un cuib de bucle întunecate; o perlă sidefată apăru în vârf.

„Oh, Dumnezeule!” Stomacul i se strânse.

— Ai de gând să bagi *aia* în mine? Ea clătină din cap, cu neîncredere. Nu o să funcţioneze niciodată, O’Roarke.

El îi sărută buzele scurt.

— Ai încredere în mine? îi şopti printre buze.

Avea.

Întotdeauna avusese. Chiar când era copilă, când aflase că aproape toţi erau înclinaţi să înşele, ea avusese încredere în acest bărbat.

— Da.

El o luă din nou în braţe şi o aşeză pe ţesătura rece a canapelei. Abia de data aceasta i se alătură, coborându-se deasupra ei, sprijinindu-se pe coate.

Apoi îi găsi din nou sânii, venerându-i pe rând, până când temerile şi îndoielile ei dispărură şi făcând-o capabilă doar să simtă.

Connor îşi strecură o mână între picioarele ei şi o cuprinse.

Ea strigă, cu şoldurile trăgându-se în timp ce durerea de acolo se intensifică.

El alunecă un deget în căldura umedă, găsind miezul. Se jucă apoi cu el până când lacrimile îi apărură în ochi şi cuvintele o părăsiră. Căci nu era nicio ruşine. În atingerea lui nu era decât o frumuseţe veselă, splendidă.

— Atât de frumoasă, respiră el cu degetul acela lung înăuntrul ei, ca mai apoi să strecoare încă unul.

— Connor, îl rugă ea gâfâind fierbinte, dorind ceva.

Nu ştia ce, ştia numai că el îi putea oferi.

Prin dorinţa care îi înceţoşa gândirea, îl văzu strecurându-şi un genunchi între picioare, despărţindu-le uşor.

„Desfă-ţi picioarele pentru mine!”

Ophelia strigă în clipa în care acea realitate rece a trecutului pătrunse în acest moment fericit pe care îl fura de la Connor.

— Nu te gândi la el! Gândeşte-te la noi. Gândeşte-te doar la noi, şopti Connor pe fruntea ei. Vocea lui baritonală, răguşită o ancoră în prezent, împingând înapoi amintirea altuia şi nelăsând nimic altceva decât acel dor profund şi fierbinte.

„Noi”.

Cine ştia că un singur cuvânt putea seduce şi ispiti?

Refuzând să jelească acum ceea ce nu ar fi fost

niciodată, Ophelia îşi lăsă picioarele să se deschidă.

Connor coborî între coapsele ei. Fruntea îi era transpirată şi toţi muşchii i se încordau, ca dovada a dorinţei şi efortului de a se reţine.

Ea se încordă, pregătindu-se ca el să zdrobească acea bucată subţire de came pe care se luptase atât de mult să o păstreze. Voia în acelaşi timp să cedeze acel cadou preţios acestui om şi să-şi strângă picioarele de frica a ceea ce avea să vină.

Degetele lui o găsiră din nou şi se încurcară în buclele umede care îi protejau mugurul.

— Connor, spuse ea, oftând. Mângâierea lui moale ca de fluture, lentă şi deliberată în timp ce o mângâia, dorinţa agitată şi vorbele ei se amestecau în suspine şi gemete.

Connor coborî mai mult şi îşi dădu seama că mădularul lui zăbovea la intrarea ei. În tot acest timp, degetele lui continuau să facă magii, gâdilând acel punct până când ea uită de sine de atât dorinţă.

În cele din urmă se opri, iar vârful mădularului apăsă pe bucata de carne.

Pieptul i se ridică.

Cât de tandru, cât de reţinut, când nevoia dureroasă i se revărsă din ochi!

— Fă-o, Connor, spuse ea încet.

Buzele i se răsuciră într-un zâmbet agonizant.

— Îmi dai ordine chiar şi acum?

Împărtăşiră un zâmbet care dispăru iute. Connor îşi coborî gura şi excită vârful sânului drept. Ea tresări, strângându-şi degetele în buclele lui luxuriante. Continuă să sugă. Atenţia îi făcu din nou şoldurile să se arcuiască.

— Iartă-mă, o rugă el şi, cu un geamăt, se cufundă adânc.

Ophelia strigă în timp ce el trecea de acea bucată de piele. Lacrimile îi apărură pe vârful genelor. Reuşi să rămână complet nemişcată. Lungimea enormă, îngropată complet, palpită, accentuând durerea ascuţită.

— Îmi pare atât de rău, şopti el, sărutând urmele lacrimilor care alunecau în tăcere pe obraji.

— Ţi-am spus că nu va funcţiona, zise ea.

— Ba da. Îşi trecu gura peste a ei. Când se îndepărtă, un zâmbet tandru, dar plin de agonie îi curbă buzele. Am fost făcuţi unul pentru celălalt.

Confesiunea lui o topi toată.

Fără un cuvânt, îi mai sărută o dată sfârcul.

Respiraţia i se acceleră în timp ce gesturile lui stârneau dorinţa şi, încetul cu încetul, durerea dispăru. Apoi începu să se mişte, umplând-o, întinzând-o. Cu fiecare mişcare deliberată, disconfortul dispărea şi lăsa în locul său o durere palpitantă. Ophelia îşi ridică şoldurile, întâlnindu-i mişcările. Corpurile lor se mişcau în acelaşi timp, şoldurile se uneau într-o sincronizare perfectă.

Un suspin tremurând o părăsi în timp *ce* presiunea se intensifică şi focul se răspândi.

Mişcările lor deveniră frenetice.

Ophelia îşi înfăşură braţele în jurul lui, agăţându-se, înfigându-şi unghiile în spatele lui.

El gemu – un sunet profund, masculin, de aprobare.

Connor împinse mai adânc, mai puternic, mai repede, iar ea îl primi pe tot, dorindu-l. Dorind asta. Dorind totul.

Simţi o presiune în miezul ei, căci, cu fiecare mişcare, el o urca mai sus şi mai sus până când ea se temu că se putea frânge, dorindu-şi să se spulbere.

El împinse pentru ultima oară, iar ea ţipă de extaz şi de capitulare, împrăştiindu-se într-un milion de fragmente frumoase de lumină şi senzaţii.

Connor se încordă, arcuit, cu capul pe spate, în timp ce i se alătură, revărsându-se în valuri adânci şi sfâşietoare, care îi ofereau plăcerea pentru totdeauna.

Apoi căzu moale sub el, gâfâind, rămaşi fără aer datorită energiei şi frumuseţii uniunii lor.

Connor se prăbuşi, sprijinindu-se repede pe coatele care tremurau.

Cu greutatea fierbinte şi liniştitoare a corpului său care îl învăluia pe al ei, Ophelia zâmbi.

Capitolul 17

Frigul fu cel care îl trezise pe Connor.

Absenţa căldurii Opheliei îl smulse din somnul greu. El se întinse spre ea căutând, degetele mângâind doar aerul.

Poate din cauza unei dorinţe pe care o simţise pentru ea de când pusese piciorul în biroul lui Killoran, doar visase că fusese acolo, în biroul său, în braţele lui, sub el.

Se forţă să-şi deschidă ochii şi apoi o găsi.

În spatele biroului său, examina două pagini. Se îmbrăcase în cămaşa de batist şi în pantaloni. Acum, privea acele foi. Aşezată cum era pe scaunul său masiv cu braţe de piele, era ceva natural în prezenţa ei acolo. În biroul lui. În viaţa lui. De parcă ar fi aparţinut acelui loc. Ca şi cum asta ar fi făcut mereu.

„Şi o vreau aici. O doresc dincolo de cum ar putea să mă ajute să rezolv ancheta lui Maddock şi mai mult decât cadoul pe care mi l-a oferit în urmă cu puţin timp”.

Bătăile inimii i se accelerară şi apoi încetiniră.

În cele din urmă, în ciuda aşteptărilor fratelui ei, ea îl alesese pe altul. La fel cum o făcuse Bethany. Când asta îl rănise în tinereţe, pierderea Opheliei l-ar fi frânt în moduri în care nimeni nu o mai făcuse înainte.

Ophelia îşi muşcă buza de jos, o aluzie minunată a concentrării pe care o dedica sarcinii sale.

Connor se folosi de neatenţia ei pentru a o studia: părul ei blond încurcat era ca o draperie în jurul trupului ei de sirenă. Umerii delicaţi ieşeau în evidenţă dintre şuviţele luxuriante.

Dar poate că şi el ajunsese să conteze pentru ea şi poate că Ophelia l-ar alege necondiţionat pentru cine şi ce era.

Ea aşeză foile şi luă alta.

— Ar trebui să mă simt jignit că preferi actele şi dosarele în defavoarea mea, Ophelia Killoran, spuse el cu o voce adormită.

Ea tresări şi îşi săltă capul cu o forţă suficientă pentru

a încorda muşchii acelui gât graţios pe care îl sărutase numai cu – privi ceasul – aproximativ treizeci de minute în urmă.

— Eşti treaz, observă ea liniştită.

— Şi tu, se aventură el.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu am dormit. Am căutat prin dosarele tale – Ophelia aruncă o privire scurtă asupra lucrărilor expuse înaintea ei – despre fiul marchizului.

Nu exista altă femeie ca ea. Spre deosebire de femeile pe care le considerase iubite şi care tânjeau la zorzoane şi avere, Ophelia îşi făcuse un loc în lume. Connor îşi trecu picioarele peste marginea canapelei de piele şi se ridică.

Ochii Opheliei formau cercuri perfecte şi o îmbujorare înflăcărată îi păta obrajii. Ea aruncă o privire spre foile din mână.

— Da… bine… se bâlbâi ea, iar inima îi tresări.

Fusese uimit de temperamentul ei de când o cunoscuse, fusese captivat de isteţimea ei, iar acum era extraordinar de încântat de inocenţa ei.

El traversă camera şi adună hainele.

— La ce te gândeşti? întrebă el, oprindu-se să-şi ia pantalonii.

— La *ce* mă gândesc? scânci ea, studiind pagina respectivă ca şi cum conţinea detalii despre comoara pierdută a lui Barbă-Neagră.

Buzele îi pulsau. Îşi băgă un picior în pantaloni.

— Despre informaţii, domnişoară Killoran, lămuri el după ce îşi trase pantalonii peste coapse şi îşi încheie nasturii.

Ea clipi frenetic şi apoi îşi ridică privirea.

— Oh, da, desigur. Am avut în vedere calendarul evenimentelor: incendiul, dispariţia sau moartea copilului. Făcuse o concesie importantă pentru soarta fiului marchizului. Am îndepărtat imediat mulţi dintre copii de pe listele mele pentru că se aflau în banda lui Diggory înainte de incendiu. Alţii – indică o foaie cu nume marcate cu un X

definitiv – s-au născut pe străzi din femei pe care le cunosc sau le cunoşteam. Sunt pruncii oamenilor lui Diggory.

El apucă un scaun şi îl trase.

Ophelia se ridică, dar el îi făcu semn să stea.

Ridică surprinsă sprâncenele blonde.

— Te-ai aştepta să fiu atât de arogant încât să-ţi cer să te ridici de pe scaun?

— Nu este scaunul meu. Este *al tău,* îl corectă ea calmă, luptându-se cu hârtiile. M-am aşteptat pentru că…

Pentru că nu avea încredere în ea.

Sprijinindu-şi mâinile pe braţele scaunului, el se lăsă pe spate.

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, Ophelia.

Ea pufni.

El îi oferi un zâmbet.

— Foarte bine. Am fost sceptic, dar numai din cauza a ceea ce fac. Mi s-au dat motive să le pun la îndoială pe toate. Dar niciodată nu te-am crezut capabilă să faci rău unui copil.

Era împotriva a tot ceea ce ştia despre ea, cunoscând-o ca pe o fată care îl salvase şi care făcea chiar mai mult acum.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet tremurător.

Trăgându-şi scaunul mai aproape, el îşi ridică bărbia, încurajând-o să continue.

Ea îi înmână o foaie.

— Aceşti copii. Am marcat un semn de întrebare alături de numele lor, deoarece cred că sunt prea tineri, şi totuşi, nu pot determina cu certitudine. Sora mea, Cleo, a părut mereu mult mai tânără. Ca atare, nu trebuie să te bazezi pe o iluzie a vârstei.

Connor îi studie însemnările.

— Dar fiul marchizului?

Se opri, ridicându-şi privirea.

— Poate dacă examinez cercetările pe care le-ai efectuat, s-ar putea potrivi cu ce ştiu eu despre copiii de la Bârlogul Diavolului.

Ea dorea să-i vadă însemnările. Cândva, o astfel de

solicitare ar fi fost întâmpinată cu un nu ferm şi imediat. Cândva, ar fi fost cuprins de suspiciune găsind-o în biroul său, singură, după ce se strecurase îmbrăcată în pantaloni şi îi spărsese încuietorile.

Aplecându-se, se întinse spre sertarul de jos – care era deschis.

Îi aruncă o privire plictisită.

— Necesită o încuietoare mai serioasă, bolborosi ea, când trebuia să se simtă măcar ruşinată.

Connor luă dosarul care se afla deasupra – un dosar gros care conţinea toate informaţiile pe care le adunase în cazul lui Lord Maddock. Ea încă nu trecuse prin el.

— Nu-mi da mai multe motive decât am! În cele din urmă, aş fi reuşit să le citesc, spuse ea întorcându-se pe scaunul ei.

— Ai fi făcut-o?

Ophelia ridică din umeri.

— Poate.

Sau poate că ar fi intenţionat să noteze informaţiile şi să i le lase? Mintea lui analiza asta. Nu avea sens. Ar fi însemnat că nu intenţiona să-l mai vadă vreodată… Muşchii stomacului i se strânseră.

În orice caz, el îi oferi dosarul pentru ca ea să-l citească.

Ophelia continuă să citească. Ochii ei treceau frenetic peste cuvintele scrise acolo şi, cu fiecare rând citit, culoarea i se scurgea din ce în ce mai mult din obraji.

— Dumnezeule! şopti ea. Personalul a văzut-o, a auzit-o…

— Arzând de vie, confirmă el. Lucruri oribile. Unii dintre servitorii care au scăpat susţin că şi-a căutat copilul. Alţi zic că ea striga că îi fusese luat. Orice ar fi fost, au existat rapoarte contradictorii pe care nimeni nu le-a putut confirma. Iar jandarmii au considerat că informaţiile lor nu erau de încredere deoarece…

— Erau servitori?

Altă dată ar fi contrazis-o din cauza acelei presupuneri pripite. Dar asta fusese înainte de manifestarea

grandomaniei tatălui său şi a dispreţului faţă de Ophelia. Ea se uită din nou pe foaie.

— Nu e de mirare că bărbatul a înnebunit, murmură ea fără ranchiună. Reluă cititul. El susţine că doica a dat foc şi a plecat cu copilul.

— Ancheta a concluzionat că a pierit şi ea în incendiu. Nu s-au descoperit niciodată rămăşiţe.

Ophelia termină de citit foaia de deasupra şi apoi trecu la următoarea.

— De ce o învinuieşte pe fată?

Connor ridică din umerii încordaţi, iar scaunul său scârţâi în semn de protest faţă de acea mişcare uşoară.

— A venit cu recomandări foarte bune din partea angajatorilor ei precedenţi. Marchizul şi marchiza de Flint. Am fost primul care i-a întrebat ce părere au despre tânăra femeie. Nu au scris niciodată referinţe pentru ea.

Ophelia îşi ridică privirea.

— Poftim?

— Au dat peste tânără certându-se cu alt servitor aflat în serviciul lor. Vorbea cu accent specific estului Londrei şi flutura un cuţit. Marchizul nici nu i-a permis să-şi împacheteze bunurile. Mai mulţi servitori au însoţit-o afară din reşedinţă.

Nu putu să nu vadă întrebările care se citeau în ochii Opheliei.

— Şi nu au fost puse întrebări acestei femei... Răsfoi paginile. Charlotte.

— Nu a existat niciun motiv pentru asta, explică Connor. Ancheta s-a concentrat în jurul acelei persoane pe care cei mai mulţi o credeau responsabilă.

— Marchizul, murmură ea.

— Continuă să citeşti.

La îndemnul său, Ophelia îşi îndreptă imediat atenţia spre foaie. Făcu o pauză.

— A fost o luptă.

— Una groaznică, cu el îndreptându-se spre cluburile lui şi cu doamna în lacrimi. Toate indiciile de vinovăţie arătau cu tărie spre tânărul soţ. Nu au avut de ce să o

bănuiască pe doică.

— Până când?

Connor îşi trosni încheieturile degetelor.

— El a dezvăluit povestea lui Ryker Black şi a Helenei Banbury şi modul în care au fost furaţi şi daţi lui Diggory.

Ophelia înlemni. Ceva întunecat îi străluci în ochi, dar dispăru rapid. Cu mişcări măsurate, ea aşează notiţele în ordine, închizând dosarul din piele.

— Şi a crezut?

— Diggory avea o fascinaţie bolnavă pentru nobilime, ceea ce l-a trimis în căutarea unui fiu de nobil. Se îndreptă spre biroul său şi scoase alt dosar. I-l puse în faţă. Numele băiatului era… este August Rudolph Thadeus Stephen Warren, conte de Greyley.

— August Rudolph Thadeus…

Ea se opri.

— Stephen Warren, conte de Greyley, completă el. Cam mult pentru o singură persoană. Chicoti. Întotdeauna am crezut că numărul de nume pe care îl poartă cineva era un semn al importanţei şi al locului său în lume.

Ea îl privi cu ochii îndureraţi, fără să clipească.

Asta îl făcu să-l inunde remuşcările.

— Nu am vrut să spun… Nu am…

— Nu, este în regulă. Ophelia ignoră răspunsul lui. E adevărat. Pentru cei din jur este un semn de putere. Pot să văd dosarul tău despre copil?

El încuviinţă din cap, ca o confirmare nerostită.

În timp ce ea parcurgea notiţele despre fiul pierdut al marchizului, Connor examina documentele care îi fuseseră furnizate.

Citeau într-o linişte bine-venită în timp ce cercetau toate informaţiile adunate. Altfel, cu excepţia ticăitului ceasului, singurul sunet era al vreunei unei pagini întoarse.

După o lungă perioadă de linişte, Connor aruncă o privire.

Ophelia mângâie cu tandreţe portretul mic care fusese realizat pentru cazul său – bebeluşul grăsuţ redat dintr-o combinaţie a amintirilor marchizului şi câteva

portrete care existau în casa lui Lord Maddock din Grosvenor Square şi care surprinseseră pe pânză miniaturală un copil îngheţat în timp. Cu obrajii săi plini, cu zâmbetul ştrengar pe buze, viitorul marchiz de Maddock, chiar în licărul ochilor, emana bucurie şi inocenţă.

— Era atât de mic!

— Da.

În melancolia momentului, îi trecu alt gând prin minte. Unul bine-venit. Un alt bebeluş iubit, vesel şi inocent. Numai că era o fetiţă blondă, cu temperamentul şi curajul Opheliei. Visul lui tulburător şi frumos înghiţea tot aerul din cameră.

— Nu ar fi putut fi Diggory.

Menţiunea acelui demon aruncă cenuşă asupra gândurilor plăcute care îl distrăseseră.

— Diggory nu a avut niciun folos de pe urma copiilor.

— Le cerea să fure din buzunare şi să-i crească averea, sublinie el.

— Mm, făcu ea nemulţumită. A făcut-o, dar a luat copiii târfelor şi ai cerşetorilor. Pe cei din orfelinate. Nu şi-ar fi riscat gâtul pentru copilul unui nobil când ar fi putut avea o mare de oameni obişnuiţi care să răspundă în faţa lui, a Regelui Infernului.

— Conform datelor, nu a făcut-o.

Ophelia îşi întoarse capul.

El deschise dosarul prin care ea trecuse anterior, căută şi apoi găsi pagina pe care o voia. Îi oferi Opheliei detaliile despre ultima zi a fiului lui Lord Maddock, pe când era un copil preţuit.

— Această femeie, doica, şi-ar fi riscat viaţa. Diggory a fost întotdeauna suficient de inteligent ca să-i arunce pe alţii în foc şi niciodată pe el însuşi. Şi cu siguranţă era suficient de dispus să îi sacrifice pe ei pentru a-l ajuta să îşi atingă obiectivele.

Ophelia nu-i respinse argumentul. Dar nici nu fu de acord cu el.

Studiind acea schiţă sfâşietoare, îşi trecu privirea peste descrierea oferită de marchiz şi de cei din personal

care avuseseră o legătură cu copilul.

— Păr blond, murmură ea. Ar putea fi orice copil englez.

Da.

— Cu siguranţă, ar fi fost mai uşor dacă ar fi avut părul roşcat. Connor îşi împreună palmele la ceafă, întinzându-şi muşchii încordaţi ai spatelui. Pe băiat existau mai multe semne distinctive. Un semn din naştere în dreapta buricului şi o cicatrice în formă de corn pe genunchiul stâng.

Ophelia îşi ridică privirea.

— Poftim? şopti ea fără suflare.

— Nu au fost făcute intenţionat.

Groaza pe care o îndураseră când erau copii se născuse pentru că fuseseră înconjuraţi de oameni care ar fi marcat un copil: fruntea lui Connor, obrazul ducesei de Somerset, Niall… şi lista continua.

— După relatarea lui Lord Maddock, intrase în camera copilului când se juca cu soldaţii. În grabă, alergând spre marchiz, băiatul se împiedicase şi căzuse peste una dintre acele piese de metal. Braţele au intrat în genunchiul tânărului conte. I-am amintit lui Lord Maddock că, întrucât rana fusese relativ recentă, nu putea fi sigur că lăsase o cicatrice permanentă. Connor lăsă braţele în jos. Oricum ar fi, acestea sunt singurele caracteristici definitorii prin care trebuie să identific un copil dispărut după aproape şapte ani. Connor se strâmbă. Niciun băiat sănătos care locuieşte în estul Londrei nu ar fi dispus să-şi ridice cămaşa şi să-şi ruleze pantalonii pentru a se expune doar pentru că un anchetator i-o cere.

Ca atare, Connor se trezi căutând acul în carul cu fân, aşa cum îi spusese ea în urmă cu câteva săptămâni. Asta până când Ophelia, cu informaţiile ei, redusese numărul acelor căi care altfel ar fi fost o pierdere de timp şi de energie.

Capitolul 18

Nu era posibil!

Existau milioane de motive pentru care se putea înşela şi unul îngrijorător pentru care ar fi putut avea dreptate.

Luptându-se cu tremurul degetelor, strânse foaia din mâini fără să vadă cuvintele, auzindu-le numai pe acelea pe care Connor le rostise.

„Nu îmi este frică de el… Este doar un bărbat, iar eu sunt un bărbat însemnat de diavol”.

Numai că semnul lui Diggory îi marcase pe mulţi cunoscuţi ai Opheliei şi avusese mereu forma literei D sau numele lui. Litere încrustate în pielea unei persoane pentru a le aminti cui trebuiau să fie devotaţi şi care era rolul lor pentru a-l servi.

Inima ei bătea într-un ritm neregulat. Desigur, acea singură cicatrice despre care vorbise Connor şi care, după atâţia ani, probabil nici nu mai exista, nu mai servea ca dovadă definitorie. Se apropie de tabloul bebeluşului. Închizând ochii o clipă, numără până la cinci, căci nu voia să privească îndeaproape, deoarece informaţia pe care i-o oferise Connor încă îi răsuna în minte.

Nu voia să se îndoiască şi să pună sub semnul întrebării consecinţele asupra tuturor dacă ceea ce presupunea Connor era adevărat.

Forţându-se să deschidă ochii, Ophelia privi.

Copilul zâmbitor, mai mult bebeluş decât băiat, o privea şi el. Inocenţa din ochi, încrederea din zâmbetul lui îl făceau diferit de orice alt copil pe care îl cunoscuse ea vreodată în St. Giles. Toţi acei băieţi şi fete se născuseră nefericiţi şi nu aveau hrană de risipit, căci şi aşa era puţină.

Respiră uşurată, şoptit.

De ce nu lăsa foaia jos? De ce o strângea în continuare, holbându-se la un copil care, aşa cum afirmase mai devreme, putea fi cu adevărat orice copil englez? Era însă copilul dorit şi iubit al unui aristocrat.

Ophelia se forţă să-l mai privească încă o dată.

„Era un bebeluş vesel, mereu zâmbitor. În fiecare an însă…”

Acele cuvinte pe care în urmă cu numai două zile i le împărtăşise lui Connor dădură peste ea cu greutatea unei trăsuri care se apropie în viteză. Încetă să mai respire. Tot aerul îi rămase captiv în plămâni.

Era imposibil, nu se putea.

„Numai din cauza unei menţiuni a unui genunchi posibil cicatrizat şi…”

August Rudolph Thadeus Stephen Warren, conte de Greyley.

Chiar dacă mintea ei protesta la improbabilitatea a ceea ce, fără voia ei, scosese la iveală, simţi un nod în gât.

Aruncă pe furiş o privire înnebunită în direcţia lui Connor.

Era cu capul în continuare aplecat spre foile din mână.

„Cum? Cum?”

De ce nu o putea vedea stând în faţa lui chinuindu-se, punând sub semnul întrebării tot ce crezuse că era adevărat? Punea sub semnul întrebării existenţa unui frate pentru care şi-ar fi dat viaţa diavolului de zece ori pentru a-i împiedica suferinţa.

„Gândeşte-te, Ophelia… Gândeşte-te!” Doar pentru că Stephen fusese cândva un copil zâmbitor, grăsuţ, vesel, cu un semn pe genunchiul stâng, acele detalii nu însemnau că era fiul pierdut al unui aristocrat.

Totul sfida logica şi raţiunea, când acestea fuseseră singurele care îi ghidaseră viaţa.

Înainte de asta.

Acum nu se putea concentra la altceva decât la o cicatrice, la un nume lung şi la amintirile legate de Stephen.

Din nou închise ochii strâns, întâmpinând amintirile. Se chinuia să se întoarcă iar în perioada în care un nou bastard al lui Diggory fusese aruncat în grija lor.

„El este moştenitorul meu de drept, un băiat… Dacă îi pieptănaţi chiar şi numai un fir de păr greşit, vă îngrop! Ne-am înţeles?”

Ophelia simţi un gol în stomac. Ea şi surorile ei presupuseseră că băiatul era un alt bastard al lui Diggory adus în grija lor. Din câte îşi amintea, le închidea pe târfele care îi făceau fete, blestemându-le sângele spurcat. Dar ce ştia ea cu adevărat despre originile lui Stephen?

„Gândeşte, gândeşte, când vi s-a alăturat Stephen?”

Crezuseră că avea nouă, aproape zece ani. Dar niciuna nu ştia cu siguranţă. Dacă era cu un an mai mare? Inima îi bătea cu putere şi, ignorând potrivirile din mintea ei, numără anii.

Trebuia să fi fost… 1819?

Tresări.

Connor o privi întrebător.

— Apă! spuse ea calmă. Ophelia începu să caute ostentativ prin birou. Ai apă? Un pahar?

— Desigur!

Se ridică în picioare cu mişcări lente.

Luându-i obrajii în palme, o sărută pe buze.

Când întrerupse acea atingere prea scurtă, îi dădu un bobârnac.

— Nu fugi de mine, domnişoară Killoran!

Ea se forţă să râdă. Îndată ce el plecă, se aplecă şi luă o cizmă. Cu inima bătându-i cu putere, şi-o trase pe picior. Unde era cealaltă? Unde era?

Căzând în genunchi, se târî prin cameră şi găsi cizma pierdută sub canapeaua din catifea stacojie.

Acolo unde făcuse Connor dragoste cu ea.

Având la bază o minciună.

Atât de multe minciuni!

Oare existase vreun adevăr între ei?

Suspinând, îşi trase şi cealaltă cizmă. Fără să mai lege şireturile, se furişă afară din încăpere, pe hol, în noapte, încă o dată.

În timp ce se grăbea singură pe străzile Londrei, vântul nopţii îi răvăşea părul desprins, aruncându-i şuviţele pe faţă. Nu mai era o deghizare tainică. Dacă ar fi fost văzută alergând aşa cum o făcea, fără însoţitoare, avea să fie demascată şi ruinată. Nu ar mai fi o căsătorie pe care nu

şi-o dorise niciodată şi pe care nici acum nu o dorea.

Acum era chiar imposibilă având în vedere ce tocmai aflase în biroul lui Connor.

Ophelia continuă să meargă şi nu se opri până când nu ajunse la intersecţia dintre Finchery Road cu Hendon Way.

„Stephen nu este fratele meu”.

Inima i se strânse.

Oh, era şi avea să fie mereu fratele ei! Viaţa lui însă fusese o minciună.

Toată viaţa lui.

Odată cu acel gând, începu să tremure. Poate că se înşela. Poate că era numai un amalgam de detalii care păreau să fie ceva, când de fapt erau altceva.

Ea ştia.

Ştia în inima ei.

Fascinaţia nesănătoasă a lui Stephen pentru incendii. Modul în care Diggory îl folosea pentru a incendia, chiar şi când Broderick devenise supusul lui pentru a pune capăt rolului de incendiator al lui Stephen.

Ophelia strânse braţele la piept şi le frecă.

„Este un băiat al focului… El va incendia pentru mine”.

Un băiat al focului.

Nu se gândise prea mult la această afirmaţie. Nu se gândise deloc. La urma urmei, toţi îndeplineau anumite roluri în banda lui Diggory. Acesta fusese al lui Stephen. Acum, având în vedere documentele pe care le citise şi suspiciunile care i se instalau în minte şi deveneau şi mai acerbe, înţelese tâlcul ciudat, sinistru al acelei afirmaţii de demult.

Şi acum?

Pentru Stephen? Pentru familia lor?

Şi totuşi, pentru ea şi fraţii ei, Bârlogul Diavolului conta şi mai mult pentru ceea ce reprezenta. Acum se dovedise cât de mult greşise. Toţi o făcuseră.

Un vânt rece, nocturn răscolea străzile liniştite ale Londrei.

Gâtul i se încordă şi privi în jur.

„Cineva mă urmăreşte”.

Era o înţelegere firească ce venea numai în urma unei vieţi în care se strecurase prin cele mai întunecoase colţuri ale Angliei, din care scăpase cu viaţă pentru a avea ce povesti.

Punându-se în mişcare, Ophelia mări pasul până când senzaţia se intensifică. Blestemând în gând, aruncă o privire împrejur, cu inima bătându-i şi mai tare pe măsură ce înainta.

Începu să alerge, accelerând până când începu să zărească în faţă familiarul Bârlogul Diavolului.

Fără să încetinească, gâfâind din cauza alergatului, transpirând din cauza efortului, se îndreptă spre singura casă pe care o cunoscuse vreodată.

— Tu, acolo, opreşte-te! strigă gardianul.

Vârful puştii străluci în întuneric. Cheul slab.

— Ellis! gâfâi ea. Sprijinindu-şi mâinile de genunchi, se aplecă şi încercă să inspire adânc. Sunt eu.

— Domnişoară Killoran?

Paznicul bărbos şi vânjos lăsă imediat arma jos.

— În persoană! zâmbindu-i timid, privi în jos pe alee, ezitând.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta”.

Connor o ajutase să vadă controlul absolut pe care îl avea asupra demonilor ei. Îşi recâştigase inima, trupul şi sufletul în acea noapte.

Ridicându-şi capul, îi făcu semn războinicului care le servise familia de când Broderick se alăturase bandei Diggory.

— Intră Killoran! strigă el în urma ei.

Paznicii de la capătul aleii coborâră pistoalele.

— Coleman. Aubert.

— Domnişoară, răspunseră ei la unison din poziţia lor în care flancau intrarea, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit să o găsească pe sora proprietarului afară pe această alee, ca şi cum erau prieteni buni, care schimbau impresii despre vreme.

Ophelia apăsă clanţa şi intră. Parfumul liniştitor al pâinilor proaspăt coapte şi a scorţişoarei persistase în aer, bucurându-i nările, miasme bucolice potrivite mai degrabă unei bucătării de la ţară. Închise uşa în urma ei şi descuie repede cele trei lacăte şi zăvorul de sus pe care le pusese Broderick în ultimii ani.

Se sprijini de lemn, relaxându-se pe greutatea solidă, reconfortată de la spatele ei.

Câteva umbre înaintau şuşotind, întrerupând scurtul moment de linişte pe care şi-l permisese. Scoţând pumnalul dintr-o mişcare fluidă, Ophelia puse mâna la spate şi… încremeni.

Surorile ei o văzură.

— Cleo? şopti ea, şocată. Gertrude?

Apoi simţi că i se sfârşeşte lumea.

Gertrude, isteaţă ca de obicei, care văzuse prea multe, examină hainele Opheliei şi părul ei răvăşit.

— Unde naiba ai fost? izbucni ea.

Faptul că sora ei care deţinea mereu controlul înjură şi ridică vocea era semn că intrase în panică.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu era pregătită pentru o lecţie de morală din partea surorilor ei.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? strigă Cleo.

Înainte ca Ophelia să poată răspunde, Gertrude se apropie şi îi cuprinse umerii atât de repede încât cuţitul îi alunecă printre degete. Apoi zdrăngăni zgomotos pe podeaua tare.

— Oh, vom vorbi despre asta, îi răspunse apăsat sora ei mai mare. Dumnezeule, ştii cât de îngrijorate am fost? Am primit vorbă de la Cleo acum două ore, întrebându-mă dacă te-ai întors acasă. Am întors Londra pe dos căutându-te, gândindu-ne, crezând… Gertrude îşi înăbuşi un suspin în pumn. Nu spui nimic? o întrebă apoi pe Cleo.

Cleo însă o studie pe Ophelia în tăcere, fiind mult mai enervantă decât ieşirea lui Gertrude.

— Foarte bine atunci, voi spune eu ceva. Nu ai dreptul

să dispari pur şi simplu şi nu…

În timp ce Gertrude îşi continua tirada, Ophelia privi în lături.

Nu era pregătită să discute cu surorile ei sau cu oricine altcineva despre nimic. Avea nevoie să se retragă, să meargă în camera ei şi să înţeleagă ce descoperise.

— Aveam nevoie de o plimbare, spuse ea după ce Gertrude îşi sfârşi în cele din urmă predica.

Cleo se încruntă.

— Crezi că înghit gogoaşa asta? întrebă ea.

Înfigându-şi din nou cuţitul în cizmă, Ophelia oftă.

— Era prea mult să sper că o vei face?

— Ai fost cu Steele.

Ophelia tresări. Nici dacă i-ar fi spus că ea era, de fapt, fiica unui rege şi a unei regine nu ar fi fost mai şocată de presupunerea corectă a surorii ei.

— Ce? izbucni ea. Cum? De ce?

— Cum am ştiut? întrebă Cleo fără furia de mai devreme. La dracu', sunt sora ta, Ophelia! Te cunosc!

Gertrude se întoarse pe călcâie.

— Poftim? Bolborosind incoerent, o privi pe Ophelia. Ai fost cu… domnul Steele? M-ai minţit?

Oricât ar fi ştiut Cleo şi oricât de dornică ar fi fost să afle mai multe, erau lucruri pe care nu le cunoştea. Poveşti oribile, urâte ale unei perioade îndepărtate despre care Ophelia îi vorbise numai lui Connor.

Unui bărbat cu care nu putea fi vreodată.

„Sunt fiica unui asasin şi a unui răpitor".

Se gândi o clipă să treacă printre surorile ei spre camera sa, spre intimitate, dorindu-şi nimic mai mult decât să se izoleze.

Numai că…

— Deşi acesta nu este singurul motiv pentru care am bănuit că acolo ai fi putut fi, recunoscu Cleo, atrăgându-i atenţia. Pe după ochelari, o sclipire aprinse ochii ei căprui. Având în vedere că i-ai făcut ochi dulci din momentul în care a intrat în salonul lui Eve şi al lui Calum, presupun că suspiciunea mea este întemeiată.

Ophelia se înecă. Văzuse asta?

Cleo continuă:

— Doar nu ai crezut că, dintre toţi oamenii, tocmai eu nu voi observa cum îl priveai pe acel bărbat? Mustăci. Doar nu eram una dintre doamnele acelea de companie capricioase.

Gertrude privi în spate şi se puse între ele.

Ophelia se gândi serios să plece. Erau surorile ei, dar nu voia să poarte această discuţie cu ele. Nu, nu voia să o poarte cu nimeni.

— L-ai privit? întrebă timid sora lor mai mare, uitându-se când la Ophelia, când la Cleo.

Cleo nu-i dădu timp Opheliei să răspundă.

— Îi făceai ochi dulci, dar şi eu l-am dispreţuit pe Adair Thorne şi l-am înjunghiat. Lucrurile se schimbă, spuse ea. Stai jos, îi ordonă, îndreptându-se spre masa lungă din lemn.

În timp ce se mai gândi o clipă, Gertrude i se puse în cale.

Ophelia se aşează pe una dintre canapele.

Da, aşa cum subliniase în mod corect sora ei, lucrurile se schimbaseră.

Numai că Ophelia nu-l urâse niciodată cu adevărat pe Connor. Îl admirase, se minunase de forţa şi de curajul lui, chiar dacă îl dispreţuia pe nedrept.

Se înşelase în privinţa atâtor lucruri! Ophelia îşi frecă ochii obosiţi.

Sora ei mai mică, cea în care Broderick avusese atât de multă încredere, şi pe bună dreptate, se plimba pe lângă hiaturile de piatră. Luă o farfurie cu pişcoturi şi o puse între ele. Apoi Cleo se aşează.

— Ai fost cu el în noaptea asta. Revenise la tonul ei cald, măsurat. Unul care indica autocontrolul.

De ce fusese sora ei mereu al naibii de perspicace?

Cercetă dulciurile lungi, înguste, făcute special pentru paharele de şampanie la fel de înguste. Îşi dorea cu disperare acea băutură acum. Nu avea sens să mintă o persoană atât de perspicace precum Cleo.

Ba, mai mult, încercase să mintă. Pe surorile ei, pe Connor.

I se strânse stomacul. Mintea ei se ruşina de adevărurile pe care ştia că trebuia să i le dezvăluie.

— Pare un individ destul de drăguţ, observă Cleo, încercând să obţină informaţii de la Ophelia.

— Cleopatra! izbucni Gertrude.

Sora lor mai mică se tot foia pe canapea.

— Pentru un anchetator, este, bolborosi ea.

— Este, spuse Ophelia timid. Pentru a-şi ţine degetele ocupate, apucă un pişcot şi muşcă. Îmbucătura pufoasă rămase ca lipiciul pe limba ei, iar ea se forţă să înghită. Nu este precum ceilalţi anchetatori sau jandarmi cu care am avut de-a face, îl apără ea, simţind nevoia ca surorile ei să ştie asta. Connor este un bărbat care a trecut prin aceleaşi chinuri ca noi, dar care, prin cariera lui, încearcă să facă viaţa mai bună altora. Vocea ei deveni pasională. Este frumos, blând şi bun cu copiii şi…

Văzând privirile pătrunzătoare ale surorilor ei, Ophelia lăsă fraza neterminată.

— De ce cred eu că îl cunoşti dinainte pe acest domn Steele al tău? întrebă Gertrude.

— Pentru că aşa este, zise cu voce stinsă. Lăsă pişcotul neterminat cu mâinile tremurânde. Eram o copilă. El era… cel care a scăpat.

Surorile ei rămaseră cu gura căscată. Cleo clătină din cap. Era din cauza şocului? A neîncrederii?

Ophelia încuviinţă.

— Connor O’Roarke. L-am întâlnit de mai multe ori. De trei ori. Îşi ţinu privirea asupra mesei de lemn roase, incapabilă să întâlnească privirea lui Gertrude din cauza vinei care o invadase.

— Ai dat peste el şi nu l-ai predat.

O mândrie nemeritată îmbrăca vorbele lui Gertrude, iar Ophelia vru să-şi pună mâinile la urechi pentru a alunga acele sentimente.

Avea să fie la fel de mândră când urma să afle cât o costase decizia Opheliei? Oricum ar fi fost, fusese prea mult

timp o lașă. Sora ei mai mare meritase adevărul cu mult timp în urmă.

— Ultima oară când l-am văzut, l-am lăsat să plece. Eram pe cale să fur un portofel. Înghiţi nodul din gât. Am fost... neîndemânatică. Ophelia se opri o fracţiune de secundă. Am fost prinsă de un jandarm şi de un aristocrat.

Deşi trecuseră mulţi ani, îi era ruşină să recunoască acest pas greşit.

Atât de multă ruşine! Era un sentiment înţepător, arzător, nedorit, care devenise în timp familiar.

Suspinul lui Cleo umplu bucătăria.

— Dar cum…

— Cum am scăpat? Jucându-se cu farfuria, Ophelia căută puterea de a le spune surorilor ei totul. În acea noapte, Connor a intervenit. El şi-a asumat fapta mea şi a mers în locul meu.

— S-a sacrificat pentru tine, spuse încet Gertrude.

— Da, şopti ea. A fost cel mai mare şi mai generos cadou pe care cineva îl putea oferi în St. Giles, şi anume propria viaţă.

Connor o oferise pe a lui în favoarea ei. Nu conta că rezultatul final îl lăsase liber şi în siguranţă în casa unui nobil în calitate de fiu adoptiv. Conta că se oferise în locul ei şi ar fi mers spre ceea ce ar fi fost soarta tristă a oricărei alte persoane la Newgate şi la spânzurătoare.

— A fost adoptat de acelaşi lord. I-a oferit o viaţă şi un nou început.

— Contele de Mar, sublinie Cleo.

Ce viaţă îşi construise Connor! Nu devenise copilul indolent, depravat şi privilegiat al unui nobil. În schimb, îmbrăţişase şansa de a o lua de la capăt, de a-şi construi o carieră şi a deveni unul dintre cei mai respectaţi şi mai de succes anchetatori din Anglia. El muncea în timp ce cei asemenea lui îi priveau de sus pe cei care îşi duceau zilele prin forţe proprii.

„Ce a făcut familia mea? Am deschis cea mai depravată şi mai scandaloasă bodegă din Londra”. Bani din plin, respect deloc. Ophelia îşi aşeză cotul pe masă şi-şi

sprijini bărbia în palmă.

— Îl iubeşti!

„Îl iubeşti”.

Iată-le! Cele două cuvinte care îi frângeau inima. „Da. Mereu am făcut-o”. O podidiră lacrimile.

— Mai contează? întrebă ea, pe un ton mai tăios decât intenţionase. Trebuie să mă mărit…

— Pentru a satisface dorinţele lui Broderick.

— Pentru a mă salva pe mine, spuse Gertrude.

— Da. Nu. Din ambele cauze.

Un zgomot aspru umplu bucătăria. Desfrâurile din locuinţă umpleau cu sunete înăbuşite camerele.

Gertrude fu prima care vorbi iar:

— În toţi anii ăştia nu aţi căutat decât să aveţi grijă de mine. Broderick, Stephen, Cleo şi tu, Ophelia.

O făcuseră. Când Ophelia intrase în coşmelia lor, vânătă pe sub hainele şifonate şi terorizată, o urâse pe Cleo. Le urâse pe ambele surori pentru că nu reuşiseră să aibă grijă de ea. Se ura pe sine cu aceeaşi fervoare pentru că nu fusese capabilă să îşi poarte de grijă.

— Niciuna dintre voi nu şi-a dat seama… Un zâmbet trist îi jucă pe buze. Nu am nevoie să aveţi grijă de mine. Niciodată nu am avut. Liniile de pe chipul lui Gertrude se transformară într-un paroxism al durerii. Şi cu atât mai puţin cu preţul fericirii voastre.

Ophelia îi mângâie faţa.

— Nu a fost niciodată din cauză că mă îndoiam de tine, spuse ea grav. Chiar şi în ciuda privirii ciudate a surorii ei, încă se chinuia să rostească acele cuvinte.

„Spune-i!”

— Ultima oară când l-am eliberat pe Connor, Diggory mi-a promis că voi suferi. Vocea o lăsă. Şi am suferit. Nu însă cum credeam eu. Lacrimile îi umplură ochii, înceţoşând chipul lui Gertrude. Te-a bătut în ziua aia. Ţi-a dat în cap ca o lecţie pentru mine. Eu… eu sunt motivul pentru că eşti parţial oarbă.

Umerii îi tremurau din cauza forţei lacrimilor ei înăbuşite. Regretul şi durerea aduceau lacrimă după

lacrimă.

Mâini blânde, tandre le cuprinseră pe ale Opheliei.

Gertrude îi strânse palmele.

— Chiar crezi că te-aş învinui pentru un singur act comis de acel monstru?

Suferinţa se simţea în întrebarea aceea.

Ophelia suspină iar.

— L-am ales pe Connor. Neînţelept în acel moment.

Dumnezeu să se îndure de ea, dar, atunci sau acum, nu putea spune dacă ar fi făcut lucrurile altfel. Suspină şi mai tare.

— Nu, spuse Gertrude cu vehemenţă. Ai ales bunătatea. În ciuda fricii, în ciuda faptului că ştiai că sigur Diggory avea să te bată sau mai rău, tu l-ai sfidat. Rămase fără voce. Este numai bine în asta, Ophelia!

Dădu drumul mâinilor, se apropie şi o îmbrăţişă. O ţinea în braţe pur şi simplu. În braţele lui Gertrude, cu Cleo privind în tăcere, găsi pacea vindecătoare, călduroasă, în cele din urmă. Îi cuprinse inima, eliberând-o şi întărind-o. Asta până când lacrimile se transformară în sughiţuri.

Îşi şterse ochii de umărul surorii ei.

— Sunt atât de…

— Nu! o opri Gertrude. Dacă îţi ceri scuze înseamnă că este ceva în neregulă cu mine. Şi totuşi, în încercarea lor de a o ajuta pe Gertrude, aşa o trataseră. Şi acum spune, cum stă treaba cu domnul Steele ăsta al tău? Şi dispariţia ta din timpul nopţii? insistă sora ei mai mare după ce-i dădu drumul.

Lacrimile o podidiră din nou. Ce era cu ea? Le îndepărtă cu furie.

— Nu este al meu. Nu poate fi niciodată al meu.

Cleo se încruntă.

— Din cauza lui Broderick?

Mai rău. Dacă ar fi fost numai fratele ei şi încercările lui insistente de a se înrudi cu aristocraţia, le-ar fi ignorat, numai pentru a-l avea pe Connor în viaţa ei.

Apoi tresări.

— Din cauza mea. Şi îi datora aceleaşi explicaţii şi

adevăruri pe care le dădea surorilor ei în această seară. Chiar dacă avea să o facă – ceea ce fără îndoială avea să se întâmple –, separarea lor era iminentă.

Gertrude se încruntă.

— Ce problemă ai tu?

Ophelia se întoarse cu spatele la surorile ei. Se holba la şemineul neaprins.

— Diggory l-a lăsat orfan.

Aerul alunecă printre buzele uneia dintre surorile ei precum un şuierat.

— Tocmai de aceea, şopti ea, prinzându-i mâinile în jurul taliei.

Apoi mai erau problema lui Stephen şi ancheta lui Connor.

Cum era posibil ca întreaga viaţă a unei persoane să se destrame atât de repede?

— Nu trebuie să fie.

— Din păcate, este.

La acest răspuns, se întoarse.

Cleo scoase o hârtie groasă.

— Asta a venit astă-seară. O invitaţie la o serată privată… Se opri. Cu contele de Mar şi familia lui.

„Oh, Dumnezeule!” Opheliei i se strânse stomacul. Era invitată în casa tatălui lui.

În ochii de un verde pal ai lui Gertrude strălucea fericirea.

— Te va prezenta tatălui său.

— Trebuie să-i spui, rosti Cleo cu aşa un pragmatism încât urma de control pe care o mai avea Ophelia asupra propriilor emoţii se risipi.

— Vorbeşti de parcă nu va conta pentru el. Ca şi cum faptul că tatăl nostru i-a ucis tatăl şi i-a violat mama înainte de a i-o omorî sunt infracţiuni minore.

Culoarea dispăru de pe chipurile surorilor ei. Dumnezeule! Faptul că rostise aceste cuvinte trebuia să le trezească la realitate.

— Asta nu este o fantezie. Nu este o închipuire, precum romanele gotice pe care le citeşte Gertrude.

— Adair a iertat, spuse Cleo.

— L-a lăsat Diggory orfan pe Adair?

Acest lucru le reduse la tăcere pe ambele surori.

— Iată!

Se întoarseră spre intrare.

— Voi toate!

Stephen stătea acolo, cu o strălucire veselă în privire şi cu un zâmbet pe buze – unul sincer, nereţinut care era o copie identică a aceluia din schiţa lui Connor. Lacrimile îi inundară din nou ochii.

Din trei mişcări, Ophelia ajunse lângă el şi-l luă în braţe.

Mâinile lui mici o îmbrăţişară, făcând-o să suspine.

Brusc, el se arici.

— Ce mai e acum? bombăni, îndepărtându-se. Fără din astea! Plânsete aiurea şi îmbrăţişări!

Ophelia nu făcu decât să-l strângă şi mai tare. Ignoră privirile confuze pe care le schimbară surorile ei.

— Ce-i cu ea? îşi imploră Stephen surorile.

— Sunt foarte fericită să te văd, rosti ea, oferindu-i în cele din urmă spaţiul la care tânjea.

Privind-o cu prudenţă, făcu un pas în spate.

— Ce se întâmplă aici?

Nimeni nu spuse nimic o vreme.

— Ne era dor de tine şi voiam să te vedem, completă Cleo.

Pufni.

— Crezi că m-am născut ieri? Am auzit că Broderick a trimis oamenii să te caute. Miji ochii. Unde ai fost?

— Veneam aici.

— Dar înainte de asta, improviză Cleo, a mers să-i viziteze…

Făcu o grimasă.

— Pe Eve şi Calum Dabney, completă Gertrude minciuna.

Stephen îşi scărpina buclele aurii. Aceleaşi şuviţe sărutate de soare din portretul miniatural.

Poate că se înşela. Poate că o viaţă în care i se

întâmplaseră numai rele era de vină pentru suspiciunile care o puseseră pe drum, căutând clubul şi pe fratele ei cel mic.

„Oh, Doamne, nu pot suporta!”

Ophelia se apropie şi apucă marginile cămăşii lui fine.

— Ce dracului aveţi?

O ridică, aruncându-şi privirea asupra pieptului mic şi a burţii.

Şi îl găsi!

„Un semn din naştere în dreptul buricului”.

Cu degetele amorţite, Ophelia lăsă materialul în jos.

— Ophelia? insistă Cleo.

— Iertaţi-mă, eu… Clătină din cap. Iertaţi-mă!

Numai asta putu spune. Stephen făcea parte din altă familie… Fusese adus pe lume datorită altui bărbat decât Diggory.

— Unde naiba ai fost?

Broderick.

Cvartetul Killoran privi spre intrarea de la bucătărie.

Cu priviri asemănătoare, fraţii ei trecură pe lângă el.

Laşii!

— Dumnezeule, Ophelia! izbucni el. Am pus paznicii să răscolească străzile Londrei. Au început să apară întrebări privind locul în care ai mers. Dacă află vreun domn despre dispariţia ta, reputaţia îţi va fi distrusă.

— Cât de important este asta pentru tine, spuse ea privindu-l cu tristeţe. Titlurile, legăturile, rangurile şi prestigiul. Dar familia? „Dar Stephen?”

Obrajii i se înroşiră.

— Asta crezi? tresări el. Că nu îmi pasă de tine? Întrebarea fu rostită cu o urmă de reproş. Că tu nu contezi?

Câteva clipe lungi, ea îl cercetă – fratele care intrase în viaţa ei, la început un străin detestat care începuse să le protejeze pe ea şi pe surorile ei de planurile machiavelice ale lui Diggory.

— Nu mă îndoiesc de dragostea ta.

El se înroşi mai tare. Indiferent cât de mult apreciau adevărul, nu se vorbea despre sentimente precum dragoste

sau orice sau emoţii. Şi totuşi… Făcu un pas mai aproape.

— Primul lucru despre care ai vorbit a fost despre reputaţia mea şi despre cum mi-ar putea afecta şansele la căsătorie.

Cu siguranţă observase asta.

Gura i se încleştă.

— Să nu vorbim în bucătărie!

Fără să aştepte să vadă dacă îl urma, Broderick se întoarse şi ieşi din încăpere. Din momentul în care Diggory aflase valoarea lui – un individ care putea citi, scrie, vorbi ca un domn –, Broderick fusese ridicat în rang şi nici un singur suflet – inclusiv Ophelia şi surorile ei – nu îndrăzneau să pună sub semnul întrebării autoritatea lui Broderick.

Îşi urmă fratele în pas măsurat, trecând pe lângă paznicii care se aflau pe coridoare. Cu ceva timp în urmă, ar fi mers alături de Broderick fără să-i pese de martori. Stomacul ei, încă sensibil, ameninţa să se reverse din cauza descoperirii făcute. În urmă cu câteva minute? Ore? O viaţă? Timpul începuse să nu mai însemne nimic ori să mai conteze în vreun fel.

Ceea ce nu ştia fratele ei cu un caracter respectabil, ceea ce nu putea şti era că, în curând, nicio căsătorie nu mai putea fi posibilă. Clubul şi reputaţia lor nu aveau să supravieţuiască niciodată acuzelor care urmau să li se aducă. Diggory fusese cel care răpise copilul unui nobil, dar nu avea să fie trecut cu vederea faptul că Ophelia şi fraţii ei nu ştiuseră despre trădarea lui. Aveau să fie consideraţi complici.

Îndată ce se închiseră în biroul lui Broderick, el îşi împreună mâinile la piept

— Ai fost rănită?

Ea vru să răspundă.

— Dacă vreun bărbat te-a… Ochii îi ardeau – o scânteie letală care ar fi înspăimântat şi un războinic călit pe câmpul de luptă. Dacă te-a rănit în vreun fel, voi avea grijă de el.

Voia să-l omoare. Avea să ordone să fie omorât.

— Nu este asta, spuse ea frecându-şi braţele.

— Steele?

Deci urmărise îndeaproape articolele din ziarele de scandal care speculau relaţia dintre ea şi Connor. Dar, la urma urmelor, chiar trebuia să fie surprins cu adevărat, având în vedere cât de amorezat fusese mereu de înalta societate?

— Nu Connor, spuse ea în cele din urmă, forţându-se să mărturisească. Odată ce urma să rostească adevărul, totul avea să se schimbe. Şi aveau să piardă un frate. Lacrimile îi umplură ochii. Nu în modul care te îngrijorează pe tine.

Broderick înmărmuri.

Înjură.

— Îl voi omorî!

— Nu am spus nimic!

— I-ai folosit numele de botez şi ai plâns, şi nu îmi amintesc nicio altă zi în care tu să fi plâns în faţa mea, spuse el cu o voce gravă, care vorbea despre o violenţă de care nu-l crezuse capabil. Trebuie doar să-mi spui!

— Mi-a fost prieten, Broderick!

Îi permisese să vadă că era mai mult decât în acea noapte pe o alee.

Fratele ei bătu în retragere.

În ciuda gravităţii situaţiei, îşi permise o urmă de umor.

— De ce cred că ai fi preferat să spun că m-a rănit şi m-a jignit?

— Nu fi proastă, bombăni el, înroşindu-se. Nu am vrut să fii rănită vreodată! Nu am căutat decât să fac familia mai puternică pentru a putea avea protecţia pe care o meriţi.

Zâmbetul ei dispăru.

El îi privi chipul.

— Ce este?

Ophelia inspiră adânc.

— Eşti la curent cu ancheta lui Connor privind copilul dispărut al unui nobil.

— Sunt, spuse el scurt.

— Mi-a permis să mă uit peste dosare. Mi-a vorbit

liber despre descoperirile lui.

Înainte, niciun alt bărbat, inclusiv cel din faţa ei, nu-i dăduse vreodată putere cu adevărat: în club, în luarea deciziilor sau în oricare aspect al vieţii.

— Şi?

Desigur, Broderick înţelegea mai multe din cuvintele ei.

Ophelia închise o clipă ochii. Când îi deschise, vorbi calm.

— Şi am aflat identitatea copilului.

Broderick o privi fulgerător.

— Ei bine?

— Este Stephen.

Mărturisirea absorbi viaţa, energia şi sunetul din încăpere, lăsând locul într-o linişte tensionată.

Broderick clătină din cap.

Ea încuviinţă.

El clătină iar din cap.

— Este adevărat, Broderick.

Ophelia continuă să-i dezvăluie totul fratelui ei. Când termină, acesta rămase tăcut, cu chipul ca de granit, trăsăturile lui fine devenind cenuşii, bolnăvicioase.

Se îndreptă spre bar şi îşi turnă un coniac şi, cu spatele la ea, îl dădu pe gât. Mai umplu un pahar. Când se întoarse, culoarea îi revenise în obraji, iar masca lui obişnuită, aşezată, de stăpân al propriilor emoţii, fu pusă la loc.

— Te înşeli!

— Nu. Ştii că nu.

— Nu ştiu nimic. Tăie aerul cu mâna liberă. Deci Stephen are un semn pe burtă…

— Şi pe genunchi.

— Nu există nicio cale să se confirme că el este… Broderick se întrerupse înţelept şi privi uşa. Da, nu se ştia niciodată cine stătea la pândă. Nu confirmă nimic.

Vedea ceea ce dorea să vadă. Ea nu se îndoia de motivul pentru care făcea asta.

Ophelia i se alătură la bar.

— Şi eu îl iubesc, Broderick, şopti el. Nu vrea ca el să plece, dar…

— Nu pleacă, se răsti el.

— Aparţine altuia, continuă ea.

El tresări, picături de alcool revărsându-se peste marginea paharului.

— Toate astea numai din cauza anchetatorului tău nenorocit!

Agită paharul, stropind mahonul imaculat.

Ea strânse pumnii.

— Doar nu dai vina pe Connor pentru asta? Vina aparţinea numai unuia. Diavolului datorită căruia venise pe lume. Nu avea să-i permită lui Broderick să îşi reverse frustrarea şi durerea. Connor nu făcuse decât să ajute. Odată, şi ea îl judecase. El îi arătase că nu toţi erau lorzii fără scrupule pe care îi credea ea.

— Nu vei mai avea nicio legătură cu el!

Ophelia tresări. Sigur nu-l auzise bine. Sigur…

— Sora ta nenorocită ţi-a permis să te încurci cu singura persoană cu care nu ar trebui să te măriţi vreodată, cu atât mai puţin să-i ţii companie. Vei rămâne aici!

Ciudat. Cândva, nu cu mult timp în urmă, să locuiască la Bârlogul Diavolului ar fi fost singura ei rugăminte către Broderick.

Fratele ei se îndreptă spre birou şi scoase un registru.

— De ce… de ce încerci să mă ţii prizonieră? întrebă pe nerăsuflate.

— Vă protejez pe tine, pe Gertrude şi pe Stephen, răspunse el, uitându-se spre registrele din faţa lui.

Ophelia se mută pe partea cealaltă a încăperii şi se opri în faţa biroului.

— Asta nu va face ca adevărul să dispară. Nu va face…

Broderick lovi biroul cu o aşa o forţă încât registrele săriră.

— Linişte! izbucni el. Inspiră. Îndepărtând o scamă imaginară de pe mânecă, continuă: Fiecare decizie pe care am luat-o şi fiecare decizie pe care voi continua să o iau

este în interesul fiecăruia dintre voi. În ceea ce-l priveşte pe Stephen, te înşeli, spuse el pur şi simplu. Ca şi cum ar fi vorbit despre un detaliu obişnuit. Ca şi cum nu vorbeau despre crimă, incendiere şi răpirea unui copil. Este însă şi mai necesar să te logodeşti cu un aristocrat respectabil. Gata cu distracţia cu Steele! Fără valsuri cu un bărbat fără titlu. Dacă acele zvonuri ies la iveală…

— Acele zvonuri? Clătină din cap. Cine eşti?

— Am terminat, Ophelia!

Terminaseră.

— Du-te dracului, Broderick!

Ca să nu facă ceva precum să-i dea una şi să-i spargă nasul perfect, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Îndată ce închise uşa, se opri.

Era hotărât să lase viaţa lui Stephen să rămână o minciună şi să-i lase pe cei din familia Killoran să o perpetueze.

„Gata!”

Indiferent cât de mult i-ar fi frânt inima să renunţe la el şi indiferent de implicaţiile pe care le avea asupra clubului şi familiei, exista numai o scăpare.

Şi o singură persoană care o putea ajuta acum.

Capitolul 19

Connor alerga pe străzile Londrei.

În timpul cât mersese să ia un pahar cu apă şi să se întoarcă, ea dispăruse ca o umbră fantomatică, iar pentru el se sfârşise lumea.

Plecă imediat în căutarea ei şi, cu gândul la posibilitatea sumbră a sorţii pe care o putea avea o tânără singură pe străzile Londrei, se încurajă amintindu-şi că nimeni nu cunoştea aceste străzi mai bine ca Ophelia.

Nu îl ajută.

În schimb, se tortură cu amintirile sumbre pe care i le împărtăşise. O mărturie a pericolului care pândea toţi

oamenii din Londra indiferent de abilităţi, forţă, statură sau cunoaşterea acestor căi mult bătute.

În cele din urmă, căutarea lui nu avu niciun rezultat şi se trezi cu aceleaşi haine şifonate, nebărbierit şi atrăgând privirile insistente ale câtorva lorzi şi doamne respectabile, care se treziseră deja la acea oră a dimineţii.

La câteva ore de la fuga Opheliei, Connor dădu buzna pe uşile negre, grele. Bătaia rapidă, neobosită se potrivea cu bătaia neliniştită a inimii lui.

Plecând, ea nu-şi mai dorea să aibă nimic de-a face cu el. Fusese clară de la început în privinţa aşteptările fratelui ei de la ea şi a ceea ce intenţiona să facă pentru a găsi un soţ cu titlu nobiliar. Când cele mai multe femei şi-ar fi pus propriile dorinţe şi interese pe primul loc, Ophelia acţiona în favoarea surorii ei.

„Chiar dacă nu ar face-o, ce te determină să crezi că te-ar alege pe tine?”

Acel gând malefic, răutăcios îi răsuna în minte.

În cele din urmă, Bethany alesese averea şi titlul. Dacă nu ar fi existat sora Opheliei şi angajamentul de a o proteja, ar fi fost, fără îndoială, altceva.

Îşi simţi inima strânsă ca într-o menghină. Mai fusese dat la o parte înainte.

Atunci fusese furios, ofensat, mâhnit, rănit.

Şi totuşi, această agonie mistuitoare, dureroasă de a şti că Ophelia avea să aparţină altuia, că nimic din ceea ce oferea el – pe sine, inima, trupul, averea lui – nu ar fi îndeajuns îl spinteca în două.

În preajma Opheliei niciodată nu trebuise să-şi ascundă părţile întunecate, deoarece ea cunoştea demonii care îl bântuiau şi nu-l judeca pentru actele pe care le comisese pentru a supravieţui. El îi iubea caracterul, forţa şi curajul absolut care îi permisese să iasă triumfătoare din închisoarea la care Diggory o condamnase.

Existau numai două locuri în care se putea afla… Bătu în uşă.

Iată! Bătu din nou.

Sau…

Uşa se deschise, iar un majordom cu privirea înceţoşată şi tras la faţă îl întâmpină.

— Ce e? bombăni el, măsurându-l pe Connor cu privirea. Cerşetorii nu au voie!

Connor întinse mâna pentru a evita să-i închidă uşa în nas. Băgă mâna în haina şifonată şi scoase o carte de vizită.

— Am venit aici să o văd pe domnişoara Killoran.

Bărbatul privi o clipă biletul.

— Eşti aici să o vezi pe domnişoara Killoran? Apoi privirea îi căzu pe numele lui Connor. Suspiciunea îi întunecă ochii. Nu este aici pentru indivizi ca tine! Încercă să închidă încă o dată uşa.

Connor îşi sprijini cotul de uşă.

— Este aici? întrebă el, cu inima bătându-i cu putere.

— Nu răspund unui anchetator blestemat unde se află. Dispari de pe scările Thorne sau te bat până ce te las lat! Ameninţarea era neobişnuit de îndrăzneaţă, având în vedere cât de mult gâfâia majordomul în timp ce încerca să închidă uşa.

În cele din urmă, Connor se forţă şi intră, împingându-l pe gardianul voinic în fund.

Bărbatul scoase imediat o armă.

Prinzându-l de încheietură, Connor îl dezarmă imediat.

— Este…

— Ce dracului se întâmplă aici?

Îşi ridică privirea.

Adair Thorne, cu soţia pe urmele lui, înainta apăsat.

Scurta neatenţie îl costă scump.

Majordomul îl lovi pe Connor în spatele rotulei drepte, tăindu-i picioarele. Înjurând, se năpusti asupra servitorului, în timp ce Thorne striga.

— Waterly, suficient!

Atacatorul lui se ridică în picioare şi îşi prinse mâinile la spate.

Sora Opheliei şi cumnatul lui se opriră în faţa lor.

— Ce înseamnă asta? întrebă sora ei, privindu-i de sus până jos cu duritate, ceea ce, în ciuda ochelarilor şi a

staturii ei, ar fi fost suficient pentru a alarma orice bărbat sensibil.

— Individul ăsta a dat buzna! Pune multe întrebări despre sora dumneavoastră.

Connor îşi încordă mandibula.

— Este aici?

Cum rostise această întrebare atât de calm? Brusc, îl cuprinse panica.

Cei doi soţi se priviră.

— Mulţumesc, Waterly, bolborosi Thorne.

Servitorul ezită şi apoi, cu o plecăciune imperfectă, plecă agale.

Cleo îi făcu semn să înainteze.

— În biroul nostru.

„Biroul nostru”. Era o preluare îndrăzneaţă a proprietăţii având în vedere că adesea doamnele Londrei cedau tot controlul soţilor. Arăta cât de mult semăna cu Ophelia această variantă a ei mai tânără, mai sobră şi, întrucâtva, mai dură.

I se strânse inima.

Se strădui să-şi regleze respiraţia în ritmul paşilor inegali.

Îndată ce se închise uşa, el întrebă:

— Sora ta este aici?

Adair Thorne vru să vorbească, dar soţia lui ridică mâna, făcându-l să tacă.

— Îţi dai seama că, având în vedere ora, apariţia şi întrebările tale sugerează faptul că ai fost cu ea.

Şi chiar fusese. Ceea ce începuse ca o propunere din partea ei de a-l ajuta în anchetă devenise mai mult… iar el voia să fie şi mai mult.

Un viitor. O căsnicie. O familie.

Se demoralizză.

— Este aici? imploră el cu o şoaptă morocănoasă.

— Nu este, răspunse calm sora ei.

Îşi trecu mâinile peste faţă. Clubul familiei ei. Trebuia să fie acolo. Dar cum să forţeze intrarea în acel local de jocuri de noroc fără să fie observat de cineva precum

majordomul lui Thorne? Îşi lăsă mâinile pe lângă trup.

— Mulţumesc, spus el răguşit. Iertaţi-mă că v-am deranjat la această oră!

Nu făcu decât doi paşi.

— Nu am spus că nu ştiu unde se află.

Connor se opri. Pulsul i se acceleră în timp ce se întoarse spre ea. „Este bine. Este în siguranţă”.

— Clubul?

Cleopatra Killoran îi răspunse cu o tăcere de piatră.

Ba, mai mult, îl lovi realitatea – fugise de el.

„Ai o datorie… Vreau să faci dragoste cu mine”.

Nu ceruse mai mult. Mai degrabă vorbise despre o favoare cerută în schimbul unei datorii.

Cu siguranţă, nu îşi dorea doar asta. Cu fiecare întrebare, greutatea care îi apăsa pieptul devenea şi mai mare. Sora şi cumnatul ei stăteau acolo într-o linişte enervantă.

— Vă rog să mă scuzaţi! spuse el gâtuit. Îmi apare rău că am dat buzna în casa voastră.

Vru să plece, dar sora Opheliei se puse în faţa lui.

Îşi privi soţul. Un dialog nerostit avu loc între ei, apoi Adair plecă.

„Cunosc acea intimitate”. Exista o femeie ale cărei gânduri fuseseră mereu pe aceeaşi undă cu ale lui.

— Ei bine? începu ea când rămaseră singuri.

Connor clătină din cap.

Cleopatra Thorne arătă cu degetul.

— M-aş gândi de două ori înainte să fac pe prostul, Steele. Sora mea s-a furişat în pantaloni bufanţi, iar tu vii să o cauţi la mai puţin de şase ore. Despre ce este vorba?

Dumnezeule, cu ferocitatea din ochii ei ageri, avea abilitatea de a-i face concurenţă oricărui alt anchetator.

— Mă ajută cu ancheta.

Alesese adevărul parţial.

Doamna pufni într-un mod deloc elegant.

— Şi acesta este motivul pentru care ai dat buzna în casa mea, mirosind ca un porc rostogolit în rahat şi cu barba aia mare pe faţă? Îl privi cu superioritate. Mai

încearcă!

El pufni uşor, tresărind. Da, după ore întregi alergând fără sens prin Londra, mirosul porcilor tăvăliţi în rahat era mai plăcut decât al lui.

— Sunt îndrăgostit de ea!

Cleopatra Thorne rămase cu gura căscată.

— Poftim? izbucni ea.

Se aşteptase ca el să inventeze lucruri. Ea de ce nu ar face-o?

Connor îşi frecă sprânceana.

— Vreau să mă însor cu ea.

— Vrei să te însori cu ea?

Tristeţea apăru în ochii ei. Dispăru imediat, acoperită de genele groase, tăinuitoare.

— Da, vreau!

Voia să aibă copii cu ea, să îi umple viaţa de zâmbete, să îi fie familia la care tânjise toată viaţa. O iubise mereu. Chiar şi când era numai o copilă, o iubise pentru că îşi riscase viaţa pentru un băiat care nu era decât un străin pentru ea, pentru că îl salvase. O iubea şi mai mult pentru că era o persoană de o forţă incredibilă, cu convingeri şi curaj.

Când Cleopatra Thorne nu zise nimic, se întoarse spre ea.

Îşi muşca buza inferioară, un gest uşor deranjant, care îi amintea de sora ei mai mare.

— Cât de bine o cunoşti pe sora mea, Steele? întrebă ea.

— O cunosc aproape dintotdeauna. Făcu o pauză, privind-o. Şi ştiu că vreau să mă însor cu ea.

— Vieţile noastre nu au fost ca a ta.

Fiind martor la asasinatul părinţilor lui şi la violul mamei sale, ar fi pus pariu că erau mai asemănători decât ar fi zis sau ar fi crezut ea.

— Ai fi surprinsă de viaţa pe care am dus-o, spuse el cu sobrietate.

— Iar tu ai fi surprins de viaţa pe care am trăit-o noi, îi răspunse ea. Şi atunci? Ce se va întâmpla când vei afla

părţile întunecate?

El clătină din cap.

— Nu există nimic care să mă împiedice să o iubesc pe sora ta. Intenţionez să o cer. Înainte ca ea să poată vorbi, el continuă: Indiferent dacă fratele tău va fi sau nu de acord.

— Nu este, bombăni ea.

El se încruntă.

— Nu este de acord cu voi. Sora mai mică a Opheliei îşi băgă mâinile în buzunarele cusute în partea din faţă a rochiei, părând mult mai tânără. Nu este aici, fratele meu nu vrea ca ea să locuiască aici.

— Nu aş zice că tu sau Ophelia sunteţi genul care să-i permită lui Broderick Killoran să vă dea ordine.

O parte din îngrijorare dispăru de pe faţa ei îngustă şi fu înlocuită de un zâmbet prudent.

— Cred că îmi placi, O'Roarke.

„O'Roarke". Îşi îndreptă spatele. Nu se referise la el cu numele Steele, ci cu numele pe care îl cunoştea doar o persoană.

Pe obrajii doamnei apărură două pete roşii, identice. Îşi dădu seama că făcuse o greşeală. În ciuda panicii şi a nefericirii care îl dominaseră toată ziua, zâmbi.

— Nu te umfla în pene, O'Roarke! Vorbim despre multe lucruri. Îşi încrucişă braţele la piept. Există în continuare dezavantajul că Ophelia locuieşte acum la club şi faptul că fratele meu nu te vrea în preajma ei.

— Îţi cer să-ţi ajuţi sora, spuse el încet.

— Presupui că are nevoie de ajutor. Că îl vrea.

Această afirmaţie îl săgetă.

— Nu voi şti ce îşi doreşte de la mine până când nu voi vorbi chiar eu cu ea. Pentru a-i putea spune că o iubea. Pentru a-i cere în mod egoist să abandoneze planurile fratelui ei pentru ea şi întreaga familie Killoran de dragul lui. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Thorne! Vă rog să mă scuzaţi!

Connor făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă.

— O'Roarke? strigă ea, oprindu-l la intrare. Te voi

ajuta cum pot. În ochii ei se citea ameninţarea morţii. Să nu îndrăzneşti să mă faci să regret asta! Ne-am înţeles?

Inima începu să-i bată cu putere. Încuviinţă.

— Ai cuvântul meu!

În St. Giles, cuvântul dat era o promisiune sacră, ce nu putea fi încălcată.

Îl privi un moment lung şi apoi încuviinţă discret.

La scurt timp după aceea, Connor intra în reşedinţa Piccadilly din Albany.

— Domnule Steele, îl salută unul dintre servitori.

Tânărul care se afla alături de Connor de când se mutase în apartamentul lui cu ani în urmă, ezită. Făcu o grimasă.

— Te rog, pregăteşte-mi baia, îi ordonă el, dându-şi jos haina foarte şifonată.

— Da, domnule Steele. Se grăbi să ia haina pe care o aşeză pe braţ. Un oaspete a ajuns cu puţin timp în urmă.

Connor porni în grabă pe hol. Se opri brusc. „Ophelia”.

— Este o tânără?

Servitorul se înecă.

— O tânără? repetă el pe un ton scandalizat. Oh, nu, domnule Steele.

Femeilor le era interzis să viziteze reşedinţele domnilor din Albany, iar Connor, odată devenit sclavul respectabilităţii, nu ar fi făcut niciodată ceva care să încalce normele.

— Nu accept vizitatori.

— Dar, domnule Steele, strigă majordomul insistent în urma lui, era tatăl dumneavoastră, contele de Mar.

Asta îl făcu să se oprească.

— Dacă revine, te rog, spune-i că nu sunt acasă, îl instrui el.

Connor ajunse pe coridor şi se opri.

Tatăl lui se uita la el. Numai că nu îl văzuse niciodată astfel: cu obrajii palizi, cu ochii plini de tristeţe, era o versiune fantomatică a persoanei lui joviale şi vorbăreţe.

— Connor! Cu pălăria în mâini, degetele lui înmănuşate se jucau cu borul. Îşi îndreptă încet privirea

spre Connor, studiind în detaliu înfăţişarea lui neîngrijită. Putem… vorbi?

Fără o vorbă, Connor se dădu într-o parte, arătând spre biroul lui.

Intrară, însă nici chiar după ce Connor închise uşa în urma lor nu-şi adresară vreun cuvânt. Aşezându-se la birou, îl cercetă pe bărbatul care îl adoptase. Când lumea văzuse în el numai un vagabond, acest bărbat îl luase la el. Îi oferise un nou început şi un viitor la care el nici măcar nu-şi permisese să viseze.

Singura cerinţă nerostită vreodată explicit, dar relevată de lipsa de curiozitate a tatălui său era să nu vorbească despre viaţa pe care o lăsase în urmă.

Întrucât contele încărunţit privea peste tot în jur, oriunde numai la el nu, Connor se găsi în situaţia de a nu şti ce să spună.

Cum era posibil să cunoşti pe cineva atât de bine, dar, în acelaşi timp, deloc?

— Vrei să iei loc? îl invită el în cele din urmă, indicând spre scaunul din faţa biroului său.

— Mulţumesc, spuse tatăl lui – un răspuns formal care nu făcea decât să adâncească golul dintre ei.

Connor se aşeză pe scaunul din faţa lui şi aşteptă. Îşi contempla tatăl, viitorul, trecutul.

Oare dintre toţi, Lady Bethany, care renunţase la timpul şi la atenţiile lor, ar fi riscat vieţile lor pentru un copil pe care nu-l ştia, la fel ca Ophelia?

Contele îşi aşeză pălăria pe marginea mesei.

— Cred că eşti preocupat de… ancheta ta.

— Da.

Fiecare caz înaintea cazului Maddock fusese o sarcină solitară. Ophelia fusese singura persoană care solicitase vreodată acces la slujba lui, provocându-l tot timpul.

— Dar asta nu este tot? îndrăzni tatăl lui cu isteţimea lui obişnuită.

Connor răspunse:

— Nu. În ciuda celor întâmplate, în ciuda părerii proaste pe care contele o avea despre Ophelia, în ciuda

reticenţei lui de a accepta viitorul lui Connor, tatăl lui încă îl iubea, iar el nu-l putea minţi, deşi ar fi fost mai simplu să o facă. Nu este tot, adăugă.

— Este vorba despre fem… La ochii mijiţi ai lui Connor, acesta îşi rectifică discret cuvintele. Deoarece mi-am exprimat rezervele faţă de domnişoara Killoran?

Connor se aplecă în faţă, diminuând distanţa dintre ei.

— Pentru că nu poţi vedea că mi-a făcut bine să o am în viaţa mea. A fost singura persoană faţă de care nu a trebuit să-mi ascund trecutul.

Contele făcu o grimasă.

— Trecutul tău nu a fost un secret pentru nimeni.

— Dar a contat pentru toţi. Fusese o singură persoană căreia nu-i păsase de originile lui sau de faptele rele pe care le comisese în numele supravieţuirii. Obosit din cauza discuţiei, Connor se uită la ceasul care atârna în spatele tatălui său. Dacă ai venit în această dimineaţă pentru a vorbi despre cât de potrivită este Ophelia sau să dezbatem un subiect în privinţa căruia nu voi ceda, nu mai avem nimic de spus.

Contele se încruntă.

— Nu de asta mă aflu aici. Contele îşi întinse picioarele şi le puse unul peste altul. Era aceeaşi poziţie obişnuită pe care o adoptase când Connor intrase pentru prima dată în casa lui şi i se alăturase în bibliotecă după cină. Sunt aici să te rog să mă însoţeşti mâine-seară. Eu şi tatăl lui Bethany vom purta o discuţie cu alţi membri ai parlamentului. Bethany va fi acolo.

Ah, acesta era adevăratul motiv al vizitei! Era încă o încercare disperată de a-l apropia pe Connor de fina tatălui său.

Connor arătă spre dosarele aşezate în faţa lor.

— Mi-e teamă că, având în vedere ultima mea sarcină, va trebui să mă scuz.

„Cu mult timp în urmă, aceasta ar fi fost singura femeie la care ai fi aspirat… la care ai fi sperat”.

Cu Ophelia, descoperise cât de pustie ar fi fost viaţa lui dacă s-ar fi însurat cu Lady Bethany. Respectabilă.

Predictibilă şi sigură. Din momentul în care Mac Diggory îl luase de revere şi-l obligase să intre în banda lui, căutase siguranţa.

„Cât de searbădă şi de goală va fi viaţa ta când sau dacă Ophelia va alege pe altul!”

Strânse cu putere mânerul scaunului, lăsând urme pe lemnul vechi.

Tatăl lui îşi îndreptă privirea spre chipul lui Connor, apoi se ridică.

— Este păcat! spuse el. Îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap, aranjând-o până când se aşeză perfect. Îmi pare tare rău că te-am rănit, Connor, spuse el blând. Îmi pare rău că te-am rănit cu indisponibilitatea mea de a vorbi despre acele zile.

Inima lui Connor se strânse.

— Dar eşti fiul meu, spuse el gâtuit. Te iubesc ca şi cum eu ţi-aş fi dat viaţă. Te-aş cruţa de orice suferinţă dacă aş putea. Şi aş vrea să ştii că toate deciziile au fost luate numai având în vedere fericirea ta.

— Ştiu asta, spuse Connor sobru. Chiar şi cu această nouă descoperire a caracterului tatălui său, tot nu îi diminuase iubirea pentru el. În cele din urmă, erau toţi fiinţe cu defecte în toate privinţele. Îţi sunt atât de recunoscător nu numai pentru ceea ce mi-ai dat, dar şi pentru ce şi cine ai fost pentru mine. Tăcu. Ai fost un al doilea tată.

Tatăl lui îi oferi un zâmbet tremurând şi dădu să plece.

Apoi se opri, zăbovind la intrarea în încăpere. Mai foi o dată pălăria, aranjând-o în stânga şi în dreapta. În cele din urmă, se întoarse cu faţa spre el.

— Aş vrea să ştii că i-am invitat pe domnul şi pe doamna Thorne să ni se alăture la cină. Muşchii lui Connor se încordară. Împreună cu cumnata domnului Thorne, domnişoara Killoran.

Fiecare nerv i se trezi la viaţă.

— Tată? strigă el.

Contele se opri şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Voi veni şi eu.

Ceva se aprinse în privirea tatălui său, dar dispăru repede.

— Eu… îţi sunt recunoscător că vii. Este pentru tine, Connor. Aş vrea să ştii asta.

Connor rămase privind în urma lui.

Tatăl lui şi fratele Opheliei erau hotărâţi să-i ţină departe unul de celălalt.

Îşi încordă maxilarul. Nu intenţiona să permită vreunui bărbat sau altcuiva să decidă viitorul lui şi al Opheliei.

Acum trebuia să o convingă pe Ophelia că îl voia şi ea în viaţa ei.

Capitolul 20

Ophelia fusese prizoniera tatălui ei mai mult de douăzeci de ani din viaţă. După ce el dispăruse în flăcările iadului, crezuse că fusese eliberată pentru eternitate.

Cât de uşor reînfiinţase fratele ei o închisoare, chiar dacă altfel.

— Lipseşte ceva?

Peste masa mică de stejar de la care conducea afacerea clubului de la plecarea lui Cleo, sora ei îşi vârî nasul în paginile răspândite între ele.

Lipsea ceva? Bombăni.

— Fratele meu m-a făcut prizonieră în propria casă, nimic mai mult.

Gertrude tuşi în mână.

— Oh, da, mă rog, mă refeream la munca de care m-am ocupat în lipsa ta.

Munca de care se ocupase?

Ophelia clipi încet, apoi stinghereala îi îmbujoră obrajii. Desigur.

— Nu am ieşit şi nu am găsit copii de angajat, aşa cum ai făcut tu, continuă Gertrude ezitantă. MacTavish şi Trembley au supravegheat străzile. Am stabilit, de

asemenea, un program, explică ea, trăgând una dintre agende, astfel încât atât băieţii, cât şi fetele să fie corect instruiţi în privinţa mai multor aspecte în timpul zilei. I-am interogat pe fiecare şi le-am folosit abilităţile pentru o slujbă care să li se potrivească. Şi…

Ophelia se eliberă de frustrarea care o cuprinsese de când se grăbise să discute cu Broderick şi o ajută cu adevărat pe sora ei.

Trăgând înapoi acelaşi registru la care se referise sora ei, analiză progresul pe care îl făcuse. Erau schimbări bine gândite, care ţinuseră cont de detaliile pe care ea nu reuşise să le ia în considerare. Fusese atât de dornică să salveze copiii încât nu se gândise bine la stabilirea unor sarcini care să se potrivească abilităţilor fiecăruia.

Gertrude îşi muşcă buza inferioară.

— Sunt prostii?

— Nu, spuse Ophelia încet, ridicându-şi capul. Ba din contră. Este bine gândit, inteligent şi… Atinse cu degetul coloanele drepte şi rândurile care schiţau noul program ce trebuia urmat. Perfect. E perfect.

Gertrude zâmbi discret.

— Într-adevăr?

Câte motive avea să se îndoiască de cuvintele candide? Batjocorită fără milă de bărbaţii din familia Diggory din cauza orbirii ei parţiale, Gertrude dusese o existenţă liniştită, fără să primească laudele binemeritate pentru inteligenţa ei.

Lăsând deoparte propriile resentimente faţă de Broderick şi grijile faţă de Stephen, acoperi mâna surorii ei cu a ei.

— Oh, da! spuse. Nu m-am gândit la toate astea.

Sora ei mai mare strălucea. Îmbujorarea transformă faţa lungă, pistruiată, care radia de fericire. Reluară analiza lor discretă a schimbărilor făcute în absenţa Opheliei.

— Nu eşti dezamăgită?

— Dacă sunt dezamăgită? rosti ea.

Gertrude ridică din umeri.

— Că am preluat toate astea.

Ophelia se aşează pe scaun.

— Sincer?

Sora ei încuviinţă.

— În urmă cu trei săptămâni, aş fi fost, mărturisi ea. Ar fi fost mâhnită de cât de repede fusese înlocuită şi cu câtă uşurinţă fusese preluat rolul ei. Simţeam că acesta era singurul mod în care puteam avea control asupra vieţii. Doream să-mi fac remarcată valoarea. După o viaţă în care se simţise murdară şi inferioară surorilor ei, căutase să-şi stabilească locul în familia Killoran. Am simţit că aveam obligaţia de a-i salva pe acei copii care trăiau pe străzi. Sunt însă atât de mulţi, dar sunt şi alte persoane – precum Connor şi tatăl lui, Eve Dabney şi Gertrude, se gândi ea – care îşi doresc să prevină suferinţa pe care am cunoscut-o noi. Zâmbi pentru prima dată de când părăsise biroul lui Connor. Şi cât de mulţi oameni au nevoie de ajutor!

Connor îi arătase asta. Îi arătase atât de multe despre ea!

— Nu mă referem la munca mea.

Ophelia îşi ridică privirea de pe notiţele îngrijite ale Opheliei.

— Când am întrebat dacă lipseşte ceva, m-am referit la tine. Nu-ţi mai doreşti să te afli aici.

— Da. Ophelia tresări. Nu. Îşi dorea ca secretele ei şi ale lui Connor să iasă la iveală şi să o ia de la capăt împreună.

Ochiul lui Gertrude sclipi.

— Cine ar fi crezut că vei plânge după traiul din Grosvenor Square…

— Într-adevăr, spuse ea ca pentru sine.

Numai că nu avea nimic de-a face cu locaţia, ci cu singura persoană pe care fratele ei îi interzisese să o vadă.

— Broderick nu este de acord.

Clătină din cap, încordată. Broderick nu avea să fie de acord când Connor era lipsit de rangul mult dorit după care tânjea fratele ei. Acum, când Connor şi misiunea lui reprezentau o ameninţare pentru succesul familiei Killoran, dezaproba şi mai mult.

Pe hol se auziră paşi, urmaţi de o bătaie formală în uşă.

Înainte ca Ophelia să poată oferi permisiunea de a intra, uşa se deschise.

Cleo dădu buzna înăuntru. Sora lor, înveşmântată în satin, cu agrafe cu diamant în formă de fluture şi la gât purtând rubine, părea mai degrabă potrivită pentru salonul de bal al unui lord decât pentru un club. Cândva, ar fi călcat-o pe nervi pe Ophelia. Acum, ajunsese să afle că printre cei din înalta societate care se născuseră exagerat de bogaţi erau unii care făceau bine şi care nu meritau să fie condamnaţi. Punându-şi mâinile în şolduri, o studie pe Ophelia.

— Tu mă vei însoţi!

Inima începu să-i bată cu putere.

— Poftim?

— Contele de Mar ne-a cerut mie şi lui Calum Dabney să vorbim în faţa câtorva membri ai parlamentului care legiferează în beneficiul orfanilor din St. Giles.

Contele de Mar. Tatăl lui Connor. Acţiunile lui de a ajuta dovedeau încă o dată cât de mult se înşelase Ophelia în ceea ce privea aristocraţia. Speranţa muri. Blestematul lor frate încăpăţânat!

— Broderick niciodată nu va…

— Deja am vorbit cu el, o informă Cleo.

Închise uşa cu tocul pantofului, se îndreptă spre dulapul Opheliei şi deschise uşile. Bolborosind incoerent ca pentru sine, scoase rochie după rochie.

Ophelia şi Gertrude vorbiră în acelaşi timp.

— Şi?

Sora lor mai mică cugetă o clipă.

— Doar nu crezi că-l voi lăsa pe Broderick să decidă la ce evenimente poţi merge, nu? Îi făcu cu ochiul. A ajutat să-i amintesc că, desigur, contele de Mar încă face parte din aristocraţie. Astfel, a putut uita faptul că are un fiu adoptat, care nu-i va moşteni niciodată titlul nobiliar. Cleo îşi îndreptă atenţia spre dulap. Va trebui să ne mulţumim cu asta! Scoase o rochie gri din satin. Voi vorbi. Te vreau

acolo!

Numai Cleo ar fi putut reuşi să obţină aprobarea lui Broderick.

Dar acum…

„Îl voi vedea”. În curând, trebuia să-i spună totul, adevărul despre paternitatea ei, deşi îl minţise înainte. Şi despre Stephen. Muşchii gâtului i se încordară instinctiv. În ciuda faptului că avea să-i despartă pe cei din familia Killoran şi să distrugă Bârlogul Diavolului, îi era datoare cu adevărul despre Stephen. Băiatul merita să fie reunit cu adevăratul lui tată.

Cleo se opri şi lăsă în jos rochia din braţe.

— Toate astea, presupunând că vrei să ne însoţeşti pe mine şi pe Adair.

Asta o făcu pe Ophelia să se mişte. Se grăbi să se întoarcă cu spatele la surorile ei, iar Gertrude se apucă să-i descheie rândul de nasturi de pe spatele ei.

În timp ce Cleo şi Gertrude o ajutau să dezbrace rochia şi să se îmbrace în cea de mătase, mintea ei înţelegea încet realitatea acestei nopţi: nu era un eveniment oarecare al înaltei societăţi, ca acelea la care merseseră împreună în trecut, acolo unde se furişau şi furau puţin timp singuri departe de restul lumii. Acum avea să-l caute cu scopul de a-i spune totul. Simţi un gol în stomac.

Gertrude o întoarse şi începu să încheie perlele care erau aliniate pe toată lungimea rochiei. Materialul moale, mătăsos îi flutura pe la glezne. În timp ce Cleo se grăbi să aducă o pereche de pantofi care să se potrivească, Gertrude o mai întoarse o dată.

— Gata, şopti ea, ciupind-o de obraji.

Ophelia tresări.

— La dracu’, Gertrude!

— Eşti palidă, spuse sora ei fără să-şi ceară scuze. Cu şi mai puţin regret, scoase agrafele în formă de scoică din păr şi începu să perie şuviţele Opheliei.

— Au! bombăni ea.

Concentrată, Gertrude se apucă să aranjeze acele

şuviţe într-un coc. Ridică o mână.

Cleo înaintă cu o tiară din aur şi diamante.

— Nu! Cu mâinile ridicate pentru a le opri, Ophelia se retrase.

Nu mai voia să fie Nestemata din St. Giles sau femeia care se juca de-a aristocrata. Voia să fie pur şi simplu Ophelia, construindu-şi un nou început unde trecutul ei şi speranţele fratelui său pentru viitor nu o mai defineau.

— Şi eu am urât-o pe a mea, spuse Cleo în cele din urmă, studiind obiectul auriu, încrustat cu diamante ovale, ametist şi rubine.

Un diamant mare, rotund, galben decora centrul tiarei. Este atât de frumoasă, nu? şopti ea, o întrebare care nu avea nevoie de răspuns. Când Broderick i-o arătase prima dată, ea răsese imediat de fascinaţia lui inexplicabilă pentru nobilime. Numai că ochii ei fuseseră atraşi de piatra preţioasă gălbuie. Delicată şi luminoasă, diferită de rubinele sângerii ale pumnalului ei, cu pietre răzbunătoare care conţineau gânduri criminale şi macabre. În ciuda dorinţei puternice de a-l trimite pe fratele ei dracului, împreună cu aşteptările lui în ceea ce o privea, o parte din ea ezita, dorindu-şi să aşeze obiectul pe creştetul capului.

— Nu ar trebui să o porţi pentru că la asta se aşteaptă Broderick, dar nici nu ar trebui să te privezi de a nu o purta deoarece îţi faci griji de felul în care te-ar putea vedea ceilalţi, noi sau oricine altcineva din St. Giles.

Ophelia ezită şi încuviinţă încet. Cleo o împinse spre oglinda lungă, înclinată şi o îndreptă spre ea. Îşi aşeză peste bucle tiara încrustată cu pietre preţioase.

— Gata, şopti ea.

Cuprinzând-o de umeri, o strânse uşor.

Ophelia se holba la reflexia ei. Diamantele şi ametistele sclipeau în lumina lumânărilor.

— Domnul O’Roarke ăla al tău te-a căutat ieri.

Ea îşi întoarse capul atât de brusc încât coroniţa îi alunecă.

— Poftim, o mustră Gertrude, aranjându-i obiectul împodobit.

— Poftim? Ce a făcut? El a…

— Era îngrozit.

Inima Opheliei se strânse. Fugise pur şi simplu fără vreo explicaţie deoarece în acel moment avea nevoie să înţeleagă ce tocmai aflase. O privi pe Cleo.

— Ţine la tine, spuse în cele din urmă sora ei.

— Când va afla adevărul… zise cu amărăciune.

— Şi eu am avut aceleaşi temeri în privinţa lui Adair, dar el a fost capabil să facă diferenţa între cine eram şi cine a fost Diggory. Îi mângâie obrazul. Din câte am văzut eu la domnul O'Roarke ăsta al tău, şi el va fi capabil.

— Dacă nu poate accepta cine eşti, atunci să-i ia dracu' pe el şi mintea lui îngustă! explodă Gertrude într-un mod deloc caracteristic.

Uluite, o priviră pe Gertrude în oglindă.

Obrajii i se înroşiră.

— Ce? bombăni ea.

Uşa se deschise larg. Stephen dădu buzna cu unul dintre accesele lui de nervozitate.

— Mergeţi la nenorocit! tună şi fulgeră el. Vă interzic!

Fusese un băiat formidabil. Devenise însă un bărbat de neînduplecat.

Sau mai degrabă marchiz. Cu excepţia tonului său stradal, îşi purta întotdeauna rangul.

Ea simţi că rămâne fără respiraţie.

În timp ce surorile ei îl luară la rost pentru intrarea şi cuvintele lui, Ophelia veni spre el. Fără să-i pese de materialul fin care se şifona uşor, îşi cuprinse fratele şi-l îmbrăţişă strâns.

— Pentru ce naiba e asta? bombăni el, cuvintele fiindu-i înăbuşite de pieptul ei.

— Pur şi simplu, spuse ea.

El se zbătea în strânsoarea ei.

— Ei bine, nu îmi place! Se îndepărtă. Îmi place şi mai puţin să te afli în preajma anchetatorului şi a familiei lui. Nu sunt de încredere.

Ea îi îndepărtă o buclă blondă de pe frunte. Căzu imediat la loc, la fel de încăpăţânată ca băiatul.

— Ai dreptate, spuse ea încet. Unii sunt nişte diavoli, precum Diggory şi lacheii care se bucurau să ne bată pe noi şi pe oricine apuca să-şi năpustească pumnii. Nodul din gât urca şi cobora. Ea îşi trecu din nou degetele prin părul lui. Dar, vezi tu, Stephen, există şi oameni buni. Oameni precum Connor, şi Eve Dabney, şi tatăl lui. Este mult mai important să ne concentrăm asupra lucrurilor bune, opuse întunericului.

Nişte degete murdare arătară spre ea.

— Niciunul dintre ei nu este bun. Momentul în care vei uita asta va fi şi momentul în care te vor distruge!

Pufnind, se întoarse şi plecă.

Ea îl privi plecând, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Mergem? o îndemnă Cleo, oferindu-i braţul.

Îndepărtând prevestirea de rău augur din cuvintele fratelui ei, Ophelia o urmă pe sora ei prin clubul care îi devenise casă, trecând pe lângă aceiaşi gardieni voinici şi prostituate care le deveniseră familie mai mult decât părinţii care le dăduseră viaţă. Ajunseră în faţa clubului când o voce se auzi prin zarva guturală.

— Ophelia?

Ea încremeni, simţindu-şi sora încordându-se alături.

Oaspeţii se dădură la o parte, făcând loc regelui celui mai mare imperiu al jocurilor de noroc din Londra. Broderick se opri în faţa surorilor lui.

— Nu mi-am schimbat părerea în ceea ce-l priveşte. Nu voi sprijini o legătură între tine şi… el. Nu este suficient de bun pentru tine.

Nu avea să dezbată în public cât de mult se înşela.

— Poate că ne-am afundat atât de mult timp încât am pierdut sensul lucrurilor cu adevărat bune sau rele, spuse ea candid.

El clătină din cap.

— Hai să nu ne contrazicem! Fratele ei privi spre Cleo. Nu mă face să regret!

Cleo îi făcu cu ochiul.

Broderick ridică o mână, iar gardienii care stăteau acolo deschiseră imediat uşile negre, grele, permiţându-le

să iasă.

De la locul lui din trăsură, Adair îşi ridică privirea de la ceasornicul pe care îl cerceta. Îndată ce privirea lui căzu asupra lui Cleo, ochii i se îmblânziră. Erau atâta tandreţe şi atât de multă iubire revărsându-se fără ruşine şi fără control din ochii lui, încât o răscoli pe Ophelia. „Vreau asta. Vreau aceeaşi iertare pe care Adair i-a oferit-o lui Cleo şi o viaţă împreună. Vreau totul”.

Cât de greşit îi judecase pe Adair şi relaţia surorii ei cu rivalul lor dintotdeauna! Regretul îi îngreuna inima.

Când ajunseră la el, cumnatul ei cuprinse degetele lui Cleo şi i se duse la buze, sărutându-le tandru, încet.

— Cleopatra!

O pasiune mocnită reveni la viaţă în timp ce soţul şi soţia schimbară o privire atât de intimă, de plină de pasiune, încât Ophelia privi într-o parte. După ce o ajută pe Cleopatra să urce, se întoarse.

— Ophelia, o salută cumnatul ei cu o căldură mai mare decât merita din partea lui.

Încercă să îndepărteze lacrimile din ochii ei. Urcând pe vârfuri, îl sărută pe obraz pe Adair.

— Mulţumesc, spuse ea amabilă.

În ochii lui stăruia o întrebare.

— Pentru că o iubeşti pe sora mea. Pentru că nu ai permis ca ea să fie definită de sângele ei… sau de ei. Pentru… Ruşinea o împungea. Strânse în pumn mătasea pelerinei. Pentru că eşti atât de amabil cu mine, deşi eu m-am comportat cu tine…

El ridică mâna.

— Suntem o familie.

„Suntem o familie”.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. La naiba! O şterse.

Oferindu-i un zâmbet timid, îi permise să o ajute să urce.

O clipă mai târziu, uşa se închise în urma lor, iar trăsura o luă din loc.

Trăgând draperia, Ophelia privi străzile din St. Giles care îi conduseseră toată viaţa.

Cu câtă uşurinţă o iertase Adair!

Asta o făcea să spere că şi Connor avea să o facă.

Capitolul 21

În salonul tatălui său, alături de prietenii lui, unii dintre cei mai importanţi parlamentari ai Londrei şi opozanţii liberali, lui Connor i se amintiră încă o dată părţile bune ale tatălui său.

Devenise mult mai greu să păstreze zidul glacial al indiferenţei pe care Connor îl ridicase.

Stând lângă una dintre ferestrele mari din podea până în tavan din salonul gri al tatălui său, zumzetul conversaţiei umplând încăperea, Connor îi cercetă absent pe domnii care deja ajunseseră.

Calum Dabney stătea aşezat, vorbind cu soţia lui. Tânăra luă mâna soţului ei şi i-o strânse blând, încurajator.

Luându-şi privirea de la momentul intim, privi în direcţia tatălui său. Stătea de vorbă cu Bethany, tânăra domnişoară cu care cândva Connor sperase să se însoare.

Nu o iubise niciodată pe Bethany. Nu mai mult decât ca pe o prietenă. Chiar şi acea prietenie fusese pentru totdeauna compromisă când ea hotărâse să se mărite cu altul – un bărbat ales de vicontele de Middletorne drept o partidă potrivită.

Din când în când, tatăl lui îşi distrăgea atenţia de la conversaţie. Aceasta se îndrepta spre Connor, apoi se întorcea discret către fina lui.

Niciodată distanţa dintre el şi tatăl lui nu fusese mai mare.

Asta se întâmpla de când Connor părăsise trăsura tatălui său. Chiar şi sosirea lui cu ceva timp în urmă fusese primită cu afectare. Neobişnuit.

Cât de mult ura asta!

Ura faptul că tatăl lui îi evita privirea şi stătea în celălalt capăt al încăperii. Ca şi cum i-ar fi fost ruşine, ca şi

cum nu mai ştia cum să se comporte în prezenţa lui Connor.

— Îţi plănuieşti evadarea, aşa cum faci mereu? şopti o voce năstruşnică peste umărul lui.

În geamul de cristal, privirea lui o întâlni pe a lui Bethany. Îl cuprinse dezamăgirea, dorindu-şi să fi fost altcineva. Zâmbi forţat.

— M-au asigurat că nu se va dansa, îi spuse cu o uşoară frivolitate.

Bethany pufni.

— Dacă ar fi fost o încăpere plină cu conservatori, cu siguranţă aşa ar fi fost. La o întâlnire a liberalilor, nu se ştie niciodată.

Îşi zâmbiră reciproc, apoi îi căută cu privirea pe strada aglomerată pe Ophelia şi pe familia ei.

— Dar ai dansat cu câteva femei, Connor, sublinie Bethany ezitant.

„Pune-ţi mâinile pe mijlocul meu, O'Roarke! Oh, la dracu', o voi face chiar eu!"

Zâmbi. Ophelia Killoran era o femeie care nu accepta niciodată un refuz şi care ar fi preluat controlul oricărei situaţii dacă şi-ar fi dorit.

— Domnişoara Killoran pare o tânără încântătoare, spuse ea, urmărind calea pe care o luaseră gândurile lui.

— Mda.

Cum nu era niciodată bine să vorbeşti despre o femeie cu alta, una care avea aspiraţii maritale în privinţa lui încă de când devenise văduvă, Connor îi întâmpină afirmaţia cu nimic mai mult decât cu încuviinţare.

Bethany se apropie.

— Tatăl tău nu este de acord.

Vorbea asemenea cuiva care ştia. Constatarea că tatăl lui o vorbise de rău pe Ophelia în faţa lui Bethany îl făcu să-şi piardă răbdarea.

— Nu-i permit să ia decizii în numele meu.

Ea bătu în retragere şi se holbă la el cu ochii răniţi.

— Ţie îţi pasă de ea, Connor!

Din nou, era o observaţie făcută ca atare. „Nu, o

iubesc!”

— El nu crede că ea te merită.

— Nu o cunoaşte, spuse el cu voce sugrumată.

Bethany oftă.

— Da, ei mereu cred că ştiu ce avem nevoie sau ce meritǎm.

Vorbea din experienţă.

— Tatăl tău nu a ajuns încă.

Ea privi către uşă.

— Nu. Nu s-a simţit bine… Bethany zâmbi forţat. M-a asigurat însă că intenţionează să fie prezent la prelegere.

Şi totuşi, nu era o prelegere academică ce avea loc într-o bibliotecă sau într-un salon. Era destăinuirea intimă a doua persoane care trăiseră pe străzi precum Connor şi care căutaseră să-şi împărtăşească experienţele ca o cale de a schimba lucrurile în bine.

— Îmi pare atât de rău, Bethany!

Fusese o fiică devotată şi atât de apropiată de tatăl ei încât, la prima vedere, el o invidiase şi îl iritase asta. Voia asta pentru el.

— Mă scuzi. Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Dabney despre spitalul orfanilor.

După ce plecă Bethany, Connor rămase încremenit în locul lui, la fereastră.

— Bună, Connor!

Tresări.

Contele se afla în spatele lui. Frecându-şi mâinile, părea a purta un război cu el însuşi.

— Ai organizat o întâlnire minunată, spuse Connor ţâfnos, spărgând gheaţa.

Era o conversaţie prudentă despre eforturile filantropice ale contelui şi binele pe care voia să îl facă.

Tatăl lui scoase un sunet indiferent.

— Este important ca oamenii să vadă cu ochii lor şi să audă cu urechile lor ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Cu toate acestea…

— Sunt recunoscător că ai invitat-o pe Ophelia împreună cu familia ei. Plecă de lângă şemineu şi se

îndreptă spre locul unde se afla tatăl lui. Fratele ei îşi doreşte ca ea să cucerească un nobil, continuă el, dar, dacă mă va accepta, intenţionez să o iau de soţie.

Îşi surprinse tatăl.

— Connor, spuse el în grabă, nu este timpul să vorbim despre asta, despre domnişoara Killoran şi intenţiile tale faţă de ea.

Tatăl lui dădu să plece.

— O iubesc, spuse el grăbit, simţind nevoia ca acest bărbat care îl adoptase şi care îi oferise un nou început să înţeleagă.

Simţea nevoia ca el să o accepte pe Ophelia aşa cum era. Şi nu conta dacă nu avea să o facă.

Tatăl lui se întoarse.

— Connor, spuse el cu vocea gravă, dar rugătoare. Îşi ridică palmele. Nu ştii ce spui. Nu o cunoşti. Nu cu adevărat. Vino! Dădu nerăbdător din mână. Trebuie mai întâi să vorbesc cu Lord Marlborough înainte să discut cu domnul Dabney şi cu domnul şi doamna Thorne în încăpere.

Majordomul apăru odată cu noii oaspeţi care ajunseră.

— Domnul şi doamna Thorne şi domnişoara Killoran, anunţă el.

Ajunsese.

O găsi imediat cu privirea. Dorinţa îl cuprinse.

Îmbrăcată în satin argintiu şi cu o tiară strălucitoare deasupra cocului ei cu bucle blonde, semăna leit cu Lagertha.

În timp ce Thorne şi soţia lui merseră să salute familia Dabney, Ophelia se dădu în spate, zăbovind lângă uşă. Era ca o pasăre gata să-şi ia zborul.

Strecurându-se prin mulţimea de parlamentari, îşi găsi drumul spre ea.

— Domnule Steele, îl salută ea discret.

„Domnule Steele!” Revenise la formalităţi.

— Domnişoară Killoran, spuse el zâmbind, încântat! făcu o plecăciune şi îi sărută mâna, şoptindu-i: Având în vedere plecare ta grăbită şi dispariţia de după, mă temeam că nu vei veni.

Ea tresări.

— Am avut… motive să plec în grabă.

Se poziţionă astfel încât întrerupse schimbul de priviri.

— Ai avut motivele tale? Dumnezeule, Ophelia, am răscolit străzile Londrei, îngrijorat de ceea ce ţi s-ar fi putut întâmpla!

— Îmi pare rău, spuse ea sobru. M-am întors acasă.

„Acasă”. Clubul deţinut de familia ei, moştenit de la Diggory.

Şi totuşi, niciun bărbat nu o făcuse vreodată să fugă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şoptit.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta aici.

Foarte bine.

— Atunci unde? Când?

Tatăl lui bătu din palme, amuţind mulţimea.

— Doamnelor şi domnilor, vă invit la locurile dumneavoastră!

Connor blestemă întreruperea şi, oferindu-i braţul, o însoţi la locurile din capătul încăperii pentru aceia care aveau să ţină o prelegere în această amiază şi pentru familiile lor.

După ce oaspeţii se aşezară, tatăl lui rămase în picioare în capătul încăperii, făcând introducerea.

— După cum ştiţi, mi-am dedicat mare parte din viaţă îmbunătăţind condiţiile de viaţă ale copiilor din St. Giles.

Lângă el, Ophelia privi atentă.

— Mi-ai lipsit, îi şopti Connor la ureche.

Ea îşi umezi buzele, privindu-i nervoasă pe sora ei şi pe Thorne. Cuplul părea dezgustat, iar Ophelia îşi îndreptă din nou atenţia spre conte.

— Eu… Şi mie mi-a fost dor de tine, şopti ea imperceptibil.

— În parlament au existat păreri contradictorii privind soarta acelor copii. Unii afirmă că…

— Ce este, Ophelia? întrebă el, căutându-i chipul drag.

— Fratele meu crede că eşti o influenţă periculoasă.

Nu-i păsa deloc ce credea sau simţea fratele ei.

— Şi tu?

Discursul tatălui său continua ca un zgomot pe fundalul singurei discuţii care conta.

— Aceşti membri ai parlamentului îşi vor apăra legile cu povestiri ale aspectelor periculoase ale acelor vieţi, de asemenea. Este obligatoriu să auzim ambele părţi şi să vedem binele...

Îşi ridică privirea spre el.

— Cred că sunt mai bună numai datorită ţie. Ophelia îşi coborî privirea în poală, dar nu înainte ca el să zărească suferinţa din ea. Dar...

— Astfel, permiteţi-mi să vi-l prezint pe contele de Whitehaven.

Obrajii Opheliei rămaseră fără culoare. Stătu nemişcată în timp ce ochii ei cuprinşi de oroare rămaseră fixaţi spre pupitrul acum părăsit de tatăl lui şi preluat de contele de vârstă mijlocie.

Connor miji ochii, observând modul în care Ophelia se scufundă în scaun, cu pumnii strânşi în poală.

— Mulţi dintre voi aţi aflat despre atacul recent asupra mea de pe străzile din St. Giles.

Toată încăperea bolborosi, încuviinţând.

— Este o capcană, şopti Ophelia, scărpinându-şi gâtul.

Sora ei se aplecă în faţă şi o privi întrebătoare pe Ophelia.

— Poftim? întrebă Connor.

„Ce o să faci?”

— Am fost atacat cu un cuţit şi am păstrat acel obiect ca amintire a întunecimii sufletelor acelor oameni.

Lord Whitehaven scoase un cuţit împodobit cu pietre preţioase, iar audienţa explodă cu şoapte scandalizate. Connor nu trebui să studieze lama cu şarpe uşor curbat a cărui coadă era încrustată cu smaralde pentru coada şarpelui şi rubine pentru ochi. De două ori în viaţă simţise acel cuţit sfâşiindu-i pielea.

Ophelia închise ochii.

Connor simţi un fior rece, amintindu-şi de o conversaţie recentă.

„L-am pierdut pe al meu”.

Ea îl pierduse pe al ei. Pierduse un obiect care cândva fusese o parte definitorie a prezenţei ei în St. Giles. Simţi un gol în stomac.

— Am fost atacat după ce am încercat să salvez o copilă de la a fi răpită sub ameninţarea cuţitului…

— Minciuni! şopti Ophelia.

Se ridică în picioare. Contele încremeni la jumătatea frazei.

— Dumnezeule, ea a fost!

*

Acea voce! Familiară. Detestată. Amintirea acelei nopţi revenea cu furie. „Nu există îndurare pe străzi”. Rugăminţile lui. Strigătul lui. Trosnetul craniului când lovise pământul rece, dur.

Lord Whitehaven.

Se chinuia să-şi controleze respiraţia.

Era o capcană.

Căzuse în ea, la braţ cu sora şi cumnatul ei. Încremenită, privi spre Connor, cu inima frântă. Căuta în privirea lui dovezile trădării.

Ochii lui erau plini de confuzie.

— Opriţi-o! strigă Lord Whitehaven.

Ophelia o luă la fugă.

Ajunse direct în braţele unui lacheu zdravăn. Panica o cuprinse în timp ce se zbătea în braţele servitorului. Pantofii ei delicaţi şi mănuşile subţiri din satin îi diminuau capacitatea de a lovi. Ştiuse că era posibil să-l revadă pe bărbatul pe care îl atacase. Niciun lord şi nicio doamnă nu aveau să creadă ori să considere motivele acţiunilor ei din acea zi. Ei vedeau numai o femeie din mahala care atacase un lord.

„Oh, Doamne, mă vor spânzura!”

Ea lovi şi se zvârcoli.

— Dă-mi drumul, nenorocitule! gâfâi ea.

— Ce dracului e asta? spuse Cleopatra, scoţând un

cuţit. Se auziră strigăte. Mai multe doamne îşi părăsiră locul. Dă-i drumul surorii mele!

— Dă-i drumul! izbucni Connor, înaintând.

În acel moment, era un înger răzbunător, mai puternic chiar decât Diavolul.

Spre lauda servitorului, orice alt bărbat, femeie sau copil, în faţa furiei lui Connor O'Roarke şi a Cleopatrei Thorne, ar fi izbucnit în plâns. Servitorul voinic şi musculos, pur şi simplu aruncă o privire stăpânului.

— În biroul meu! ordonă contele.

Înfigându-şi degetele aspre în pielea ei suficient de tare pentru a o învineţi, servitorul o apucă de braţ şi o târî afară din încăpere. Ochii i se umplură cu lacrimi.

În urma ei, încăperea fu cuprinsă de un zumzet de şoapte şi plânsete.

Înnebunită, Ophelia privi în urmă.

Connor i se alătură imediat.

— Pentru Dumnezeu, ia-ţi mâinile de pe ea sau ţi le voi tăia încântat!

Lacheul îi dădu drumul imediat.

Picioarele ei i se împleticiră.

Connor o prinse.

— Ophelia, şopti el. Ce este?

— Eu…

Erau atât de multe lucruri de explicat. Voia să plece din locul acela. Sora ei o cuprinse de celălalt braţ şi îl îndepărtă pe Connor.

— Ce este? şopti ea, cu Adair pe urmele lor.

— E-era o fată. Am intervenit pentru ea…

Cleopatra blestemă.

Cu fiecare pas, teroarea pălea, fiind înlocuită cu un sentiment de furie îndreptăţită. Resentimentul vechi pe care îl purtase lorzilor mincinoşi care îşi satisfăceau plăcerile şi lăsau suferinţă în urma lor reveni.

Diferenţa era că ştia că existau şi unii cu adevărat buni. Astfel, nu avea să-i permită acestui nenorocit să o reducă la o fiinţă tremurândă.

— Ce înseamnă asta? întrebă tatăl lui Connor îndată

ce grupul se adună în biroul lui.

— Această femeie m-a atacat.

Toate privirile se îndreptară spre ea, cea a lui Connor fiind cea mai apăsătoare.

— Prostii! strigă Cleopatra. Este un mincinos nenorocit!

Înaintă, dar soţul ei şi Calum Dabney o cuprinseră de braţe.

O clipă, se gândi să mintă despre acea noapte. Şi totuşi, nu-şi ceru scuze.

— Am făcut-o! spuse ea încet, provocând şuşoteli. Asta numai după ce am dat peste el, pe o alee, încercând să violeze o fată.

Contele Whitehaven se înroşi.

— Minciuni! spuse el. Cei de teapa ta nu sunt capabili de nimic altceva decât…

Connor îl puse la pământ cu o singură lovitură.

— Connor, strigă tatăl lui, înaintând grăbit. Se puse între fiul lui şi următorul atac. Ascultă-l pe Lord Whitehaven!

„Ascultă-l pe Lord Whitehaven!” Cuvinte care confirmară faptul că nu era o întâlnire inopinată.

— Am văzut munca domnişoarei Killoran cu copiii şi îţi cunosc reputaţia, spuse Connor ascuţit, arătând cu degetul spre lordul laş aflat pe podea.

Apărarea aceea îi umplu inima de o lumină vindecătoare.

— Plecăm, zise Adair glacial.

— Ştii cine este familia ei, Connor? rosti tatăl lui peste Adair.

Ea simţi că rămâne fără aer.

— Despre ce este vorba? întrebă Connor, privindu-şi tatăl. Ştiu cu siguranţă cine…

— *Nu* fraţii ei!

Remarcă vag degetele lui Cleo care alunecară printre ale ei, iar ea răspunse, acceptându-i sprijinul. Deci despre asta era vorba – să o distrugă în faţa fiului său.

Se întoarse spre Ophelia.

— Am vrut să îţi spun, şopti ea. Doar că…

— Nu ai făcut-o, domnişoară Killoran, izbucni tatăl lui. Doar că nu ai făcut-o. Exact aşa cum ai răspândit minciuni despre Lord Whitehaven, aşa l-ai minţit şi pe fiul meu.

— Nu! se rugă ea. Îşi smulse mâna din mâinile lui Cleo şi îşi ridică palmele rugătoare, vrând ca el să înţeleagă şi, mai mult, Connor să înţeleagă. A fost altfel. S-a întâmplat altfel.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Cleo încet. Plecăm!

Ophelia clătină din cap. Voia să aibă ultimul cuvânt.

— Nu înţeleg, spuse încet Connor, întorcându-şi spre ea privirea agonizantă.

— Nu am vrut să te rănesc.

— Nu ai vrut să-l răneşti? Tatăl lui înaintă, iar ea se strădui să rămână nemişcată, să-i întâlnească privirea care o condamna. Tatăl tău l-a rănit suficient, nu?

O singură lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Îţi voi vorbi acum, Connor. Singură.

— Asta s-a terminat, domnişoară Killoran, dar, la urma urmei, acesta nu este numele tău adevărat, nu?

Inima îi bătea cu putere.

— Ophelia?

La întrebarea lui Connor, ea încuviinţă din cap.

— Nu este numele meu. Privi curajoasă. Aşa cum nici al tău nu este Steele.

În căutarea lor pentru o nouă familie şi un nou început, nu erau prea diferiţi.

„Nu sunt cu adevărat parte din familia Killoran, dar asta nu mă face mai prejos”.

Obrajii contelui de Mar căpătară pete stacojii din cauza furiei.

— Nu îndrăzni să te compari cu fiul meu!

— Tată! strigă Connor, dar contele ridică mâna, reducându-l la tăcere.

— Domnişoara Killoran nu este pur şi simplu alt membru al bandei lui Mac Diggory…

— Nu?

Inima Opheliei bătea să-i sară din piept.

— Este fiica lui Mac Diggory.

Tăcerea vuia în urechile Opheliei, amuţindu-i bătăile nebuneşti ale inimii.

Connor clătină din cap.

— Este adevărat, Connor, şopti ea.

El apucă spătarul înalt al scaunul de stejar şi-l strânse suficient de tare încât să-i zgârie lemnul altfel perfect.

— Tatăl ei ţi-a ucis părinţii. Ţi-a violat mama. Şi, cu nesăbuinţa ei, este la fel ca monstrul care i-a dat viaţă.

Opheliei îi scăpă un geamăt dureros. Oare acel sunet tulburător îi aparţinea?

Uşa se deschise şi intră alt domn. Tatăl lui Connor făcu semn cu mâna în direcţia lui, iar când vorbi, vocea lui păru cu zeci de ani mai bătrână.

— Dacă ai nevoie de alte dovezi ale trădării ei, Stanley poate fi martor.

Un vuiet umplu urechile Opheliei, ca şi cum un roi de albine fu eliberat în minte ea.

Nu se putea mişca. Nu putea respira. În jurul ei, cuvintele păreau nişte bolboroseli fără sens.

Ani mai târziu, şi cu mai bine de zece ani mai în vârstă, timpul îl schimbase. Şi totuşi, nu uitase niciodată.

Ea închise ochii.

Era mai gras, mai aprins în obraji şi avea burta mai mare. Un domn jovial mai lipsit de suflet decât satana.

Numai că acum… avea un nume.

Stanley Alberts, viconte de Middlethorne. Tatăl lui Lady Bethany. Bărbatul care încercase să o violeze.

„O vrei, târfă mică. Cele de teapa ta o vor mereu!”

Muşcându-şi buza, încă nu putea să-şi controleze geamătul agonizant care părea mai degrabă al unei bestii rănite. Luptându-se cu nodul din gât, îşi prinse mâinile. Orice pentru a o împiedica să se prăbuşească.

O mână o cuprinse de mijloc.

Strigând, se trase, împiedicându-se în graba de a se elibera.

Adair. Era numai Adair.

Îşi zgârie obrajii. Ce se întâmpla cu ea?

— Ophelia? rosti Adair cu îngrijorare în voce.

— Tu, şopti ea, trăgându-se în spate, departe de mulţimea de oaspeţi, martori ai ruşinii şi umilirii ei.

Privind în jur la martorii prezenţi cu privirea confuză, Lord Middlethorne încuviinţă.

— Aceasta este femeia care m-a atacat cândva. Cu ani în urmă. Îmi voi aminti mereu acel păr.

„Ia uite ce păr… Pot să-l ating?”

Simţi un gol în stomac. „O să vărs”.

— Se pare că are experienţă, zise Lord Whitehaven. Să atace copii nevinovaţi!

Ophelia stătea în picioare, tremurând. „Nu spune nimic! Provoacă-l pe acest bărbat care încă te bântuie din acea noapte!” Îşi simţi limba grea şi încercă să o mişte, să formeze cuvinte.

„De ce, de ce nu pot vorbi?”

— Soţia mea murise şi asta, o ţigancă, spuse vicontele de Middlethorne, un actor mai bun decât văzuseră scenele Londrei, s-a oferit să-mi citească în palmă. Să-mi citească viitorul.

Connor încremeni.

Nu se mişca, era palid şi, mai dureros decât orice, era tăcut.

Acea tăcere era o trădare şi o condamnare mai mare decât dacă ar fi strigat la ea în faţa oaspeţilor din încăpere. O furie rece îi îngheţă venele. Furia creştea, iar ea i se lăsă pradă. Altfel, s-ar fi pierdut în nefericirea şi oroarea care ameninţau să o frângă.

— Mincinosule! strigă ea. Sunteţi toţi nişte mincinoşi!

Contele de Mar izbucni:

— Doamnă, aceştia sunt unii dintre cei mai respectabili şi mai de onoare domni ai Angliei. Luaţi-o!

Uşa se deschise, iar trei jandarmi dădură buzna în încăpere.

Adair şi Cleo se puseră între Ophelia şi jandarmi, iar ea se simţi întărită de sprijinul lor.

Se întoarse.

Lacheul care rămăsese în salon înaintă.

Gâfâind, îşi auzea respiraţia zgomotoasă în urechi şi se îndreptă spre fereastră.

Nişte mâini puternice o cuprinseră de talie.

— Nu! gâfâi ea, dând din picioare.

— Ophelia! strigă Connor. Tatăl lui şi vicontele de Middlethorne îl imobilizară.

Cu sora ei pe urmele jandarmilor, aceştia o arestară pe Ophelia.

Capitolul 22

Într-o clipită, lumea înnebunise.

În centrul nebuniei se afla tatăl lui.

Ophelia dispăru, iar în urma scandalului exploziv care îi implicase pe ea şi pe familia ei rămăsese numai o tăcere goală, dezolantă. La dracu'!

Connor privi la trioul de aristocraţi care se adunaseră – pe doi dintre ei respectându-i de mult timp, pe altul cunoscându-l pentru viciile sale.

— Ieşi! îi ordonă lui Lord Whitehaven.

— Închide uşa! îi strigă contele de Mar prietenului său după ce Lord Whitehaven ieşi. Nu le voi da servitorilor ocazia să bârfească, se strâmbă el, mai mult decât o vor face deja.

Connor izbucni.

— Dumnezeule, asta te preocupă acum? Bârfele servitorilor? Cine era acest bărbat? Nu-l mai recunoştea. Poate aşa fusese mereu. Unul care dorise să şteargă mizeria de pe străzi a lui Connor şi să-l transforme în ceva pur şi bun – ceva ce nu putea fi vreodată. Tu ai făcut asta!

— Nu am făcut nimic, spuse tatăl lui obosit, turnându-şi un coniac. Pur şi simplu ţi-am deschis ochii să vezi cine era cu adevărat tânăra.

„Este important să vezi cu ochii tăi şi să auzi cu urechile tale ceea ce se întâmplă în jurul nostru".

Respiraţia îi şuiera printre dinţi. Cuvintele de mai

devreme ale tatălui său fuseseră un avertisment, iar el fusese prea orb ca să vadă.

În timp ce contele îşi turnă băutura, Connor se holba neîncrezător. O băutură. Acest bărbat care îl adoptase căuta să soarbă alcool fin franţuzesc, acum când o condamnase pe Ophelia la…

Mintea lui se blocă enervant. Nici chiar în tăcere nu reuşea să încheie acel gând.

— Ce e asta?

Tatăl lui încremeni, cu paharul umplut pe jumătate. Privi peste umăr întrebător.

— Cine este tânăra asta?

Contele puse sticla jos şi, lângă ea, paharul.

— Dumnezeule, Connor, strigă el, tatăl ei ţi-a omorât părinţii! Ţi-a violat mama!

— Ştiu ce a făcut, strigă el, lovind cu pumnii în biroul contelui. Ştiu, şopti el. Am fost de faţă. Le-am auzit rugăminţile. Le-am văzut gâturile tăiate. Tot! Culoarea părăsi obrajii tatălui său. Mac Diggory a fost bărbatul care a făcut asta. „Nu Ophelia”.

— Nu face asta, Connor! îi ordonă tatăl lui. Ţi-am văzut reacţia când ai aflat adevărul despre tatăl ei.

El trase aer în piept. Avea să îşi amintească ruşinea din ochii ei când fusese învinuită pentru crimele comise de tatăl ei până în ziua în care avea să moară. Şocul nu scuza asta. Nimic nu putea scuza asta vreodată.

În cele din urmă, naşul lui, Lord Middlethorne, înaintă.

— Nu îmi face plăcere să o văd pe tânără spânzurată, Connor, spuse el pe un ton indiferent, de parcă ar fi discutat despre vreme. Pot? se aventură el, ridicând un deget. Am găsit o posibilă soluţie la dilema domnişoarei Killoran.

Acesta era bărbatul care încercase să o violeze. Bărbatul care încă o vâna. Connor strânse pumnii pentru a nu sări la gâtul lui.

— Spune ce ai de spus, zise el brusc.

Cum era posibil să cunoşti atât de puţin o persoană? Tatăl lui. Naşul lui. Bărbaţi pe care îi respectase. Bărbaţi în

care avusese încredere.

— Înţeleg că tatăl tău ţi-a explicat situaţia mea. Eu şi Bethany suntem strâmtoraţi financiar. O uniune ar putea măcar să ne asocieze familiile. Middlethorne băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc mic de hârtii legate cu o fundă. Dacă vei intra într-un mariaj cu Bethany, voi avea grijă, desigur, ca acuzaţiile împotriva domnişoarei Killoran să fie retrase. Un acord a fost deja redactat. Nu aşteaptă decât semnătura ta.

Dumnezeule! Connor rămase fără aer.

— Despre asta este vorba? şopti el, mintea lui înţelegând treptat situaţia. O încercare de a mă îndepărta de Ophelia? Pentru ce? Se întoarse cu faţa spre vicontele fudul. Ca să mă însor cu fata ta?

Cu câtă uşurinţă se descotorosiseră de Ophelia! Dovediseră că ura şi neîncrederea ei faţă de aristocraţie erau fondate şi meritate. Cât de mult se ura pentru naivitatea de a fi eşuat în a vedea urâţenia din jurul lui!

Vicontele îl privea în tăcere. Calm. Neimpresionat. Insensibil. Acelaşi bărbat, mai mult monstru decât bărbat, care o imobilizase pe Ophelia pe alee şi care îi ridicase fusta în timp ce ea implora.

Prin venele lui Connor ardea o ură pârjolitoare precum o boală nemiloasă, ameninţând să consume şi să distrugă.

„O să mi se facă rău”.

Se întoarse cu faţa spre tatăl lui.

— Nu îţi repugnă că mă forţează să mă prostituez pentru a salva viaţa unei tinere nevinovate?

Tatăl lui tresări.

— Nu este atât de rău cum pare.

Connor se îndreptă spre uşă.

— Connor! strigă tatăl lui. Nu pleca! Nu am terminat de discutat despre asta!

Ignorând ordinul, continuă să înainteze.

Vicontele ridică documentele oficiale.

— Am încredere că vei înţelege…

Fără efort, Connor îl strânse de gât şi îl lovi de perete. Paginile perfide se împrăştiară pe podea la picioarele lor.

Vicontele făcu ochii mari, cu teroare în privire.

„A spus că gura mea este gura unei curve pe care nu o putea săruta şi că avea să o folosească altfel”.

Aceeaşi luptă primitivă care îl condusese la crimă şi la supravieţuire pe stradă reveni la viaţă, iar el se desfătă cu slăbiciunea celuilalt bărbat.

— Connor, strigă tatăl lui, dă-i drumul!

Vicontele gâfâia şi pufăia, înfigându-şi degetele în braţele lui Connor. Strângând şi mai tare, îl făcu să se înece.

— Cum se simte? şopti el. Cu mâna stângă, îi dădu vicontelui o lovitură în nas. Trosnetul satisfăcător al osului care se frânse fu urmat de ţâşnetul sângelui care acoperi degetele lui Connor.

— Connor! interveni tatăl lui, apucându-l de braţ.

Îl lovi iar şi iar pe viconte, până când acesta rămase fără vlagă în mâinile lui. Îi dădu drumul.

Lord Middlethorne alunecă pe podea, gâfâind, cu răsuflări întretăiate.

Trupul lui era o graniţă între Connor şi tatăl lui.

— Este un monstru, spuse Connor fără emoţie. El a atacat-o când era o copilă.

Câte alte tinere mai fuseseră asaltate? Câte fuseseră violate în fel şi chip de el?

— Nu este posibil! strigă tatăl lui. Nu ar putea! Nu ar face asta!

— Oare? tună el, iar contele bătu în retragere. Connor adună contractul de pe podea. Se aşteaptă ca eu, fiul tău, să mă prostituez pentru a o salva pe Ophelia, femeia pe care o iubesc. Rupse acele pagini şi le aruncă spre tatăl lui. Eşti prea orb ca să vezi! Clătină din cap dezgustat. Toţi anii aceştia te-am admirat pentru că ai fost apărătorul băieţilor şi al fetelor fără noroc, ca mine. În mintea mea te-am văzut ca un erou. Dar nu eşti! Simţi că i se strânge pieptul. Ai judecat-o pe Ophelia fără alt motiv în afară de descendenţa ei în timp ce îl apărai pe acest bărbat, zise şi scuipă în direcţia trupului întins al vicontelui care, din nefericire, încă respira.

Cu un sunet de dezgust, păşi peste viconte şi se îndreptă spre uşă.

Deschise uşa, iar Bethany se prăvăli înăuntru. Cu pielea cadaverică, îşi acoperi gura cu palmele.

— Connor, te rog, aşteaptă! Nu…

— Unde mergi, Connor? strigă tatăl lui.

Se opri cu vârful degetelor pe uşă.

— Voi lupta pentru libertatea domnişoarei Killoran. Să vă ajute Dumnezeu dacă nu voi reuşi!

Astfel, Connor plecă.

Capitolul 23

Ghemuită în colţul celulei ei umede şi reci din Newgate, cu data execuţiei deja stabilită, Ophelia înţelese ceva: ura satinul.

Era mai degrabă un detaliu prostesc, fără sens, pe care să îl remarce, având în vedere că singurul lucru dintre ea şi moarte erau numai două apusuri. Şi totuşi, se întâmpla. Dispreţuia materialul nenorocit şi, dacă ar fi crezut în miracole şi în posibilitatea de a scăpa, avea să jure că niciodată nu avea să mai poarte vreo rochie confecţionată din blestematul material.

Oh, ea nu urâse dintotdeauna materialul fin, catifelat! Deşi o scotea din sărite obsesia fratelui ei pentru aristocraţie, sărbătorise ziua în care aruncase hainele roase, jerpelite, din lână pentru satinurile şi mătăsurile fine pe care insistase Broderick să le poarte.

Acum îşi dădea seama cât de inutile erau acele rochii croite cu măiestrie. Frigul şi umezeala pătrundeau prin material, înţepându-i pielea şi îngheţându-i sufletul. Ophelia se cuprinse în braţe şi îşi frecă mâinile într-o încercare inutilă de a se încălzi.

Cât de uşor era să se concentreze asupra hainelor şi nu asupra mirosului morţii şi a decadenţei din jur! Mirosuri înţepătoare pluteau greu în aer, înfundând nările şi

ameninţând să înece ultima inspiraţie de aer curat în plămâni.

Aproape de pantofii ei se aventură un şobolan îndrăzneţ, iar ea îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l.

Animalul pătrunse printr-o crăpătură mică în perete, din care tot intra şi ieşea.

Trăgându-şi genunchii mai aproape de piept, Ophelia şi-i cuprinse cu mâinile. Îşi odihni obrazul pe materialul moale şi ochi cuibul şobolanului.

Văzu ironia situaţiei. Viaţa ei cu Connor O'Roarke se încheiase.

În copilărie, furase portofelul unui nobil, iar Connor sărise în ajutorul ei, încă de atunci fiind destinată acestui loc.

Totuşi, nici faptul că dusese o viaţă cu infracţiuni şi păcate pe stradă, nici riscurile, nimic nu o pregătise pentru iadul care era Newgate.

Mâncărimea scalpului ameninţa să o înnebunească – îşi scărpina cu unghiile rupte părul ciuntit pe care i-l lăsaseră gardienii. Se scărpina furioasă, până când simţi că i se încălziră degetele.

Aşezându-şi mâinile în poală, se holba la pata stacojie lăsată de eforturile ei. Absentă, îşi şterse sângele de fusta ruptă.

— Dumnezeule, nu, te rog… Eu nu…

Strigătele incoerente, înăbuşite ale altui suflet amărât reverberau prin închisoare până când Ophelia simţi nevoia să-şi pună mâinile la urechi pentru a bloca orice sunet: zgomotul rozătoarelor care se desfătau din came, gemetele şi suspinele prizonierilor care încă nu acceptaseră adevărul: iertarea sau salvarea nu avea să vină.

Singurul lucru care îi aştepta erau poarta din fier şi uşa din zăbrele care ducea către eşafod pentru execuţia publică.

Ophelia închise ochii când fiecare nerv din trupul ei zvâcni de frică, încordându-se, simţind dorinţa de a se lovi cu putere de uşă într-un efort inutil de a distruge bariera dintre ea şi libertate.

Se lovi cu zidul din piatră, căzând o bucăţică de tencuială.

Cât de aproape fusese să obţină tot ce îşi dorise vreodată – tot ce nu ştiuse vreodată că îşi dorea – până când fusese prea târziu!

Cu numai o lună în urmă, crezuse în mod cinic că păşise într-o cursă perfect întinsă de Connor şi tatăl lui.

Fără efort, dărâmase zidurile pe care le ridicase în jurul ei pentru a se proteja. Fără să mai fie tânăra înverşunată, arţăgoasă care fusese cândva, observase limpede şocul, neîncrederea şi oroare din ochii lui Connor.

„Pentru Dumnezeu, nu o vei lua!”

Simţi în piept un suspin vibrant care îi urcă în gât. Îşi puse mâna la gură, înăbuşind sunetul de nefericire ce ar fi alertat gardienii care se aflau în apropiere.

Încă o dată, chiar ştiind ce făcuse tatăl ei, Connor se pusese între ea şi drumul spre Newgate. Scosese o armă, ameninţase jandarmii, pe tatăl lui, pe bărbaţii puternici din încăpere, deşi i-ar fi ruinat reputaţia pe care o dobândise în calitate de anchetator respectabil, onorabil.

O lacrimă îi alunecă. Îşi şterse obrazul de fustă, ascunzând acea lacrimă singuratică. Mereu o meritase pe Lady Bethany a lui. Ophelia o urâse pe femeie de prima dată pentru ceea ce reprezenta. Acum putea accepta adevărul – Lady Bethany era potrivită pentru Connor în toate privinţele, tot aşa cum ea era nepotrivită pentru el.

Încă o lacrimă căzu. Fu urmată de alta. Şi de alta.

— Încă unul îşi dă duhul, spuse unul dintre gardienii care se aflau la uşa celulei ei. Urmă sunetul scuipatului căzând pe podea. Ce pariem pe ăsta?

— Întreab-o pe nenorocita asta! Proprietară de săli de jocuri de noroc, cei de teapa ei se pricep la asta.

Răspunsul batjocoritor fu primit cu o serie de râsete zgomotoase din partea celorlalte brute. Râsetele lor răsunară prin coridoare, ajungând până în celula închisă.

Sâsâitul, aşa cum îl numise ea pe unul dintre ei pentru tenta reptiliană a vocii lui şi pentru limba ascuţită pe care o avea, îşi lipi faţa de gratii.

— Ai chef de un pariu, bucăţico? O farfurie în plus şi apă… Dacă pierzi, ne alegem cu o partidă.

Ophelia stătea acolo, uluită, privind prin el.

„Ai vrea tu, nenorocitule!”

„Nu te gândi la el. Nu te gândi la ei. Gândeşte-te la Connor! Gândeşte-te la starea incredibilă pe care o simţi în braţele lui şi cu el”.

— Ce? întrebă unul dintre gardieni. Te crezi prea bună pentru a-ţi desface picioarele pentru noi. Faci pe doamna! Nu mai eşti aşa de frumoasă fără păr, nu?

Deloc înţelept, îşi trecu degetele prin ciuful răvăşit, scurt.

El râse.

— Tu şi cele ca tine nu sunteţi deloc diferite de celelalte târfe de aici.

Refuzând să acorde satisfacţie temnicerilor zeflemitori, îşi lăsă mâna să-i cadă şi întâmpină întrebările şi acuzaţiile lor cu o tăcere nezdruncinată.

— Prea mândră să stea pe saltea, interveni alt gardian. Nu va mai fi atât de mândră când va merge la eşafod. Ai auzit, târfo? Se atinse prin pantalonii de lână. Poate că ar trebui să-i arătăm că nu este deloc diferită, zise tot jucându-se cu betelia pantalonilor.

Ophelia tresări şi îşi ridică pumnii.

— Încearcă numai, nenorocit urât, ciupit de vărsat, spuse ea. Îţi voi smulge sfrijita dintre picioare şi ţi-o voi băga pe gât la ultima ta masă!

Cu obrajii roşii, el continuă:

— Vezi tu, căţea nenorocită! strigă el.

Prietenii lui, mai rezervaţi, îl ţinură în loc:

— Controlează-te! Ştii că nu o putem atinge. Este interzis.

Ophelia trase cu urechea.

— Eşti ca şi moartă! strigă bruta ştirbă. Ai duşmani puternici printre nobilii pe care ai pus mâna.

Într-adevăr, procesul şi sentinţa fuseseră înaintate cu puţin efort din partea lui Whitehaven şi a lui Middlethorne.

— Gardianul îşi privi prietenul cu speranţă. Cui i-ar

păsa dacă o regulăm? Nici măcar nu se va afla.

— Ce ştiu eu?

Cei doi îl eliberară pe atacatorul hotărât, şi celor trei li se distrase atenţia imediat.

Clicul ritmic al bastonului reduse la tăcere chiar şi şobolanii şi picăturile de apă care pătrundeau prin acoperişul vechi din piatră.

În spaţiul întunecos, Ophelia se uită pe furiş, îndreptându-se pentru a-l vedea pe proprietarul acelor tonuri cultivate, chinuindu-se să-l vadă mai bine, apoi îşi dori să nu o fi făcut.

Îmbrăcat într-o haină de brocart, cu un ac de cravată cu diamant în lavaliera aranjată cu grijă, hainele lui erau la fel de nepotrivite în acest iad precum accentul lui rafinat. Nu fură însă veşmintele lui moderne cele care o lăsară fără cuvinte.

Se retrase înainte să o vadă.

Străinul cu părul lui negru dat pe spate, accentuând acel chip despre care nu puteai spune dacă era frumos sau hidos, avea înfăţişarea satanei în persoană. În cele din urmă, se opri în faţa celor trei bărbaţi.

Aliniaţi umăr lângă umăr, trioul fu redus la tăcere. Toţi îşi ţineau privirile în pământ. După ce îi privi indiferent, îşi îndreptă atenţia către Ophelia.

— Deci tu eşti fiica lui Diggory, bolborosi el în tonuri baritonale melodioase, cuvintele lui fiind atât de naturale de parcă ar fi întrebat despre vremea de afară.

— Numai pentru că mi-a dat naştere, spuse ea nepăsătoare.

Connor o ajutase să înţeleagă faptul că era mai mult decât nenorocitul acela fără inimă care semănase teroare în sufletele tuturor.

El făcu o grimasă.

— Nu este atât de simplu să te dezici de cei de acelaşi sânge.

Părea să vorbească din experienţă.

Şi totuşi, în ciuda afirmaţiei, cât de puţin înţelegea! Nu avea să dezbată acest aspect cu el. Îl cercetară. Chipul

lui brunet, mai potrivit unui nomad, era construit ca o mască glacială, inexpresivă. Era suficient că ea ştia adevărul.

Înţelesese asta acum.

Întorcându-şi umărul indiferent, îşi privi temnicerii.

— Cine a propus să violeze termenii înţelegerii făcute? întrebă el cu un ton letal, glacial.

Bărbaţii cedară. Doi dintre ei priviră spre cel care se afla între ei.

Ridicând o mână care tremura, făcu un pas în spate.

— Ţţ, ţţ! Ce să fac cu tine? Înconjurându-l, scoase un sunet atingându-şi limba de cerul gurii. Îl contempla. Se juca cu el. Diavolul fără nume ridică bastonul aproape de gura acestuia, atât de aproape încât buzele lui aproape că atinseră metalul auriu strălucitor. În biroul meu, până decid ce să fac cu tine!

Bărbatul înghiţi în sec şi făcu o plecăciune. Se împiedică în timp ce se îndrepta alergând la adăpost.

Nu era nicio îndoială că bărbatul care stătea în faţa lor era Wylie, cunoscut până în Dials drept stăpânul acestui iad.

Îşi scoase mănuşa de un alb imaculat.

Gardienii dispărură imediat în umbre.

Wylie se apropie de gratii. Îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Nu semeni cu nenorocitul tău tată, domnişoară Diggory.

Înăuntru, trupul îi tremura, iar ea se lupta să învingă frica, refuzând să se lase intimidată, refuzând să-şi petreacă ultimele zile pe care le mai avea pe pământ implorând un bărbat incapabil de milă. Îşi ridică bărbia.

— Numele meu este Ophelia Killoran.

El râse, dar sunetul sumbru era lipsit de orice amuzament.

— Înţeleg că eşti specială pentru unii oameni care nu ar ezita să-şi dea toată averea pentru a-ţi face ultimele zile… confortabile.

Pulsul i se acceleră. „Cine?”

O siluetă înaltă păşi înainte.

Speranţele îi renăscură imediat.

— Broderick, spuse ea, cu vocea groasă şi răguşită pentru că nu o mai folosise. Desigur.

— Te aşteptai la altcineva? o ridiculiză temnicerul.

Fratele ei o privi de sus până jos până când se opri asupra hainelor ei jerpelite. Chipul i se schimonosi până la paroxismul pe care îl ascunse imediat în timp ce aruncă o privire aspră temnicerului. Insensibil la furia glacială, scoase o cheie din haină.

— Ai cinci minute!

— Zece!

Dumnezeule, cât de mult îşi iubea fratele pentru că fusese mereu un războinic fără teamă când venea vorba despre ea şi despre fraţii ei!

— Zece, căzu de acord demonul, în mod surprinzător.

Îl lăsă pe Broderick înăuntru.

Fratele ei se grăbi spre ea şi apoi se opri, studiind-o iar.

În cele din urmă, îşi deschise braţele.

Ophelia îl îmbrăţişă şi ea.

— Eu… Nu ar trebui.

Ca o amintire a motivelor pentru care nu ar fi trebuit să fie atinsă de cineva, păduchii care îşi făcuseră casă pe scalpul ei provocară ravagii pe pielea deja iritată. Se scărpină iar.

Gemând, Broderick se apropie şi o trase la pieptul lui.

Ea se zbătu.

— Nu, şopti el aproape de scalpul ei plin de păduchi.

Era ultima oară când avea să-l vadă. Nu avea să-şi mai revadă surorile, pe Stephen sau pe Connor.

— Broderick…

Apoi începu să plângă în hohote, udându-i haina cu lacrimile ei de nefericire cu care se luptase în ultimele zile. Însă nu existau alte cuvinte. La urma urmelor, ce mai era de spus? Fiecare decizie pe care o luase, ca o copilă de opt ani sau ca o femeie de 22 de ani, ar fi repetat-o.

— Ştiu, spuse el încet, cuprinzându-i obrajii în palme.

O ţinu pur şi simplu, timpul preţios care le fusese permis topindu-se. În cele din urmă, ea reuşi să îşi recapete controlul. Se forţă să se desprindă din braţele lui.

— Am vrut să vin mai devreme, îi explică fratele ei gâtuit. Am oferit o avere. Aruncă o privire plină de ură spre locul pe care nu cu mult timp în urmă îl ocupase Wylie. În cele din urmă, Steele a aranjat totul.

„Connor”.

Ophelia îşi agita mâinile în jurul gâtului.

— Connor.

El făcuse asta. În ciuda faptului că ştiuse ce făcuse tatăl ei? Orice alt bărbat ar fi lăsat-o să putrezească singură pentru secretele pe care le păstrase. Totuşi, lui Connor nu îi stătuse niciodată asta în caracter.

Broderick îi susţinu obrazul, forţând-o să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui.

— Nu te pot salva.

Cuvintele răguşite ar fi trebuit să o distrugă din cauza finalităţii lor şi a faptului că soarta îi fusese pecetluită.

Şi totuşi…

Se aşteptase la asta. Ştiuse adevărul înainte ca el să i-l spună.

— Ştiu, spuse ea blând.

— Îmi pare atât de r…

— Cinci minute! strigă gardianul.

Îşi aşeză vârful degetelor peste buzele lui Broderick, alungându-i vina. Ea era responsabilă pentru fiecare decizie pe care o luase.

— Trebuie să-i permiţi lui Gertrude să aibă rolul ei în club. Este inteligentă. Înţelege atât de multe! Nu o subestima! Nu o mai face!

Toţi o făcuseră atât de mult timp. El încuviinţă, deloc convins

— Şi Adair… Fii bun cu el! O iubeşte pe Cleo şi are o inimă minunată.

Gâtul lui Broderick se mişca ritmic.

— A venit timpul să facem pace cu familia Black.

De ce îi luase atât de mult să înţeleagă că erau

oameni buni? „Deoarece aveai nevoie de Connor în viaţa ta pentru a vă face pe toţi să pricepeţi asta”.

— Trebuie să-mi promiţi ceva!

El îi cuprinse mâinile şi i le duse la buze.

— Orice! spuse el cu vocea gravă.

— Vreau să pui capăt prostituţiei în club. Râsul dureros al fratelui ei răsună prin pereţii de piatră, dar ea continuă peste el. Femeile pe care le angajăm nu au avut nicio şansă decât să se vândă pentru a supravieţui – cât de înguste fuseseră vederile ei despre supravieţuire –, dar au abilităţi şi atuuri la fel sau chiar mai mari decât ale bărbaţilor pe care i-am angajat. La fel ca ea, fuseseră neglijate şi femeile angajate în Bârlogul Diavolului. Vorbeşte cu Black şi cu familia lui despre ce au făcut ei. Te vor ghida! Promite-mi!

Ochii lui Broderick sclipiră, frângându-i inima.

Ea îşi muşcă buza inferioară pentru a nu cădea iar pradă nefericirii.

El încuviinţă.

— Promite-mi! insistă ea, cerându-i să i-o spună. Avea nevoie să ştie că era un nou început pentru unele femei, chiar dacă nu şi pentru ea. „Oh, Doamne! Nu vreau să mor!” Inima i se frânse. „Am crezut că sunt mult mai puternică”. Promite-mi! spuse ea.

Vocea ei, cuprinsă de panică, străpunse tavanul.

— Ai p-promisiunea mea! zise cu vocea gâtuită.

Ophelia îl bătu uşor pe obrazul neras. De câte ori nu jucase rolul susţinătorului, asigurându-i pe ea şi pe fraţii ei că totul avea să fie bine? Cât se schimbaseră rolurile!

— Două minute, anunţă gardianul, provocând panică în pieptul ei.

— Mai este ceva, zise Ophelia şi inspiră uşor.

— Nu, o imploră el, deoarece ştia deja. În cele din urmă, ea credea asta în adâncul sufletului. Broderick avea să facă exact ce trebuia făcut.

— Nu este al nostru, Broderick!

Broderick închise ochii strâns şi apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Ea i le înlătură.

— Nu-l putem pierde… Vocea i se stinse. Nu vă pot pierde pe amândoi.

Inima ei deja frântă se sfărâmă iar, sângerând din cauza agoniei din tonul fratelui ei şi din ochii lui răvăşiţi.

— Oh, Broderick, şopti ea, strângându-i mâinile! Nu a fost niciodată al nostru.

— Ţi s-a scurs timpul, Killoran!

Priviră amândoi spre gratiile de fier.

Cu toate astea, fratele ei rămase.

— Voi regreta că te-am îndepărtat până la finalul zilelor. Tu trebuie să fii cu noi. Dacă nu ar fi fost sezonul…

Închise ochii.

— Dacă nu ar fi fost sezonul, nu ar fi fost Connor, iar viaţa mea a fost incompletă înainte de el, spuse ea cu o forţă surprinzătoare.

Uşa se deschise.

Fratele ei întinse o mână, trecându-şi vârful degetelor peste ale ei, apoi plecă.

Nu mai era nimic de făcut decât să aştepte până când avea să meargă la spânzurătoare.

Capitolul 24

Connor bătuse de multe ori coridoarele închisorii Newgate.

Nenumărate cazuri îl purtaseră în temniţa aia mizerabilă pentru a pune întrebări bărbaţilor şi femeilor care uciseseră sau care erau acuzaţi de asasinat. Pentru a interoga violatori şi hoţi.

Nu putea uita duhoarea de fecale şi de trupuri putrezinde, izul metalic al sângelui şi al sudorii. Pe când era un tânăr anchetator, detestase fiecare drum pe care fusese nevoit să-l facă prin culoarele mizere. Se simţea recunoscător când termina interogatoriul şi putea să iasă şi să inspire aer proaspăt pentru a îndepărta mirosul fetid

emanat de câte o persoană.

Niciuna dintre acele vizite nu l-ar fi putut pregăti vreodată pentru aceasta – pentru această femeie.

Înghiţind în sec, privi înainte către gardianul care îl însoţea prin culoarele umede şi întunecoase.

Din adâncul celei mai rău famate închisori ale Londrei, răsună un strigăt ascuţit, plângăcios.

Îşi auzea respiraţia tare în urechi şi se străduia să pareze acele sunete.

Ea era aici. Merita mai mult decât slăbiciunea lui.

Cu fiecare pas care îl purta mai departe în abisul care era iadul de la Newgate, panica îi acapara mintea, alungându-i raţiunea şi logica.

— Am ajuns, spuse gardianul.

Un şobolan trecu peste ghetele lui, iar Connor se holbă la rozătoarea imensă.

„Ea trăieşte aici. Trăieşte alături de şobolani, violatori şi…”

Gardianul deschise uşa.

Connor avu nevoie de o clipă pentru ca ochii să i se acomodeze cu spaţiul întunecos, îngust. Apoi o găsi, iar inima i se frânse, sângeră şi muri chiar acolo.

Ophelia stătea într-un colţ. Cu spatele sprijinit de uşă, cu rochia ruptă şi cu şuviţele acelea minunate, blonde, care acum erau tunse scurt, inegal, era tăcerea absolută care vestea adevărul.

Ea îşi pierduse speranţa.

Cuprinse acest loc fără excepţie. Această imagine, a femeii a cărei viaţă conta pentru el mai mult decât propria lui viaţă, îl distrugea în moduri în care nu ar fi putut niciodată să-şi revină.

Îl observă discret pe gardianul care închise uşa în urma lui, iar Connor şi Ophelia rămaseră singuri înăuntru.

Connor îngenunche lângă ea, mâinile oprindu-se deasupra ei, dorindu-şi să o ia în braţe, dar temându-se să nu o forţeze. Se temea că, în ciuda înţelegerii pe care o făcuse cu diavolul care conducea acest loc, ea avea oricum de suferit

— Oh, Ophelia, şopti el cu vocea sugrumată.

Trupul ei zvelt se încordă, dar nu făcu nicio mişcare pentru a se întoarce spre el.

— Te-a rănit cineva?

Dacă ar fi făcut-o, Connor avea să-l găsească pe responsabil, avea să-l taie cu o lamă ascuţită şi avea să-l privească voios cum îşi dă ultima suflare.

Ea clătină uşor din cap, şi un val de uşurare îl năpusti, încât închise ochii.

— De ce nu mi-ai spus? Adresă în cele din urmă întrebarea care îl bântuise din momentul în care ea fusese prinsă. Oare nu avusese încredere în el? Oare avusese o părere atât de proastă despre el şi despre iubirea lui pentru ea?

„Dar nu i-ai spus niciodată că o iubeşti”.

În cele din urmă, se chinui să se ridice. Când se întoarse cu faţa spre el, vederea ei îl lovi ca un pumn în piept. Obrajii ei palizi erau mânjiţi de murdărie şi de tristeţe, buzele ei roşii contrastând cu paloarea. Marea albastră a ochilor ei bântuiţi, vânaţi, chinuiţi…

Îşi dorea să ia asupra lui suferinţa ei.

— Cum aş fi putut să-ţi spun asta? şopti ea. Cum aş fi putut să-ţi spun ţie, singurului bărbat pe care l-am iubit vreodată…

Oh, Dumnezeule, cuvintele ei îl sfâşiau!

— …că tatăl meu a fost responsabil de suferinţele îndurate de tine şi de părinţii tăi?

— Mă cunoşti atât de puţin încât crezi că te-aş considera responsabilă pentru păcatele lui?

Întrebarea lui fu mai aspră decât intenţionase, astfel că regretă imediat.

Ochii ei cristalini se umplură de lacrimi.

— La început, minciuna a fost… mai uşoară. Mai uşoară decât să recunosc că, atunci când ne-am întâlnit prima dată, nici măcar nu aveam un nume. Că eram pur şi simplu *Fata.*

„Nu voi supravieţui acestei suferinţe”.

— De aceea nu mi-ai spus niciodată un nume?

Întrebarea chinuitoare ieşi, târându-se. Un geamăt jos îi scăpă printre buze.

— Am creat o lume care am dorit să-mi aparţină, spuse ea cu blândeţe, explicând cu o fermitate pe care el nu o putea suporta. Cât de puternică fusese mereu! Ţi-am oferit lumea la care am visat în secret.

— Dar eu te-am vrut pe deplin, Ophelia! Încordarea marca sfârşitul a ceea ce nu ar fi putut fi niciodată. „Nu voi supravieţui”. Pierderea ei avea să-l lase gol şi fără scop într-un mod în care nici măcar moartea părinţilor lui nu o făcuse. Nu mi-am imaginat. Te-am vrut pe tine.

Se apropie de ea.

Ea îl evită, îndepărtându-se până când se lovi cu spatele de perete.

— Nu! şopti ea, trecându-şi mâinile prin buclele scurte.

Cu toată agonia şi nefericirea faptului că ea se afla acolo şi avea să urmeze ceea ce el nu putea să oprească, lui îi părea rău pentru pierderea şuviţelor ei blonde. Cele care îl acoperiseră ca o cascadă mătăsoasă acum erau un smoc gras, ciuntit.

Oare chiar trecuseră numai câteva zile de când lumea lui se destrămase? Cum, când lui i se păruse că trecuse o viaţă?

— Am păduchi!

Gemând, el o trase în braţele lui, iar ea nu se împotrivi.

— Chiar crezi că aş lăsa asta să mă împiedice să te strâng în braţe?

Când timpul împreună era atât de scurt? Simţea că nu mai avea aer. Brusc, se simţi cuprins de panică şi de ceva mai vătămător – neputinţa.

Rămaseră astfel îmbrăţişaţi pe podeaua rece şi umedă a celulei.

Ophelia fu prima care se mişcă.

Îşi întoarse capul şi îşi aşeză obrazul acolo unde bătea inima lui. Buzele ei eliberară un oftat discret, liniştit chiar. Îşi trecu degetele, ca mângâierea unui fluture, peste pieptul

lui. Tandreţea acelei atingeri ameninţa să-l frângă iar.

Aşezând-o în poala lui, Connor stătu pur şi simplu acolo pe podeaua închisorii Newgate, dorindu-şi să rămână mereu aşa, fiindcă măcar astfel ea ar fi în viaţa lui, ar fi trăit. Cât timp erau împreună, el ar fi putut supravieţui oriunde.

Lacrimile i se agăţară de gene. Îşi strânse ochii, dorindu-şi să fie puternic pentru ea.

— Lagertha mea! strigă Connor şi îi atinse tâmpla dreaptă cu buzele.

Ophelia se dădu în spate.

— Spune-mi povestea lui… a numelui.

Iată! Era prima dată când întreba, deşi folosea numele acesta de când se întâlniseră în copilărie.

Certitudinea era şi mai apăsătoare.

— A fost odată un bărbat pe nume Ragnar Lodbrok. S-a războit cu regele Suediei. În timpul luptei a apărut un războinic, o amazoană, mai curajoasă decât toţi bărbaţii de pe tot câmpul de luptă. În timp ce se lupta, părul îi cădea pe umeri. La încheierea luptei, captivă, Ragnar a luat-o de soţie. Exact aşa cum Connor îşi dorea un viitor cu Ophelia. Îşi înghiţi emoţia din gât. De atunci, când pleca la război, luptau unul alături de celălalt.

Tăcerea ei îl făcu să privească în jos.

Un zâmbet nostalgic îi apăru pe buze.

— Îmi place povestea asta, spuse ea încet.

Îşi lăsă degetele să alunece printre ale lui, împletindu-le. Ophelia îi ridică mâna şi i-o sărută, apoi îi dădu drumul.

— Mâinile tale, spuse el, observând detaliul pe care îl ratase: sângele care îi păta degetele.

Ophelia scoase un sunet indiferent.

— Sunt păduchii. Ea îşi trecu degetele peste palma lui şi cu unghia ruptă merse pe linia mâinii lui stângi.

— Aceasta este linia sorţii, spuse ea, atrăgându-i privirea la cea perpendiculară, care îi traversa mâna.

„Aceasta este ultima palmă pe care am citit-o”. Iată, citise liniile din palma lui. În atingerea ei era o umbră grea. Stomacul i se strânse.

— Nu vreau să ştiu…

Îşi ridică scurt privirea, ademenindu-l să privească. Ea reveni asupra mâinii lui.

— Te vei găsi în posesia unei mari averi.

Connor se holba absent la capul ei aplecat. Avea o avere, construită cu mâinile lui, precum şi averea implicită şi proprietăţile care îl aşteptau după moartea tatălui său. Şi la ce bun? Toate se dovediseră până acum inutile în încercarea lui de a o elibera pe Ophelia din iadul acesta.

Ophelia continuă:

— Aceasta este linia dragostei. Îşi trecu unghia ruptă peste ea. Asta spune dacă vei avea parte de iubire în viitor şi cine va fi.

„Tu. Vei fi mereu numai tu”. Simţi o durere în gât. Ochii i se închideau. Dezolarea îl invada.

— Este o femeie…

— Nu, o imploră el, trăgându-şi mâna, dar ea i-o reţinu cu o strânsoare necruţătoare.

— Îţi va aminti cum să zâmbeşti, cum să râzi şi… Vocea Opheliei se stinse. Şi să iubeşti.

El clătină din cap.

— Vei fi numai tu, Ophelia! Eu…

Ea îi acoperi buzele cu mâna.

— Aceste linii îţi arată viitorul, Connor. Îşi îndreptă privirea spre faţa lui, fixându-l. Nu pot face parte din el.

— Atunci aceste linii mint, spuse el, trăgându-şi mâinile.

Ophelia i le prinse, implorându-l din priviri să o lase să-şi continue povestea. Deşi fiecare cuvânt pe care îl rostea îi înjunghia fărâmele inimii zdrobite, nu o putea refuza nici acum, nici altă dată.

— Va veni un copil, îi şopti ea dureros, trecându-şi degetul peste câteva crestături în piele, numărând în gând. Mai mulţi. Cel puţin p-patru.

— A expirat timpul, Steele, strigă gardianul din afara celulei.

„Nu. Nu sunt gata. Nu este timp suficient”. La urma urmelor, nicio viaţă întreagă cu Ophelia nu ar fi fost

suficientă. Connor îi cuprinse chipul în mâini, mângâindu-i tandru pielea murdară.

— Te voi scoate de aici. Eu…

Buzele ei trandafirii formară un zâmbet tremurând.

— Mereu ai fost încrezut, Connor O'Roarke.

Această amintire îl făcu să suspine şi să râdă în acelaşi timp.

Gardianul strigă iar. Ignorându-l, Connor se ridică şi, odată cu el, pe Ophelia. Dându-şi haina jos, îi puse pe umerii ei înguşti haina prea mare. Materialul imens îi înghiţi silueta delicate. În timp ce se ghemuia în ea, părea un copil.

— Te voi scoate…

— Nu! îl întrerupse ea încet. Ai fost mereu sincer şi direct. Nu mă minţi acum! Mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă corp, mânecile largi ale hainei lui făcând-o să pară un pitic. Voiam să îţi vorbesc despre părinţii mei.

— La conte…

Nu putea să se convingă să-i spună contelui de Mar *tată.* Nu în acest moment. Poate niciodată. Asta din cauza capcanei întinse de acest bărbat numai pentru a dovedi că Ophelia nu era potrivită şi pentru a păstra uniunea dintre el şi Bethany.

Ghemuindu-se, Ophelia încuviinţă.

— Am fost. Am aşteptat prea mult. Nu mai vreau minciuni între noi înainte…

Inima lui se frânse.

Gardianul strigă iar.

— Am spus că a expirat timpul!

— Pentru Dumnezeu, tacă-ţi fleanca sau voi avea grijă ca Wylie să-ţi facă şederea aici un chin!

Acest lucru îl reduse la tăcere pe gardian. Îndată ce acesta plecă, Connor o privi contrariat pe Ophelia.

— Ce este?

Îşi trecu vârful limbii peste buze.

— Am rezolvat cazul tău.

— Cazul…

Înlemni. Nici nu se mai gândise la Maddock sau la

băiatul dispărut al marchizului de când Ophelia fusese scoasă afară din casa tatălui său.

Ridicându-se pe vârful degetelor, îşi apropie gura de urechea lui.

Şoapta ei îi îngreună ochii, închizându-i.

„Nu. Oh, Doamne!” Mintea lui se împotrivea adevărului. Clătină din cap.

Ophelia încuviinţă.

— Este adevărat. Cu o voce gravă, îi împărtăşi totul. Când termină, ochii i se umplură de suferinţă. Nu am dreptul să îţi cer ceva.

— Ba ai! Dacă îi va cere stelele de pe cer, el avea să se urce şi să i le aducă. Spune-mi ce vrei, Ophelia!

— Ai grijă de el!

Altruismul ei chiar şi în acest moment îl copleşi. Nu vorbea despre ea şi nu implora să fie salvată. Mai degrabă se gândea la fratele ei.

— Marchizul nu va permite familiei mele să se apropie de el după asta.

El remarcă faptul că ea avusese grijă să omită anumite nume şi detalii în povestea ei. Precauţia era caracteristică acelora ca ei, care trăiseră pe străzi.

— Ai grijă să fie îngrijit şi în siguranţă, Connor! Te rog, ai grijă să nu fie niciodată rănit de tatăl lui.

Acel tremur discret fu singurul indiciu al disperării ei.

Dumnezeule, forţa ei era incredibilă! El îi duse mâinile la buze şi i le sărută pe rând.

— Ai cuvântul meu!

Ophelia înghiţi în sec. Apoi, ridicându-se pe vârfuri, îşi atinse gura de a lui.

El o cuprinse imediat în braţe, buzele lor întâlnindu-se iar şi iar în mişcări violente, primitive.

Îmbrăţişarea aceasta, altfel faţă de toate celelalte dinainte, era diferită de ameninţarea vagă a disperării din ea. Această închisoare era recunoaşterea faptului că timpul lor împreună era limitat.

El întrerupse sărutul. Respirau repede, greoi, la unison.

— Te iubesc! îi şopti el, sărutând-o tandru deasupra sprâncenei.

— Dacă nu ieşi într-un minut, îl voi chema chiar eu pe Wylie pentru a-i explica lui de ce eşti încă aici.

— Du-te! îl zori Ophelia, dându-i drumul la mâini.

Îngheţă pierzând-o şi, cu informaţia pe care ea i-o mărturisise încă învârtindu-i-se prin cap, Connor îşi forţă picioarele să se mişte.

Străduindu-se să privească în faţă, se concentră asupra destăinuirii Opheliei şi asupra detaliilor pe care le oferise drept dovadă. Oricare altă persoană probabil ar fi primit informaţia despre propriul frate şi ar fi îngropat secretul pe vecie.

Ea însă îşi dorea să se facă dreptate. Ea…

El încetini.

În cele din urmă, ea găsise fiul dispărut al unui nobil – un conte tânăr şi o viitoare marchiză. Era un act de curaj şi de valoare pentru care merita graţierea.

Pentru prima oară de când fusese ridicată, o urmă de speranţă prinse rădăcini şi crescu.

Connor alergă pe culoarele închisorii Newgate. Îndată ce coborî în grabă treptele închisorii cunoscute, alergă pe străzi ca un copil nestăpânit.

După ce-şi mână calul pe străzile aglomerate, Connor se trezi acasă la marchizul de Maddock. Ca la un semn, un tânăr îi sări în faţă.

— Ai grijă de calul meu! Îi aruncă o monedă copilului. Vei primi mai multe, îi promise el.

Cu speranţa conducându-i paşii, Connor se grăbi spre uşa de la intrare a marchizului şi bătu cu putere. Uşa se deschise imediat. În faţă îi apăru majordomul devotat al lui Lord Maddock. Privirea îi căzu asupra lui Connor, care nu purta jachetă.

— Vă rog să mă urmaţi!

În timp ce-l conduse prin coridor după coridor, mintea îi vuia.

Ar fi trebuit să se concentreze numai asupra întâlnirii care avea să urmeze.

În schimb, se gândea la Ophelia, iar viitorul la care visa deveni atât de real, încât era aproape tangibil.

Voia să o ia de la St. Giles. Departe de Newgate şi Londra. Voia ca amândoi să o ia de la capăt. Aceasta era ultima urmă de speranţă pe care o avea pentru a o salva.

Majordomul privi puţin în spate, apoi îl conduse pe Connor printr-un alt coridor larg, dar slab luminat. Portretele toate erau acoperite de satin negru, cu excepţia unui singur portret parţial dezvelit.

Încetinindu-şi paşii, Connor se opri în faţa siluetei emailate şi încrustate în diamante. Hârtie neagră, groasă, fusese agăţată cu măiestrie, ascunzând cu grijă chipul sau chipurile de acolo.

El se mişcă mai aproape, atras de bebeluşul grăsun redat în ulei, pe pânză. Cu obraji plini şi cu un zâmbet larg, cu gropiţe, copilul radia de bucurie, în contrast cu răceala glacială care domnea în casă. Legănat de două persoane, subiectul picturii avea un picior sprijinit pe piciorul tatălui său. Celălalt picior dispăru din păcate în spatele draperiei.

Connor îşi îndreptă atenţia asupra imaginii lui Lord Maddock: o mână relaxată era pe talia fiului său, în timp ce degetul mare, stâng, era strâns de copil. Capul lui era uşor aplecat spre copilul care îl strângea de deget. De la poziţia corpului marchizei până la redarea chibzuită a zâmbetului purtat de copil, artistul capturase cu măiestrie un moment îngheţat în timp. Era un tablou al unei familii bucolice, cu un tată mândru şi iubitor.

Egoist, Connor se gândise numai la faptul că Stephen putea să asigure libertatea Opheliei. Acum se uita la acel copil, la fratele atât de iubit de Ophelia, iar importanţa pe care o avea viitoarea întâlnire îl lovi.

Oare băiatul din portret fusese cu adevărat fericit? Oare mama şi tatăl fuseseră la fel de binecuvântaţi? Sau relaţia lor fusese la fel ca atât de multe uniuni, plină de resentimente, trădare şi dispreţ?

Majordomul îşi drese vocea.

— Domnule Steele?

Ignorând întrebarea nerostită, Connor se apropie de

colţul satinului negru.

Servitorul loial al lui Lord Maddock se grăbi înainte.

— Domnule Steele, trebuie să vă previn…

Fără să îşi îndrepte atenţia în direcţia majordomului tulburat, ridică mâna, ordonându-i bărbatului să tacă.

Detaliile contau. Fiecare dintre ele ofereau un indiciu. Trăgând materialul, descoperi celelalte persoane din portret sau, în acest caz, persoana.

Învăluită într-o rochie de un roz pal, cu buclele castanii prinse deasupra capului, tânăra femeie de acolo nu putea avea mai mult de 20 de ani. Buzele erau înfrumuseţate de un zâmbet timid şi, cu capul aplecat spre copil, emana şi ea căldură maternă.

„Am văzut o fată frumoasă/stând şi cântând. /Adormea un copilaş, /Un lord drăgălaş, /Un cântec pe placul meu”.

Închise ochii în timp ce versurile cântecului de leagăn îi răsunau fantomatic în minte, cu tonalitatea clară, cristalină a vocii mamei lui.

„Să ne rugăm acum pentru acest copil, / Precum şi pentru scumpa lui mamă. /Dumnezeu să-i binecuvânteze/Pentru această bucurie, / Un cântec pe placul meu”.

În timp ce permise amintirilor să dea năvală, simţi un nod în gât. Amintiri ale momentelor fericite, liniştite, pe care se forţase să le uite. Amintiri ale atingerii tandre a mamei şi a tatălui său, ale zâmbetului delicat. Stephen ar fi trebuit să ştie asta. Poate că împreună, el şi tatăl lui, două suflete rănite, s-ar putea vindeca reciproc.

Se auzi un trosnet în podea, iar Connor se forţă să-şi deschidă ochii.

— Asta e tot, Quint!

Marchizul îi ceru majordomului să plece.

Sunetul paşilor grăbiţi indică faptul că tânărul îi dădu ascultare, lăsându-l pe Connor singur cu lordul solitar.

Lord Maddock i se alătură lângă portret şi, prinzându-şi mâinile la spate, îl studie pur şi simplu. Tăcut. Nemişcat. Expresia lui nu trăda nimic, iar ochii lui cu atât mai puţin.

Liniştea era atât de apăsătoare, de neiertătoare, încât ticăitul slab al ceasului de buzunar al lui Connor, îngropat în buzunar, marca asurzitor trecerea timpului.

— În ziua în care s-a născut, spuse în cele din urmă marchizul, cu emoţie în voce, sfâşietor de bizar, a rămas întors. Doctorii au aşteptat patru ore ca bebeluşul să se întoarcă. Au aşteptat pur şi simplu, şopti el. Agonia ei venea în valuri. Am stat afară, în faţa camerei ei, cu capul în mâini, ascultând cadenţa respiraţiei ei şi strigătele ascuţite, până când nu am mai putut suporta. Lord Maddock veni atât de aproape încât nasul lui aproape că atingea pânza. Am dat buzna în cameră, ordonându-i doctorului să facă ceva pentru a o salva. L-am ameninţat că-l omor cu mâna mea dacă nu va aduce pe lume copilul, iar când el a rămas acolo, ştergându-şi o pată inexistentă de pe ochelari, l-am luat de jacheta neşifonată şi l-am aruncat afară din încăpere.

Şi totuşi, doamna supravieţuise.

Marchizul îşi trecu vârful degetelor de-a lungul zâmbetului fantomatic al răposatei sale soţii.

— I-am ordonat lui Quint să aducă moaşa satului. Mama mea, care pe atunci trăia – zâmbi dispreţuitor, un indiciu al sentimentelor pe care le avea pentru femeia dispărută –, i-a interzis, spunând că este sub demnitatea unui marchiz să permită accesul în camera în care avea să se nască moştenitorul lui a unei persoane din popor. Am aruncat-o şi pe ea afară.

În timpul povestirii, Connor rămase tăcut.

— Moaşa a trebuit să... Chipul lui Lord Maddock se umbri, iar Connor îşi îndepărtă privirea, oferindu-i bărbatului intimitate. Când privi iar, masca era înapoi pe chipul lui. A întors copilul. A spus că era singura modalitate de a-mi salva soţia. Astfel că l-a întors. Zbieretele, şopti el, mi-au pătruns în suflet şi au rămas acolo pentru totdeauna. Marchizul îşi trecu vârful degetelor peste buclele prinse în vârful capului tinerei femei. Când mă aşez noaptea în pat, rămân treaz din cauza strigătelor din noaptea în care mi-a luat-o focul. Erau la fel de chinuitoare? Simţi un nod în gât.

În mod egoist, gândindu-mă numai la mine, vreau să cred că fumul a ucis-o în somn, înainte să ardă.

Aşezând reţinut satinul la loc, Connor o acoperi pe tânăra marchiză, aşa fericită cum fusese.

Încuviinţând din cap, Lord Maddock îl încurajă să-l urmeze. Merseră fără să-şi vorbească, până când Connor intră şi se aşeză.

Marchizul se îndreptă spre bar.

— Ceva de băut? îi oferi el aşa cum i-ar fi oferit unui prieten care venise să stea de vorbă, nu ca unui anchetator care venise în toiul nopţii.

— Nu, mulţumesc!

Clinchetul delicat al atingerii cristalului, urmat de zgomotul băuturii care lovea sticla, răsună în încăpere.

— Copilul dumneavoastră a fost găsit.

Paharul alunecă din mâna marchizului şi se lovi de marginea mesei. În timp ce picăturile chihlimbarii lăsară o dâră pe podea, marchizul rămase nemişcat.

— Poftim? Vocea lui, o şoaptă gâtuită de neîncredere, ajunse la Connor. Se întoarse încet. Ai spus că…

— Fiul dumneavoastră a fost găsit, repetă el, recunoscând ceea ce avea să însemne asta pentru Stephen şi Ophelia şi pentru toată familia Killoran.

Lord Maddock strânse marginea bufetului, sprijinindu-se.

— Nu cred… Eu… Cum?

Connor continuă să-i mărturisească detaliile recent dezvăluite de Ophelia. Când termină, marchizul nu spuse nimic. Rămase înfipt în podea. Apoi o scânteie sumbră îi aprinse ochii.

— Este o capcană? şopti el.

Un lung moment, Connor nu se mişcă.

— Poftim? întrebă el în cele din urmă.

Lord Maddock îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii.

— Speră ca ea să fie numită salvatoare şi să i se cruţe viaţa.

Văzând că speranţele şi gândurile îi fuseseră atât de repede identificate, Connor simţi că-i arde gâtul.

— Ea şi-a dorit să facă ceea ce era corect. Şi tocmai ea a descoperit…

Chipul marchizului fu zdruncinat de un râs biciuit de amărăciune.

— Ce *convenabil* că tânăra a împărtăşit această informaţie *acum!* Furia se citea pe chipul lui Lord Maddock. Zâmbi dispreţuitor. Poate că sunt pe jumătate nebun, dar nu sunt prost. Mi-a băgat pe gât acest copil în speranţa că va fi graţiată, iar eu voi rămâne pe cap cu încă unul din bastarzii lui Diggory, care va dispărea îndată ce va avea ocazia. Lord Maddock luă sticla şi-şi turnă încă un pahar. Lovi sticla de cristal suficient de tare încât să o spargă.

— Are semnele! Asta îl blocă pe văduv. Pe genunchiul drept şi pe burtă.

Lord Maddock dădu pe gât conţinutul paharului dintr-o înghiţitură. Continuă:

— Înţeleg că ai venit convins de tânără.

La această schimbare bruscă, Connor îşi întoarse capul.

— Poftim…?

— Toate ziarele au scris despre pasiunea dumitale nebună pentru Nestemata din St. Giles, diamantul care a luat prin surprindere înalta societate.

El miji ochii.

— Spuneţi ce aveţi de spus şi încheiaţi cu asta!

— Având în vedere că ai fost în posesia detaliilor despre semnele din naştere ale fiului meu, te-ai aflat în poziţia de a le împărtăşi cu oricine. Inclusiv cu domnişoara Killoran, nu?

Connor pufni.

— Dumnezeule, sunteţi nebun!

Lord Maddock zâmbi glacial.

— Da, sunt. Dar, la urma urmei, pierderea soţiei în foc şi răpirea copilului pot avea acest efect asupra unei persoane. Luă sticla de coniac franţuzesc şi paharul şi le duse la birou. Ieşi dracului de aici, Steele! Nu mai am nevoie de *serviciile* tale!

Furia îi cuprinse trupul şi îşi strânse pumnii pentru a

se forţa să nu-l lase lat la pământ pe marchiz. În toate cercurile respectabile, marchizul era cunoscut drept un nebun. Unul al cărui sentiment de vinovăţie îl înnebunise. Deşi Connor şi-ar fi pus la bătaie cariera şi siguranţa că bărbatul nu-şi omorâse soţia şi copilul, nu credea o clipă că omul care îi solicitase serviciile se afla în deplinătatea facultăţilor mintale. Adesea, nebunia era însoţită de nesăbuinţă.

— Da, aveţi dreptate! Sunt îndrăgostit de ea, recunoscu el glacial. Lăsat orfan de Diggory, nici nu-l iubesc, nici nu-i sunt loial bastardului care conducea estul Londrei. O cunosc însă pe tânăra aflată acum în închisoare. M-a salvat când eram copil. Şi l-a găsit pe fiul dumneavoastră. Simţiţi atâta ură încât îi permiteţi să vă ţină departe de fiul dumneavoastră.

Suferinţa întunecase abilitatea marchizului de a gândi raţional. Cu toate acestea, Connor mai încercă o dată.

— Ophelia Killoran nu ar răni un copil.

Lord Maddock îl privi confuz.

— Ar fura unul?

— Familia Killoran deţine cea mai prosperă sală de jocuri din Londra. Au putere, avere. Iar acum au legături cu aristocraţia. Ce motiv ar avea ea sau oricine din familia Killoran să facă rău unui copil?

— Este în sângele ei.

Aceste cuvinte deţineau un adevăr pe care el nu-l înţelese înainte. Connor nu-l putea ajuta pe bărbat. Nu se putea înţelege cu el.

— Cred că am ajuns într-un impas, spuse el gâtuit.

În timp ce Connor dădu să plece, ultima urmă de speranţă dispăru.

Numai…

Încetini şi rămase îngheţat în faţa casei marchizului.

I se prezentase *o* ofertă, una care avea să o salveze pe Ophelia.

Connor închise ochii.

Ştia ce avea de făcut.

Capitolul 25

Datorită surorii ei isteţe, măcar Ophelia avea o idee despre vârsta ei. Nu exista totuşi o dată de naştere, nici măcar o zi care să celebreze sosirea pe lume a Opheliei. Nu fusese decât o altă bastardă a unei târfe şi a liderului unei bande, sărbătorită de nimeni şi nedorită de toţi.

Însă avea să existe o zi care să marcheze ultima zi în care trăsese aer în piept.

12 aprilie 1826.

Întinsă pe podeaua neiertătoare, îşi aminti cum era cu o seară înainte – pe spate, holbându-se la tavanul de piatră de deasupra. Asta până când negrul ca smoala al nopţii făcu loc unei raze slabe de lumină prin fereastra îngustă care lumina podeaua.

Poate că epuizarea contribuise la detaşarea ei, dar nu se simţea precum cineva care în câteva ore avea să se îndrepte spre spânzurătoare şi care avea să aibă ştreangul în jurul gâtului.

Nu, în acest moment nu simţea… nimic.

Ophelia îşi trase haina lui Connor mai sus, acoperindu-şi gura şi îngropându-şi nasul în ea. Inhală parfumul de lemn de santal care încă persista.

Poate că nu era epuizare. Poate că, în sfârşit, găsise pacea cu fiecare decizie pe care o luase şi spera că, atunci când nu avea să mai fie, Connor şi familia ei aveau să meargă înainte, iar toate nedreptăţile puteau fi, în sfârşit, îndreptate, inclusiv disputa cu familia Black care se transformase într-o pace sensibilă. Despre ce fusese vorba? Şi pentru ce? Era suficient loc pe lume pentru ei toţi.

Stephen avea să părăsească localul acela de pariuri care îi servise drept casă şi urma să fie repus în drepturi ca moştenitorul de drept al unui aristocrat puternic. Avea să fie educat şi, poate, în timp, vindecat de toate suferinţele pe care şi el le cunoscuse.

Şi Connor…

Lacrimile îi inundară ochii, înceţoşând tavanul de deasupra ei.

Într-o zi, avea să găsească iubirea, fie cu Lady Bethany, fie cu alta, avea să se însoare şi să aibă o familie, visând ca Ophelia să nu fi existat.

Dumnezeu să o ierte pentru că era o creatură atât de egoistă! Fu invadată de un regret care o măcina. Îşi dorea să fie acea femeie, îşi dorea să îl urască pe străinul fără nume care îi furase inima.

Clinchetul cheilor de metal răsună în faţa celulei, iar ea simţi un gol în stomac.

Iată că paşii care se apropiau dovedeau că era o mincinoasă.

„Nu sunt pregătită. Nu rezist”.

Îi clănţăneau dinţii aşa de tare, încât durerea se răspândea de la maxilar până la tâmple.

Posesorul acelor paşi se opri în faţa celulei.

„A sosit timpul”.

Îşi muşcă interiorul obrazului, înfigându-şi dinţii până când îi dădu sângele, bucurându-se de durere.

„O să mi se facă rău”.

— Ai companie, Nestemato, spuse el, folosind acea poreclă batjocoritoare.

„Companie. Connor”.

Inima Opheliei tresări când gardianul deschise uşa. Poate coordonase eliberarea ei. Se ridică în picioare tremurând. Poate…

— Oh!

Acel organ naiv, păcălit de speranţă, care îi făcea un gol în stomac şi picioarele să tremure.

Foarte elegantă şi regală, ducesa de Argyll se opri la intrare.

Nici dacă Fecioara Maria ar fi înviat şi ar fi venit în vizită la Newgate nu ar fi fost la fel de nepotrivită ca această femeie în acest loc mizerabil.

— Bună! îndrăzni tânăra văduvă.

Ophelia o privi şi i se păru că nu era la înălţime. Voia să vadă slăbiciunea în femeia pe care Connor intenţionase

să o ia de soţie şi care probabil avea să devină soţia lui după ce ea urma să dispară. Totuşi, era atât de greu să o judece pe doamna care încă nu se dizolvase din cauza mizeriei din jurul lor! Ophelia voia să plângă din cauza perfecţiunii diafane a acestei femei.

Gardianul închise uşa în urma ei, iar frumuseţea admirabilă tresări.

— Ce vrei? reuşi Ophelia să o întrebe în cele din urmă.

Oare venise să îi râdă în faţă? Să o tachineze?

Ducesa făcu un pas şi se opri.

— Sunt convinsă că mă dispreţuieşti. Şoapta ei vagă se risipi în celulă, răsunând ca un mârâit furios în liniştea de la Newgate. Pentru ceea ce ţi-a făcut tatăl meu. Lady Bethany îşi privi vârful pantofilor ei delicaţi din satin roz. După… îşi prinse mâinile şi încercă iar. După ce ai fost escortată…

Ophelia zâmbi crispată.

— Poţi să îi spui şi aşa.

Aristocraţii aceştia simandicoşi erau politicoşi chiar şi când vorbeau despre închisoare şi despre posibile spânzurători.

Ducesa se înfioră. Îşi îndreptă umerii şi vorbi din nou, iar de data aceasta, în vocea ei muzicală se simţi o forţă mai mare.

— Tatăl meu i-a propus lui Connor o învoială.

„Connor”. O ardea doar să-i audă numele rostit de buzele acestei frumuseţi fără defecte.

— O învoială? repetă Ophelia ţâfnoasă.

Gelozia îi înjunghia inima.

Lady Bethany încuviinţă.

— Tata a promis să-ţi aranjeze eliberarea – o privi în ochi pe Ophelia – dacă acceptă Connor să se însoare cu mine.

„Oh, Doamne!”

Un strigăt silenţios îi răsună în minte, iar Ophelia simţi nevoia să-şi astupe urechile pentru a bloca acele cuvinte.

— Nu voi sacrifica libertatea lui Connor pentru a mea, spuse ea glacială. Am terminat!

Se întoarse cu spatele.

Când cealaltă femeie vorbi, mărturisirea ei o făcu să se întoarcă iar.

— După ce ai fost luată de jandarmi, am tras cu urechea la o ceartă între tata şi Connor.

„Connor”. Rostirea aceea intimă a numelui său de botez ameninţa să o spulbere.

— Am auzit acuzele pe care i le-a adus tatălui meu.

Brusc, începu să înţeleagă.

— Ah, de aceea ai venit!

Pentru a asculta versiunea ei despre acea zi.

— Eu sunt vinovată, şopti ducesa. Am auzit cameristele şuşotind şi servitorii vorbind că îi p-plăcea să fie cu f-fete tinere. Îşi puse mâna la gură. Nu am spus nimic. Nu am făcut nimic. Sunt complice. Mă aştept să mă urăşti.

O dispreţuia pe ducesa de Argyll. O detesta cu fiecare fibră a trupului ei încă în viaţă. O ura pentru că îi frânsese inima lui Connor. O ura pentru că într-o zi putea avea ceea ce ea îşi dorea într-un mod egoist.

— Nu eşti vinovată pentru acţiunile tatălui tău.

Cuvintele alunecară, eliberând-o şi vindecând-o. În ele se afla un fel de izbăvire. Connor o învăţase să ierte. Fusese un cadou oferit nu de surorile ei care îi fuseseră alături din prima zi a vieţii sale sau de care fraţii care apăruseră mai târziu. Connor fusese mereu cel care îi arătase părţile bune ale lumii. O clipă, închise ochii strâns. „Oh, cât de mult îmi va lipsi!”

Când îi deschise, găsi asupra ei privirea ducesei. Ophelia îşi îndreptă spatele.

— Dacă îi vei permite lui Connor să renunţe la libertatea lui pentru viaţa mea, atunci tu vei fi de vină.

Lacrimile umplură ochii lui Lady Bethany.

— Connor te iubeşte atât de mult! Am vrut să te găsesc nedemnă de el, dar eşti perechea lui în orice privinţă. O cercetă contemplativ pe Ophelia, ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie expusă la Muzeul Regal. Tata insistă că nu contează. Că te va uita. Crede că, în timp, eu şi Connor vom

fi din nou fericiţi împreună.

„Din nou”.

Nefericirea sugrumă abilitatea Opheliei de a formula cuvinte. Ducesa umplu golul cu uşurinţă.

— Când am avut debutul în societate, am fost însoţitoarea reginei. Desigur, în perfecţiunea ei, avea legături cu regele şi regina Angliei. Am fost – obrajii i se înroşiră – una dintre fetele ei preferate. Adesea, îmi spunea că le detesta pe cele mai multe dintre ele.

— De ce îmi spui asta? întrebă Ophelia obosită, întrerupându-i aiurelile.

— Am vorbit cu regina… pentru tine. I-am explicat cât ai fost de nedreptăţită. Ai fost graţiată.

Asurzi. Clătină din cap, încercând să îndepărteze ceaţa. Ce joc crud! Să i se fluture în faţă viitorul ca o realitate… din care Connor lipsea.

— Ce vrei să spui? întrebă ea grav, cu mintea răzvrătită.

Ducesa trecu în faţa celulei şi îşi întinse palma delicată, înmănuşată, printre barele de metal.

La un ordin nerostit, Broderick şi Wylie apărură imediat.

Uşa fu deschisă chiar de gardian.

— Eşti liberă, domnişoară Killoran, spuse ducesa cu blândeţe, apoi ieşi.

„Nu”.

Ophelia închise ochii o clipă.

Broderick îşi deschise braţele şi, cu picioarele slăbite, Ophelia se împiedică şi căzu în braţele lui.

„S-a terminat”.

St. Giles
O săptămână mai târziu

Bârlogul Diavolului era plin ochi de clienţi, încât la mese nu mai puteai găsi niciun scaun liber.

Paharele curgeau unul după altul şi nu dădeau semne că seara avea să se încheie la o oră decentă.

Clinchetul monedelor răsuna în timp *ce* bărbaţii îşi risipeau averea.

Ophelia revenise la casa ei de la Bârlogul Diavolului şi se mişca prin taverna pariorilor cu atâta naturaleţe de parcă ar fi luat proprietăţile de la Mac Diggory.

Pe scurt, lumea revenise la normal.

Cu toate astea, nimic nu avea să mai fie la fel.

Stând după geamul observatorului şi privind pariorii, Ophelia se holba la domnii cu care numai cu câteva săptămâni în urmă dansase. Cândva, îl urâse pe Broderick pentru că o obligase să pătrundă în înalta societate, râvnind la popularitatea clubului şi la scopul lui.

Cât de mult se înşelase! Abilitatea ei de a aduce schimbarea în vieţile copiilor din estul Londrei nu avea nimic de-a face cu plasarea ei în acest club. Connor, domnii şi doamnele pe care îi întâlnise de atunci îi dovediseră că schimbarea poate fi făcută oriunde. În tot acest timp Ophelia îşi spusese un singurul lucru, dar în cele din urmă fusese mereu condusă de frică.

Frica de bărbaţi, consecinţa acelei nopţi.

Într-un timp scurt, îşi recâştigase fiecare aspect al vieţii în fiece mod care conta.

Datorită lui Connor.

Ophelia îşi atinse fruntea de sticlă rece care îi oferea o fereastră spre zona de jos.

În acea lume opresivă, Connor fusese singurul motiv de bucurie pe care îl găsise. În cele din urmă, renunţase la el pentru libertatea ei. Ea îşi închise ochii. Poate că, de fapt, asta îşi dorise el – o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum Ophelia nu avea să fie niciodată.

Oglinda netedă reflectă regretul care îi schimonosea trăsăturile şi făcu un pas în lături pentru a păstra pentru sine propria nefericire.

Uşa se deschise.

Sora ei, Gertrude, cu un maldăr de registre în mână, închise uşa şi se îndreptă spre masa din colţul încăperii.

Complet nemişcată, Ophelia îşi studie sora parţial oarbă în timp ce se aşeza. Cu mişcări precise, eficiente, ale cuiva care îndeplinise aceste sarcini de mai multe ori, Gertrude aranjă dosarele şi luă un creion.

Era o poziţie de putere la care cândva Ophelia râvnise, conducând afaceri formale în beneficiul Bârlogului Diavolului cu un rol bine definit.

În timp ce Gertrude se aşeză, Ophelia spuse:

— Văd că fratele nostru a devenit suficient de înţelept pentru a folosi abilităţile tale în beneficiul clubului.

Sora ei îşi duse mâna la piept, tresărind. Fotoliul din lemn de nuc se balansa pe podea.

— M-ai speriat! o dojeni ea, aproape fără răsuflare.

Abandonându-şi locul de lângă fereastră, Ophelia i se alătură.

— Îmi cer scuze, spuse ea cu blândeţe. În momentul în care Gertrude îşi pierduse vederea la un ochi, din respect, ca o înţelegere tacită, nimeni nu trebuia să o ia prin surprindere. Ophelia se apropie de scaunul lui Gertrude, dar sora ei o îndepărtă şi se ocupă singură să-şi îndrepte fotoliul.

Ophelia îşi aruncă privirea spre birou.

— Ce este asta? bolborosi ea mai mult ca pentru sine.

Luă registrul din vârf.

Gertrude bătu din palme.

— Broderick m-a însărcinat cu inventarierea abilităţilor fiecărei prostituate din club şi cu oferirea unor noi responsabilităţi pe baza acelor calităţi. Asta, precum şi educarea lor şi a copiilor… Cuvintele se opriră, vinovate. Ar fi trebuit să întreb înainte dacă îţi doreşti această sarcină, având în vedere că tu eşti motivul schimbării. Dar eu…

Ophelia dădu din mână indiferentă.

— Este în regulă, Gertrude. Cândva, nu ar fi fost. Cândva, ar fi fost atât de concentrată să-şi câştige locul şi să-şi demonstreze valoarea! Învăţase însă că singurul lucru care conta era influenţarea vieţilor acelora care suferiseră şi care meritau noi oportunităţi. Îi oferi un zâmbet candid. Este mai mult decât în regulă.

În sfârşit, Broderick le văzuse tuturor valoarea.

— Eşti sigură? întrebă Gertrude într-o doară.

— Sunt. Indică spre registre. Pot?

— Desigur, spuse repede sora ei.

Stând în colţul mesei din lemn de nuc Davenport, Ophelia răsfoi paginile, aruncând o privire peste însemnările detaliate pe care le făcuse sora ei până acum despre femeile din club.

Fiecare pagină conţinea o descriere detaliată a fiecărei fete, împreună cu calităţile şi slăbiciunile ei şi o observaţie despre speranţele acesteia. Îşi trecu degetele peste numele unei femei tinere. Mereu o consideraseră pe Gertrude îngăduitoare şi, din cauza asta, o văzuse slabă. Cât de înţeleaptă fusese ea în atât de multe privinţe!

— Sunt numai jumătate dintre femei, explică Gertrude, trezindu-se din visare. Sper ca până la sfârşitul săptămânii viitoare să am totul notat, incluzând nu numai abilităţile lor, ci şi programul lecţiilor.

Ea tăcu, iar Ophelia continuă să citească notiţele surorii ei.

— Nu ai vizitat sălile de pariuri.

Observaţia silenţioasă a lui Gertrude o blocă o clipă.

— Nu.

Nu o făcuse.

— Abia ai ieşit din camera ta, observă Gertrude.

Ophelia se juca absentă cu marginile din piele ale registrului. Nu, era destul de greu să se convingă să pară interesată când inima ei era atât de frântă.

— Broderick se teme că ai înnebunit în timpul petrecut acolo.

Ea se holbă la numele scrise în registrul lui Gertrude. Într-o oarecare măsură, Broderick nu era departe de adevăr. Orice persoană care îşi petrecuse timp la Newgate şi trăise pentru a vedea lumina în afara pereţilor celulei purta cu ea ororile timpului stat acolo.

— A fost un iad, şopti ea încet.

Ironic, ziua în care fusese eliberată de ducesă o aruncase pe Ophelia într-un iad diferit, chiar mai chinuitor.

Nişte mâini mici, dar ferme i le acoperiră pe ale ei şi i le strânse uşor. Privi în jos la degetele murdare de cerneală ale lui Gertrude.

— De aceea mă evită?

De când se întorsese, niciun gardian şi niciun servitor nu îndrăznise să o privească în ochi. Sau nu poate privi dincolo de ororile… îşi trecu mâna peste cap. Deşi Regina, o maestră în mânuirea foarfecilor, făcuse o treabă admirabilă tunzându-i buclele rebele, tunsoarea era mai potrivită unui băiat decât unei femei.

— Nu eşti hidoasă, spuse Gertrude, cu nemulţumire în voce. Nu ai putea fi mai frumoasă.

Sora ei minţea, iar ea o iubea pentru asta. Cât de ironic era că ea, care se plângea de atenţia răuvoitoare pe care i-o arătau bărbaţii, îi părea rău că îşi pierduse părul! Şi totuşi, acele şuviţe nu făceau decât să marcheze încă un lucru care îi fusese luat: Connor, fericirea, inima ei.

— Broderick a fost… cam ocupat.

De când se alăturase bandei lui Diggory, Broderick nu mai găsise niciun moment de pauză. Îşi făcuse însă timp pentru surorile lui.

— Oh?

— Ce vrei? spuse Gertrude defensivă. Este prins în întâlniri.

Sora ei tăcu.

Întreruperea bruscă fusese prea bizară, iar modul în care sora ei îi evita privirea era şi mai suspicioasă. Ophelia miji ochii.

— Cu ce problemă?

Gertrude ridică din umeri.

— Am fost ocupată cu munca mea.

Atât de mult încât nu acordase atenţie problemelor de care se ocupa Broderick? Suspiciunea i se accentua şi, odată cu ea, îngrijorarea.

— Ce anume nu îmi spui?

Obrajii lui Gertrude se înroşiră.

— Sunt *jignită.* Foarte, foarte jignită. Biata ei soră mincinoasă vorbea repede, cuvintele alergând. Sugerezi că

îţi ascund ceva pentru a te proteja. Nu aş avea o părere atât de proastă!

Ophelia îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu am spus nimic despre faptul că mă protejezi. Deşi încercase un răspuns calm, în sinea ei, panica îi făcea inima să bată cu putere. Dacă decizia de a o elibera fusese anulată? Dacă…

— Nu ai spus? zise Gertrude. Eram atât de sigură că ai făcut-o!

— Nu.

— Oh!

Sora ei se aşeză.

„Asta-i tot?”

— Asta este tot ce intenţionezi să spui?

— Da. Când Ophelia miji privirea, sora ei adăugă: Nu.

Existau secrete.

— Cu cine se întâlneşte?

Când sora ei rămase tăcută, revoltată, Ophelia se întoarse pe călcâie. Aveau secrete faţă de ea.

— Ophelia! strigă Gertrude.

Ecoul paşilor ei urmară mersul alert al Opheliei.

„Vreau să-i găseşti pe bărbaţii ăştia. Vreau dreptate pentru…” Blestemă uşa de stejar care înăbuşea cuvintele fratelui ei, îndepărtându-le de ea.

— Ophelia? spuse sora ei, şoptind furioasă, scena semănând foarte bine cu una din urmă cu o lună.

O întâlnire între Broderick şi Connor. Acel prim moment în care el reintrase în viaţa ei şi i-o întorsese cu susul în jos.

„Datoria trebuie plătită”.

I se făcu pielea de găină când vocea glacială a lui Broderick rostise acel jurământ duşmănos, care fusese o parte a existenţei lor.

Se întâmplase. Era timpul să renunţe la resentimente şi la urmărirea dreptăţii şi a averii.

— Ophelia! şopti sora ei, apropiindu-se de ea ca o nebună chiar când ea deschise uşa. Găsi îndreptate spre ea imediat două pistoale.

— Noi nu…

Toate cuvintele dispărură, iar odată cu ele, aerul din plămânii ei.

Cei doi bărbaţi care stăteau în spatele biroului masiv din mahon se întoarseră.

„Connor”.

*

„Oh, Doamne, cât de mult mi-a lipsit!”

Arăta ca o luptătoare spartană gata pentru bătălie, era Lagertha în persoană.

Fără să-şi ia ochii de la el, Ophelia închise uşa în urma ei.

Zgomotul slab îl readuse în prezent. Îşi puse arma în toc.

Fratele ei fu cel care întrerupse impasul tensionat.

— La dracu’, Ophelia, de câte ori ţi-am spus să nu mai dai buzna când am trea…

O singură privire îi aminti de acest avertisment.

Cu paşii siguri, fermi, ai cuiva care deţinea acele birouri, Ophelia înaintă, alăturându-li-se.

— Tu ai treabă cu… Ochii ei îi întâlni scurt pe ai lui înainte să se îndrepte spre Killoran. Domnul Steele?

„Domnul Steele”.

Două cuvinte care impuneau formalitatea, căci, având în vedere ceea ce tatăl lui şi aceia pe care el îi respecta cel mai mult îi făcuseră ei, era îndreptăţită să fie precaută în preajma lui.

— Da, spuse fratele ei. Treburi de care mă ocupam înainte ca tu să dai buzna în biroul meu.

Se opri. Din nou.

Gura Opheliei se crispă, buzele ei rozalii trădând enervarea.

Connor fusese mereu egoist. Din ziua în care îşi abandonase singurul prieten şi partener de hoţii, Niall, până în ziua în care fără regret dusese o viaţă fără probleme cu contele de Mar în timp ce Ophelia fusese lăsată în urmă,

acesta fusese cel mai mare defect al sufletului său.

În acest moment, cu Ophelia în faţa lui, cu mâinile în şolduri şi cu mister în privire, o dorea în mod egoist. O dorea în ciuda faptului că el fusese motivul pentru care ea fusese aruncată la Newgate, iar el fusese incapabil să o elibereze din acel iad.

Apoi Ophelia aruncă o privire spre uşă. Când privi înapoi, îngrijorarea îi întunecă ochii.

— A sosit timpul? Pleacă?

Slăbiciunea acelor întrebări contrasta cu rigiditatea umerilor ei.

Broderick ezită, apoi clătină din cap.

— Steele i-a prezentat…

Ophelia fusese cea care pusese cap la cap detalii pe care altfel el nu le-ar fi pus niciodată. Descoperirile privind acel bărbat şi…

Indică spre Connor.

— Bărbatul a fost sceptic. Suficient de sceptic pentru a se îndoi că băiatul este cu adevărat fiul lui. I-am cerut să-l întâlnească, dar a refuzat.

Şocul invadă privirea Opheliei.

— Poftim? Clătină din cap. Şi-a păstrat credinţa şi speranţa ca băiatul să fie în viaţă, dar când i se pune în faţă adevărul, el…

Connor ştiu momentul în care înţelese.

Buzele i se mişcară, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Cât de mult detesta asta! Dispreţuia o lume care mereu îi judecase pe ea şi pe ai ei pentru crimele pe care fuseseră obligaţi să le comită. Cândva, el nu înţelesese asta. Judecase, văzându-i diferiţi chiar de el. Ce ticălos îngust la minte fusese!

— Atunci de aceea te afli aici. Pentru a discuta cazul lui Lord Maddock?

Oare speranţa trăda regretul din tonul ei?

El privi spre fratele ei.

Celălalt bărbat ezită, apoi se îndreptă spre scaunele de la piciorul biroului.

— După ce mi-ai împărtăşit… suspiciunile tale, spuse

el odată ce se aşează, nu te-am crezut. Nu te-am crezut deoarece nu am vrut.

Privirea lui Killoran căzu pe dosarele din piele veche, pătată, care se aflau în faţa lui.

Ophelia se aplecă, cercetându-le. Tresări, strângând braţele scaunului ei.

— Acelea sunt…

— Registrele lui Diggory. Da. Proprietarul scoase un registru îndesat în mijlocul maldărului. Îl răsfoi şi se opri brusc. Aici, şopti el, înmânându-i-l.

Ophelia ezită, apoi luă registrul.

— Conţine numele soţiilor lui din anul acela, precum şi ale copiilor lor.

— Eu nu înţ…

Apoi se opri. Trupul ei subţire se transformă în piatră pe scaun.

— Conţine numele lui Black şi al mamei lui, confirmă Killoran. Ryker şi Helena Black erau nişte copii perfecţi pentru cineva atât de obsedat de…

— Legături nobiliare, încheie Ophelia. Privi scurt în direcţia lui Connor. Privirile li se întâlniră, apoi ea şi-o îndepărtă iar. Nu înţeleg, îi spuse ea fratelui ei. Ce legătură are asta cu faptul că l-ai angajat pe domnul Steele?

Din nou, domnul Steele. El simţi că i se strânge stomacul. Nu Connor. Mai degrabă un străin, nimic mai mult.

Cu mai multă reţinere, proprietarul luă registrul din vârful teancului.

— Afirmaţiile tale m-au făcut să caut prin documentele şi registrele lui. Am descoperit asta. I-o înmână.

Ophelia citi printre rânduri, apoi privirea i se fixă în centrul paginii.

— Dumnezeule! şopti ea.

— Fratele tău a descoperit că reţeaua lui Diggory era mult mai extinsă, iar copiii pe care cândva voia să-i facă moştenitorii lui erau, de fapt, bebeluşi aristocraţi.

Jurnalul din piele tremura în mâinile ei.

— Şi-a dorit mereu sângele nobililor. Îl dorea pentru sine.

— Şi l-a luat, spuse Killoran grav.

— Nu pe el, şopti Ophelia. Îşi ridică privirea devastată. A luat copii. Mai sunt şi alţii? În afară de aceştia?

Privi în jos.

— Trei, bolborosi Connor. Fratele tău a descoperit trei în acel registru păstrat de Diggory şi…

Se opri şi privi cu regret spre Broderick.

Gâtul proprietarului se mişca spasmodic.

— Stephen e în altul.

Suferinţa îi schimonosi chipul într-o manifestare naturală a emoţiei.

Ophelia îi cuprinse mâinile fratelui ei într-ale ei şi, o clipă, Connor privi într-o parte. Nu numai că Ophelia şi cei din familia ei aveau să fie distruşi de pierderea fratelui lor, dar aveau să apară prin ziarele de scandal şi evitaţi de înalta societate.

Dregându-şi vocea, Broderick dădu drumul mâinilor Opheliei. Când vorbi iar, adoptă atitudinea neafectată pe care o văzuse Connor la început.

— Nu ştiu sigur dacă mai sunt şi alţi copii. Ridică din umerii. De aceea l-am angajat pe domnul Steele. El va conduce căutarea pentru a da de urma lor sau de soarta fiecăruia.

Ophelia oftă.

— Crezi că sunt în viaţă?

Era greu de crezut că ar fi putut trăi mai mult de 20 de ani pe străzile Londrei. Şi totuşi, Stephen supravieţuise. Connor la fel. Astfel, puteau fi şi alţii.

— A notat morţile şi asasinatele celor din banda lui, adăugă Connor.

Ophelia studie iar paginile registrului.

— Diggory nu a fost determinat de afecţiune să noteze morţile acelor copii, spuse ea încet, ca pentru sine.

Da. Tot ce făcuse Diggory în viaţa lui urâcioasă, duşmănoasă fusese cu gândul la imperiul lui. Bietele suflete din registrul lui fuseseră menţionate numai la moarte din

cauza pierderii venitului şi a nevoii de a-i înlocui cu alţii care să le preia rolurile.

— Nu sunt observaţii privind soarta acestor copii, spuse ea în cele din urmă, răsfoind paginile.

— Greşeşti. Killoran, cu şi mai mare reţinere, îi înmânã un ultim registru. De aceea am bănuit că au reuşit să scape. Şi ar putea fi în viaţă chiar şi acum. Celălalt nume pe care l-am găsit menţionat până acum e…

Ophelia îşi trecu degetele peste literele acelui nume. „Connor O'Roarke. Este numele lui".

— Al lui Connor, şopti ea.

Îl cuprinse suferinţa pierderii. Era o suferinţă care nu avea să dispară niciodată. Ophelia îi arătase că, deşi el încercase să-şi îngroape trecutul, acesta avea să fie mereu acolo: suferinţa, dar şi iubirea pe care o cunoscuse din partea părinţilor lui.

Killoran rupse tăcerea.

— Este singura explicaţie pe care am putut-o găsi.

Ophelia închise ochii, apoi clătină din cap.

— Nenorocitul!

— După ce m-a adus aici, cu dreptul meu la moştenire şi abilităţile mele, a fost cât de aproape putea el să ajungă la onorabilitate. A fost de ajuns. Ne-am servit reciproc scopurile. Ceva întunecos aprinse privirea celuilalt bărbat, dar dispăru repede. Nu pot şterge greşelile lui Diggory, dar pot încerca să le îndrept. Steele va supraveghea investigaţia. Va fi finanţată pe deplin de club.

— Oh! Ophelia privi spre registru. Înţeleg.

Fără un cuvânt, întinse jurnalele vechi spre fratele ei.

Ce credea că văzuse? Întrebarea îi răsuna în minte lui Connor.

Întâlnirea fu întreruptă de o bătaie în uşă.

— Intră! spuse Killoran.

O femeie cu pistrui băgă capul pe uşă.

— Iertaţi-mă! Sunteţi chemat la mese, bolborosi ea. S-a iscat o ceartă între doi clienţi şi cer să vă vorbească.

Killoran înjură. Se ridică în picioare.

— Voi veni imediat. Ophelia. Steele. Întinse mâna,

salutându-l pe Connor. Aveţi alte treburi de rezolvat. Un licăr întunecos îi îngheţă privirea. Nu mă face să-mi regret decizia!

Cu aceste cuvinte, proprietarul plecă, lăsându-i singuri pe Ophelia şi pe Connor.

Capitolul 26

Prezenţa lui Connor ar fi trebuit să o liniştească pe Ophelia. Fratele ei nu căutase să alunge răul făcut de Diggory şi, din cauza legăturii lor cu acel monstru, complicitatea lor.

Înalta societate avea să vuiască.

Probabil clubul urma să aibă de suferit.

După toate acestea, Gertrude nu mai putea avea legături cu aristocraţia.

Şi totuşi, el pusese viaţa celor trei băieţi pierduţi – acum bărbaţi – înaintea acestui lucru.

Trebuia să fie suficient. Mult timp fusese singura ei speranţă: ca Broderick să renunţe la obsesia lui, asemenea lui Diggory, pentru aristocraţie şi să se mulţumească doar cu imperiul lui mare.

Din egoism, nu o făcuse.

Connor devenise numai o afacere.

Închise registrele şi dosarele pe care el şi Broderick le cercetaseră înainte. Ea analiză fiecare mişcare atentă în timp ce el le aşeza cu grijă.

— Ai fost… bine?

Nu, fusese nefericită – pustiită, îndurerată şi chinuită de amintirile de la Newgate, însoţită de o teroare care nu avea să o părăsească vreodată.

— Nu, spuse ea în schimb, nedorind să-l mintă.

Chipul i se posomorî.

— Oh, Ophelia! Se apropie de ea. Am vrut să vin la tine, spuse el cu vocea aspră.

Ophelia îi îndepărtă mâinile.

— Şi totuşi, nu ai făcut-o. Îl privi trufaşă. Nu-i dorea compasiunea, îl voia în viaţa ei. Îi voia inima. Eu am crezut că măcar vei fi un prieten care m-ar fi putut vizita înainte de… asta.

Ce cadou amărât şi patetic cu care să se mulţumească! O vizită a lui. O simplă vizită când ea îl dorea pe deplin, pentru totdeauna.

— Asta crezi? şopti el, îndreptându-se spre colţul mesei. Că suntem prieteni?

— Da. Nu. După vizita lui la Newgate şi după intimităţile pe care le împărtăşiseră înainte, se amăgise crezând că erau mai *mult.* Eu… eu… Nu suntem?

Deşi îi fusese amant, fusese primul ei prieten – unul adevăr, pe care îl negase în toţi anii aceştia.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei, iar ea se sprijini în acea mângâiere delicată.

— Voiam să te văd. Îşi lăsă mâna să cadă, iar ea tânji după pierderea atingerii lui. Aveam însă o problemă ce trebuia rezolvată înainte să vin aici.

— Problemă? repetă ea absentă.

Ironia sorţii îşi încheia cercul. Problema era cea care îl readusese în viaţa ei.

— Tatăl meu a greşit faţă de tine. De atunci regretă modul în care te-a tratat. Avu un spasm la coada ochiului. Nu voi încerca să îi găsesc explicaţii sau să îţi cer scuze în numele lui, dar… îşi strânse pumnii cu putere. A constatat că cele mai proaste păreri ale tale despre aristocraţie erau întemeiate, iar pentru asta îmi pare rău.

Dezamăgirea ameninţa să o copleşească. Connor venise să-i ceară scuze pentru greşelile comise de alţii.

— Eşti la fel de responsabil pentru acţiunile lui precum sunt eu pentru cele ale tatălui meu, spuse ea scurt. Mi-ai arătat asta.

El o făcuse să vadă adevărul. Ceva din aristocraţie era demonic ca satana, dar erau şi oameni buni, nu precum bărbaţii şi femeile născuţi pe străzi.

Connor se aplecă în faţă, aşezat pe scaun.

— Mi-am petrecut mare parte din viaţa de adult

crezând că pot face dreptate. În ochi îi scânteia regretul. Totuşi, Lord Middlethorne şi Lord Whitehaven nu vor putrezi în Newgate pentru crimele lor, aşa cum ar trebui. Nu vor fi spânzuraţi.

Chipul lui emana furia, iar inima ei bătea din nou cu dragoste pentru el. Reacţia lui viscerală, acea furie împărtăşită – era pentru ea.

Ea îşi strânse fusta.

— Unii sunt de neatins. Acei lorzi ticăloşi care încercaseră să o distrugă se aflau printre ei. Nu vei putea schimba niciodată asta. Nimeni nu poate.

El încuviinţă.

— Da, unii sunt. Toţi au însă slăbiciuni. Privirea lui Connor se întâlni cu a ei. Pentru ei, reputaţia este mai importantă decât orice.

Ophelia înlemni. Ce voia să spună? Le-am spus clar lui Lord Middlethorne şi lui Lord Whitehaven că fiecare ziar de scandal va mărturisi crimele pentru care se fac vinovaţi dacă nu vor părăsi Anglia. Inima începu să-i bată cu putere. Le-am promis că, în momentul în care vor păşi pe pământ englez, toţi le vor afla păcatele.

Ea simţea că aveau să-i explodeze plămânii.

— I-ai exilat. „Pentru mine”.

Connor îşi drese vocea. Este mai puţin decât merită şi mi-aş fi dorit să pot face mai mult.

— Îţi m-mulţumesc! spuse ea cu vocea întretăiată. Acest bărbat îi simţise furia şi reuşise ceea ce nimeni nu putuse şi nici nu ar fi făcut pentru o fată născută pe străzi. Voia să se arunce în braţele lui şi să trăiască în acea îmbrăţişare pentru totdeauna. Şi totuşi… Aceasta era problema de care te-ai ocupat, bolborosi ea în sinea ei.

Acesta fusese motivul pentru care nu sosise mai devreme.

Connor îi cuprinse mâinile într-ale lui şi îşi trecu degetul peste pielea sensibilă de pe vârful degetelor ei. Acea mângâiere o făcu să simtă fiori din palmă până sus, pe braţ.

— Am avut şi alte probleme de care trebuia să mă

ocup.

„Logodna lui”.

O durea inima.

— Am înţeles că s-a ajuns la o înţelegere între tine şi ducesă, spuse ea cu vocea gravă.

Cu fiecare cuvânt, se expunea din ce în ce mai mult în faţa lui, dar Dumnezeu să o ajute, când venea vorba despre acest bărbat, renunţa la mândrie.

Connor îi întoarse mâna şi îi mângâie palma deschisă.

— Ţi s-a citit vreodată viitorul?

Uluită, se holbă la mâinile lor unite. De fapt, nu i se citise. Fusese mereu prea ocupată să citească viitorul altora. Incapabilă să rostească vreun cuvânt, clătină din cap.

Cu vârful degetului arătător, el trecu peste linia care se intersecta cu încheietura şi o urmă până în centrul palmei.

— Asta se numeşte linia destinului.

Ea îl cercetă, concentrat pe deplin asupra palmei ei.

— Ce vrei să…

— Cândva, ai salvat un băiat. Erai sortită să-l revezi.

Aşa se părea că era în ceea ce îi privea pe ea şi pe Connor O’Roarke. Drumurile lor fuseseră sortite să se întâlnească, iar destinele lor să se împletească într-un mod de neînţeles. Totul numai pentru a fi despărţite categoric de Lady Bethany şi de tatăl ei. Câteva lacrimi îi alunecară pe obraji.

— Şi asta, şopti el, trecându-şi vârful degetului peste linia orizontală care pleca de sub degetul mic şi care continua până în vârful palmei, este linia iubirii.

— Opreşte-te, îi şopti ea, trăgându-se din strânsoarea lui, dar el o ţinu cu fermitate.

— În ea văd un bărbat care te-a iubit fără nădejde şi fără putinţă din momentul în care ai intrat în viaţa lui pe când erai numai o copilă. Un bărbat care acum te iubeşte chiar mai mult, ca pe o femeie puternică, curajoasă şi plină de compasiune.

Îi scăpă un suspin, iar lacrimile îi înecară ochii,

înceţoşându-i vederea.

— Ce joc joci? strigă ea.

— Nu este niciun joc, spuse el foarte calm. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a ei, apoi continuă să citească. Acest bărbat îţi va aminti cum să zâmbeşti, cum să râzi, cum să iubeşti.

„Oh, Dumnezeule!” Lacrimile îi curgeau necontenit pe obraji.

— Şi va fi un copil. Mai mulţi. Cel puţin patru.

Suspină adânc.

— M-am oferit să mă însor cu Bethany, spuse el încet.

Ophelia îşi muşcă obrazul cu putere şi se zbătu în strânsoarea lui. Se ridică brusc în picioare. Voia să fugă. Voia să fugă de el, de acest moment şi de viitor.

— Am făcut-o ca să te salvez…

— Nu trebuie să te sacrifici pentru a mă salva, strigă ea, trăgându-şi mâinile. Nu iar.

Numai că el deja o făcuse.

— Cititul acela, continuă el, indicând spre palmele ei.

— Nu-mi poţi fura cititul, Connor.

Ştia exact cum avea să arate viitorul fără el: pustiu, searbăd, cu ea măritată cu vreun nobil acceptat de fratele ei, iar acum nici nu mai conta. Nu mai conta deoarece inima ei murise în acea celulă rece din Newgate.

— A, dar vezi tu, Ophelia… Connor îi îndepărtă lacrimile de pe faţă, dar alte lacrimi îi luau locul. Pot folosi ceea ce mi-ai citit tu. Asta pentru că vieţile noastre, asemenea inimilor noastre, au fost mereu unite. Acel viitor pe care mi l-ai prezis a fost adevărat, deoarece era legat de al tău.

Ea îşi puse mâna la gură, reţinându-şi alt suspin.

Ochii lui se întunecară.

— Bethany m-a eliberat de aşteptările tatălui ei.

Trupul Opheliei se îndreptă ca lumânarea. Inima îi bătea să-i sară din piept, privindu-l în ochi.

— Poftim?

— I-a explicat că prietenia mea însemna prea mult pentru a mă ţine departe de femeia pe care o iubesc. Că,

indiferent cât de disperată ar fi fost, ea nu era dispusă să intre într-o uniune rece, pustie.

Ea îşi puse mâna pe piept, dorindu-şi să înţeleagă cuvintele lui.

— Ce vrei să spui?

El îi cuprinse palmele şi îi duse una dintre ele la buze, sărutându-i mâna cu dor.

— Spun că amândoi suntem liberi. Iar cealaltă problemă despre care vorbeam era cu fratele tău.

— Fratele meu? repetă ea, încercând cu disperare să-l urmărească.

El îngenunche.

Ophelia suspină, dându-se un pas înapoi.

— Îţi cer să te măriţi cu mine. Chiar dacă nu am niciun drept.

„Niciun drept?”

— Tata ţi-a greşit şi, din cauza lui, continuă el grav, eu sunt motivul suferinţelor tale…

Ophelia îi acoperi buzele cu vârful degetelor.

— Nu ai voie să îţi asumi acţiunile altuia, Connor. Pe bună dreptate nu mi-ai permis, iar eu nu îţi voi permite ţie.

— Vei fi numai tu, Ophelia, repetă el, iar de data asta avea nevoie de ea. O voia. Te iubesc.

Simţi o explozie de bucurie în piept, dar ezită.

— Ce este? întrebă el pe un ton sobru.

Din momentul în care se cunoscuseră, de când ea era o copilă până în acea clipă, el luase decizii care îi definiseră ei viitorul. De fiecare dată în detrimentul lui.

— Nu te pot avea astfel, spuse ea în cele din urmă, făcând un pas în spate.

El se încruntă.

— Poftim? Eu nu…

Connor clătină din cap.

Ea îşi ridică bărbia, având nevoie ca el să vadă şi să înţeleagă.

— Nu trebuie să te sacrifici pentru mine, Connor. Nu mai trebuie. Dacă te-ai fi însurat cu ea… Rămase fără glas, luptându-se cu disperarea. O persoană poate muri în multe

feluri, şopti ea. Căsătoria lui cu Lady Bethany ar fi pustiit-o pentru totdeauna. Ophelia privea fix, peste umărul lui. Aş fi preferat spânzurătoarea.

Printre buzele lui îşi făcu loc un sunet agonizant.

— Te voiam în viaţă, chiar dacă asta însemna să nu-mi aparţii niciodată.

Ridicându-şi mâinile şi implorând, voia ca el să înţeleagă.

— *Nu* vreau să mă salvezi. Vreau doar să mă iubeşti, Connor.

— O fac, spuse el grav. Nu voi lua decizii pentru tine. Nu voi mai lua. Le vom lua împreună. Indiferent cât de greu va fi şi indiferent cât de mult aş…

Ophelia îi sări în braţe.

— Te iubesc! suspină ea.

Connor gemu şi se lăsă pe spate, trăgând-o după el.

— Te căsă…

— Da! rosti ea, întrerupându-l.

În timp ce râsul lor liber şi nestingherit umplu încăperea, rupseră lanţurile trecutului şi îşi îmbrăţişară viitorul.

Mulţumiri

Aveam anumite planuri pentru povestea Opheliei. Totul era bine gândit. Plănuisem, planificasem şi trimisesem totul editorului meu fabulos. Aveam chiar şi câteva capitole scrise.

Iar într-o zi, povestea s-a schimbat. Ophelia mi-a şoptit la ureche, insistând ca povestea ei să fie spusă, cerându-mi să spun povestea aşa cum trebuia să fie scrisă. Niciodată nu ştii cum ar putea reacţiona editorul la o schimbare a poveştii.

Alison Dasho, eşti incredibilă! Mulţumesc că ai avut încredere în viziunea mea şi că nu m-ai constrâns. Nu există cadou mai mare pentru un autor decât un editor în

care să aibă încredere.